New York Times Bestseller

EMEGE SAYGI AÇIKLAMASI
TARAYAN KIŞI BILINMEMEKTEDIR.
SADECE PDF'IN YENIDEN
DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

AŞK ve ZEYTİN

JENNA EVANS WELCH

YABANCI

"Kayıp olan ne varsa, artık bulundu."

LIV VARANAKIS, BABASINDAN BAHSETMEKTEN hoşlanmazdı – ya da yıllar önce onu ve annesini kayıp şehir Atlantis'i bulmak uğruna nasıl terk ettiğinden. Babasının onu bir anda Santorini'ye çağırması ve ona ihtiyacı olduğunu söylemesi ise lise dertleriyle boğuşan Liv'in duymak istediği en son şeydi.

Annesinin zorlamasıyla apar topar Yunanistan'a gittiğinde, hayal dahi edemeyeceği bir masalın içine çekilmişti sanki. Adanın büyülü doğası, sımsıcak halkı, babasının bir an bile dibinden ayrılmayan karizmatik çırağı Theo... Tüm bunlar, kaldırabileceğinden çok fazlaydı.

Ne kadar aksini iddia etmeye çalışsa da, Santorini gerçekten mükemmeldi. Fakat defalarca kez kırılmış kalbinin tekrar sevebilmesi için, önce üzerlerinde kara bulut gibi dolanan soruların cevaplanması gerekiyordu.

"Hayattan romantik bir kaçış."

–Kirkus

Çeviren: Burcu Karatepe

YABANCI

"Sayfalar arasına daldığınızda, beklediğinizden çok daha derin ve büyülü bir hikâye bulacaksınız."

–The Young Folks

"Macera ve romantizmin kusursuz birleşimi."

–Tha Fandom

KAKTUSUN
EMEGE SAYGI ACIKLAMASI ▶️
TARAYAN KIŞI BILINMEMEKTEDIR.
SADECE PDF'IN YENIDEN
DÜZENLEMESI KAKTÜS TEAM
TARAFINDAN YAPILMIŞTIR.

Aşk ve Zeytin
Özgün Adı | *Love & Olives*
Jenna Evans Welch

Yabancı Yayınları | 375

YABANCI

Yayım Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Elif Nihan Akbaş, Ece Çavuşlu
Düzelti | Ece Yücesoy
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Temmuz 2021, İstanbul
ISBN: 978-625-7973-99-1

Türkçe Çeviri © Burcu Karatepe, 2021
© Yabancı Yayınları, 2021
© Jenna Evans Welch, 2020

Sertifika No: 46603

Bu eser Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabancıyayinlari.com – info@yabancıyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 40200

Jenna Evans Welch

Aşk ve Zeytin

Çeviren
Burcu Karatepe

Giriş

KENDİMLE İLGİLİ KİMSEYE SÖYLEMEDİĞİM BİR ŞEY var. Ne erkek arkadaşıma, ne üvey babama ne de arkadaşlarıma söyledim ama hikâye açısından oldukça büyük bir önemi var, o yüzden en baştan açıklayıp kurtulsam iyi olacak.

Haftada iki ya da üç gece uykumdayken boğuluyorum.

Şöyle oluyor: Suyun içindeyim, sırtımda oksijen tüpü taşıyorum ve yüzüm okyanusun tabanına dönük bir hâlde suya dalış yapıyorum. Mavimsi yeşil rengiyle büyüleyici görünen su ılık ama ben bunu doğru düzgün fark etmiyorum bile çünkü bir şeylere bakınmakla meşgulüm. Bir şeyler *aranıyorum*. Tam olarak ne aradığımı bilmesem de hayatımda daha fazla istediğim bir şey olmadığının farkındayım.

Sonunda aşağıda bir şey, bir parıltı görüyorum. Parlak ve insanı kendine çeken bir şey; bir an bile tereddüt etmeden suyun derinliklerine daha da hızlı dalıp peşine düşüyorum. Parıltı bir şeyin etrafından geliyor gibi, yaklaştıkça daha da aydınlanmaya başlayan metal bir şeyin. Ama o şeye dokunmak için uzanır uzanmaz ışıklar sönüveriyor ve kanımı donduran bir karanlığın içine çekiliyorum. İşte tam da o sırada en kötüsünü fark ediyorum. Oksijen tüpüm boşalmış. Panikliyorum, suyun yüzüne çıkmak için debeleniyorum ama yukarısı çok uzak. Çığlık atmak için açtığım ağzıma su girip boğazıma kadar doluyor ve kulaklarım...

Anladınız işte.

Uykumda ne aradığımı bilmiyorum ama yanaklarım terden sırılsıklam, boğazımda bir ağrıyla uyanır uyanmaz her şey netleşiyor. Hem de acı verecek kadar. Kayıp Atlantis şehrini arıyorum. Babamın dünyasını. Ve güvende olduğumu, Ege Denizi'nin dibinde değil, kendi rahat yatağımda yattığımı bilmeme rağmen yine de kalkıp babamın haritasını bulmam gerek.

Harita da diğer bir sırrım. Onu ilkokuldan beri doldurup durduğum çizim defterlerinin altındaki çekmecede tutuyorum; birkaç kez ondan kurtulmaya çalışsam da başaramadım. El çizimi haritanın her yerinde oklar ve üst üste binmiş, bir kısmı İngilizce, bir kısmı Yunanca bir sürü not var. Hatta birkaç yerinde de babamın kendine has tuhaf çizimlerinden var: Göz bandı takan deniz yılanı ve hamakta üç başlı mızrağıyla uyuyan Poseidon gibi.

Ama tuhaf. Haritayı açtığımda bunların hiçbirini görmüyorum aslında. Babamı görüyorum. Minicik mutfağımızın masasında oturmuş, kafasını haritaya doğru eğmiş. Gözleri parlıyor çünkü ortak Atlantis sevgimiz üzerine konuşuyor. Çocuk hâlim onun söylediği her şeye sıkı sıkı tutunuyor çünkü o zamanlar ben sadece Olive değildim. *Indiana Olive*'dim, dünya çapında ünlü bir kâşif.

Bir yandan biliminsanı, bir yandan arkeolog, diğer bir yandan da derin su dalgıcı. Indiana Olive korsanlarla, devasa mürekkep balıklarıyla, onun hazinesine göz koyan açgözlü haydutlarla savaşıyordu. Cesur ve akıllıydı, okyanus önüne ne çıkarırsa çıkarsın, babası her zaman yanındaydı.

Bir gün yanında olmayıncaya kadar.

Babam gittiğinde arkasında yirmi altı şey bıraktı. Birçoğu çerçöptü ama ben yine de onları sakladım: en sevdiği tarçınlı sakızdan bir paket, rengi solmuş bir tişört, kâğıtlara yapılmış karalamalar. Hepsini eski bir ayakkabı kutusuna doldurup yatağımın altına koydum ve annemin işte olduğu zamanlarda ortaya döküp onlardan bir anlam çıkarmaya çalıştım. Neden *bunları* arkasında bırakmıştı?

Birkaçını anlamak kolaydı. Tişört çok eskiydi. Sakız da fazla tarçınlıydı. Ama neden en sevdiği tıraş sabununu bırakmıştı? Peki ya harita? Onu komodinimin üstüne koymuştu. Santorini'de, kayıp şehri ararken işine yaramaz mıydı?

Tüm eşyaları dikkatle listeledim ve iki yıl boyunca o listeye baktım. İşte babamın benim için geri dönmeyeceğini ancak bu sürenin sonunda anlayabildim. O zamanlar hakkında çok konuşmak istemiyorum ama sadece, tüm hayatları parçalanıp kaybolveren Atlantislileri çok iyi anlayabildiğimi söyleyebilirim.

Ondan sonra listeye bakmayı bıraktım. Ama o peşimizden geldi. Oradan oraya giderken, tüm okul ve ev değişikliklerinde, babamdan sonraki yaşamımızı oluşturan tüm o yalnız alanlarda yanımızdaydı. Annem, James'le evlenmesinden kısa bir süre sonra, Seattle'da yaşadığımız dönemde listeyi öğrendi. *Babamın Ardında Bıraktığı Yirmi Altı Eşya, yazan Indiana Olive.* Ve o zaman benimle yirmi altıncı eşya hakkında konuşmak istediğini söyledi.

Ama tabii ki ben bunu konuşmak istemiyordum. Artık Indiana Olive değildim ki. Olive de değildim artık. Sadece Liv'dim. Ve Liv'in bir olayı da babasından hiç bahsetmemesiydi. Zor da olsa babamın beni, insanlığın yüzde doksan dokuz nokta dokuzunun gerçekten var olduğuna inanmadığı bir şehir uğruna terk ettiğini söylemenin iyi bir fikir olmadığını öğrenmiştim. Hatta çoğu zaman bunu kendine bile söylemezsen daha iyi oluyordu.

O yüzden ona *hayır* dedim. Babam hakkında konuşmak istemiyordum. Geçmişim hakkında konuşmak istemiyordum. Ve o listeyle ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordum. O liste bana acı çektiren ve artık olmak istemediğim her şeyi temsil ediyordu.

Annem, önemli şeylerin gömülü kalmaktan hoşlanmadığını söylese de sonradan bunun üzerine gitmeyi bıraktı. O zamanlar bu büyük bir zafer gibi gelmişti. Yolumuza devam etmiştik, değil mi? Ne altından şehirlere ne de boş vaatlere ihtiyacım vardı. Artık şifreli ipuçlarıyla ilgilenmiyordum. Hayatımın o döneminin sona erdiğini ilan etmiştim. Dava kapanmıştı.

Ama sonra Atlantis benim peşime düştü.

Bölüm 1

#1 YARIM PAKET BÜYÜK KIRMIZI SAKIZ

Babam her zaman bundan çiğnerdi. Sabah kahvesinin hemen ardından folyoya sarılı bu sakızlardan arka arkaya ağzına atardı. Yunanistan'dan Şikago'ya geldiğinde havalimanında aldığı ilk şeyin bu olduğunu ve ağzına attığında kesinlikle doğru kararı verdiğinden emin olduğunu söylemişti: Böyle sakızlar yapan bir ülke ne yaptığını biliyor olmalıydı. Amerika'ya, yanında neredeyse hiçbir şey olmadan göçmüştü. Pasaportu, paspal bir sırt çantası, birkaç yüz doları ve kahve alırken doğru anlaşılana kadar siparişini üç kez tekrar etmek zorunda kalacak kadar ağır bir Yunan aksanı.

Sıfır bağlantı, sıfır para ve sıfır arkadaşa rağmen Amerika'ya gelmesinin ardındaki felsefesi ne miydi? "Sen atla, gerisi gelir."

Deyimleri hep yanlış söylerdi böyle.

CAN HAVLİYLE NEFES ALMAYA ÇALIŞIYORUM. CİĞERlerim ateşten balonlara dönüşmüş gibi. Bulanık görüşümde yavaşça posta kutuları ve ağaçlar belirmeye başlıyor. Ve üvey babam James'in Noel'de hediye ettiği saate bakarsak sadece iki buçuk kilometre ilerlemişiz.

Büyük Usta Yoda gibi söyleyecek olursak: Değildim ben koşucu. Ve bugün öyleymişim gibi bile yapamıyordum.

"Bir molaya daha ihtiyacım var," dedim hırıltılı bir sesle, ellerimi dizlerime yaslamak için iki büklüm olurken.

Kendinden emin bir şekilde rahatça koşan erkek arkadaşım Dax yavaşladı ve gürültüyle içini çekti ama fazladan oksijene ihtiyaç duyduğu için değil, bu on beş dakika içindeki üçüncü molamız olacağı içindi. Yüz ifadesini görmek için ona bakmama gerek bile yoktu. Hayal kırıklığına uğramıştı. Ama bronz teni, güzel saç kesimi ve mavi gözleriyle muhteşem görünüyordu. Çünkü *Dax*...

Bir elini sırtıma dayadı ama o elin ağırlığı destekten ziyade beni suçluyormuş gibi hissettiriyordu. "Liv, daha az önce mola vermiştik. Günlük antrenman hedefime ulaşmak için hâlâ beş kilometrem var, biliyorsun değil mi?"

Biliyordum tabii ki. Ve dürüst olmak gerekirse o beş kilometreyi onunla birlikte koşmak istiyordum. Sadece yalnız koşmaktan nefret ettiği için değil, aynı zamanda bir gece önce Seattle şehir merkezinde sadece Polaroid'in tarihini ele alan bir sergide bana eşlik ettiği için yapmak istiyordum bunu. Arkadaş grubunun mesaj bombardımanına tutulmayalım diye telefonunu bile kapatmıştı. Bu yüzden ben de o sabah, ona bir teşekkür olarak tüm koşusu boyunca hiç şikâyet etmeden ona eşlik etmeyi planlamıştım.

Ama Dax'in aile üyeleri ya da arkadaşlarının aksine ben bir koşucu değildim. Ya da bisikletçi. Ya da kayakçı. Ayrıca kesinlikle sabah insanı da değildim. Arada bir *Yıldız Savaşları*'ndan replikler patlatan, üniversite sanatçısı, tüm ev bitkilerinin dostu biriydim ama Dax'le ilk buluşmamızda sabahları koşmayı ne kadar sevdiğini söyleyince aynı fikirde olduğumu söylemiştim ve işte şimdi buradaydık. İki yılın ardından tabii ki foyam meydana çıkmıştı ama beni yine de koşulara sürüklüyordu. İnatçılığını yenmek imkânsızdı.

Ama bugün her şey ekstra zor gibiydi. *Çok* uykum vardı.

Sonra dün gecenin anısı birden canlanıverdi. Daha doğrusu yüzüme püskürüverdi diyelim. Dün gece de aynı rüyayı görmüştüm. Bugün yaşlı bir tembel hayvan kadar bile kuvvetim olmamasına şaşmamak gerekiyordu.

Gözüme giren kâküllerimi çektim ve saçımı toplamaya çalıştım ama çene hizama gelen saçlarım bunun için fazla kısaydı. Saçlarım bile bu koşuyu tamamlamak istemiyordu resmen. Ve şimdi Dax hayal kırıklığına uğramış, üzülmüş ve... kızmıştı galiba? Çabucak kâbusun izlerini zihnimde arka taraflara iteledim. SÜPER KIZ ARKADAŞ modunu devreye sokmanın zamanı gelmişti! *Flört ederek yanıltma taktiğiyle* tüm olası kavgalardan kurtuluverir!

Tokamı çıkardım ve saçımı mükemmel göründüğünü umduğum şekilde şöyle bir dağıtıverdim. "Hey, Dax, kondisyonuna ne iyi gelir, biliyor musun? Ağırlıklarla koşmak. Mesela..." Düşünceli bir şekilde gökyüzüne doğru bakıp sonra gülümseyerek ona döndüm. "Mesela benim gibi bir şey!"

Yeniden homurdandı ama dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını görebiliyordum. Sırtına çıkabileyim diye eğildi. Ben mutlulukla onun omuzlarına tutunurken sağlam bir hızla koşmaya başladı. Aslında Dax'in omuzları ona dair fark ettiğim ilk şeydi. Çünkü giriş sınıfında tam önümde oturuyordu ve ben de herkes gibi etrafa sıkılmış bakışlar atmaya çalışırken onun dışında pek bir şeye odaklanamamıştım.

O da bana dair fark ettiği ilk şeyin tarzım olduğunu söylerdi ki çoğu kişinin ilk fark ettiği şey de bu olurdu ve bu tamamen kasıtlıydı. Olive'den Liv'e dönüşeceğim zaman, gerçekten kıvırabileceğimi düşündüğüm bir tarz bulana kadar bir sürü video izlemiştim: Benim tarzım Fransız kız tarzıydı. Saçlarımı kısacık kestirmiş, üst üste bir sürü makyaj videosu izlemiş ve doğal ama şık görünen kıyafetler bulmak için aylarımı harcamıştım. Patagonia yünlülerinden oluşan deryada Parizyen kız büyük bir etki yaratmıştı.

Evet, ben Fransız asıllı değil Yunan asıllı Amerikalıyım. Ama böyle şeylere kim dikkat ediyor artık? Ben etmiyorum.

Dax hızlanırken ben de burnumu onun ensesine gömdüm. Yaz boyunca haftada yirmi-otuz saatini havuzda geçirdiği için diğer erkekler parfüm kokarken o klor kokuyor olurdu. Dax aslında özel bir okula gidiyordu ama su topu takımımızda yer alabilmesi için bizim okulda da kaydı vardı ve günün bir kısmını da bizim okulda geçiriyordu. Ya da eskiden geçiriyordu diyelim. İki hafta önce liseden mezun olmuştu ve her ne kadar çaktırmamaya çalışsam da bu gerçek, dünyamı biraz sarsmış durumdaydı. "Sabahları hipokloröz asit kokusuna bayılırım," dedim.

"Sen de ter kokuyorsun," dedi dizimi hafifçe sıkıp. "Sırtımda seninle beş kilometre koşamam. Senin eve gidelim hadi."

"Sen öyle diyorsan öyle olsun." Yanağımı onunkine bastırdım. "Çikolata parçacıklı pankek yaparız. Şampiyonların kahvaltısı. Senin üniversite koçun bile buna karşı çıkamaz bence."

Üniversite. Dax'in çenesindeki kaslar geriliverdi ve birazdan yaşanacak olan konuşmadan ânında pişman oldum. Belki mucizevi bir şekilde bundan bahsetmemeyi seçerdi, ha?

Gözlerimi, yanından geçtiğimiz bir evin bahçesindeki kırmızı yanaklı cüce heykeline diktim ve çaresizlikten kendimi dua ederken buldum. *Lütfen küçük kırmızı cüce, bugün erkek arkadaşıma yalan söylemek zorunda kalmayayım...*

"Stanford'la tanıtım günü için iletişime geçtin mi?" diye araya girdi Dax. "Amelia kayıt sürecinin çok önemli olduğunu söylüyor. Başvurunu değerlendirmeye almadan önce seni görmek istiyorlarmış genelde."

Çok yardımcı oldun, bahçe cücesi, çok sağ ol.

"Tabii ki," dedim. "En kısa zamanda haber alırız diye umuyorum."

Sesim, neşeyle cıvıldayan bir serçeye ya da tarla kuşuna ait gibi çıkmıştı. Dax'in Stanford'a gitmesi bir yana, bütün ailesi orada okumuştu. Büyük kuzeni Amelia da oradaki kayıt bürosunda çalışıyordu. Bu durum da her şeyi daha berbat hâle getiriyordu. Ne zaman Amelia'nın bana yolladığı bir linke tık-

lasam, boğulduğum kâbusta olduğu gibi hava ciğerlerimden çekiliyormuş gibi oluyordu. Yani anlayacağınız üzere Stanford'ın tanıtım günü için başvuru falan yapmamıştım. Ama bunu ona söylemek istemiyordum. Bu şahane yaz gününde yapılacak şey değildi bu. Bir gece önce sanat galerisinde şahane bir randevuya çıkmışken. Kollarımı onun boynuna dolamış hâlde mahallemizde gezinirken.

Dax tam bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki önümüzdeki araba yolunda, üzerinde spor kıyafetleri olan biri karşımıza çıkıverdi ve gerçekleşmek üzere olan sorguyu engelledi.

"Dax?" Maya Nakamura, Dax'in sınıfından bir kızdı, pembe sporcu sutyeni ve taytı içinde pek sportif görünüyordu doğrusu. Uzun siyah saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve bir Labradorun tasmasını tutuyordu. Rahat bir koşuya çıkmış gibi görünüyordu ve buna rağmen karın kasları görülmeye değerdi.

"Selam Maya," dedim ve salyaları arasında sırıtıyor gibi görünen köpeğini sevmek için Dax'in omzundan indim.

Maya'yı partilerden ve SAT hazırlık derslerinden tanıyordum. Dax'le anaokulundan beri tanışıyorlardı ve hazırlık okulundaki çoğu kişi için aynı şey geçerliydi. Zengin Seattle'ın küçük Seattle olduğunu hızlıca öğrenmiştim ben de. Birbirlerine sıkı sıkıya kenetleniyorlardı. Maya'nın son on yıldan beri erkek arkadaşımdan fena hâlde hoşlandığını biliyor olsam da bugün konuyu dağıttığı için minnettardım. Hem onu kim suçlayabilirdi ki zaten? Söz konusu kişi *Dax*'ti.

"Dax, dün gece seni aramaya çalıştım," dedi Maya. Mümkün olan her karşılaşmamızda yaptığı gibi beni yine görmezden gelmişti. Dax'in sınıfındaki çoğu kız aynı şeyi yapıyordu. Onun devlet okuluna giden biriyle çıktığını (Tanrım!) öğrenince hiçbiri memnun olmamıştı. Sadece piyasadan çekildiği için değil, aynı zamanda çıtayı düşürdüğü için de.

Maya'nın babasının, *Fortune*'un En İyiler listesinde yer alan bir şirketi vardı ve o, uykusunda bile beş kilometre koşabilecek, aynı zamanda ralli posterleri çizebilecek ve balo için kendi

saçını yapabilecek bir kızdı. Bunları neden uykusunda yapmak istesindi bilmiyorum ama siz olayı anladınız.

"Haberleri aldın mı?"

"Ne haberi?" Dax tişörtünün eteğini çekip yüzündeki teri sildi ve karın kasları meydana çıktı.

Off. Ona işkence mi etmeye çalışıyordu?

"Berkeley'ye kabul edildim! Birbirimizden sadece elli kilometre falan uzakta olacağız!"

"Gerçekten mi?" Ayağa fırlayıp ellerimdeki köpek salyasını şortuma sildim. Maya'yla olan ilişkimiz bir hayli tuhaf olsa da onun için sevinmekten kendimi alamamıştım. Neredeyse altı aydır Berkeley'nin bekleme listesindeydi ve SAT derslerinde ne kadar canla başla çalıştığını görmüştüm. Kutlamaya değer bir haberdi bu.

"Maya, bu harika! Hak etmiştin bunu." Dirseğimle Dax'in kaburgalarını dürttüm. "Harika değil mi, Dax?"

Dax bir anda canlanır gibi oldu. "Evet, bu harika, Maya. Bunun için çok çabaladın." Kolunu omzuma attı. "Liv de Stanford'ın ön listesine girmeye çalışıyor. Umarım ki seneye bizimle olacak."

Of.

Of of of.

"Ah, gerçekten mi? Sen de mi Stanford istiyordun?" Maya'nın yüz ifadesi bir anlığına solar gibi oldu ama atkuyruğu heyecanla sallanıyordu. "Eh, bu harika o zaman. Yine beraber olabilirsiniz!"

Dax'in bakışları üzerimdeydi. "Belki," dedim. "Düşündüğüm birkaç okul daha var ve Stanford da girmesi kolay bir okul değil sonuçta. Neyse ki nereye gideceğime karar vermek için altı ayım daha var. Bu kadar erken karar vermemek gerekiyor, değil mi?"

Dax'in vücudu gerilmişti. Maya aramızdaki gerginliği hissettiyse de üzerine gitmedi. "Liv, eminim ki istediğin yere gireceksin, herkes SAT puanlarının mükemmel olduğunu biliyor.

Ayrıca eyalet sanat ödülünü kazandın. Üniversite çalışmaların için... değil mi?"

İşte tam da bu yüzden insanlara sanat hayatımla ilgili hiçbir şey anlatmıyordum. Yarışmaya katılan ben değildim; öğretmenlerimden biri benim yerime kaydolmuştu. "O kadar da önemli bir şey değildi," dedim, şu *eyalet sanat ödülü* şeysini geçiştirmek için.

"Eh, ama herkes önemli olduğunu düşünüyordu," dedi, Dax'e bakarak.

O sırada telefonuma mesaj geldi. Annemdendi. **Olive, evde misin? Seninle konuşmam lazım.**

Birden yüreğim ağzımda atmaya başladı ama bir an sonra beynim bir şeyi fark etti. *Olive*. Bana Olive demişti. Liv olma yolundaki kararıma çok saygılıydı aslında ve bu konuya çok dikkat ederdi. Ayrıca saat 09:37'ydi. İşte olması gerekmiyor muydu? Neden işte değildi?

Birden göğsümde bir sıkışma hissettim, kafamda düşünceler öyle bir hızla dönüp duruyordu ki içlerinden birini bile yakalayamıyordum. *Bir sorun mu var? Sorun yok. Bırakma kendini, Liv. Her zamanki gibi abartıyorsun. Sana Olive demişse ne olacak yani? İyi olduğuna...*

"Liv, iyi misin?" dedi Dax fısıltıyla. Kaşları arasında minik bir kırışıklık belirmişti.

Maya hâlâ konuşuyordu ve ben de konuşmaya katılabilmek için kendimi toplamaya çalıştım. "Sabırsızlanıyorum. Keşke yaz bir an önce bitseydi. Üniversite için hazırım!" Dax'e gülümsedi. "Peki, Balboa Adası. Son sınıf gezisine hazır mısın?"

"Hazırız," dedi Dax bir kolunu yine omzuma atarak.

Maya'nın gözleri bunu duyunca açılır gibi oldu. "Liv, sen de mi bizimle geliyorsun? Bu harika."

"Annem hâlâ karar vermedi," dedim hemen. Dax'in mezun olduğu sınıftan yaklaşık otuz kişi sınıf arkadaşlarından birinin plaj kenarındaki evine gidecekti. Planın kaotik ama eğlenceli olmasının yanında...

Bilmiyordum. Açıkçası okyanusla arası iyi olan biri değildim. Ben uzaktan izlemeyi tercih ederdim ama Dax çoktan bir kaya oluşumuna yüzmek için beni ikna çalışmalarına başlamıştı. Ben de o kaya oluşumuna yüzmemek için uzun bir mazeretler listesi hazırlamaya başlamıştım. Yüzebiliyordum. Hatta dalış sertifikam bile vardı. Bu sadece yapmayı tercih etmediğim bir şeydi. Karanlık denizin derinliklerinde boğulmak istemiyordum. Yine de onunla bu tatile gitmek istiyordum ama Dax'in istediği şekilde değil. Son zamanlarda bu tip düşünceler arka planda sürekli tekrar eden şeylere dönüşüyor gibiydi.

"Halledeceğim," dedim kendimden emin bir şekilde ve Dax de bana o büyüleyici gülümsemelerinden biriyle baktı. Gerçek bir gülümsemeydi. Omuzlarım gevşedi.

Maya'nın tereddüt dolu yüzünü görünce gülümsemem soldu. "Süper. Eh, o zaman sizinle Balboa'da görüşürüz, Lise Yıllarını Atlatması Muhtemel Çift!"

Iyh, berbat yıllık başlığı.

"Görüşürüz Maya," dedi Dax, diğer kolunu da bana dolarken.

Maya arkasını döndü ve onun köpeğiyle birlikte gözden kaybolmasını izlerken Dax'in geleneksel inkâr etme konuşmasını bekledim. Bu konuda asla şaşırtmazdı.

"Onunla bir şey olduğu yok," dedi hemen.

"Onunla bir şey olduğunu söylemedim ki." Onun üzerine yıkılır gibi yapınca beni yakaladı. "Neden herkese Stanford'a başvuracağımı söyleyip duruyorsun? Daha üçüncü sınıfım ben."

"Dördüncü sınıf," dedi beni ayaklarım üzerine indirirken. "Üç ay sonra dördüncü sınıf olacaksın. Ayrıca bunun için çabaladığını söyledim, kesin gireceğini söylemedim. Hem ikimizin aynı okula gitmesi fikriyle ne alıp veremediğin var?"

"Hiç." Bir anlığına gözlerimi kapadım. Çünkü evet, Dax'le birlikte okul kampüsünde gezinme, yurt odasında birlikte kalma ve partilere gitme, ebeveyn kontrolünden tamamen kurtulma fikri içimde dans edip şarkı söyleme isteği uyandırıyordu.

Ama bir yandan da içimde minik bir paniğin belirmesine neden oluyordu. Dax'in iki okulda da kaydının olması, haftanın sadece bir bölümünde aynı okulda olmamız demekti ki durum böyleyken bile sosyal hayatımıza şekil veren kişi çoğu zaman Dax oluyordu. Lisede kimseyi tanımadığım zamanlarda belki de bu bana çok iyi gelmişti. Ama kendi arkadaş grubumu keşfettikten sonra işler biraz... baskıcı bir hâl almaya başlamıştı. Diğer erkek arkadaşlarımla vakit geçirmemden hoşlanmıyordu (anlaşılır bir durum); kendi programımım ve ödevlerimle birlikte onun maçları ve de arkadaşlarıyla yapılacakları dengelemek giderek daha zor bir hâl alıyordu. Son zamanlarda hayatım o kadar yoğunlaşmıştı ki her şeyi dengede tutmak için bu sene futbol oynamayı (tabii ki kaleciydim, hem daha az koşmam gerekiyordu hem de sosyal ayrıcalıkları iyiydi) bırakmam gerekmişti.

Şikâyet ettiğim yoktu. Dax'e bayılıyordum. Onun için çıldırıyordum. Stanford'ın tek sorunu, *Rhode Island Tasarım Okulu* olmamasıydı.

RITO. Bunu düşünmek bile kendimi bir leylak tarlasında gibi hissetmeme ya da birden neşeli bir şarkı patlatmak istememe ya da insanlar hayalleri gerçek olduğunda ne yapmak istiyorlarsa öyle hissetmeme neden oluyordu. Ama bunu Dax'e söylemek için doğru anı bekliyordum ve o anın bu an olmadığı kesindi. Lise Yıllarını Atlatması Muhtemel Çift olarak çok sık atışıyorduk doğrusu.

Derin bir nefes aldım, konuşmayı tersine çevirebilecek bir yol arıyordum. Ama o sırada yeniden telefonum titredi. Annemden yeni bir mesaj daha. Ama bu seferki biraz daha agresifti. **Olive, lütfen artık eve GEL. Seninle gerçekten konuşmam lazım.**

Yine mi Olive?

"Kim o?" diye sordu Dax telefonuma bakarken.

Ekranı çabucak ondan kaçırdım. "Annem."

Dax yine yüzünü tişörtüyle sildi. "İşte olduğunu sanıyordum?"

Aniden midem ikiye katlanır gibi oldu ve kendimi sakin-

leştirmek için çabalamaya başladım. Annem için endişelenmek otomatik bir reflekse dönüşmüştü. Bu bir ebeveynimi kaybetmemden kaynaklanıyordu, öyle olunca diğeri için otomatikman daha çok endişeleniyordu insan. Bana endişelenmek için bir sebep vermiş değildi aslında. Büyük ihtimalle kardeşime bakmamı isteyecekti.

"Hadi. Gidip pankek yapalım," dedim.

Yeniden sırtına tırmandım ve neyse ki bizim eve doğru kalan yolu sessizlik içinde gittik. Bizim araba yoluna birkaç metre kala Dax posta kutusunu işaret ederek, "Kontrol et. Amelia davetlerin posta yoluyla yapılacağını söyledi," dedi.

"Dax," diye homurdandım ve sırtından inip abartılı hareketlerle, elime koluma sahip olamıyormuşum gibi yaptım. Bu hareketleri beş yaşındaki kardeşim Julius'tan öğrenmiştim. Şartlar bunu gerektirdiğinde omurgasızlıkta bir uzmana dönüşürdü o. "Cumartesi günü posta gelir mi ki?"

"Tabii ki gelir," dedi arada bir yakaladığım o otoriter ses tonuyla. "Ben bakayım." Neyse ki, tam posta kutusuna uzandığı sırada küçük, Julius boyunda bir Ninja akçaağacın dalından atlayıp tam da Dax'in kafasına indi.

"Sadece ninja bir ninjayı yenebilir!" diye bağırdı Julius, Dax'in kafasına sımsıkı tutunurken.

"Ne oluyor be!" diye bağırdı Dax, kollarını yukarı uzatmış sağa sola dönüyordu. "Julius, böyle şeyler için önden uyaracağın konusunda anlaşmıştık!"

"Ninjanın önceliği dövüşmeden yenmektir!" Çabucak Julius'u Dax'in kafasından aldım. Bugün tam takım giyinmişti: maske, plastik katanalar ve annemin siyah bornozu. "Annem iyi mi?"

"İyi," dedi bana boş boş bakarak. "Neden ki?"

Biraz olsun rahatlayarak ellerimi onun omuzlarına dayadım. "Annemle James'in dediklerini hatırlamıyor musun? İnsanlara ağaç tepelerinden tuzak kurmayacaksın artık."

"Ya da herhangi bir yerden?" dedi Dax umutla ve Julius ona

anlayışla gülümsedi. Dax her zaman Julius'un ana hedefi olmuştu ve şimdiye kadarki tüm ateşkes istekleri reddedilmişti.

"Ah, hayır." Julius'un maskesini kaldırdım. "O benim yeni eyelinerım mı?" Gözlerinde, bir yerlerden tanıdığım altın rengi pırıltılar vardı. Urban Decay marka eyeliner. Dax'in mezuniyet yemeği için almıştım. "Julius! O gözüne sürdüğün, Sephora'da otuz dolardı!"

"Ninja gizlilik içinde hareket etmeli!" Katanalardan birini bana doğrulttu. "Liv, annem seni aramamı söylediği için ağaçtaydım. Sana bir kartpostal geldi. Gerçekten çok pis görünüyordu ve yazıları da bir tuhaftı. Görünce annemin suratı buruşuverdi."

Hayır.

"Kartpostal mı?" Dax heyecanla bana döndü. "Davetiye olmalı."

Korku bir şok dalgası gibi vurdu. Tüm vücudum uyuşmuştu. *Gördün mü!* dedi zihnim zafer kazanmış gibi. *Bir şeyler yanlıştı!*

"Hadi gidip bakalım!" dedi Dax ve elimi yakalayıp parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi. "Hadi."

Annemin mesajı kafamda yankım sönüyordu. *Seninle konuşmam lazım.*

"Bırak ben gideyim... Sen burada bekle, tamam mı? Julius'la kal." Parmaklarımı Dax'inkilerden kurtardım ve doğruca ön kapıya gittim. Başta seri adımlarla yürüyordum ama birkaç adım geçmeden koşmaya başladım. Elimde değildi, tüm vücudum adrenalin yüklenmişti resmen.

"Bak şimdi nasıl koşuyorsun," dedi Dax arkamdan.

Cevap vermedim bile. Bana tuhaf yazılarla eski kartpostallar gönderen tek bir kişi vardı. Sadece bir kişi. Ve onun Stanford Kayıt Bürosu olmadığı kesindi.

O kartpostalı almalı ve Dax ya da başka biri görmeden hemen saklamalıydım.

Bölüm 2

#2 ÜZERİNDE HERMES YUNAN SEVKİYAT, SİZ SİPARİŞ EDİN BİZ UÇARAK GETİRELİM *YAZAN SOLMUŞ TİŞÖRT*

Amerika'daki ilk aylarında babam kurye olarak çalışmıştı. Ama bu tesadüfen olan bir şey değildi, tamamen planlıydı. New York'un vahşi bir canavar olduğunu ve her vahşi canavarda olduğu gibi onu evcilleştirmenin tek yolunun gözlerinin içine bakmak olduğunu ve ondan sonra bisikletinle üzerinden geçip gidebileceğini söylüyordu. (Bu benzetmeye çok takılmayın, çok da bir anlam ifade etmiyor.) New York'a geldiği ilk gün, bulabildiği tüm Yunan restoranlarının kapısını çalmış ve üç saat içerisinde hem kendine 56. Cadde'deki restoranlardan birinde kurye olarak iş bulmuş hem de restoranın sahibinin halasının kuzeninin evinde kalacak bir oda kiralamıştı. Kendisine yuva bulmakta her zaman iyiydi zaten.

ANNEM GELDİĞİMİ DUYMUŞ OLACAKTI ÇÜNKÜ NEREdeyse koridorda kafa kafaya giriyorduk.

Neyse ki tam zamanında havaya sıçrayarak göbeğinden kaçmayı başardım. Hamileliğin, göbeğinin kendisinden önce odaya girdiği evresindeydi ve böyle bir şeye kimse hazırlıklı olamazdı.

"Liv!" Beni omuzlarımdan yakalayıp ikimizin de ayaklarının yere sağlam basmasını sağladı. "Bir dur."

Ayakları çıplaktı ama ofise gitmek üzere giyinmişti. Bu hâli ofis modasının hamileliğe uygun versiyonuydu. Annem bir şirket avukatıydı ve *Law&Order* dizisindekilerin aksine, teslim tarihlerine yetişmeye çalışırken çoğu gece mesaiye kalıyor ve eve üzerinde bayat kahve kokusuyla geliyordu. Yine de çok etkileyiciydi. Özellikle de tek başına ebeveynlik yaparken hukuk okuduğu ve avukatlık sınavını geçtiği düşünülürse.

Nefeslenmek için bir durdum ama vakit yoktu. "Julius bana kartpostal geldiğini söyledi. Saklamam lazım..."

"Selam Bayan Williams!" Dax'in sesi tüm koridorda yankılandı. Katanasını tutan bir Julius sırtındaydı ve yüzünde de çekici bir gülümseme vardı. Ama bu gülümseme anneme hiç çekici gelmeyecekti, biliyordum.

"Düşmanımın düşmanı..." dedi Julius, gözlerini kocaman açarak.

"Benim dostumdur," dedi annem otomatiğe bağlamış gibi. "Selam Dax."

Ama Dax annemin donuk ifadesini umursamadı bile. "Bugün nasıl hissediyorsunuz kendinizi?"

"Ah, bilirsin işte," dedi annem, belli belirsiz bir şekilde göbeğini göstererek. "Çok hamile gibi."

Julius, Dax'in sırtından indi ve yanıma gelip katanasıyla sol kaburgamı dürtmeye başladı. "Annem sana kartpostalı gösterdi mi? Önündeki yazılar bizim alfabeyle yazılmış gibi durmuyordu. O kıvrımlı tuhaf şeylerdendi."

"Kıvrımlı şeyler mi?" Dax kafası karışmış gibi bana baktı.

Omuzlarımı silktim. *Kim bilir?*

"Liv, bu farklı gibi. Gizli bir şifre gibi..." diye üsteledi Julius.

Annem, "Neden siz ikiniz gidip tarçınlı çöreklerden yemiyorsunuz?" diye araya girip Julius'u devre dışı bıraktı. Böyle şeylerde çok iyiydi. "Dax, sen de ister misin?"

Ne zaman Dax'in adını söylese annemin suratı biraz daha

geriliyordu. Hiçbir zaman itiraf etmeyecekti ama annem Dax'ten hoşlanmıyordu. Daha önce birçok kez ona bunu söyletmeye çalışmıştım ama, "Hayat uzun, ilk aşklarsa kısadır," ya da "İlk aşkında kendini kaptırman çok kolaydır," gibi üstü örtülü şeyler söylemişti. Ki bunu yirmi ikisinde karşılaştığı ilk aşkıyla evlenen ve ondan hamile kalan birinin söylemesi çok gülünçtü. Tanışmışlar, annem hamile kalmış ve altı ay içinde de nişanlanmışlardı. Annem hemen âşık olan tiplerdendi ve bunun, benim durumuma daha anlayışlı yaklaşmasını sağlamasını beklerdiniz ama açıkçası tam tersi davranıyordu. Her şeye rağmen.

"Çok isterim. Teşekkürler, hanımefendi," dedi Dax.

Annem gülümseyerek bakıyordu ama alnında, benim Dax kırışığı adını verdiğim şey belirmişti.

"Dax!"

Üçümüz de olduğumuz yerde zıpladık. Üvey babam konuşan değil, daha ziyade böğüren tiplerdendi. O kadar uzundu ki annem yanında kısa görünüyordu; kocaman elleri, dostane bir yüzü ve sevdiği insanları gördüğünde daha bir gürleyen sesi vardı ki Dax'i de tartışmasız çok seviyordu.

O da annem gibi avukattı ve onu sadece üzerinde bir yıldır çalıştığı davayı kaybettiği zaman canı sıkkın görmüştüm. Ama annemle benim gibi öfkesini bağırarak, tepinerek çıkarmak yerine o, öfkesini dergilerde söylendiği gibi daha sağlıklı şeyler yapmaya yönlendirmişti. Önce yemek salonundaki tüm aydınlatmaları elden geçirmişti, sonra da elli kilometrelik bir bisiklet turuna çıkmıştı. Bu kadar sağlıklı olması biraz korkutucuydu. Kocaman eliyle Dax'in sırtına vurunca az kalsın çocuğu yere yapıştırıyordu.

"Merhaba Bay Harrison," dedi Dax efendi çocuk pozlarıyla, bir yandan da dengesini bulmaya çalışıyordu. Bana yardım isteğiyle dolu bir bakış attı ama onu görmezlikten geldim. Dax bu evde müttefiki olarak James'e ne kadar ihtiyacı olduğunun farkında bile değildi.

"Su topu nasıl gidiyor bu sezon? Baban nasıl?" diye sordu James. "Stanford'ı da duydum. Baban havalara uçuyordu."

"Çok mutlu," dedi Dax bana anlamlı bir bakış atarak.

James duvara yaslanıp devasa kollarını göğsünde birleştirdi. Bugün beyaz bir golf tişörtü ve kumaş bir pantolon giymişti. "Stanford'da kalecilik yapabilecek misin? Çok zor bir pozisyon gibi görünüyor."

"Zorlayıcı olacağına eminim, efendim." Dax'in omuzları gevşemiş, kendine güveni gelmişti. Spor onun kendini rahat hissettiği alandı ve insanların onu spordaki başarıları için tebrik etmelerine alışkındı. Annesinin tüm evde sergilediği fotoğraflar ve ödüllere bakılırsa ilkokuldan beri kendini bu konuda geliştiriyordu.

Onlar sohbet ederken ben de annemin yanına yanaştım. "Nerede?" dedim fısıltıyla.

Kartpostalı gizli bir şekilde vereceğini düşünerek elimi uzattım ama o, elimi yakalayıp beni çekti. "Siz ikiniz sohbet etmenize bakın," dedi ve beni koridordan bebek odasına doğru sürükledi.

Koridor serin ve sessizdi, bebek odasına girdiğimizde ise sadece yan komşumuzun çim biçme makinesinin sesi duyuluyordu.

"Şey... Neden buraya geldik?" diye sordum, etraftaki yarım kalmış işlere bakarak. Bir duvarın dibinde kutular duruyordu, diğer bir tarafta ise yarısı monte edilmiş bir şifonyerle bebek kıyafetleri yığını vardı. Erkek bebek kıyafetleri. İkinci Julius yazın sonuna doğru aramıza katılacaktı ve bu düşünce şimdiden kendimi bitap hissetmeme neden oluyordu.

Annem aniden dönerken neredeyse ikinci Julius'la bana çarpıyordu, ondan kaçmak için geriye sıçradım. "Kartpostalı sakladın, değil mi?"

Başını salladı ve ardından kendini geçen hafta teslim edilen sallanan sandalyeye attı.

"Otur lütfen," dedi, bebek arabasının parçalarının olduğu kutuyu işaret ederek. Ama ben ayakta kaldım. Bir rüzgârın gücünü toplaması gibi o da yapacağı konuşma için kelimelerini

bulmaya çalışıyor gibiydi. Bunca hazırlık gerektiren şey ne olabilirdi ki? Kartpostal olamazdı. Başka bir şey mi vardı?

Bekleyin bir dakika.

"Büyükannem mi?" deyiverdim aniden.

Büyükannem hayatlarımıza yeni yeni dahil olan biriydi, en azından benim hayatıma diyelim. Büyükbabamla ikisi babamdan ve gencecik kızlarının bir Yunanistan göçmenine âşık olmuş olmasından hoşlanmıyordu. O Yunan adamla evlenip ondan çocuk yapması da üstüne tuz biber ekmişti. Annemle ilişkileri yıllarca bir dargın bir barışık olmuştu ama büyükbabam öldükten sonra büyükannem birkaç ayda bir ziyaretimize gelmeye başlamıştı. Bence kendini yalnız hissediyordu. Birkaç hafta önce de evinde düşmüştü. Belki de durum düşündüğümüzden daha ciddiydi.

"Hayır, büyükannenle ilgili değil." Yeniden karton kutuyu işaret etti. "Otur."

Bu sefer dediğini yaptım ve dizleri üzerindeki tamamen kırışıksız eteğini düzeltmesini izledim. Yanakları pembeleşmişti ve gözlerine baktığımda gergin olduğunu fark ettim. Bunu görünce midem düğümlenir gibi oldu. "Olive, bugün postayla bir davetiye geldi. Konuşmak için doğru zamanı beklemek isterdim ama zaman konusunda hassas bir durum var, o yüzden bir an önce konuşsak iyi olacak."

Zaman konusunda hassas bir davetiye mi? Şimdi kafam iyice karışmıştı. Ayrıca boğazıma kadar endişeye batmıştım. "Anne, bunun da bir kartpostalla ilgili olduğunu sanmıştım."

"Öyle zaten." Blazer ceketinin cebine daldırdı elini ve... işte, ortaya çıkmıştı.

Kartpostal.

Tüm zorlukları ve sıkıntıları aşarak isteksiz sahibinin ellerine ulaşan lime lime olmuş, buruşuk kartpostal.

İsteksiz sahibi de bendim.

Ön tarafını görebilmem için annem kartı havaya kaldırdı. Julius kısmen haklı sayılırdı. Bu bir Yunan tapınağının fazla par-

lak bir fotoğrafıydı, üzerindeki büyük Yunanca yazıların yanında GÜZEL YUNANİSTAN'A HOŞ GELDİNİZ yazıyordu.

O kadar ucuz ve samimiydi ki insan şirin olduğunu düşünmeden edemiyordu. Ayrıca içinde YUNANİSTAN yazıyor olmasaydı da kimden geldiğini anlardım. Tanıdığım tek bir kişi bu lime lime olmuş, kötü kalitedeki kartpostalı alıp üzerine servet değerindeki damgayı vurup dünyanın diğer tarafına gönderirdi. Nica Varanakis. Atlantis avcısı, uzaklardaki baba ve yeni, istenmeyen mektup arkadaşım.

Kutunun üstünde çöktüm, hissettiğim gerginlik giderek kayboluyor ve yerini yeni bir duygu alıyordu. Üzüntü müydü? Ya da anlamsızlık mı?

İlk kartpostalı neredeyse altı ay önce, hiç ummadığım bir anda almıştım. Haber almadığım onca yıldan sonra bir anda onun berbat yazısıyla neşeli bir satır karaladığı kartpostal elime ulaşmıştı. *Güzel Santorini'den selamlar. Keşke yanımda olabilseydin!*

Bu, *Bu arada oyunu beğendiniz mi, Bayan Lincoln?*'den sonra tarihin en kötü açılış cümlesi olmalıydı. O zamandan beri birkaç ayda bir, birbirine çok benzeyen bunun gibi kartlar alıyordum. Üzerinde, babam tatilde olsaydı bir anlamı olabilecek ama bizim durumumuzda tamamen saçma gelen kısa cümlelerin olduğu, yanlış basılmış ya da eski moda görünen kartpostallar.

Ve hayır, tabii ki onlara cevap vermiyordum. Onları okuyor, bir yerlerde tek başıma ağlıyor sonra da onları paramparça edip çöpe atıyordum. Ama son gelenden sonra bunu yapmayı kesmiştim. Kartpostallar kâbuslarımı daha da beter hâle getiriyordu.

"İstemiyorum," dedim ayağa kalkıp tişörtümdeki bir ipliği alırken.

Annem anlayışlı bir şekilde başını salladı ama yine de kartı bana uzatmaya devam ediyordu. "Tatlım, sanırım bu seferkini okuman lazım."

"Bu sefer olmaz." Kaçmaya çalıştım ama ben daha ne oldu-

ğunu anlamadan annem kartı elime tutuşturmuştu. Annem hamile bir kadın için ne kadar da hızlı hareket ediyordu doğrusu.

"Anne..." dedim.

"Şimdi."

Of. Onunla kavga edecek hâlim yoktu. Kartpostalı dikkatlice çevirdim, bir yandan da ne zaman babamın dahil olduğu bir şey ortaya çıksa olduğu gibi kalbimin gümbür gümbür atmasını engellemeye çalışıyordum. Derin bir nefes aldım ve kendime ana kuralımı hatırlattım: Artık Nico Varanakis'in hayatımda bir yeri yok.

Olive,

Harika haberlerim var! Santorini'de çok heyecan verici bir proje üzerinde çalışıyorum ve senin yardımına ihtiyacım var, Indiana Olive. 15 Haziran'a ne dersin? Annene uçak biletini e-postayla gönderdim bile.

Baba

Kalbimin başka seçeneği yoktu.

Ânında ellerim titremeye başlamış, görüşüm kenarlardan bulanıklaşmıştı. "Liv?" dedi annem endişeli bir sesle ama sanki sesi çok uzaklardan geliyordu.

Yeniden oturmak üzere kutuya doğru gittim ama annem beni yakalayıp sallanan sandalyenin üzerine oturttu ve okşayarak önümdeki saçları geriye çekti.

"Liv. Nefes al," dedi.

Nefes alıyordum almasına ama biraz *fazla* alıyordum galiba. "Anne..." Bir şeyler söylemeye çalıştım. Ellerim öyle bir titriyordu ki kartpostal da sallanmaya başlamıştı. Artık kelimeleri

• Orijinal metinde de *Baba* yazmaktadır. –çn

göremiyordum ama yine de bakmadan edemiyordum. Karşımda sadece onun kargacık burgacık yazıları yoktu, aynı zamanda bana eski lakabımla hitap ettiğini görüyordum. Indiana Olive. Neredeyse dokuz yıldır duymamıştım bu lakabı. Ayrıca Yunanlar gibi *baba* yazmıştı sonuna. Eskiden gün içinde defalarca söylediğim ama son yıllarda hiç kullanmadığım bir kelimeydi.

Başım...

Ben biraz...

"Liv, bana bak!" dedi annem. Gözlerimi onun masmavi gözlerine diktim ve hop! Bir anda yeniden âna bağlanmıştım. Nefesim yeniden düzene girmişti. Kartpostaldı işte. Sadece bir kartpostal. Karton, mürekkep ve renkli pullar. Bundan azı ya da fazlası değildi.

"İyi misin?" dedi annem kolumu tutarak.

"İyiyim," dedim.

"Güzel." Derin bir nefes alıp kolumu bıraktı. "Liv, biliyorum çok ani oldu ama bence iyi bir fikir."

Ne? Sözleri buzlu bir kova su gibi başımdan aşağı indi. *Sakin ol,* diye emrettim beynime. Doğru duymuş olamazdım. "Anne, şaka yapıyorsun değil mi? Bunu yapmama imkân yok. 15 Haziran'a şurada... neredeyse bir hafta var." Kartpostalı ona uzattım. "Ayrıca Indiana Olive demiş, ya bu Atlantis'le ilgiliyse?"

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Ama o gülümseme geldiği gibi kayboluverdi. "Tabii ki Atlantis'le ilgili," dedi. "Her zaman Atlantis'le ilgilidir."

Ne demek istediğini anlamayarak kartpostalı, parmaklarım arasında buruştuğunu hissedecek kadar sıkıca tuttum. "Ama anne, Atlantis bir düzmece. Neden yeniden babamın hayal dünyasına çekilmemi istiyorsun?"

Hayal dünyası yanlış ifadeydi. Bir anlığına ifadesinden incecik bir acının geçer gibi olduğunu gördüm ama hemen ardından öğüt verme moduna geçti. "Liv, Atlantis umurumda bile değil. Benim umurumda olan sensin. On yedi yaşındaki beyninin söy-

lediğinin aksine sonsuza kadar yaşamayacaksın. Bir gün o kadar zamanın nereye gittiğini düşüneceksin."

Yeniden gözlerimiz buluşunca onun gözlerinde gördüğüm kararlılık korkmama neden oldu. Artık tam olarak neler olduğunu anlıyordum. Aklında kendi babasıyla olan ilişkisi vardı. Çocukluk yıllarında araları iyiydi ancak babam sahneye çıktıktan sonra araları bozulmuştu. Annem onunla işleri düzeltemeden önce de hayatını kaybetmişti.

Bana yalvaran gözlerle baktı. "Ayrıca bu projeyi gerçekten çok sevebileceğini düşünüyorum."

Belli belirsiz ancak oldukça rahatsız edici bir şüphe uyanmıştı içimde. "Anne, bu projenin ne olduğunu nasıl biliyorsun?"

Derin bir nefes aldı. "Onunla konuşuyordum."

"Ne?" diye bağırdım. Yeniden titremeye başlayan ellerimle birlikte kartpostal da sallanmaya başlamıştı. Tüm bunlar çok... fazlaydı. "Ciddi misin sen?"

Annemin omuz hizasındaki saçları, hemen yanımda dururken kollarıma değiyordu ve kulaklarımda kararlı sesini duydum. "Evet," dedi. "Ve projenin ne olduğunu sana söylemeyeceğime dair söz verdim. Tatlım, hayatının en güzel dönemini yaşıyor. Ali'yle de konuştum, o da bunun iyi bir fikir olabileceğini düşünüyor. Yeniden o kâbusları gördüğünü biliyorum. Alt kattan bile duyabiliyorum..."

"Ali'ye yeniden kâbus gördüğümü mü söyledin?" diye çıkıştım. Şimdi banyo yapma gerçeğiyle yüzleşen Julius gibi davranıyordum. Ali, annemin çocukluk arkadaşıydı ve aynı zamanda ergen psikiyatristiydi. Maine'de yaşıyorlardı ama telefonda ne zaman uzunca bir konuşma yapacaklarını kestirebiliyordum çünkü aradan "agresif öfke dışavurumu" ya da "kendi kendini engelleme davranışları" gibi lafları duyabiliyordum. Eğer Ali'yi aradıysa gerçekten benim hakkımda endişeleniyor olmalıydı.

Anneme rüyalarımı alt etmek için dalış sertifikası almamız gerektiğini öneren de Ali'ydi. Eğer artı ve eksilerini bilirsem rüya gören beynimin sakinleşebileceğini söylemişti. Bunları duyunca

öfkeden kudurmuştum ama sonuç olarak yine de söylediğini yapmıştık. Civardaki bir havuzda sertifika dersi almış, sonra da Meksika'da ailece yaptığımız bir tatilde sertifikayı almıştık. Panik kısmını atlattıktan sonra çok da kötü bir deneyim olmadığını fark etmiştim; sualtında nefes alma özgürlüğü gerçekten hoşuma gitmişti. Ama rüya gören beynim bu işi hiç umursamamıştı. Rüya gören Liv boğuluyordu. Hem de her seferinde.

Annem ellerimi elleri arasına aldı, elmaslarla kaplı yüzüğü bileğime batıyordu. "Bu uzlaşmak, kendi yoluna gitmeden önce her şeyi tatlıya bağlamak için iyi bir yol olabilir."

"Uzlaşmak mı?" deyiverdim. Durumumuzu düşününce bu ne anlama geliyordu ki? Biz barış ilan etmeye çalışan, savaş hâlindeki iki ülke değildik ki. Artık birbiriyle hiçbir işi olmayan iki ülkeydik.

İfadesi yumuşadı. "Ayrıca, tatlım. Listen. Bu aralar sürekli listeni düşünüyorum."

"Anne." Ondan geriye doğru çekildim. Şimdi sinirlenmiştim işte. O liste özeldi ve ondan, bir daha bundan bahsetmemesini istemiştim. Tam bunu hatırlatmak üzereydim ki James'in kapıya güçlü bir şekilde vurmasıyla ikimiz de olduğumuz yerde sıçradık.

"Ellen?" dedi gür sesiyle. "Liv? Dax, saat on birde kız kardeşiyle tenis kortunda rezervasyonunuz olduğunu söylüyor."

"On kırk beşte," diye düzeltti Dax yanından.

İstemeden suratımı buruşturdum. Dax'in ikizi Cora şu dünyada en sevdiğim insan sayılmazdı. Adı şirindi ama kendisi etrafta sürekli asker botlarıyla dolaşıp herkese yeşil-mavi gözleriyle buz gibi bakışlar atan bir kızdı. O bakışlarla ta içimi görebildiğine, hiçbir yere tam olarak ait olamadığımı anladığına emindim.

Ama Dax, Cora'nın beni yakından tanımak istediğini söylüyordu. Bu yüzden haftada bir onunla ve en yakın arkadaşıyla, onun –büyük ihtimalle topu bile katletme isteğinden dolayı– inanılmaz olduğu benimse çok kötü olduğum bir spor dalı olan

tenis için buluşuyorduk. Şartlar düşünüldüğünde tenisin komik gelmesi gerekirdi. Klostrofobi pençelerini üzerime geçirmeye başlamıştı bile.

"Birkaç dakikaya çıkıyoruz. Siz gidin, birkaç tarçınlı çörek daha yiyin," diye seslendi annem.

"Yapamam. Anne, gidemem." Yeniden hızlı hızlı nefes almaya başlamıştım ama bastırmam gerekiyordu. Ve nereyi kastettiğimden bile emin değildim. Tenis kulübünü mü? Yunanistan'ı mı? İkisini birden mi? Tenis maçından sonra arkadaşlarımla buluşup yıl sonu plaj partisinde ne giyeceğimi seçmek gibi bir planım vardı. Dax'e de benimle gelmek isteyip istemeyeceğini sorarım diye düşünüyordum. Planlarımın hiçbir yerinde *başka bir ülkeye uçup bana en çok acı veren şeyle yüzleşmek* gibi bir şey yoktu.

Kâküllerimi gözlerimin önünden çekti. "Tatlım, bence biraz uzaklaşmak iyi gelecektir. Bazı şeylerin... dikkatini dağıttığını düşünüyorum."

Dikkatimi dağıtan şeyler mi? İkinci bir öfke dalgası üzerimden geçti ve bu sefer ayağa kalkmama neden oldu.

"Anne, bunun Dax'le alakası yok," dedim.

"Hayır, yok," dedi o da. "Bu seninle alakalı. Babanı affetmek zorunda değilsin, gidip ona projesinde yardım etmek zorunda da değilsin. Ama bence gitmen gerekiyor."

Göğsümde paniğin bir alev gibi yükseldiğini hissettim. "Anne, hayır. Gidemem."

"Evet. Gidebilirsin," dedi kararlı bir şekilde. Mavi gözlerini bana dikmişti ve bir anlığına, babam gittikten sonra küçücük, gürültülü dairelerden birinde yaşadığımız berbat yıllarımız geldi aklıma. Birlikte çok şeyin üstesinden gelmiştik.

Serin ellerinden birini benimkinin üzerine koydu. "On gün. Sadece on günlüğüne gideceksin. Oraya gittiğinde yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin. Ama ben gitmeni istiyorum."

Konuşmalarımızı dinleyen biri ricada bulunduğunu düşünebilirdi ama ben annemi tanıyordum, bu bir rica değil, kibarca

dile getirdiği bir emirdi. Annem iyi gününde *kararlı* ve kalanında *inatçı* diyebileceğiniz insanlardandı. Öyle de olması gerekiyordu. Yoksa o kötü yılları atlatamayabilirdik. Eğer bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm biriyle on gün geçirmek için Yunanistan'a gideceğimi söylüyorsa başka bir seçeneğim olmadığını biliyordum.

"Ama... son sınıf gezisi. Arkadaşlarımla planlarım vardı, hem..." Gözlerine baktığım anda anladım, ne söylersem söyleyeyim Yunanistan'a gidiyordum.

Tüm yazım yörüngesinden çıkmıştı. Yerçekimi anlamını yitirmişti. Sürükleniyor, düşüyordum ve bunu engelleyecek hiçbir şey yoktu. Yıl sonu partisi? Dax'le Balboa gezisi? Normal olan herhangi bir şey?

Gitmişti. Hepsi bu kâğıt parçası yüzündendi. Kartpostala baktım ve içimde öfkenin kabardığını hissederken en berbat cümleyi okudum yeniden.

Santorini'de çok heyecan verici bir proje üzerinde çalışıyorum ve senin yardımına ihtiyacım var, Indiana Olive.

Ne zamandan beri yardımıma ihtiyacı vardı? Bu eskiden oynadığımız bir oyundu sadece ve gerçek hayatta ona ihtiyacım olduğunda yanımda olmadığını görmüştük. O beni yarı yolda bırakmıştı. Bana milyonlarca kartpostal gönderse bile bu gerçek değişmeyecekti.

Beni zorla gönderebilirlerdi ama bundan hoşlanmamı sağlamaları mümkün değildi.

Bölüm 3

#3 CONSTANTINE'İN RESTORANI'NDAN KUMAŞ BİR PEÇETE, YA ANNEM ÇALMIŞ YA DA BABAM, KİME SORDUĞUNUZA GÖRE DEĞİŞİR

Babam restoranın sahibinin halasının kuzeninin evinden taşınıp Hermes'te çalışan iki şefle aynı eve çıkmıştı ve kirayı karşılayabilmek için ikinci bir işe girmek zorunda kalmıştı. Restoran mantıklı bir seçimdi, böylece İngilizcesini geliştirebilirdi. Ayrıca Yunanlığını ne kadar ön plana çıkarırsa bahşişler o kadar artıyordu.

Bir akşam içlerinde Ellen Williams adındaki bir Şikago Üniversitesi öğrencisinin de olduğu kalabalık bir masaya servis yapıyordu. Ellen, yaz için yerel bir politikacının stajyerliğini yapıyordu o sırada. Uzun sarı saçları ve bir kez duyunca dönüp bir kez daha ona bakmanızı sağlayacak bir gülüşü vardı.

Babam o gece sürahideki suyu üzerine bilerek döktüğünü iddia ediyordu. Annemse, gözlerinde her zaman minik bir parıldamayla onun yanlış hatırladığını söylüyordu. Dürüst olmak gerekirse, ben de anneme inanmıyordum. İlk yazlarında çekilen fotoğraflarında -ki çok sayıda fotoğraf yoktu- babam koyu renk, gür saçlarıyla ve fazla hevesli gülümsemesiyle çok yakışıklı, annem de mutluluktan başı dönüyormuş gibi görünüyordu.

ANNEMİN SANTORİNİ, YUNANİSTAN'DA, YANİ DAHA en başından gitmek bile istemediğim yerde uymam için koyduğu kısa kurallar listesi şöyleydi:

1. Sabah ve akşam annem aranacak.
2. Yabancılarla konuşulmayacak.

   O adadaki herkesin, hatta babamın bile bir yabancı olduğunu düşünürsek bu imkânsızdı. Açıkçası artık nasıl göründüğünü bile bilmiyordum. Beni son gördüğünde Frida Kahlo'nunkine benzer kaşlarım ve bir Disney Channel yıldızı olacağıma inandığım için yanımdan ayırmadığım sahte bir mikrofonum vardı. Ve evet, hayatımın o dönemine dair tüm fotoğraf delilleri yok edildi.
3. Havalimanında erkeklerle konuşulmayacak, ne kadar tatlı olurlarsa olsunlar (kural ikiye bakınız).

   Ona göre bu erkekler, beni kaçırmak ve Liam Neeson filmini* canlandırmak isteyen bir suç organizasyonunun bir parçası olabilirdi. Ve ne yazık ki benim karizmatik bir ses tonu olan eski suikastçı bir babam yoktu. Benim babam, babalık bile yapmayan, Atlantis peşinde olan bir adamdı.

   Ona, bu maddenin listemde olmasının bile gitmemem gerektiğini kanıtladığını söyledim. Ama bunun üzerine Santorini'nin çok güvenli olduğunu ve güvende olacağımı söyledi. Ama nereden biliyordu ki? Bir zamanlar Santorinili biriyle evlenmiş olmasına rağmen adaya ayağını hiç basmamış biri konuşuyordu.
4. Herhangi bir şekilde kendini tehlikede ya da ihmal edilmiş hissedersem onu arayacaktım; o da hemen eve dönmemi sağlayacaktı.

   Bu kural yanında bir ikazla gelmişti: *Hapisten Çıkış* kartını kullanabilmek için gerçekten acil bir durum olması gerekiyordu, tuhaf sessizlikler ya da can sıkıcı konuşmalar sayılmıyordu. Çok acil ve *ciddi* durumlar. Altını çizerek.

* 2008 yapımı *96 Saat* filminden bahsediliyor. –çn

5. "Kendimi bulmak" için biraz zaman ayrılacak.

   Ya da diğer bir deyişle *Dax*'ten ayrı vakit geçir. Tabii ki gelip bunu doğruca söylememişti çünkü o, dünya üzerinde yaşamış her insanın hedeflediği gibi, kendi anne babası gibi olmak istemiyordu. Onun anne babası, erkek arkadaşından hiç hoşlanmamıştı ama sonuçta olanlar ortadaydı. Okulu bırakmış, Şikago Belediye Binası'nda onunla evlenmiş ve bana hamile kalmıştı. Yaşa ve öğren.

   Ayrıca bilginiz olsun, kendini "bul" denince biraz bozuluyordum. Kayıp olduğum falan yoktu ki. Tam buradaydım işte.

6. Babama bir şans verilecek.

   (Yorum yok.)

7. Güneş kremi sürülecek.

   Gerçekten. Kurallar listesi böyleydi.

Benim ise ondan istediğim tek bir kural vardı. Dax'e anlattığım hikâyeye ayak uydurmasını istiyordum. Dax'in ve okuldaki diğer herkesin, babamın yıllardır sadece internetteki birkaç tuhaf tipin gerçek olduğuna inandığı ama kendisinin insanı şoke edecek kadar emin olduğu Atlantis'in peşinden koştuğunu öğrenmesi, isteyeceğim son şeydi. Herkesin bu gerçeği öğrenmesi ihtimali dizlerimin titremesine neden oluyordu, hem de kötü anlamda.

Ben artık Liv'dim. Partilere, balolara davet edilen, mezuniyet balosu kraliçeliğine aday gösterilen Liv'dim. Eminim ki bunlar kulağa çok sığ geliyordu ama hayatı boyunca görünmez olunca, birden görüldüğünü hissetmek insana önemli gelmeye başlıyordu. Artık buydum. Indiana Olive değildim ve ayrıca hayatı boyunca kendisini adadığı şey, onu haritaları, tabloları ve uzaylı kaçırmaları üzerine kitapları olan bir UFO araştırmacısıyla aynı kefeye koyan bir adamın kızı da değildim *kesinlikle*. Nokta.

Bu yüzden Dax'e şunu söyledim: *Yunan babam amatör bir arkeolog! Eski uygarlıkları araştırıyor! Bundan daha önce bahsetmemiş*

olmam ne kadar tuhaf! Çok son dakika oldu ama annem yanına gitmem için ısrar ediyor!

Amatör arkeolog biraz yanıltıcıydı, kabul ama profesyonel efsane araştırmacısı da hiç söylenebilecek bir şey değildi.

Dax'in söylediği ise şu oldu: *Mezunlar gezisine gelemeyeceğine inanamıyorum! Arkadaşların seninle vakit geçirmeyi çok seviyordu ve daha da önemlisi ben de seninle plajda bir hafta geçirmek için sabırsızlanıyordum!*

Ya da hâlâ benimle konuşuyor olsaydı bana bunları söyleyeceğinden emindim. Zira gezimizi son dakikada iptal ettikten sonra benimle konuşmayı kesmişti. Dax planlar yapmayı seven biriydi ve son dakikada bütün planları bozmam her şeyi mahvetmişti. Ayrıca son birkaç günün stresiyle tanıtım başvurusunu yapmayı unuttuğumu da söylemem tam da tahmin ettiğim gibi deprem etkisi yaratmıştı. Dax'e göre bizim ilişkimiz, karman çorman bir çantanın en altında kalan bir listenin en son maddesiydi. Diğer bir deyişle, hayatımdaki diğer tüm durumlar ondan önce geliyordu.

Bu doğru değildi tabii ki. Ama bu gezinin benim için ne kadar büyük bir olay olduğunu açıklayamamam da pek yardımcı olmamıştı.

Ve işte buradaydım. Uçakta. Beni bu âna sürükleyen her karardan resmen pişmanlık duyuyordum. Bir saatten kısa bir süre sonra Yunanistan'da olacaktım. *Yunanistan*. Neden anneme daha sert çıkmamıştım? Beni zorla uçağa sürüklememişti sonuçta. Belki de ben... Ah, hayır.

Kusacaktım.

Başımı dizlerimin arasına almak istiyordum ama Santorini uçağı o kadar minikti ki kendi hayatının kontrolünü bile elinde tutamayan, yetişkinliğin sınırında birinin panik atağına bile yer yoktu. Ayrıca anneme de kızamıyordum. Artık karnı burnundaydı ve orada o kadar kendinden emin konuşmuştu ki ben bile bir an inanacak gibi olmuştum. *Belki de babama bir şans vermem gerekiyordu. Belki de bu iyi bir fikirdi.* Ama... hayır. İkimizin de akıl sağlığı konusunda zor dönemler yaşadığı ortadaydı.

Neredeyse bilinçsiz bir şekilde koltuk cebindeki dergilerden birini kaptım ve gözüme ilginç gelen resimleri, çantamdaki zarfa koymak için koparmaya başladım. Sanat öğretmenim Bayan Martinez, zihnini sürekli imgelerle doldurmanın, bir sanatçı olmanın en önemli kısmı olduğunu söylerdi. Kendimi bir sanatçı olarak gördüğümden falan değil. Yani en azından *henüz* değil; çizim yapmasam da resimleri kesip her yere yanımda götürdüğüm zarflarda saklıyordum. Görsel depolama olarak düşünebilirdiniz bunu.

Ayrıca şu anda ihtiyaç duyduğum rahatlamayı sağlıyordu. Bana sonsuzluk gibi gelen bir okyanus parçası üzerinde uçarken kafamı dağıtmamı sağlayan bir şey. Büyük ihtimalle havacılık tarihinde, pencere kenarına oturmadığı için sevinen ilk kişiydim. Pencere kenarında çok fazla *okyanus* vardı.

Yeniden ellerime odaklandım. Bu bindiğim üçüncü uçaktı ve Seattle'dan beri uçaklar giderek küçülüyor ve daha kokuları gittikçe berbat bir hâl alıyordu. Buna ek olarak uykusuz olduğum yirmi üçüncü saatteydim. Tabii ki New York uçağındaki (iki numaralı uçak) kalkıştan sonra uyuduğum yirmi dakikayı saymazsak, zaten o da yanımdaki kadının tüm kahvesini üzerime dökmesiyle berbat olmuştu. *Sıcak* kahvesini. Sonra beni yakmakla ve canlı bir Starbucks'a çevirmekle kalmayıp bana Winston Churchill adındaki bulldog köpeğinin yirmi küsür fotoğrafını göstermişti. Neyse ki artık son uçağımdaydım.

Tıka basa dolu bir havuzun resmi zarfa girdi. Sonra boynunda tasma olan bir çocuk. Kızını sırtında taşıyan bir baba. Kız başını eğmiş, babasına bakıyor ve oturduğu yer dünyanın en güvenli yeriymiş gibi gülümsüyordu.

Iyh.

Gözlerimi sıkıca kapadım ama babamın eciş bücüş yazıları gözümün önünde beliriyordu. *Santorini'de senin yardımına ihtiyacım var, Indiana Olive.* Hangi konuda? Yardımıma hangi konuda ihtiyacı olabilirdi ki?

Dergiyi yerine koydum ve sırt çantamdan telefonumu çıka-

nıp belki Dax'ten bir mesaj Atlantik'in üzerinde yolunu bulup da bana ulaşmıştır diye umutla baktım. Ama hayır, sadece bir gece önce gönderdiği mesaj vardı. Bize uğraması gerekiyordu ama gelmemişti. **Özür dilerim, gelemeyeceğim. İki hafta sonra görüşürüz.**

O mesajdaki noktalar pasif agresif görünüyordu. Noktalama işaretleri pasif agresif olabilir miydi ki? Bir de benim fazlaca hayat dolu cevabım vardı tabii. **İki hafta göz açıp kapayıncaya kadar geçecek. Şimdiden özledim seni, Balboa'da çok eğlenirsin umarım!!!** Sonra da paniklemiş ve her baktığımda kendimden tekrar tekrar nefret etmeme neden olan vıcık vıcık emojiler göndermiştim. Dax'in cevap vermemesine şaşmamalıydı. Büyük ihtimalle birlikte geçirdiğimiz her bir dakikayı tekrar düşünüyordu.

Bir çölden farksız olan mesajlaşma geçmişimiz, çayını keyifle yudumlayan bir fil gibi tam göğsüme oturmuştu, o yüzden telefonumu bir kenara koydum ve kendimi çantamın içini karıştırarak rahatlatmaya çalıştım. Çizim defteri. Kalemler. Suluboya. Makyaj çantası. Su şişesi. Günlük.

Kabin bagajının sınırlarını zorlamıştım ama ne yapayım, bazı eşyalarım konusunda tuhaf huylarım vardı. Dax, içinde on iki ev bitkisi ve bir mini sukulent bahçesi olan, her yeri eşyayla dolu odamı göstererek bana istifçi derdi. Ama bunun sebebi hiçbir şeyi atmamam değildi. Sadece bazı şeyleri elimde tutmayı seviyordum.

"Eísai kalá?" dedi biri sağ tarafımdan ve bunu duyduğumda hemen olduğum yerde doğrulunca nazik bir gülümseme ve gür kirpiklerle karşılaştım. Koltuk arkadaşım. Yirmili yaşlarının sonunda olmalıydı, kasten kalın çerçeveli inek gözlüğü takmıştı ve şimdi endişeli bir ifadeyle bana bakıyordu. Sol kolu normalde ağzımın sularını akıtarak hayranlıkla bakacağım bir gül bahçesi dövmesiyle ya da görebildiğim kadarıyla öyle bir şeyle kaplıydı. Ve benim tenim ölü bir balığınki gibi solgunken, onunki canlılıkla parlıyordu ve saçları da epey hacimli görünüyordu. Benim gibi bir sinir bozukluğu yaşamadığı ortadaydı.

"Eísai kalá?" dedi yeniden ama bu sefer sesi az önceki kadar

kendine güvenli değildi. Koltuk cebini işaret ediyordu. Ne yani, kendi dergisini hiddetli pençelerime mi kurban etmek istiyordu?

"Özür dilerim, ben... ben ne demeye çalıştığınızı anlamıyorum," dedim kekeleyerek. En azından bu Yunanca açmazını çözebilirdi. Çocukluğumdaki Yunanca bilgim duruyor mu diye merak ediyordum bir süredir. Cevabın koca bir hayır olduğu belli olmuştu.

Yüzünde bir anda rahatlamayla birlikte koca bir gülümseme belirdi. Beyaz dişleri gözün görebildiğine uzanıyordu. "Ah, şükürler olsun, Amerikalısın."

Hafiften bir ortabatı aksanı duyuyor gibiydim. Minnesota olabilir miydi? Ya da Şikago? Orada doğup büyüdüğüm için insan bunu hemen anlayacağımı düşünürdü. "Yunan olabileceğini düşündüm ve bildiğim tek cümleyle şansımı deniyordum. Kendini iyi hissetmiyor musun? İstersen orada kusmuk torbası var." Yeniden koltuk cebini işaret etti.

"Hasta değilim. Yunan da değilim. Ben..." Doğru kelimeyi arıyordum. Kanı dondu mu? Dehşete düşmüş? "Gerginim."

Dergiden kopardığım sayfalara baktığını görünce kızararak hemen onları zarfın içine sokuşturdum.

"Aerafobi," dedi. "Her an yere çakılabilecek bir sardalye tenekesinin içinde uçtuğumuz düşünülürse hepimizin aynı korkudan mustarip olmaması şaşırtıcı. Bunu düşündüğün olur mu hiç? Yere nasıl çakılabileceğimizi? Ah, Tanrım, hiç düşünme bence."

O kalın çerçevenin ardında gözleri kocaman açılınca dudaklarımda bir gülümseme belirmesini engelleyemedim. Olası bir tehlikeye dikkat çekmek gergin bir uçak yolcusunu sakinleştirmek için iyi bir yol olmayabilirdi ama şimdilik benim üzerimde işe yarıyor gibi görünüyordu. Ayrıca konuşmak iyi gelmişti. Hem de çok iyi. "Aslında uçuyor olmak umurumda değil. Daha çok oraya vardığımızda olacaklar beni endişelendiriyor."

Lezzetli bir dedikodunun kokusunu almış gibi bana doğru eğildi.

"Öyle mi?"

Lezzetli bir dedikodu istiyorsa kesinlikle lezzetli bir dedikodu alacaktı. "Birini ziyarete gidiyorum. Biraz... karmaşık bir mesele."

"Erkek arkadaşın," dedi.

Başımı salladım. "Hayır. Erkek arkadaşım geride, Seattle'da kaldı. O..." Gerçekten bunu bir yabancıya söyleyecek miydim? Evet, söyleyecektim gerçekten. Annemin listesindeki iki numaralı kural –*yabancılarla konuşma*– hayal meyal hatırladığım bir şeydi artık. Elimde değildi. Bu hafta arkadaşlarıma ve Dax'e söylediğim onca yalandan sonra fazlasıyla şişmiş duygusal bir balona dönüşmüştüm. "O benim babam. Santorini'de yaşıyor ve onu sekiz yaşımdan beri görmedim."

Can alıcı bir cümle daha söylememi bekliyormuş gibi bana bakıyordu. Başka bir şey söylemeyince hevesli ifadesi sönüverdi. "Gerçekten mi?" dedi son heceyi uzatarak. Ama kibar olmak için söylenmiş bir *gerçekten mi*ydi o. Nazik bir hareket. İçimdeki bir düğüm birden çözülür gibi oldu. Bir anlığına durdu ve elini nazikçe uzattı. "Ben Henrik."

"Liv." Elinin sıcak ve güven dolu bir hissi vardı ve bir anlığına yeniden kendimi sakinleşmiş hissettim.

Başıyla pencereyi işaret etti. "Babanla ilgili konu, gerçekten büyük bir olay." Doğruca gözlerimin içine bakıyor olması, içimde minik bir umudun yeşermesine neden oluyordu. Bu adam, babasının terk edip gittiği kızının hikâyesini dinlemekten çekinmeyen efsanevi bir kişi olabilir miydi? Her zaman gerçekten var olup olmadıklarını merak etmiştim.

Ve haklıydı. Babamla olan olaylar gerçekten de büyüktü. Hatta en büyüğü. Ya da en azından bir zamanlar öyleydi. Ve şimdi de bundan bahsetme özgürlüğüm vardı. "En tuhaf tarafı ne, bilmek ister misin?"

Başını sallayınca ben de döküldüm. "Babam bir Atlantis avcısı. Kayıp şehrin Santorini'de olduğunu düşünüyor ve hayatını onu bulmaya adadı. O yüzden çekip gitti. Bir gün okula gittim ve döndüğümde yoktu, gitmişti."

Bu kelimeleri o kadar uzun zamandır bir kenarda saklıyordum ki şimdi küflenmiş, örümcek ağlarıyla doluymuş gibi geliyordu. Uzun bir sessizlik oldu, Henrik'in ifadesi bu sefer çok açıktı. Bana şaşkınlıkla bakıyordu. "Kayıp şehir Atlantis mi? Altın şehirden mi bahsediyorsun?"

"Hayır, o El Dorado." Binlerce bilgi kafamda dönüp dururken kafamı salladım. Hepsini kafamdaki tozlu bir köşeye tıkmaya çalışsam da Atlantis'le ilgili her şeyi biliyordum. Babam gitmeden önce de bir sürü şey biliyordum ama o gittikten sonra yıllarca bunun üzerine çalışmıştım. Bir zamanlar yürüyen Atlantis ansiklopedisi olmakla övünsem de şimdi bunun ne kadar utanç verici olduğunu görebiliyordum. "Atlantis, sular altına gömülen şehir."

Henrik heyecanla koltuğunda doğrulunca dizleri katlanır sehpaya çarptı. "Doğru ya. Onunla ilgili bir film izlemiştim. Bir sualtı şehri, değil mi?"

"Aslında... pek sayılmaz," dedim.

Henrik'inki genelde herkesin verdiği cevaptı. İnsanlar Atlantis hakkında bir şeyler bildiklerini sanıyorlardı ama aslında bilmiyorlardı. En azından benim bildiğim kadarını. Babam kadar sahiplenmedikleri içindi tabii. Yani bir zamanlar sahiplendiği gibi. Neyse. Hikâyelerin birçoğu gerçeklerden bir hayli uzaktı ki hikâyenin başlangıcının ne kadar komik olduğu düşünülürse bu şaşılacak bir şeydi.

Yavaş yavaş kafasında bir sürü soru belirdiğini görebiliyordum. Hikâyenin özünü, doğruyu yanlışı anlatacaktım ve sonra da yolumuza bunlar üstünden devam edecektik. "Atlantis, Poseidon tarafından bir adaya inşa edilen bir şehirdi. Orada yaşayanlar yarı tanrı yarı insandı, ayrıca gelmiş geçmiş en varlıklı ve de üstün insanlardı. Adaları iç içe dairelerden oluşuyordu." Parmağımla bir daire çizdim ve sonra da ortasını işaret ettim. "Ortasında altın heykellerden oluşan bir tapınak vardı. İnsanları her şeye sahipti; yeşil doğaları, egzotik hayvanları, onlara özel kıymetli metalleri, havalı binaları falan, her şeyleri vardı.

Ama sahip oldukları şeyler için minnettar olmak yerine, tüm dünyayı ele geçirme planları yapmaya başladılar. Bu yüzden tanrılar onların nankör olduğuna ve adalarının sular altında kalması gerektiğine karar verdi. Bir daha onlardan haber alan da olmadı."

Dramatik müzik! Özetle Atlantis. Efsanevi insanlardan bahsetmek bana babamı öyle bir hatırlatmıştı ki canım yandığını hissettim. Biz de ona yetememiştik.

Henrik hâlâ bana bakıyordu. Anlattıklarımı ya da hâlâ titreyen ellerimi yargıladığından değil, şaşkınlıktan bakıyordu. "Bir efsane bu sadece," dedim, sanki çok belli değilmiş gibi. Ellerimi kucağıma bıraktım. "Bir ahlak dersi. Sahip olduklarına şükret yoksa tanrılar yakana yapışır."

Sesim, üzerime dökülen kahve kadar acı çıkmıştı ama Henrik bundan rahatsız olmamış gibi düşünceli bir şekilde gözlüğünü düzeltip bana doğru eğildi. "Ama insanlar hâlâ arıyor orayı. Baban da arıyor."

"İnsanlar binlerce yıldır orayı arıyor ama kimse sağlam bir delil bulamadı."

Atlantis teorileri dünyanın her bir yanına yayılmıştı, dünya haritası üzerinde elinizi rasgele bir yere koyun, eminim ki kayıp şehrin orada olduğunu düşünen biri illa çıkardı. Antarktika, Sahra Çölü, Amazon ormanları... Atlantis avcılarının (minik) dünyasında tüm bunlar geçerliydi belki ama teorilerle pek örtüşmüyordu. Araştırmalar yapılmıştı. Biliminsanları toplanmıştı. *Naziler* bile Atlantis'i aramıştı. Aryan ırkının yarı tanrı Atlantislilerden geldiğini düşünmüşlerdi. Biliyorum. İğrenç.

"Baban neden Santorini'de olduğunu düşünüyor?"

"Aslında..." Henrik'e anlattığım için pişman olmaya başlamıştım. Tavşan deliğinden aşağı fazla inmiştik ama konu Atlantis olunca böyle oluyordu işte. İnsanlar bu konuda bir şeyler duydukça daha da fazlasını öğrenmek istiyorlardı. Anlıyordum bunu. Ben de bir zamanlar aynısını yaşamıştım. "Santorini, Atlantis'in muhtemel yerlerinden biri olarak görülüyor çünkü

ada efsanedekiyle fazlasıyla uyuşuyor. Babam, bildim bileli buna dair bir kanıt arıyor."

Düşünceli bir şekilde çenesini kaşıdı. "Baban bir kâşif o hâlde."

Elimde olmadan homurdanmayla gülme arası bir ses çıkardım. Kâşif. Bu babamın insanlara söylediğinden çok daha iyi bir kelimeydi, muhtemelen hak ettiğinden de iyiydi ama ben omuzlarımın gevşediğini hissettim. Henrik'in insanlara şüphe payı veren tipte biri olduğunu görebiliyordum. Babam da öyle biriydi. Belki de hâlâ öyleydi? Artık hiçbir şeyi bilmiyordum.

"Öyle sayılır," dedim sonunda.

Henrik'in suratında bir gülümseme belirdi. "Eh, bana açıklamana gerek yok. Benim hayatımda da öyle biri var."

Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. "Bir Atlantis avcısı mı?"

"Daha beteri. Kendisi bir arkeolog. *Akademik*." Son kelimeyi fısıldayarak söyleyince bir kahkaha patlattım, bunun üzerine o da gülmeye başladı. Sesli, gürleyen bir kahkahası vardı ve önümüzde oturan adam bize bir bakış atmak için döndü. Ama Henrik umursamıyor gibi görününce ben de aynısını yaptım.

Yaşaran gözlerimi silip kahkahaların verdiği güzel hissin tadını çıkardım. Neyi açık edeceğimi umursamadan sohbet etmeyeli uzun zaman oluyordu. "İnsanlara babamın kâşif olduğunu söylüyorum çünkü gerçek çok daha utanç verici."

Henrik gözlüğünü çıkardı ve süslü bir hareketle tişörtünün eteğiyle camlarını silmeye başladı. "Tanrı maceraperestlerin yanında olsun. Umutsuz vakalar, değil mi? Erkek arkadaşım Minos kazı alanında çalışıyor ve genelde toprak içinde yuvarlanıp eski tabak çanaklar üzerinde çalışıyor."

Göğsümdeki o güzel his sönüvermişti. "*Minos* mu dedin?"

"Ne?" dedi Henrik, şaşkınlığımı görerek. "Onları duydun mu?"

"Şey, evet." Amerikalı bir gencin bilmesi gerekenden daha fazlasını biliyordum. Minoslar, bir zamanlar Yunan adalarında nüfusları olan bir Tunç Devri medeniyetiydi ve babamın teori-

sinde de büyük rolleri vardı. "Babam Minosların, Atlantis'in bir parçası olduğunu düşünüyordu."

"Ahhhhh," dedi Henrik. "Anladım. Doğa şartları karşısında yenilgiye uğrayan gelişmiş ada medeniyeti. Hye'a göre Minoslar zamanlarının çok ötesinde bir bilgeliğe sahipmiş. Sence..."

"İşte! Artık sen de bir Atlantis avcısısın." Artık benim de Atlantis'ten bahsetmeyi kesmem gerekiyordu. Konuyu değiştirme vakti gelmişti. "Erkek arkadaşın Yunan mı?"

Henrik başını hayır anlamında salladı. "Amerikalı. Yazlarını Santorini'de geçiriyor, yılın geri kalanında da Austin, Teksas'ta arkeoloji dersleri veriyor. Ben Boston'da özel bir okulun yöneticisiyim ama yazlarımızı birlikte geçiriyoruz."

"Ne kadar zamandır birliktesiniz?"

"Üç yıldır. Uzaktan ilişkide uzmanlaştık artık." Bunu o kadar rahat bir şekilde söylemişti ki içimde bir umut yeşeriverdi. Birlikte olabilmek için Dax'le aynı okula gitmemize gerek yoktu, değil mi? İnsanlar sürekli uzaktan ilişkilerini yürütebiliyorlardı. Maya'nın sesi kulaklarımda çınladı. *Sadece elli kilometre uzakta olacağım!* Rhode Island, Stanford'dan beş yüz kilometre uzaktaydı. Ama yine de başarabilirdik, değil mi?

Henrik, dergilerden kopardığım resimlere gözünü dikmişti. "Peki ya onlar ne?"

"Ah..." Önce tereddüt ettim, sonra hemen resimleri bir araya topladım. "Resim topluyorum. Kolaj yapıyorum ya da referans olarak alıyorum. Çizim ve resim yapıyorum..." Fazlasıyla şişkin zarf şimdi daha beter görünüyordu ve ben de hemen onu çantama sokuşturdum. "Önemli bir şey değil."

"O zaman bir sanatçısın."

Çantamın fermuarı sıkışmıştı, onunla uğraşırken gözlerimi Henrik'e çevirmedim. "Sayılır. Şu anda lisedeyim ama sanat okullarından birine girmek istiyorum. Büyük ihtimalle giremeyeceğim ama öyle olacağını düşünmeyi seviyorum sanırım. Büyük ihtimalle sonunda tamamen alakasız bir şey okurken bulacağım kendimi."

Kendime bir plajdaki kartopu kadar güven duyuyordum ve kafamı kaldırdığımda Henrik'in gülümseyen yüzüyle karşılaştım. "Ama sen yine de *bir çeşit* sanatçı sayılırsın?"

Başımı evet mi hayır anlamında mı sallasam bilemiyordum, o yüzden ikisini de yapmadım. "Evet?"

"Eh, *herhangi bir çeşit* sanatçı için Santorini'den daha iyi bir yer düşünemiyorum. Absürt derecede güzel bir yerdir." Dirseğiyle hafifçe dürttü beni. "Ve Liv, biliyorum muhabbetimiz sadece yirmi dakika önce başladı ama burada iyi olacağını biliyorum. Hatta iyiden de fazlası. Santorini sihirli bir yerdir. Aradığın her neyse, burada onu bulacaksın."

Sesinde biraz güven, biraz nezaket vardı ve ben de içimde beliren bir şey olduğunu hissettim. Umut mu? Belki de Henrik haklıydı. Burada iyi olabilirdim.

Ama ardından gözlerim pencereye kaydı ve birden okyanusun üzerinde süzülmediğimizi fark ettim. Santorini'ye bakıyordum. Bu kahverengi kara parçasında babam yaşıyordu. *Babam*. Tüm iyi hisler bir anda içimden kayıp gidiverdi.

KAKTÜS TEAM

Bölüm 4

#4 SANTORINI HARİTASI

Babamın geride bıraktığı eşyalar arasında sanırım başıma en çok belayı açan bu oldu. Babamın Atlantis'in Santorini'de olduğuna dair teorisinin ve bunu kanıtlamak için yaptıklarının temeli bu haritaydı. Modern Santorini'yle insanı korkutacak şekilde uyuşan (diğer haritalardan kontrol etmiştim bunu) bu haritada, Platon'un yazdıklarıyla eşleşen her şey resimlenmişti.

Babam yıllar boyunca tüm ipuçlarını işaretlemek ve Atlantis'in bir zamanlar nasıl göründüğünü kâğıda aktarmak için resmen yıllarını harcamıştı. "İç içe kara halkaları ve deniz" şekli, günümüzdeki ada sistemiyle büyük oranda uyuşuyordu. Harita, geri dönmesine değecek en büyük kanıt gibi geliyordu bana: Hayatı boyunca emek verdiği şeyi ardında bırakmazdı, değil mi? Sonra bir gün kafama dank etti. İnsanlar hayatları boyunca emek verdikleri şeyi ardında bırakmazlardı ama aynı zamanda ailelerini de bırakmazlardı.

Zaten onun "normal" olduğu hiçbir şey yoktu ki.

THIRA ULUSLARARASI HAVALİMANI, KÜÇÜK BİR BİNA ve tel örgülerle çevrilmiş birkaç pistten meydana gelen bir yer için fazlasıyla abartılı bir isimdi. Bir körük için bile yeterince büyük olmayan bu yer, birazdan yaşanacak yeniden kavuşma anı için hiç yeterli değildi. Kabin çok sıcak olsa da benim dişlerim takırdıyordu.

Uçuş görevlileri merdivenlerden inebilmeleri için herkesi uçağın orta kısmına yönlendirmeye başlamıştı ve az önce uykulu hâlde koltuklarında oturanlar şimdi ite kaka ilerlemeye çalışıyordu. Henrik içimi rahatlatmak ister gibi kolumu nazikçe sıktı, milyonuncu kez iyi olup olmadığımı sordu ve sonra da kopardığım resimlerden birinin üzerine telefon numarasını yazıp koridordaki sıraya katıldı.

Bense kulaklığımı, kitaplarımı ve resimlerimi toparlamak için mânâsızca oyalanarak zaman geçiriyordum. Sonunda kafamı kaldırdığımda uçakta neredeyse kimsenin kalmadığını gördüm ve son kişilerin peşine aceleyle takıldım. Uçaktan merdivenlere çıktığımda bacaklarım titriyordu. *Resmen Yunanistan topraklarındaydım.*

Yani aslında dört metre kadar üzerindeydim ama okyanusun kokusunu alabiliyordum. Ve onun yanında uçak yakıtının ve de fena hâlde tatlı ve çürümüş bir şeyin. Çöp kokusu muydu? Güneş altında kızaran muz kabuklarının mı yoksa? Gözlerimi kısarak ileriye bakmaya çalıştım ama havalimanının gerisindeki her şey nemle birlikte bulanık görünüyordu. Tam bir bilinmezlik.

Metal merdivenlerden indikten sonra küçük bir otobüs bizi çok da uzak olmayan bir mesafedeki bagaj alım yerine götürdü ve herkes dağılıp yerleri muşamba kaplı kalabalık salonun bir kenarına dağıldı. İnsanlar çabucak eşyalarını alıp çıkışa gidiyordu. Ben de tam o an anladım. Babam karşımdaki duvarların arkasındaydı. Ona ne diyecektim? Neden son yirmi üç saati bunu düşünerek geçirmemiştim ki?

Göğsüm yanıyordu. Vakit kazanmak için bir şeyler yapmalıydım.

Aklımda tek bir olasılık vardı. Belki de bavulum kaybolmuştu! O zaman kayıp eşya bölümünde vakit geçirmem, orada durup havayolu aracılarıyla konuşup tartışmam, anneme bu konuyla ilgili acil bir telefon etmem gerekirdi... *derken bam!* Louis Vuitton ufukta görünüverdi ve benim planlarımdan habersiz, mutlu mesut bana doğru ilerlemeye başladı.

Belki de önce bir lavaboya uğrasam iyi olacaktı.

Lavaboda karşısında ne varsa onu göstermekten çekinmeyen bir boy aynası vardı. Kıtalar arası bir zombiye benziyordum. Solgun, pasaklı, saçları sönmüş, gözlerinin altında koyu halkalar ve yüzünde de dehşete düşmüş bir ifade olan bir zombi. Ayrıca tişörtümdeki leke de bir kişiliğe bürünmeye başlamıştı, her an canlanacakmış gibiydi.

Bu, babamın görmesini istediğim yeni ve daha iyi bir Liv değildi. Karşımdaki acınacak bir yaratıktı.

Kan çanağına dönmüş gözlerimle aramda birkaç santim kalana kadar aynaya eğildim. Babamın kahverengi ya da annemin mavi gözlerini almamıştım. Bana özgü, ehliyet başvuru formundaki hiçbir tanıma uymayan büyük, kahverengimsi yeşil gözlerim vardı. Bir Yunanın klasik görünüşüne sahiptim ve eğer doğru şekilde sunmazsam biraz aşırı olabiliyordu: büyük dudaklar, hafifçe çukur bir çene ve gaga gibi bir burun. Ayrıca babam gibi esmer tenli olsam da, bir şekilde annemin çillerini de almayı başarmıştım. Burnumun üzerinde, varlıklarından şikâyet etsem de gizliden gizliye sevdiğim kaotik bir düzenleri vardı. Dax'in kız kardeşi ilk tanıştığımızda çillerimin gerçek mi yoksa dövme mi olduğunu sormuştu. Tabii ya. Sanki annem dövme yaptırmama izin verirmiş gibi.

Bu sefer daha da yaklaşıp tüm yüzüme baktım. Babamın beni son görüşünden beri ne değişmişti? Eh, öncelikle vücudum. Neredeyse bir yetmiş altı olmuştum, bacaklarım anneminkiler kadardı. Ayrıca saçım. Eskiden her zaman uzatırdım. Ama şimdi ancak çeneme geliyordu ve gözlerimin önüne düşen kâküllerim vardı. Bu saç kesimini seviyordum çünkü fazlaca

büyük kulaklarımı saklıyordu. Babamın beni son görüşünden beri kulaklarım biraz olsun değişmemişti, değişmeleri için dua ederek geçen saatlerime rağmen.

Ya babam yanımdan geçip giderse ne olacaktı? Belki de havalimanında sekiz yaşındaki hâlimi bekliyordu ve beni görünce hayal kırıklığına uğrayacaktı. *Hayır*. Bu düşünce beni yeniden gerçekliğe döndürdü ve aynadaki aksime öfkeyle baktım. Hayal kırıklığına uğramaya hakkı yoktu. Beni terk edip giden oydu ve bu tamamen onun suçuydu. Şu an umursadığım tek şey, onsuz da ne kadar iyi olduğumu anlayabilmesiydi.

Bavulumu tuvalet kabinlerinden birine çektim ve içinden dışarı çıkarken giydiğim kombinlerimden birini çıkardım. Siyah dar pantolon, kısa bir tişört ve deri sandaletler. Gündelik ama şık bir görüntü. Bu kombinin birçok farklı versiyonunu kullanıyordum ve ne zaman giysem kendimi sofistike ve önemli biri gibi hissediyordum, derse geç kalmış Parisli genç bir sanat öğrencisi gibi.

Kıyafetlerimi değiştirdim, bavuldan en sevdiğim altın küpelerimi çıkarıp taktım ve biraz da makyaj yaptım. Saçlarımı tarayıp kâküllerimin düzgünce gözlerimin önüne düşmelerini ve parlak görünmelerini sağladım. Son olarak eyeliner da çektiğimde kendimi kesinlikle daha iyi hissediyordum. Neden endişeleniyordum ki? Liv Varanakis her şeyin üstesinden gelebilirdi.

Yansımama son bir kez baktım, sonra omuzlarımı dikleştirip bagaj alma salonuna geri çıktım. Kalbim son hızla gümbür gümbür çarpsa da ayaklarım beni çıkış kapısına götürdü. Sonra açık havaya çıktım ve... hiçbir şey yoktu.

Tabii ki hiçbir şey yok denemezdi. Çift yönlü yolun kenarında leş gibi bir kaldırım, bir otobüs durağı ve ön camındaki parlak turuncu tabelada HAVA BÜFESİ yazan bir dükkân vardı. Önümden geçen birkaç kişi taksi durağına ya da bekleyen arabalara yöneliyordu. Ama ya babam?

Burada yoktu.

Onu tanımıyor olma ihtimalim var mıydı? Ben ne kadar de-

ğiştiğimi düşünmüştüm ama ya o? Kalabalığı gözden geçirdim, tanıdık gelen bir yüz arıyordum çaresizce. Yaşlı bir kadın. Bebeğini taşıyan genç bir baba. Kulaklık takmış, üniversite çağında bir genç.

Bu insanlardan hiçbirinin babam olma ihtimali yoktu.

Bir anlığına belirsiz duygular içinde öylece kalakaldım, sonrasında ise resmen yere çakıldım. Hem de çok fena. *Babam burada değildi.*

Kalabalıktan geri kalan da yavaşça kayboluyor, arabalara ve taksilere biniyordu ve burada tek başıma kalmak üzereydim. Yavaşça olduğum yerde dönerken endişem paniğe dönüşüyordu. Boğazım sıkışmaya başlıyordu ve şimdiden terlemeye başlamıştım.

Kendine gel, Liv. İnsanlar bazen geç kalabilirdi. Ama babam dakik miydi yoksa geç kalan biri miydi? Sanırım dakikti. Ama bu bir sebepten beni unutmuş olabileceği gerçeğini değiştirmiyordu. Biletimi yollamıştı. Annem onunla teyitleşmişti. Geleceğimi biliyordu.

Ama beni daha önce de unutmuştu.

Birden hava, ciğerlerime çekemeyeceğim kadar yoğun gelmeye başlamıştı. Neme karşı savaşıyor, ciğerlerimi sakinleştirmeye çalışıyordum ama başım dönmeye başlamıştı bile. Elimde değildi. Bir şekilde kendimi Hava Büfe'sinin dandik sandalyelerinden birine sürükleyip üzerine atmayı başardım. Öyle bir titriyordum ki bavulumun kolunu bile zar zor tutuyordum. Üşümüş müydüm? Üşümüş olamazdım. Bu sıcakta mümkün değildi. O zaman neden böyle titriyordum?

Telefonumu aranmaya başladım. Annemi mi aramalıydım. Ya da James'i? Okyanusun ta diğer tarafından ne faydaları olabilirdi ki? Arasam Dax telefonu açar mıydı? Onun numarasını açtım ve tam ara butonuna basacaktım ki sislerin içinden bir ses kulağıma ulaştı.

"Olive?"

Telefonum elimde arkama döndüm ve gördüğüm şey kar-

şısında neredeyse çığlığı basacaktım. Birkaç adım ötemde kocaman bir fotoğraf makinesi lensi hiç kırpılmayan bir göz gibi bana bakıyordu. Hatta üstünde devasa bir ışığı bile vardı.

"N-ne..." diye kekeledim.

Kameranın arkasındaki ses devam etti. "Bunu evet olarak alacağım. Olive, arkeoloji dünyasını, Atlantis'e dair kanıtıyla tersyüz edecek adamın kızı olmak nasıl bir his?"

Sonunda beynim yeniden çalışmaya başlayınca ayağa fırladım ve bu sırada bavulumu devirdim. Tabii ki bu kameranın arkasında biri vardı. Çünkü *kameralar tek başlarına havalimanındaki insanları sorguya çekemezdi*. Ama bu gerçeği fark etmem fazlasıyla uzun sürmüştü. Sebebi stres ya da uykusuzluk olabilir miydi? Annemin kuralları aklıma geldi. Arkadaş canlısı bir kameraman birden belirirse ne yapmam gerektiğini belirtmemişti ama savunmacı bir tavır almanın en iyisi olacağını düşünüyordum.

"Neden beni çekiyorsun?" diye sordum, nihayet yere sağlam bir şekilde basınca. "Kimsin sen?"

"İlk önce hangisini cevaplamamı istersin?" Kamera yavaşça aşağı indi, gerisindeki kişiyi görünce neredeyse yeniden devriliyordum.

Hemen hemen benim yaşlarımdaki çocuk Yunan'dı. Benimkinden çok daha koyu bir ten rengi ve koyu renk saçları vardı. Zayıftı, hatta sıska bile sayılabilirdi, siyah kot pantolonuna yarım yamalak sokulmuş siyah bir tişört giymişti ve ayaklarında yine siyah renkte eskimiş bir çift Adidas ayakkabı vardı. Normal bir insanınkine göre iki kat daha gür yarı kıvırcık yarı düğüm düğüm olmuş saçlarını arkaya doğru taramıştı. Normalde böylesine görkemli saçlar dikkat çekerdi ama onda, *yüzünden* dolayı daha başka bir durum vardı.

Kocaman gözleri, gür kaşları, hokka gibi burnu ve benimkiler böyle güzel görünsün diye üzerinde en az beş dakika uğraşacağım kirpikleri vardı.

Hiç uğraşmadan yakışıklı olabilen o insanlardandı. Uğraşmadığı da ortadaydı. İnsanı çileden çıkaracak kadar tasasız gö-

rünüyordu; sanki yataktan çıktığı hâliyle, aynaya bile bakmadan dışarı çıkmış gibi. Sanki aynalarla uğraşmaya bile tenezzül etmeyecek kadar yakışıklı gibi. Tişörtündekiler kırıntı mıydı? Ayrıca ayakkabılarının bağcığını düzgünce bağlasa ölür müydü ki?

Şimdi de en az benim kadar şaşırmış gibi gözlerini bana dikmişti. "Ne?" diye çıkıştım.

Yavaşça başını sallayınca, bir şampuan reklamından fırlamış gibi bir tutam saçı gözlerinin önüne düştü. Bu çocuk *gerçek* miydi ya? "Sadece... fotoğraflarındakinden daha farklı görünüyorsun."

Şimdi olası bir tehlikeyle karşı karşıya olduğum için çocuğun saçlarını düşünmeyi bırakmıştım. Birden aklıma annemin kuralları geldi. Haklı mıydı yoksa? Bu beni kaçırmak için atılmış bir adım olabilir miydi? Ama öyle bir hedef için fazlasıyla rahat ve de tuhaf görünüyordu. Ayrıca insan kaçırmayı planlayan biri rahatça kaçmak için büyük ihtimalle bağcıklarını da bağlardı. Olabildiğince dik durmaya ve göz korkutucu görünmeye çalıştım. Aşağı yukarı aynı boydaydık. Yüksek topuklu ayakkabılarla hakkından gelirdim.

"*Ne fotoğrafı*?" diye gürledim.

İşe yaramıştı. Hafifçe geri çekildi, nasıl sersemletici bir ânın içindeysek etkisinden kurtulur gibi oldu. Gülümsedi ve elini uzattı. "Babanın fotoğrafları." Kendini toparlamak için bir an durdu, sonra bana bakarak gülümsedi. "Hovarda kız geri döndü. Senin hakkında çok şey duydum."

Bu cümleyi daha önceden prova etmişti, görebiliyordum.

Çok hafif aksanı olan bir İngilizceyle konuşuyordu, öyle hafifti ki unutmanız işten bile değildi. Çok doğal olarak ona kim olduğunu sormam gerekiyordu ama içten içe hâlâ durumu çözmeye çalıştığım için ona bakakalmıştım. Ayrıca benim hakkımda *ne* duymuş olabilirdi ki?

Birden gözleri bavuluma doğru kaydı ve ağzının şaşkınlıkla açıldığını gördüm. "O senin bavulun mu? Pek de heybetliymiş."

Kim bir bavul için heybetli kelimesini kullanırdı ki? Aklıma İngilizce öğretmenim gelmişti. Ama bavuluma bir göz atınca ona hak vermeden edemedim. Hazırlarken o kadar büyük görünmemişti ama bu küçücük alanda devasa görünüyordu. Ayrıca fena hâlde ağırdı da. Başta ufak bir Paris tatili bavulu hazırlamaya girişmiştim ama sonra gizemli proje beni allak bullak etmişti. Koşu ayakkabılarına ihtiyacım olur muydu? Elbiseye? Sonunda her şeyi bavula koyarken bulmuştum kendimi, önce yarısını çıkarmış ve sonra da yeniden geri koymuştum.

Tabii bir de sanat malzemeleri vardı. Ah o sanat malzemeleri. Son dakikada resmen panikleyip bulabildiğim tüm fırçaları, çizim defterlerini ve kalemleri yanıma almıştım. Sonra da... Bunu kendime bile açıklayamıyordum ama babamın eşyalarının olduğu kutuyu da almıştım. Onunla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu (Ona geri mi verecektim? Bir öfke ânında okyanusa mı savuracaktım?) ama dünyanın ta öte ucuna onun yanına giderken o eşyaları dolabın bir kenarında bırakmak yanlış gelmişti. Bavulum artık *piñata*'m* olmuştu ama sonuç olarak benim *piñata*'mdı. Bu yabancı çocuğun yanımda ne getirdiğimi sorgulamaya hakkı yoktu.

"Buraya on günlüğüne geldim," dedim, bavulun sapını hiddetle çekerken.

"İyi de onu şuna nasıl sığdıracağız?" İlerideki kaldırımda PARK YAPILMAZ tabelasının hemen yanına park edilmiş hurda, siyah motosikleti işaret etti. "Kamerayı ayaklarımın dibine koyabilirim ama..." Bavuluma yeniden yargılayan bir bakış attı.

Sonra nihayet söyledim. "*Kimsin* sen?"

Yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı ve fazla kalabalık dişleri meydana çıktı. Bu kusurlu görüntü de nasıl olduysa onu yakışıklı seviyesinden çok çekici seviyesine taşıdı. Bu çocuğun çekici görüntüsü karşısında retinam haşat olmasın diye çabucak gözlerimi kaçırdım.

* İçine türlü tatlı yiyecekler konulan ve sonra da bir sopayla patlatıp içindekileri çıkarmaya dayalı bir Meksika oyunu/geleneği. –çn

"Olive, ben *Theo*!" Sanki bir ünlüymüş gibi söylemişti adını. Sanki bana bir anlam ifade etmesi gerekiyormuş gibi. "Babanın halletmesi gereken birkaç şey vardı, o yüzden seni almam için beni gönderdi. Ama bana son anda söylediği için aceleyle geldim buraya. Neredeyse yetişemiyordum."

İşte bu... hiçbir şeyi açıklamıyordu. Ama ona bunu söylemeye fırsat bulamadan yüzü yine aydınlandı. "Bavul problemimiz için bir fikrim var. Kamerama göz kulak olur musun?" Sonra bağlanmamış bağcıklarıyla kalabalığın içinde kayboldu ve beni akşamüstü güneşine öylece bakarken bıraktı.

Neler oluyordu burada? Çaresizce kameraya bakarken keşke bir yerlerden Henrik çıkıverse diye düşündüm. Ama erkek arkadaşı onu hemen almış olmalıydı çünkü hiçbir yerde görünmüyordu. Bir an sonra Theo, yanında bıyığından dolayı bir mors gibi görünen, varil gibi bir adamla Yunanca konuşarak geri döndü.

Bir anlığına aklım başımdan gitti. Yunanların yumuşak ve iç içe geçmiş kelimelerini ne kadar özlediğimi fark etmiştim. Bununla birlikte dengemi yitirir gibi oldum. Vatan hasreti. "Olive, Bu Yiannis," dedi Theo.

"*Yasou*! Santorini'ye hoş geldin," diye bağırdı Yiannis. "Bavulunu ben alacağım." Kanıtlamak için de hemen bavula uzandı.

"Ne? Hayır. Kesinlikle olmaz." Onun önüne geçmeye çalıştım ama Mors Yiannis isteksiz müşterileri alt etmeye çok alışkın olmalıydı ki bavulu ne yapıp edip almayı başardı ve omzuna yükleyip kaldırımda uzaklaştı.

"Dur!" diye bağırdım ama Yiannis hiç oralı değildi. "Nereye gidiyor?"

"Oia'ya. Taksi şoförü o, zaten oraya götüreceği müşterileri var. Bizim için de ücretsiz olarak bavulunu getirecek." Theo bu çözümle gurur duyuyor olmalıydı ki bana, hem aklımı başımdan alacak hem de sinirden kudurtacak bir gülümsemeyle baktı.

"Bu hiç kabul edilebilir *değil*," dedim çaresizce ellerimi yumruk yaparken.

Theo bir elini omzuma koymuştu. "Bunu yapmaktan çok mutlu. Mutludan da öte hatta. Baban onun için çok şey yaptı."

Elinin altından sıyrılıverdim. "Kastettiğim o değildi."

"Baban için yapıyorum. Baban." diye bağırdı Yiannis, bana omzunun üzerinden bir gülümsemeyle bakarken. "Nico, iyidir o. İyi bak, tamam?"

"Hayır!" Ama canım eşyalarım her yeri çiziklerle kaplı bir taksinin arkasında kayboluverdi. Neler oluyordu burada?

"Şansımız yaver gitti," dedi Theo ve kamerasını alıp kaldırım kenarına doğru gitmeye başladı. "Hadi. Çok acelemiz var."

"Sen kimsin ve babam nerede?" diye bağırdım arkasından.

"Olive, söyledim ya, baban geç kalacaktı ve benden..."

Buraya kadardı. "Bana Olive demeyi kes!" diye bağırdım öfkeyle. "Adım Liv. Liv'i kullanıyorum."

Bu sefer Theo durdu, gerçekten durdu. Bana bakarken alnı kırışır gibi oldu. Bir yanım bağırdığım için özür dilemek istiyordu ama çok daha ağır basan diğer yanım çok haklı olduğumu söylüyordu, bu yüzden ağzımı açmadım. Sonra kuduz bir rakuna yaklaşıyormuş gibi yavaş hareketlerle yanıma geldi. Dikkatle bana bakıyor, göz teması kurmaya çalışıyordu. "Ama baban senden her zaman Olive diye bahsediyor."

Öfke üzerimden sekip geçmişti, bir adım geriledim. "Ne demek *her zaman* bahsediyor? Onunla sekiz yaşımdan beri konuşmadım."

"Sekiz yaşından beri mi?" Gözleri kocaman açılmıştı. "Ya kartpostallar?"

Kalbim gümbürdeyiverdi. Kartpostalları biliyor muydu? Kendimi birden darbe almış gibi hissettim. Çok kırılgan. Bu çocuk neden benim hakkımda bu kadar çok şey biliyordu? "Kartpostallar konuşmakla aynı şey değil." *Kaptan Bariz'den yine çok aydınlatıcı bir gözlem.*

Ama Theo gülmedi. Bir anlığına bana öylece bakmaya devam etti. Ardından endişeyle gölgelenmiş bakışlarla bana doğru bir adım attı. "Babanın sana bir sürprizi var ve onu tamamla-

mak için birkaç şey yapması gerekiyor. Burada olmak istiyordu ama senin için sürprizini tamamlamayı daha çok istiyordu. Lütfen benimle gelir misin? Oia'ya kadar gitmemiz gerekiyor ve geç kalmamamız lazım." Bu sefer hareket edeceğimi umut ederek yeniden motosikletini işaret etti.

Ama ben durmadan *Oia* demesine takılmıştım. Bu, bana gönderdiği kartpostallarda geçen köyün ismiydi. Ama Theo benim gibi *Oy-ah* şeklinde değil de *Ee-ah* şeklinde söylüyordu. Birden kendimi rezalet hissettim. Babamın doğup büyüdüğü köyün ismini nasıl doğru telaffuz edemezdim? Annem doğru telaffuzu biliyor muydu acaba?

Ah, hayır. Annem. Aklıma yeniden onun kuralları gelmişti. *Havalimanında erkeklerle konuşmak yok.* Tam da havalimanında erkeklerle konuşmanın tanımıydı bu. Beni tam da bu senaryoya hazırlamıştı aslında. *Yabancı oğlanların seni bir yere bırakmalarına izin verme.* Ama babam tarafından *gönderildiğini* söyleyen erkekler karşısında ne yapacağımı söylememişti ya da ne zaman baksam beynimin seratonin salgılamasını sağlayan erkekler karşısında...

Tamam, seratonin olmayabilir. Belki de... elektrik? Bu durum biraz tuhaf bir hâl almaya başlamıştı.

Derin bir nefes aldım, ellerimi sırt çantamın askılarına geçirdim. En azından sırt çantam benimleydi.

"Senin *96 Saat* filmindeki gibi bir adam olmadığını nereden bileyim?"

Theo'nun kaşları havalanıvermişti. Kaşlarının sıklıkla onun yerine iletişim kurduğu ortadaydı. "Pardon?"

Ses tonuna bakılırsa fena hâlde eğleniyor gibiydi, ne yazık ki onunla aynı hisleri paylaşmıyordum. Gaza gelmiş bir hâlde ilerledim. "Filmde kız Avrupa'ya gidiyor ve kaçırılıyor, babası da eski CIA ajanı çıkıyor, bilmiyor musun?"

Theo'nun ifadesi ânında korkuyla gölgelendi ki bunu da kaşlarının daha da yukarı kalkmasından anlamıştım. Beni rahatlatmaya çalışmak için elini koluma koyacakmış gibi bana doğru geldi ama sonra bunun, tam da *96 Saat*'teki adamın yapacağı

türde bir hareket olduğuna karar vermiş olacak ki durdu. "Ne? Tanrım, hayır. Söyledim sana, ben babanın bir arkadaşıyım. Onun için çalışıyorum."

"Bunu kanıtlaman gerek," dedim kendinden emin ses tonumla uyuşması için olduğum yerde iyice dikleşirken. *Omurga dümdüz, omuzlar arkaya, göz teması kur.* James buna güç duruşu diyordu.

Theo gerçekten şaşkına dönmüş gibiydi. "Ama nasıl?"

Güzel bir soruydu bu. Bir anlığına ben de şaşkınlıkla kalakaldım. Ardından bir ampul yanıverdi. "O senin bileceğin iş."

"*Pismatara,*" diye söylendi kendi kendine. "Nico gibi." Kelime kulağıma tanıdık gelmişti. İnatçı mı? Ya da gururlu? Köpürmüştüm ama tam olarak anlayamadığım bir şeyden ötürü ona çıkışamazdım.

"Ee?" dedim. Onu bir çözüm yolu bulmaya çalışırken izlemek hiç ummadığım bir şekilde tatmin ediciydi.

Birden gözleri bana döndü, zafer edasıyla ellerini kaldırdı. "Kartpostalları biliyorum."

Haklıydı. "Aslında..." diye söze girmeye çalıştım.

Kaldırımı işaret etti. "Ve bu da onun motosikleti. Dünyada başka kimin böyle bir motosikleti olabilir ki? Karşısına çıktığında resmen hurdaydı."

Theo'nun omzu üzerinden tüm dikkatimle motosiklete baktım. Paslanmış şasisinden, bantlarla yapıştırılmış koltuğundan ve oynak susturucusundan başından çok şey geçtiği belli oluyordu. Tam da babamlık bir işti. Her şeyi her şeyle tamir edebilirdi.

"Başka bir şey daha," dedim ama yumuşamaya başlamıştım.

Theo'nun ifadesi yine çarpılınca dikkatim dudaklarına kaydı. Yani... ağzına demek istiyorum. "Bak ne diyeceğim, bana onun hakkında istediğin soruyu sorabilirsin."

"Cevapları biliyorsun yani."

Kafasını güvenle salladı, şimdiden rahatlamış gibiydi. "Kesinlikle. Babanla bir yıldır birlikteyim. Onun hakkında her şeyi biliyorum."

İçimde bir kıskançlık dalgası belirivermişti. Koca bir yıl mı? Kimdi bu çocuk, üvey oğlu falan mı? Onu soru yağmuruna boğmak istiyordum. Derin bir nefes alıp iyice düşündüm. Milyon yıldır görmediğin biriyle ilgili kişisel bilgileri hatırlamak zordu ama sonunda aklıma biri geldi.

"Babamın kolunun iç kısmında ne dövmesi var?"

Theo gururla gülümseyerek bir parmağını kaldırdı. "Bir pusula. Dışında da bazı koordinatlar yazıyor."

Doğruydu. Koordinatlar, annemin ona hamile olduğunu söylediği, Şikago'daki küçük kafeye aitti. Her şeyi değiştiren anları bir şekilde kazımak gerekir derdi ve onun kazıma anlayışı dövme yaptırmaktı. Ve evet, fazlasıyla depresif bir durumdu.

Kollarını göğsümde kavuşturdum. "Numaralar ne?"

Kaşları yine zıpladı. "Gerçekten mi?"

Omuzlarımı silkerek ona baktım.

"Şey... kırk bir nokta... sekiz? Ve sekiz bir şey... batı?" Umutla bana bakıyordu.

"Yakın," dedim. Aslında doğrusu şöyleydi: 41.8786° K, 87.6251° B. Annemin telefon numarası bile ezberimde değildi ama babamın kolundaki rakamları hatırlıyordum. Geceleri bana kitap okurken o rakamlara baktığımızı ve şöyle düşündüğümü hatırlıyordum: *İşte buradayız.*

"Ayrıca senin bir kar fırtınası sırasında doğduğunu ve babanın, anneni hastaneye zamanında yetiştirebilmek için bir adamı taksiden attığını biliyorum," dedi Theo umutla. Yoksa kendini beğenmişlikle miydi?

Harika. Yunanistan'a geleli daha iki dakika olmuştu ama anılara gömülmüştük bile. Bu durumu kontrolüm altına almam gerekiyordu artık. Hem de hızlı bir şekilde. Şimdi kavga modum giderek kaybolduğu için kendimi bitkin hissetmeye başlamıştım. O uçaklardan birinde uyumam gerekiyordu. Derin bir nefes aldım. "Pekâlâ. Ama üvey babamın Krav Maga ustası olduğunu ve bana istediğim kişiyi, istediğim yerde indirmeyi

öğrettiğini söyleyeyim. Ayrıca beni yeniden kameraya çekmeye çalışırsan iyice dellenirim."

Theo güldü ve çıkan ses beni şaşırttı. Derin, karından yükselen şapşal bir gülüşü vardı ve beni ânında sakinleştirmişti. En azından biraz. "Seattle zorlu bir şehir olmalı."

"Pek sayılmaz," dedim, özenli budanmış bahçeleri, birbirlerinden yeterince uzakta duran devasa evlerimizi düşündüm. Seattle hiç de zorlu bir şehir değildi, zorlu olan ondan önce yaşanan her şeydi.

Theo kafasıyla kaldırımı işaret etti. "Artık gidebilir miyiz? Sürprizini kaçırırsak baban çok üzülür."

Bir zamanlar Yiannis'in taksisinin olduğu yere baktım. "Bavulumun Oia'ya sağ salim gelmesi ihtimali nedir?"

"Altmışa kırk," dedi güvenle.

Güldüm, o da benim gülüşümü sevmiş olacak ki gülümsedi. Hem de ne gülümseme. Gözlerimiz buluştuğunda içim panikten düğüm düğüm oldu çünkü yüzü bir taşa ya da duvar halısı gibi bir şeye işlenmeliydi. Normalde hiçbir yüz böyle görünmezdi.

"Hadi gidelim," dedi yeniden motosikleti işaret ederek ve bu sefer ben de peşinden gittim. Onunla çok vakit geçirmeyeceğimi umuyordum. Theo benim için tehlike demekti. Bunu iliklerimde hissediyordum.

Bölüm 5

#5 EGE DENİZİ'NDEN BİR PARÇA DENİZ CAMI

Aslında babam bunu bana vermişti ama ben onu bir hediyeden çok bir emanet gibi görüyordum. Bana, Santorini'den bavuluyla taşıyabileceği tek parçanın bu olduğunu söylemişti ve o taşı oradan oraya gezdirmiştik. O zamanlar okyanusu çok severdim ve her fırsatta bisikletlerimizle birlikte Kuzey Avenue Plajı'na gider, kumda kıymetli parçalar arardık ama asla bu Ege Denizi camı kadar güzel bir şey bulmayı başaramamıştım.

Söz konusu Atlantis olmadığı sürece babam asla Santorini'den bahsetmezdi. Ağzından alabildiğim tek laf oranın çok güzel olduğu ve arada bir özlediği olmuştu. Oraya geri dönünce deniz camına da artık ihtiyacı kalmadığını düşünmüştüm. Büyük ihtimalle orada güzel şeylerle dolu bir sürü plaj vardı.

İŞE THEO'YLA ARAMDA SAYGIDEĞER BİR BEŞ SANTİM bırakarak başladım ama o beş santimi sadece iki saniye koruyabildim. Çünkü ben gitmeye yarı hazır vaziyetteyken Theo gazı kökleyince tek derdim ona sıkı sıkıya tutunmak oldu.

Motosiklet inanılmaz gürültülüydü, her türlü takırdama, zangırdama ondaydı ve Akdeniz'e özgü bir böceğin tekerleğe

takılmış olması ihtimali çok yüksekti. Ama bu kadar gürültü olmasaydı da çok sohbet edeceğimizi sanmıyordum. Theo hız rekoru kırmakla, bense Santorini'yi sindirmekle meşguldüm.

Babamın haritasına bakarak geçirdiğim onca saatten sonra bir yanım buranın bana tanıdık geleceğini söylüyordu ama ada hakkında bildiğim hiçbir şey beni gerçeğine hazırlayamazdı. Santorini'nin kocaman bir hilal şeklinde olduğunu ve kavisinde bir liman bulunduğunu biliyordum ama adanın, bu ay biçimini kendi gözlerimle göreceğim kadar küçük olduğunu düşünmemiştim.

Bir de uçurumlar vardı. Etekleri, solgun sarı, koyu pembe ve arada bir de kobalt mavisi çatısı olan kireç evler ve kiliselerle dolu olan büyük ve dik bir sürü uçurum vardı. Theo, geçtiğimiz yerin adını söylemek için arada bir yavaşlıyordu.

"Fira!" diye bağırdı, kalabalık bir anacadde ve Yunan mimarisiyle yapılmış bir McDonald's'ın yanından geçerken. "Eski liman!" Aşağılarda duran yolcu gemilerini işaret ediyordu, o kadar uzaktaydılar ki savaş gemisi parçaları gibi görünüyorlardı. Yanından geçtiğimiz her yerleşim bölgesinin sevilecek bir yanı vardı. Üzerinde renkli örtüleri ve zilleri olan eşeklerle dolu dönemeçli yollar, mavi çatılarında haçların yükseldiği minyatür kiliseler. Kafamda *jetlag* yüzünden ortaya çıkan şu aptalca düşünce dönüp duruyordu: *Santorini gerçekten de böyle görünüyor.* Sonra da diğer bir düşünce: *Theo gerçekten çok iyi kokuyor.* Limon ağacı gibi. Saçlarını hiç taramamış olabilirdi ama ne zaman bir şey bağırmak için arkaya eğilse sürdüğü parfüm, tıraş sonrası losyonu ya da her neyse onun kokusunu alıyordum. O kadar taze ve tatlı bir narenciye kokusuydu ki bilinçsizce o kokuyu içime çekiyordum.

Fira'yı geçmiş, dar ve dolambaçlı bir yoldan çıkarken Theo'nun bana ilk söylediği şey kafama dank etti. *Arkeoloji dünyasını, Atlantis'e dair kanıtıyla tersyüz edecek adamın kızı olmak nasıl bir his?*

Gerçekten *kanıt* mı demişti? Çünkü Atlantis avcılarıyla ilgili

bildiğim tek bir şey varsa, o da o kelimeyi öyle kolay kolay söylemedikleriydi. Şimdi Theo'ya bunu sormak için can atıyordum ama motosiklet giderek daha da dikleşen yolda tırmanırken de kalbim ağzımda atıyordu.

Ve tam yeni hayatımın, bu inanılmaz güzelliği izleyerek hurda bir motosikletle etrafta dolaşmak ve sürücünün kokusunu keyifle içime çekmek olduğuna karar verecektim ki Theo toz kaldırarak toprak bir park alanına girdi ve aniden durunca üstüne devrildim.

"Off," diye inledim.

"Oia!" diye bağırdı. "Geldik!"

"Uyarı. Küçücük bir uyarı iyi olurdu."

Neredeydi? Gözlerim telaşla park alanında gezinirken kalbim geleneksel Yunan dansı olan *Büyük Duygusal Çöküş*'ü sergilemeye başlamıştı. Sağımızda okyanus, solumuzda ise eğreti bir otobüs durağı, bir meyve tezgâhı ve beyaz evlerden bir labirent vardı. Bir arabanın önünde iki çocuk duruyor ve hediyelik eşya dükkânının önündeki katlanır sandalyede bir kadın oturuyordu.

Burada da yoktu. *Yine.*

"Baban bizimle başka bir yerde buluşacak. Senin sürprizin için," dedi Theo, dile getirilmemiş sorumu duymuş gibi.

Tabii ki. İçimi çekerek bana uzattığı elini görmezden geldim, etrafa bakınırken bacaklarım tutmuyordu. "Theo, havalimanındayken kastettiğin neydi?"

"Hı?" Theo kasklarımızı motosikletin koltuğunun altına koydu ve sonra dönüp bana gülümsedi. O gülümsemeler içimde, kendimi adadığım bir ilişkim olmasa beni çok endişelendirecek heyecanlar yaratıyordu. Ya da en azından hâlâ sürdüğünü *umduğum* bir ilişki. Dax'i aramalı mıydım? Parmaklarım telefonuma uzanır gibi oldu ama sonra bıraktım. Önce babamla, sonra Dax'le uğraşacaktım.

Sırt çantamın askılarını düzeltirken içimi rahatlatan ağırlığını hissedebiliyordum. "Havalimanındayken, *kanıtı* olan bir Atlantis avcısının kızı olduğumu söyledin."

"Öyle demedim," dedi Theo hemen ama havaya kalkan kaşları onu ele veriyordu. Pokerde kesin batırırdı.

"Evet, dedin."

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Pekâlâ, dedim. Ama sana bunu söyleyen baban olmalıydı."

Şaka yapıyor olmalıydı. "Ama ben kanıttan bahsediyorum. *Gerçek* bir kanıt."

Theo iyice yakınıma gelince, tıpkı motosiklette olduğu gibi vücut ısım birkaç derece yükseliverdi. Her ihtimale karşı bir adım geri attım. "*Bilimsel* bir kanıt."

"Başka türlüsü var mı zaten? Ama daha fazlasını söylemeyeceğim. Babanın sürprizini bozmak istemiyorum."

Kalbim burkuldu. "Bu kanıtın *gizemli projeyle* ilgisi var mı?" dedim havada tırnak işareti yaparken.

Theo da aynı şekilde cevap verdi. "*Gizemli proje?* Pek sayılmaz." Koca bir şehri yerle bir edebilecek bir gülümsemeyle bana baktı. Kolayca hem de. Ama bir erkek arkadaşım olmasaydı da bu gülümsemeye kanmazdım çünkü babam gibi hayal dünyasında yaşadığı belliydi. Buna düşmeyecektim.

"Babam nerede?" diye sordum.

"Koşmaya hazır mısın?" Theo tutmam için elini uzatıyordu, tam ben de elimi uzatmak üzereyken kendimi tuttum.

"Koşmak mı dedin?"

"Evet, hadi. Sırt çantanı alayım istersen." Yüz ifademi görünce sırıtmaya başladı. "Baban da sırt çantasını taşımama asla izin vermez. Resmen ikinizde de aynı sırt çantasından olduğunu biliyor muydun? Onunki daha eski ama aynısı."

Aynı sırt çantasından mı kullanıyorduk? Askıları daha bir sıkı kavradım. Çantam konusunda biraz saplantılı sayılırdım. Annem, James'le evlenmeden bir yıl önce benim için toptan satışların yapıldığı bir dükkândan almıştı bu çantayı ve o zamandan beri kullanıyordum. Sütlü kahverengiydi, her yeri deriyle kaplıydı ve kare şekli, sanat malzemelerimi taşımam için çok uygundu. Babam da sanat malzemelerini yanında mı taşıyordu?

Theo'ya doğru dönerken bu düşünceyi hemen bir kenara bıraktım. "Koşmayacağım."

"Ama..." Şimdi çok mahzun görünüyordu. "Babanın sürprizine yetişebilmemizin tek yolu bu," dedi. Bu gerçeği tekrar etmekten yılmış olmalıydı ama pes etmeye niyetim yoktu.

Dax'le çıktığımız son koşu aklıma gelince kafamı salladım. "Ben koşmam. Erkek arkadaşıma sor istersen." Son cümlede sesim çatlar gibi olmuştu, hem utanç vericiydi hem de kendimi ele vermeme neden oluyordu.

"Sen bilirsin. Ama güven bana, buna değecek." Daha sonra daha ben onun herhangi bir şekilde güvenime layık olup olmadığını düşünecek vakti bulamadan arkasını döndü ve evlerin oluşturduğu labirentin içine doğru koşmaya başladı. Tempolu bir yürüyüş değil, ağır bir koşu da değil, basbayağı sürat koşusuna girişmişti. Binalar onu ânında yutuverdi ve birden o toprak alanda, bavulsuz, jetlag baş ağrısıyla ve nereye gitmem gerektiğine dair hiçbir fikrim olmadan tek başıma kalakaldım.

Aslında istersem çok hızlı olabilirdim.

Oia, aynı zamanda hem internette gördüğüm tüm fotoğraflara benzemeyi hem de onlardan çok farklı görünmeyi başarıyor gibiydi çünkü fotoğraflar buranın hakkını tam anlamıyla veremiyordu. Aslı çok daha ilgili çekici, güzel ve kesinlikle daha küçüktü; bir fotoğrafın yakalayabileceğinden çok daha farklı bir güzelliği vardı. Ya da belki de bu bana has bir izlenimdi; benim dikkat ettiğim tek şey Theo'ya dair bir görüntü yakalayabilmekti ki bu da hiç kolay bir şey değildi.

Başta Oia'nın her şeyi birbirine benziyor gibi görünmüştü gözüme. Tüm binaların tipi aynıydı: kısa, beyaz ve tuhaf açılı. Ama dar sokaklarda koşarken binalar giderek birbirinden farklılaşmaya başladı. Önünde renkli şeritlerle süslenmiş direklerin olduğu bir kilisenin; ardından, babamın Şikago'daki Yunan mahallesinden sürekli aldığını hatırladığım yiyeceklerle

–yumuşak nuga, teneke kutularda ahtapot, güneşte kurutulmuş incirler, susamlı barlar ve Nutella kavanozları– dolu bir marketin önünden geçtik. Turist dükkânları ürünlerini açık verandalarında sergiliyordu, pelüş eşeklerden sanat eserlerine kadar her şey vardı. Ama buradaki çoğu şey *beyazdı*. Binalar, kiliseler, yürüyüş yolları bile akşamüstü güneşiyle pırıl pırıl parlıyordu. Bu manzaraya arada fuşya begonviller ve Yunanistan'ın parlak mavi bayrağı giriyordu. Oia'da araba yoktu ki bu iyi bir şeydi çünkü arabalar bu küçücük yerde nereye sığacaktı ki?

Yayalar –onların mest olmuş bakışlarından turist oldukları sonucunu çıkarıyordum– yürüyüş yollarının her bir noktasını dolduruyordu. Bir kısmı hafif elbiseler ve yazlık giysilerle gezerken kalanı sanki doğruca plajdan gelmiş gibi görünüyordu. Ellerinde kameralarla gruplar hâlinde ağır ağır ilerliyor, her küçük kilisenin, şirin kapı önünün fotoğrafını çekmek için duruyor, kaldırımlarda öylece yatan köpeklerin üzerinden atlıyorlardı. İnanılmaz sinir bozucuydular –insanlar yani, yoksa normalde o köpekleri alıp gittiğim her yere götürmek isterdim– ama geri kalmaktan korkmasaydım büyük ihtimalle ben de sadece fotoğraf çekip onlara bakardım.

Theo sokaklarda koşturmaya ve merdivenlerden çıkmaya devam ederken ben de mermer yollarda kayan sandaletlerimle ve sırtımda bir oraya bir buraya zıplayan çantamla onu yakalamaya çalışıyordum. Artık keşke elini tutsaydım diye düşünmeye başlamıştım, öylesi çok daha mantıklı olurdu. Buna Dax bile karşı çıkamazdı. Tam kalbim patlayacak diye düşündüğüm sırada Theo durakladı. Ben de durmaya çalıştım ama sandaletlerim aşınmış mermerin üstünde durmaya hiç uygun değildi. Tam o sırada Theo beni kolumun üstünde yakalayıp dengede durmamı sağladı. Terden sırılsıklamdım ve hapisten kaçmaya çalışıyormuşum gibi nefes nefeseydim.

"Atlantis'e hoş geldin," dedi Theo.

"Atlantis mi?" diye vızıldadım. Dönüp karşımdaki yeni manzaraya baktım. Adanın batı ucuna koşmuş olmalıydık ve şimdi

bir uçurumun tam dibindeydik. Kaldera –adayla çevrili kâse şeklindeki alan– tüm heybeti ve aydınlığıyla uzanıyordu ve tam ortasında da, lastik bir ördek gibi yükselen daha küçük bir ada vardı. Solumuzda C şeklindeki Santorini, sağımızdaysa biraz daha ileri giden ve bir kalenin kalıntıları gibi görünen yerde sona eren mermer patika vardı. Aslında Santorini'nin en yüksek noktasındaydık ama insana dünyanın en yüksek noktasındaymışız gibi hissettiriyordu burası. Bu kadar kalabalık olmasına şaşmamak gerekiyordu. *Atlantis'e hoş geldin.*

Theo'ya döndüm. Hiç benim gibi nefes nefes görünmüyordu, aksine parıldıyor ve çok sağlıklı görünüyordu. "Santorini, Atlantis efsanesinin kökeni olduğu için mi öyle dedin?" diye sordum nihayet rahat bir soluk alırken.

"Efsane mi?" dedi gözlerini kısarak bana bakarken. "Hayır, Atlantis Kitabevi'ne hoş geldin."

İşaret edince bu mükemmel manzaranın tam karşısında yükselen binaya baktım. Sadece bina değildi, aynı zamanda önü açık bir kitabeviydi. Ufacıktı, belki de yatak odamın büyüklüğündeydi ve bir kayanın içi oyularak yapılmış gibi görünüyordu. Ön cephesinde kireç badanalı iki merdiven göze çarpıyordu, biri okyanusu gören bir terasa, diğeri ise altın rengine boyanmış kemerli bir kapıya gidiyordu. İçerideki her duvarda Atlantis resimleri vardı; her bir köşeye kitaplar ve eciş bücüş el yazısıyla yazılmış, hepsi İngilizce olan tabelaların asıldığı ahşap raflar yerleştirilmişti. BEN ♥ KAYPAK ANLATICILAR VE DİNOZORLAR OKUMA BİLMİYORDU VE SOYLARI TÜKENDİ. SİZCE RASTLANTI MI? Gerçekten çok çok mantıklıydı.

Renkler, resimler ve yazılar cümbüşü bu yere kocaman bir kolaj havası veriyordu. Parmaklarım kalemlerime ve çizim defterime uzanmak için can atıyordu. İlk olarak neyi çizmeyi istiyordum, bilmiyordum ama buraya ait her şeyi yakalamak istiyordum.

Sonra o tabelayı gördüm. Kapının üstündeydi ve altın yal-

dızlı harflerle, nerede görsem kime ait olduğunu anlayacağım bir yazıyla yazılmıştı:

Atlantis'in Kayıp Kitabevi'ne
Hoş Geldiniz
Kayıp olan ne varsa, artık bulundu.
(Her gün, sabahın ilk kahvesinden günbatımına kadar açık.)

Bu yazının sahip olduğu güç resmen beni soluksuz bırakmıştı. Kendime hâkim olamadan koşarak o altın rengi harflere uzanıp dokundum ve parmak uçlarımda binanın kaba dokusunu hissettim. Kelimelerin altında elle çizilmiş bir Santorini haritası vardı, gözüm kapalı bile çizebileceğim bir harita.

Nefesim gırtlağımda, yeniden yazıya baktım. *Kayıp olan ne varsa, artık bulundu.* Gerçekten de bu kadar kolay mıydı?

"İlk izlenimini alayım?" dedi Theo boğuk bir sesle. Ona doğru dönünce kameranın yeniden ortaya çıktığını gördüm, bana doğru iyice zumlamıştı.

"Yine mi?" Objektifi kapatmaya çalıştım. Eğer yazıya sırtımı dönersem canımı o kadar çok yakmazdı.

Theo olanlardan habersiz, kamerayı yine bana doğrulttu. "Dükkân sana birini hatırlatıyor mu?"

"Bana gerçekten bunu soruyor musun?" dedim dalgınlıkla kollarımı göğsümde kavuştururken. Kamera yüzüme doğrultulmuşken ellerimi nereye koymam ya da ne tarafa bakmam gerektiğini bilmiyordum. Ayrıca bu, cevaplanması gerekmeyen bir soruydu. Kitabevi o kadar uçuk kaçık, tuhaf ve büyüleyiciydi ki beni resmen nefessiz bırakmıştı. Burası resmen babamın tuğla ve harçtan meydana gelmiş bir hâliydi. Ki bu da yeniden panik girdaplarında boğulmama neden oluyordu.

Theo'ya beni çekmeyi bırakmasını söylemek istiyordum ama onun yerine kitabevinin kapısını işaret ettim. "Orada mı?"

"Evet. Bana hazırlanmam için bir dakika var." Theo kamerayı yere indirdi, üstündeki bir şeylere bastı ve sonra kaldırıp yine bana döndürdü. "Hazır mısın? Sen kapıyı çalarken ben de burada duracağım."

Şaka yapıyor olmalıydı. Ama bakmak için ona döndüğümde kameranın kayıt ışığı yanıyordu bile ve o da üzerinden bana başparmağını kaldırmıştı. "Hazır," dedi.

"Theo, hayır. Öyle bir şey olmayacak." Geri çekilmeye çalıştım ama bir grup turist kamerayı görmüştü ve minik bir kalabalık çıkışımı engelliyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

Aceleyle yanına gittim. "Yeniden buluşmamızı *filme falan almayacaksın*."

Büyük bir kalabalık sayılmazdı ama Theo'nun arkasında bekleyen insanlar başımın dönmesine sebep olmaya başlamıştı. "Nesin sen, paparazzim mi?"

"Paparazzo," diye düzeltti. "Olive, bu önemli bir an. Sen söyledin hem de. Sekiz yaşından beri görmedin onu."

"*Liv*," diye hatırlattım. Sesim daha da panik dolu çıkmaya başlamıştı.

"Hikâye için önemli bir an," dedi.

Şimdiye kadar *bir kez bile* Liv dememişti bana. "Bu bir hikâye değil. Babamı göreceğim sadece."

"Her şey bir *hikâyedir*. İleride bunu isteyeceksin, inan bana." Omzundaki kamerayı düzeltti. "Tamam, git kapıyı tıklat."

"Ne? Bunu yapmayacağım..." Ama ben panik moduna geçmeye fırsat bulamadan kapıda bir patırtı oldu, vakit kalmamıştı. Nefesim kesiliyordu, kulaklarım uğuldamaya başlamıştı ve o sırada kapı açıldı...

Babam değildi.

En azından onu son görüşümden sonra rahat bir yetmiş yıl yaşlanmadıysa.

Gözlerinde parlak bakışları olan, yanakları kırışmış, saçlarını düzgün bir şekilde yana taramış şık giyimli bir adamdı. Bu

baştan aşağı şık hâli, James'in ofisindeki duvarlara astığı vinil Frank Sinatra plaklarını anımsatmıştı bana. Adamın da Theo'nunkiler gibi kalın kaşları ve kocaman gözleri vardı. Üzerinde yaprak süslemeleri olan bir pasta tutuyordu.

"*Kalispéra!*" dedi adam. Rahatlamış mıydım yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştım, emin değildim. Babam bir noktada karşıma çıkacak mıydı acaba?

"*Kalispéra,*" dedim ben de. Çocukken bu kelimeyi defalarca söylemiştim ama bu sefer dilimde yoğunlaşıp ağırlaşmıştı. *İyi akşamlar.*

Adam Yunanca bir şeyler söyledi ve beni ânında kaybetti. Theo bir yandan beni işaret ederek onunla konuşmaya başladı. Aradan yakaladığım tek şey *Olive*'di.

"Olive, bu benim büyükbabam ama sen ona Bapou diyebilirsin." Bunu, hâlâ bana dönük olan kamerasının arkasından söylemişti.

"Bapou mu? Şey gibi..."

"Büyükbabanın Yunanca karşılığı *papou* ama ben küçükken ona hep böyle dermişim ve öyle de kalmış. Sana çok iyi İngilizce bildiğini söylememi istedi ama sana bunun yüzde yüz yalan olduğunu söyleyebilirim. Dikkatli davran derim."

Bapou gülümseyerek bana baktı ve durumun tüm tuhaflığı üzerime çöküverdi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bapou," dedim tedirgin bir sesle.

"Çok güzel! Santorini'ye hoş geldin!" dedi Bapou, heyecanla bir parmağını bana doğru sallarken.

Fazlasıyla tatlı biriydi. "Teşekkür ederim," dedim, onunkinin yarısı kadar arkadaşça da olsa gülümsemesine karşılık vermeye çalışarak. "Çok güzel bir pasta o."

Bapou suratını buruşturunca Theo söylediklerimi tercüme etti ve karşılığında kocaman bir gülümseme aldım. Büyükbabasına bak, torununu al. Şerefine der gibi pastayı bana doğru kaldırdı.

"Theo? Theo, sen misin?" Birden girişte biri daha belirdi ve ardından iki kişi daha gelip kapının yanında durdu.

Onlar da babam değildi.

Kesinlikle değillerdi.

Kadın kısa ve balıketliydi, açık kahverengi teni ve gözlerinin üzerine düşen kâkülleriyle, tepesinde topuz yaptığı koyu renk saçları vardı. Bileklerde kesilmiş baba tarzı eski tip bir Levi's pantolon ve solmuş bir *Rolling Stones* tişörtü giymişti, ayakkabıları yoktu. Ve dudaklarında itfaiye arabası kırmızısı bir ruj vardı. Ona görür görmez bayılmıştım.

"Olive!" diye bağırdı, kollarını kocaman açarken. "Atlantis'e hoş geldin! Sonunda seninle tanıştığıma ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin."

Genizden gelen derin bir sesi vardı ve aksanı babamınkine o kadar çok benziyordu ki evime duyduğum hasret büyüyüp çok daha büyük ve içi boş bir duyguya dönüştü. Özlem miydi? Ya da acı?

"Bana Liv de," dedim çatlak bir sesle.

Basamaklardan telaşla inip kıyafetime şöyle bir bakıverdi. "İkonik," dedi heyecanla. "Fransız makyajında ustalaşmışsın, benim küçük Yunan üçkâğıtçım! Anlamam normal. Paris'te on yıl geçirdim."

Yutkundum. Sanki içime kadar her şeyi görüyor gibiydi.

"Olive, bu annem Ana," dedi Theo kamerasının arkasından.

"Annen mi?" deyiverdim. Ana, bırakın Theo'nun, herhangi birinin annesi olacak yaşta gibi durmuyordu. Ama şimdi öğrendiğim için Theo'nun büyük gözlerini ve dudaklarını annesinden aldığını görebiliyordum. "Sizinle tanışmak çok güzel. Babam..." *Burada mı? Karşıma çıkacak mı?* Ne söyleyeceğimden emin değildim. Neyse ki Ana araya girdi.

"Tabii. Baban bir yere gitti ama birazdan gelir." Ana'nın gözü Theo'nun kamerasına takılınca suratı ekşiyiverdi. "Theo! Biraz saygı duy! Sana yapmamanı kaç kez..." Cümlesinin devamını sert bir tonla Yunanca söyledi.

Theo gönülsüzce kamerayı indirdi ama annesi arkasını döner dönmez yeniden kaldırdı. Her ne söylediyse Theo'nun üzerinde etkisi olmamıştı çünkü kamera hâlâ kişisel alanıma dalmış durumdaydı. Ana da Theo'nun inatçılığını biliyor olmalıydı ki üstelemedi.

"Olive, sürprizin için seni terasa çıkarmalıyız. Acele edin, lütfen. Ben de yanınıza geleceğim." Theo'ya bir şeyler söyledi ve ardından dönüp kitabevine inen merdivenlere yöneldi.

Nihayet Theo kamerayı kenara bırakmıştı. Gözleri heyecanla pırıldıyordu, tam da annem gibi ve farkına varmadan ben de midemi buran bir heyecanla dolmuştum. Babamın sürprizlerini bilirdim. Bu her neyse, büyük bir şey olmalıydı.

"Gözlerini kapamanı istiyorlar. Ben seni yönlendireceğim." Bu sefer otoriter bir ses tonu takınmıştı, bana şans tanımıyordu. İstemeyerek de olsa elimi onunkinin içine koyunca sırıttı, parmak uçlarıma bakmak için elimi çevirdi. "Sen de baban gibi tırnaklarını yiyorsun."

"Yemiyorum," dedim elimi çekerken. Olive iflah olmaz bir tırnak canavarıydı. Ama Liv öyle değildi. Ama tırnaklarıma şöyle bir bakınca haklı olduğunu gördüm. Mavi-gri arası ojemin uçlarını paramparça etmiştim. Ne zaman? Uçakta mı?

"Babam orada mı?" diye sordum.

"Hayır. Elini alayım lütfen, Olive," dedi Theo.

"Liv," dedim ama hiç umudum yoktu. Elimi yeniden ona verdim ve Theo gözlerimin kapalı olduğuna ikna olduktan sonra sendeleyerek beni teras merdivenlerine yönlendirdi (buna gerçekten gerek var mıydı?). Yukarıda birkaç adım attıktan sonra okyanus esintisinin uçurumdan yol alıp yüzüme vurduğunu hissettim.

Arkamda ayak seslerini duyunca kalbim bir gümbürdedi ama hemen ardından Ana'nın sesini duydum. "Nico nerede? Daha fazla bekleyemeyiz."

"Hadi başlayalım," dedi Theo ona. Sonra sesi, sırtımda bir

ürpermenin belirmesine neden olacak kadar yakınlaştı. "Sürpriz hazır mısın? Gözlerini aç."

Gözlerimi açtım, ne beklemem gerektiğinden tamamen habersizdim ve gördüğüm şey...

Eh, gerçekten bir sürprizdi.

Kitabevinin en üst katı, yemek odamız büyüklüğünde bir terastı, göz alabildiğine uzanan boşluk ve kaldera arasında sadece kısa bir korkuluk vardı. Kitap rafları terasın etrafını kaplıyor, ampul kabloları aralarında dolanıyordu. Küçük ahşap bir çardağın altında mücevher renklerinde yastıklar vardı, korkuluğun kenarına da domates tenekelerinden dönüştürülmüş saksılarda bitkiler ve çiçekler konmuştu. Ama okyanustakilerle kıyaslanınca tüm bunlar hiç kalırdı.

Ben kitabevini ve Theo'nun ailesini tanırken güneş ufukta iyice alçalmış ve bu süreçte bambaşka bir şekle bürünmüştü. Parlak sarı rengini ardında bırakıp yoğun, turuncu bir topa dönüşmüştü, kenarları keskin ve belirgin görünüyordu. Güneş ışığı uçurum kenarındaki beyaz evlere vuruyor ve turuncunun parlak tonlarına boyuyordu her yeri.

Günbatımı doğruca bakılamayacak kadar parlak olduğundan bakışlarımı kalderaya çevirdim. Su sakindi ama birkaç büyük tekne güneşe doğru yol alıyor ve arkalarında gümüş rengi izler bırakıyordu. İçlerinden biri düdüğünü çalınca yüksek ve yalnız ses kalderanın içinde yankılandı, göğüs kafesimde zirveye çıktı. Bir esinti kadar ani bir ürperti kapladı içimi.

Bir şey söylemeye, tepki vermeye çalıştım ama yapamadım. Tek yapabildiğim büyülenmiş gibi bakmaktı. Güneş, reverans yapan bir hanımefendi gibi yavaşça alçaldı ve okyanus üzerinde anbean kaybolurken daha da kızıl, daha da yoğun bir hâl aldı. Fazlasıyla güzel bir manzaraydı. Arkamda kalan ada sessizdi, kalabalıklar da tıpkı benim gibi nefesini tutmuştu.

Kırmızının son çizgileri de kaybolduktan sonra büyük ve soğuk bir deniz havası üstümüzden geçip saçlarımı havalandırdı.

Hemen ardından gelen bir anlık sessizlikten sonra tüm ada vahşi, pervasız bir alkış yağmuruyla kavruldu.

"Çok güzel! Santorini'ye hoş geldin!" diye bağırdı Bapou, sırtıma hafifçe vurarak.

"Bana güvendiğin için mutlu musun?" dedi Theo. Kamerasını yere koymuştu ve bana, sanki bir şekilde günbatımından o sorumluymuş gibi gülümsüyordu. Aslında öyle de sayılırdı, en azından bana gösterme aşamasından.

Santorini'nin günbatımlarının her zaman böyle olup olmadığını soracaktım ki merdivenlerden yukarı çıkan sakin bir ses beni olduğum yere mıhladı. "Ana, geldi mi?"

"Theo'yla birlikte," dedi Ana.

Sesi tanıyan sadece kulaklarım değildi. Tüm hücrelerim tanımıştı resmen. Ağırlığını ve tınısını biliyordum. Nefesindeki sigara dumanının ve tarçınlı sakızın kokusunu alabiliyordum. Hiç farkına varmadan sekiz yaşımdan beri bu sesi duymayı beklemiştim.

Vücudum komuta gerek duymaksızın arkaya döndü ve işte oradaydı. Bir kolunun altına sıkıştırdığı paketlenmiş bir kutuyla merdivenleri çıkıyordu, diğer elinde de fuşya çiçekler vardı. Koşmaktan nefes nefese kalmıştı ve gözlerini bana dikmişti.

Nico Varanakis.

Babam.

Bölüm 6

#6 WINSOR&NEWTON MARKA YARIM TÜP YAĞLI BOYA

Çoğu çocuk kırmızı, sarı, turuncu ve yeşil gibi renkleri öğrenerek büyür. Bense yanık ombra, zeytin yeşili, Prusya mavisi gibi renkleri öğrenerek büyüdüm.

Bunu da tüm sanat malzemelerini tuttuğu tıka basa dolu bir kitaplığın arkasında bulmuştum ve rengini öğrenmek için üzerine bakmama bile gerek yoktu. Altın aşıboyası rengi. Açtığımda içinde sadece bir gıdım boya vardı ve ben de parfüm sürer gibi bileğime azıcık sürdüm.

Sanatçı yanımı babamdan almamışım gibi davranıyordum ama tabii ki ondan almıştım. Bir sanatçı olmaya karar verdiğim zamanı bile hatırlamıyordum. Babam her zaman çizer ya da resim yapardı, hâliyle ben de. İnsanların yaptığı şeyin bu olduğunu sanırdım. Bizim yaptığımız buydu. Bir keresinde bunların hepsini bırakmaya, flüt ya da dans gibi, bana onu hatırlatmayan bir şeyler yapmaya çalıştım ama olmadı. Dünyayı, onun bana gösterdiğinden farklı şekilde görmeyi başaramıyordum.

EL YAZISINI GÖRMEK BENİ SARSMIŞTI AMA BU TAM anlamıyla duygusal bir depremdi. Hareket edemiyordum. Gözümü bile kırpamıyordum. Kırparsam yeniden kaybolabilirdi. Kalbim hâlâ atıyor muydu? Vücudumda oksijen dolanıyor muydu?

Onu tanımakla ilgili bir sorun yoktu tabii ki. Artık daha da kendisi gibi görünüyordu, sanki bir karikatür karakteri gibi hatları daha bir belirginleşmişti. Üzerinde tam da hatırladığım tarzda bir şeyler vardı: eski bir deri ceket, eskimiş spor ayakkabılar ve gri bir kot pantolon. Theo sırt çantası konusunda haklıydı. Onunki daha koyu renk bir deridendi ve daha askeri bir tarzı vardı ama benim çantamın büyük kuzeni olabilirdi.

Saçlarına düşen kırlar yeniydi ama onun dışında her zamanki gibi tepesinde karmakarışık görünüyorlardı ve koyu teni, tam da hatırladığım gibi akşam bile parlıyordu. Durduğum noktadan sigarasının kokusunu almam imkânsızdı ama yine de boğazım gıcıklanır gibi olmuştu.

Babam. Kanlı canlı. Yıllar önce geride bıraktığım bir olasılık. İfadesini hatırlayamıyordum. Çiçekler öylece elinde dururken gözlerini bana dikmişti. Kafasında neler oluyordu? Bende değişen şeylere mi bakıyordu? Onun kalbi de benimki gibi boğazına kadar yükselmiş, konuşmasını engelliyor muydu?

Kulaklarım gümbürdemeye başladı ve daha fazla dayanamayacağımı hissedince öne çıktım. "Baba?"

Sesim bir kurulu bebekten çıkar gibiydi. Ben daha neler olduğunu anlayamadan babam elindeki çiçekleri bir kenara attı ve aramızdaki mesafeyi üç adımda aşıp beni sıkıca kucakladı.

"Buradasın," dedi saçlarıma gömülmüş hâlde, sanki buna inanamıyormuş gibi. "Olive, buradasın." Şimdi çok daha uzundum tabii, çenem neredeyse omzuna geliyordu – arada boy attığım yılları kaçırmıştı. Kokusunu içime çektim; tam da hatırladığım gibi tuzlu su, tıraş kolonyası ve tarçınlı sakız karışımıydı.

Gözlerimi kapadım ve bir anlığına ayaklarım yerden kesilir

gibi oldu. Yeniden sekiz yaşındaydım. Beni henüz terk etmemişti. Her şey hâlâ yolundaydı.

"Konuşacak çok şeyimiz var, tatlım," diye fısıldadı ve gözlerim birden açılıverdi, büyü bozulmuştu. Bunca yılın ardından konuşmayacağımız şey mi kalmıştı sanki? Adrenalin tüm vücudumu ele geçirirken geri çekildim, sanki onu başka birinin, Dax'in, Cora'nın ya da belki de üvey babamın gözlerinden görüyor gibiydim. Yıpranmış giysileri, belki de son yirmi yıldır değiştirmediği gözlüğü ve yerde duran çiçekler.

Şaşkınlık dolu bakışlar.

Ana yerden çiçekleri aldı ve sırt çantasını almak için babamın yanına yöneldi. Theo'nun o aptal kamerası hâlâ bana dönüktü ve birdenbire izleyicilerimizin varlığı tüm ağırlığıyla üzerime çöküvermişti.

"Olive?" dedi babam, endişeli bakışlarla.

Hâlâ geri gitmeye devam ediyordum ve neredeyse korkulukların dibine gelmiştim. "Beni davet ettiğin için teşekkür ederim," dedim kaskatı bir sesle.

Beni davet ettiğin için teşekkür ederim mi? Bunca zaman sonra ancak bunu mu söylemiştim? Beni davet etmesine sevinmemiştim. İçerlemiştim. Kafam karışıktı. Ama o anda her şey karmakarışıktı. Bir duygu seli beni yutacak gibi hissediyordum.

Babam ağzını açtı ama hemen ardından kapadı. Bir şey söylemesi gerektiğini biliyor ama ne olduğunu bulamıyor gibiydi. *Aramıza hoş geldin.*

"Bu tarafa," dedi Theo kamerayı göstererek ve gerilimi bitirdi.

Ona doğru dönünce, babamla ikimiz duygusal bir çift baykuş gibi birbirimize bakarken Ana ve Bapou'nun bir oraya bir buraya koşturduğunu fark ettim. Kitabevinin duvarının kenarına eski görünümlü bir masa çekilmişti, üzerinde de eski moda dantelli bir örtü vardı. Bapou'nun pastası masasının tam ortasında duruyordu ve üzerinde de pembe mumlar vardı. Babamın paketi de bir altın rengi yaldız seli içinde duruyordu. Dükkânın

kireç duvarlarının yanında basit ve şık görünüyordu. Zihnimde bu görüntünün bir fotoğrafını çekiverdim, hatırlamak isteyeceğim bir manzaraydı.

"Ne bu?" diye sordum ama kulaklarımın gümbürdemesine bakılırsa zaten biliyordum.

"Bir doğum günü partisi," dedi babam gülümseyerek. "Hadi gel."

Theo kamerayla yakınlaşınca Ana ona ters ters bakarak masanın yanına geçti.

"Ama... benim doğum günüm geçen aydı." Tam ona doğru dönecektim ki durdum. Benim doğum günümün ne zaman olduğunu biliyordu. On yedi yaşına girmiştim. Kocaman bir havuz partisi vermiştik ve okulun yarısı gelmişti. Herkes eğlencenin dibine vurmuş ve ikram edilen suşilerin tadını çıkarmıştı. Hepsi James'in ısrarıyla olmuştu, insanın hayatta bir kez on yedi yaşına girdiğini söylemişti. Ama görünüşe göre ben ikinciye girecektim.

Ve babam doğum günümün ne zaman olduğunu tabii ki biliyordu çünkü bana, okumayı reddettiğim bir kartpostal göndermişti.

"Telafi etmem gerek diye düşündüm," dedi sessizce. "Ve daha önce hiç günbatımı doğum günü partisi yapmamışsındır. Dünyadaki en iyi günbatımı Oia'nınkidir. Gezini başlatmak için iyi bir yol olur diye düşündüm."

"Ta-ta!" diye bağırdı Theo. "Ve baban havalimanına gelemedi çünkü postanede hediyeni alıyordu."

Hediyem mi?

"İki gün önce burada olacağına söz vermişlerdi," dedi babam. "Orada olamadığım için çok özür dilerim. İsterdim ki bu çok..." Cümlesini bitirmedi ama eksik parça zihnimde yankılanıyordu. *Mükemmel olsun. Büyüleyici. İkisi birden.*

Şimdi de uğraşmam gereken başka bir şey vardı. Kalbim gümbür gümbür atarken pakete döndüm. Küçük bir dikdörtgen şeklindeydi ve kahverengi, sade paketinin üstünde kıvır kı-

vır yapılmış bir tutam sicim vardı. Şimdiden bu hediyeyle ilgili şundan emindim: Babam tahminlerimin ötesinde bir değişim yaşamadıysa, o kutunun içindeki şey mükemmel ve tam da benim istediğim bir şey olmalıydı.

"Hadi, tatlım," dedi Ana heyecanla. Ya kutunun içindekini biliyordu ya da hayatının bir noktasında babamdan bir hediye almıştı.

Masaya doğru yaklaştım, öyle gergindim ki kusacakmışım gibi hissediyordum. Birden, parlayan şeylerin altın yaldızlar değil, kesilerek yapılmış binlerce parlak altın yıldız olduğunu fark ettim. *Sihir detaylardadır.* Babamın sözleri. Bunlar için saatlerini harcamış olmalıydı.

Diğerleri de benim gibi nefesini tutmuş muydu? Bapou mutlulukla bana gülümsedi.

Babam yanıma geldi. "Hediyeni açmak ister misin?"

İstemiyordum ama başka net bir kaçış planım da yoktu, o yüzden isteksizce başımı salladım. Babam kutuyu bana verdi ve ben de yüreğim ağzımda bir parmağımı paketin bir kenarına geçirdim.

İçinde küçük ahşap bir kutu vardı, altın rengi menteşeler ve bir kopçayla bir arada duruyordu. En üstüne işlenmiş bir kelime vardı, okumak için kendime doğru çevirince elimde olmadan nefesimi tuttum. SENNELIER. Sakin olma çabalarımı bir kenara bırakıp titrek parmaklarla çabucak kapağı açtım.

İşte oradaydılar.

Elli yağlı pastel, yumuşak, koruyucu süngerin üzerinde duruyordu. Her biri gıcır gıcırdı. Zengin ve parlak renkleriyle öyle çekici duruyorlardı ki bir şeker dükkânının vitrininde bile sergilenebilirlerdi. Bunlar öyle sıradan pastel boyalar değildi, diğer pastel markalarının örnek aldığı bir markaydı. Elime fırça aldığım günden beri istediğim bir pastel markasıydı. Renkler daha önce gördüklerimden çok farklıydı. Limon sarısı, azur mavisi, zümrüt yeşili, Çin turuncusu.

Parmaklarım içlerinden birini almak için can atıyordu. Çizim

defterimde yarım bıraktığım kolajlardan biri üzerinde katman katman çalışmak, parmaklarımla ya da belki de spatülle boyayı harmanlamak istiyordum. Ama şimdi bunu yapamazdım çünkü bir şey söylemem gerekiyordu. Herhangi bir şey. Sessizlik fazlasıyla uzamıştı ve doğum günü partisinin diğer yanından bana doğru yükselen gergin bir enerji vardı.

Babam bana yaklaştı, alçak bir sesle konuşmaya başladı. "Henri Sennelier'in, Pablo Picasso'nun Fransa'daki evine çok yakın bir yerde sanat malzemeleri dükkânı vardı. Sanatçılar için özel ürünler üretebiliyordu ve bir gün Picasso ondan özel bir şey istedi. Mum boyaların rahatlığını seviyordu ama her şeyi kapatabilecek yoğunlukta pigmentlere sahip bir şey de istiyordu: ahşabı, camı, metali, her şeyi. Bu yüzden Henri Sennelier de bunları yaptı." Uzandı ve alçak ışıkta görünen boyaları gösterdi. "O dükkân hâlâ orada. Dördüncü nesil işletiyor, tam Louvre'un karşısında."

Picasso'nun dükkâna girip bunları istemiş olması düşüncesi kalbimin sızlamasına neden oldu. Tabii ki bu boyaların kökeni oydu. Daha önce hiç böyle renkler görmemiştim. Aşı boyası rengini aldım ve kaygan ucunda parmağımı gezdirdim. Kullanmadan bile kâğıt üstünde nasıl kayıp gideceklerini, renk doyuma ulaşana kadar nasıl katmanlar oluşturacaklarını biliyordum.

"Nico, sipariş vermek için Paris'e gitti," diye araya girdi Theo, kamerası hâlâ bize dönüktü. Gergin bir şekilde kıpırdandım. "Bir Paris seferi buldu ve atladığı gibi gitti."

"Theo, sus," dedi Ana ama onun da yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Babama tedirgin bir bakış attım. Bunlar için Paris'e mi gitmişti? Uçuşu saymazsak bile bu pastellerin fiyatı, halatlarla birbirine tutturulmuş motosikleti kadar ediyor olmalıydı. Bunlar için parası var mıydı? Kıyafetlerine bir bakış atınca cevap ortaya çıkmıştı. Hayır. Öyle bir parası yoktu.

"Ama... neden?" Kendime hâkim olamadan önce gözlerim onunkilerle buluştu. Gülüşünün içimde nasıl duygular uyandırdığını unutmuştum. Binlerce doğum günü mumu vardı sanki

ve her biri benim dilek dilemem için yakılmıştı. Kıyaslayınca kalan her şeyin soluk kalmasına neden oluyordu.

Elini sallayarak boya setini gösterdi. "Annen Paris'i çok sevdiğini söyledi. Ve resmi."

"Seviyorum," dedim. "Ama..."

Cümlemi tamamlamayınca ifadesinde umut belirdi. "İşte ben Yunanistan'ı da en az onun kadar seveceğini düşünüyorum."

"Sevecek," diye araya girdi Theo. Babamın her söylediğini onaylamak Theo'nun görevi falan mıydı? "Şimdi de ona en güzel kısmını söylesene."

"Theo!" diye çıkıştı yine Ana.

Kalbim yine tekler gibi oldu. En iyi kısmı mı? En iyi kısmı bu değil miydi zaten? "Ne?.."

Babamın gülümsemesi daha da büyüdü. "Bu renklerin bazılarını... sana özel yaptırdım."

"Bu yüzden Paris'e gitmesi gerekiyordu," dedi Theo. "Sennelierlerle tanışması gerekiyordu."

Ne? Kalbim bu sefer gerçekten duracaktı. Ya da patlayacaktı belki de. Bakışlarım boya setine kaydı ve ânında babamın özel olarak yaptırdıklarını seçiverdim. Son üçlü. Anlamıştım çünkü setin diğer renklerinin gökkuşağı gibi sıralanmış hâline uymuyorlardı. Anlamıştım çünkü o kadar yoğunlardı ki bana babamı hatırlatıyorlardı.

Pastel boyaları kutudan dikkatlice çıkarırken ellerim titriyordu. Avucumun içinde çevirip isimlerinin minik bir şekilde yazıldığı kısımları yukarı çevirdim. Kiliselerin çatılarında gördüğüm yoğun kobalt mavisi, *Santorini Mavisi*'ydi. Uçurumların dibinde yükselip alçalan zengin turkuaz rengi de *Ammoudi Modu*'ydu. Ya sonuncusu? Tüm hayatım boyunca her aynada ya da yansımada görmeye alıştığım kahverengimsi yeşil?

Olive'in gözleri.

Derinden, titrek bir iç çekme duydum ve benden geldiğini anlamam birkaç dakika sürdü. Nefeslerim çok ağır, avucumda-

ki pastel boya ise tüy gibi geliyordu. Tam da doğru şeyi bulmuştu. Nasıl tam da doğru şeyi bulmuştu? Yüzüne bakamıyordum. Hiçbirinin yüzüne bakamıyordum.

"Çok güzel! Santorini'ye hoş geldin!" dedi Bapou yine. Masayı işaret ediyordu. "*Toúrta*!"

Nihayet bildiğim Yunanca bir kelime. Pasta. Bakmak için döndüm ve bu sefer meraklı bir bakıştan daha fazlasıyla süzdüm. Bu?.. Evet, öyleydi. Kalbim birden sevgiyle doldu. Babam her doğum günümde şehirdeki en güzel portakalları bulacağını iddia eder, onları püre hâline getirir ve pasta hamuruna katardı. Pişen keki yoğun bir tart yoğurduyla kaplar ve üzerine de bal şurubu boca ederdi. Bapou, üstüne kırılmış fıstıklardan bir daire çizmiş ve ortasına da portakal dilimlerinden bir çiçek yapmıştı. Biz bu pastaya Gündoğumu Pastası derdik. Yıllardır bu pastadan ağzıma bir dilim bile sürmemiştim ve şimdi ona bakmak bile ağzımın sulanmasına neden oluyordu. Hain.

Her seferinde bunu yapmayı nasıl başarıyordu?

Babam öne çıktı, benden birkaç santim uzaktaki eliyle pastel boyaları işaret etti. "İlk ikisi buradayken sanat çalışmalarına yardımcı olması için. Üçüncüsünün ise bir renk olması gerekiyordu."

Bu kadarı çok fazlaydı. Kalbim bir balon gibi şişmişti resmen. Her an ayak parmaklarım üzerinde yükselebilir ve kalderaya doğru süzülebilirdim. Ama hepsinin bakışları beni olduğum yere demirliyordu. Üçü bir araya gelmiş, gergin bir aile olmuşlardı. Yüzleri beklentiyle parlıyordu. Yani üçünün yüzü ve Theo'nun kamerası.

Bapou başını yana eğdi, Ana babama gergin bir bakış attı. Kamera olduğu gibi duruyordu.

"Olive, her şey yolunda mı?" diye sordu babam sessizce.

Doğru cevap her şeyin iyiden de öte olduğuydu. Mükemmeldi. Hediye, parti, her detay resmen büyüleyiciydi. Ama başka bir gerçek de yavaşça beliriveriyor ve diğer her şeyi karartıp sesimin boğulmasına neden oluyordu. *Bunu yapamazdı.*

Ama ağzımı açtığımda kafamdaki bu şeylerin hiçbirini dile getirmedim. Onun yerine gözyaşlarına boğuldum.

Bazı kızlar tatlı, nazik bir şekilde ağlar, karşılığında insanlar onlara kul köle olur ya da en azından bir mendil uzatırdı.

Ben ağlayıncaysa herkes panik oluyordu.

Başta hepsi, insanın hayatını değiştirebilecek kadar büyük olan bu andan dolayı mutluluk gözyaşları döktüğümü düşündü çünkü hepsi suratlarında anlayışlı bir ifadeyle birbirine bakıyordu. Sessiz bir *işte bu* ânı. Ama gözyaşlarımın sele dönüşmeye başladığı an hepsi felaket moduna geçti. Babam hemen yanıma gelip bana, bileğimi mi burktuğumu ya da kocaman bir Santorini böceği tarafından mı ısırıldığımı anlamaya çalışıyormuş gibi bakmaya başladı. Bapou İngilizce repliğini daha da yüksek sesle tekrarlamaya başladı.

"Santorini'ye hoş geldin! Çok güzel!"

Theo birden heyecanlanıp beni çekmek için daha da yakınıma geldi ve yüzümden uzaklaşması için Ana onu neredeyse tekmeleyecekti. "Theo, *stamáta to!*"*

"Anne, bu çok iyi bir görüntü! Gerçek bir an..." Ana çok ters bir şekilde Yunanca bir şey söyledi ve onu yakasından tuttuğu gibi çekti.

"Olive, bu seti beğenmedin mi? Çünkü sosyal medya hesabında, kendi portreni çizmeyi sevdiğini gördüm. Bu rengi kullanabilirsin diye düşündüm."

Sosyal medya hesabımı da mı görmüştü? Kafamdakiler öyle bir vızıldamaya başladı ki gürültüden ne söylediğini duyamaz hâle geldim. Geçen sene bir anda o hesabı açmaya karar vermiştim, böylece yaptıklarımı koyabileceğim bir yer olacaktı. Ama açıkçası takipçi sayım üç haneli rakamlara bile ulaşmamıştı. Babamın da o takipçiler arasında olabileceğini hiç düşünmezdim.

---

* (Yun.) Kes şunu. –çn

Gözlerimi sildim ve masadan, hediyeden ve tüm bunlardan bir adım geriye gittim. Derin bir nefes aldım ve en sonunda ağzımdan birkaç kelime çıktı. "Baba, artık Liv'i kullanıyorum."

Bunlar çok yanlış kelimelerdi. Tabii ki yanlışlardı. Çünkü kimse bana böyle bir durum karşısında nasıl davranmam gerektiğini söylememişti.

Babamın ifadesinden üzüntü, kafa karışıklığı ve tam olarak tanımlayamayadığım bir şey daha geçti ama ardından hemen toparlayıverdi. Yüz hatları bir kabullenişle yumuşadı. Anlayışla. Başını salladı. "Liv. Çok güzelmiş. Çok sofistike." Gülümsemesi geri dönmüştü ama uzaklara bakıyor, bana ihtiyaç duyduğumu açıkça belli ettiğim o duygusal alanı vermeye çalışıyordu. Ama yine de... *Of be!*

"Hımm." Ses, yeniden doğrulmuş olan kameranın arkasından gelmişti. Utanç tüm bedenimi kapladı, öyle güçlüydü ki beni duygularımın içinden çekip çıkardı. *Pekâlâ, Liv. Topla kendini.* Ana, sanki karşısında dünyanın en tuhaf sahnesi yaşanmıyormuş gibi etrafı topluyor, hediye paketini, ipleri kenara çekiyordu. Bapou da mumlar düzgün görünsün diye pastayı olduğu yerde dikkatle döndürüyordu.

Boğazımı temizleyip babamdan bir adım geriye çekildim. "Az önce olanlar için herkesten özür dilerim. Bu güzel sürpriz için çok teşekkürler. Ama Seattle'dan beri hiç uyumadım ve *jet-lag* etkilerini hissediyorum biraz."

"Duyguların için özür dileme," dedi Ana haşin bir sesle. "Onlar için asla özür dileme."

Theo kamerayı indirdi ve yüzündeki ifadeyi görünce ona bir şey fırlatasım geldi. Kaşları tabii ki havalanmıştı ve sırıtarak bana bakıyordu. Ben üzgündüm ve o bundan keyif mi alıyordu?

Babam dikkatlice sırt çantasını taktı ve aynısı yapmamı işaret etti. "Tabii ki. Hadi gel de seni yerleştirelim." Merdivenlere yöneldi ve ben de arkasından koşturdum. Öfkeli olsam da bir parçam onun gözümün önünden ayrılmasını istemiyordu.

Ben terasta minik sinir krizimi geçirirken, günbatımını izle-

yen kalabalık da dağılmış ve insanlar köyün dehlizlerinde kaybolmuştu. Hatta köpekler bile çekilmeye başlamıştı ve içlerinden kabarık tüylü bir tanesi karahindibaya benzeyen kafasını bir anlığına babamın dizine yasladı, sonra da sokakta yoluna devam etti.

Ben babamın evine, dairesine ya da her nerede yaşıyorsa oraya gitmek üzere hazırlanırken, Theo benim bavulumu aramak üzere yanımızdan ayrıldıktan sonra Ana ve babam beni kitabevine geri indirdi. Dik merdivenlerden inerken bacaklarım titriyordu ama içeride ne olduğunu da merak ediyordum.

Hayal kırıklığına uğramadım diyelim. Ana, ışığı açınca sadece bir "Aaa..." diyebildim. Kitabevinin dışı çok güzel görünüyordu ama asıl büyüleyici olan içiydi. Babam gülümseyerek bana bakıyordu.

"Beğendin mi?"

Bunu gerçekten soruyor olamazdı çünkü Atlantis'in Kayıp Kitabevi'ni görüp de beğenmemek mümkün olamazdı. İçerisi bebek evi kadar küçüktü, yarım daire şeklindeki bir oda büyük kısmını oluşturuyordu. Kirişli bir kapı, odadan ziyade dolap olan bir alana açılıyordu ve her ikisinin de kubbeli ve her yanı renkli duvar resimleriyle kaplı çatıları vardı. Açılı duvarları kaplayan ustalıkla yapılmış raflarda yüzlerce, belki de binlerce kitap vardı. Yepyeni karton kapaklılarla eski, deri kaplamalı sert kapaklıların bir karışımı. Aralarda türleri belirtmek için asılmış küçük kartlar vardı. GİZEM, TARİHİ KURGU ve daha büyük bir kartta da ROMANTİK!!! yazıyordu.

Ve o *koku*. İçime çektiğim anda kaslarımın gevşediğini hissettim. Daha önce eski kitapların bir kokusu olduğunu düşünmemiştim ama tabii ki vardı. Eski deri kokusuyla karışık vanilya, misk ve bir şey daha... Sihir? Ya da peri tozu belki?

Odanın ortasına doğru yürüdüm, yavaşça dönerek her bir yanını görmeye çalışıyordum. Akşamüstü güneşi yüksek pencerelerden içeri düşüyor, toz zerrecikleri gölgeler arasında balerinler gibi dönüyordu. Birden içimde tüm paramı kitaplara har-

camak ve sonra da yumuşacık bir yere yerleşip tam da edebiyat öğretmenimizin okumamızı söylediği kitapları okuma isteği doğdu. Charles Dickens? Emily Brontë? Gönderin gelsin.

"Ee?" dedi babam. Burada çok daha kendine güvenli gibi görünüyordu. Özgüvenle dolup taşmış gibiydi. Kitaplarının içinde ona bakmak, bir kenara kıvrılıp yeniden ağlama isteği uyandırdı içimde. Bu yüzden hemen bakışlarımı tavandaki takımyıldız çizimine çevirdim. "Burası ne zamandan beri var?"

"Bu alan büyük ihtimalle yüz yıldır. Ama dükkân bir yıllık." Bana gülümsedi. "Gerçi Ana'nın, çocukluğundan beri Oia'da bir kitapçı açma rüyası varmış."

Ana abartılı bir şekilde iç çekti ama gözlerinin içi parlıyordu. "Rüya mı, kâbus mu? Küçük bir adada bir kitabevi işletmek hiç kolay olmadı. Hatta bir bina bulmak bile imkânsız gibiydi. Baban çalışmalarına başlamadan önce buranın hâlini görmeliydin. Öyle oyulmuş bir mağaraydı sadece. Her bir adımda onun yardımına ihtiyacım oldu. Resmen duvarlarda onun zekâsı kazılı."

"Senin vizyonun olmadan bir hiç olurdu," diyerek iltifattan ustaca kaçtı babam.

Yeniden dönerek, "Kokusuna bayıldım," dedim.

"Kitap kokusu, en güzel kokudur," dedi Ana ve küçük bir masanın üzerindeki zarf yığınını alıp onlara hızlıca bakmaya başladı. "Mümkün olsa şişeler, her sabah bileğime sürerdim."

"Satıp bir servet kazanabilirdin." Babamın koyu renk gözleri bana dönmüştü. "Sadece eski kitaplarda var. Eski kitaplardaki kâğıtları birbirinden ayrıldığında etrafa badem ve vanilya karışımı bir koku yayılıyor. Yeniler ise sadece kâğıt ve yapıştırıcı kokuyor."

"Böyle bir şeyi de ancak sen bilirdin," dedi Ana. Sesi sakin ve tatlıydı, dönüp de onun babama tatlı tatlı gülümsediğini görünce tüm algılarım açılıverdi.

Ana onun kız arkadaşı mıydı?

Göğsümde bir sancı belirdi ve öfke de peşinden geldi. Bir yanım, bizi terk edip gitmiş olsa da bizden vazgeçemediğine ina-

ruyordu. Ama tabii ki yoluna devam etmişti. Dokuz yıl olmuştu. Daha kaç ilişkisi olmuştu kim bilir.

Ne olursa olsun öğrenmeliydim. Raflardan birinin yanına gidip parmak uçlarımı kitapların sırtında gezdirmeye başladım. "Siz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

"Çocukluktan tanışıyoruz," dedi babam. "İkimiz de Santorini'de büyüdük."

"Ve şimdi de... arkadaş mısınız?" Son kelimeyi bilerek daha vurgulu söylemiştim ama babamın bakışlarında bir değişiklik olmadı.

Başını salladı. "Evet, çok yakın arkadaşız."

"Arkadaşız ve iş ortağıyız," dedi Ana gözlerini benden ayırmadan. Ona dönünce bana minik bir göz kırpmayla karşılık verdi.

Babam araya girdi. "Yıllar önce yeniden iletişim kurduk. Ana uzun yıllardır adadan uzaktaydı ama Bapou'ya bakmak için geri döndü ve eski rüyasını yeniden düşünmeye başladı. Bir tasarım firması için çalışıyordu ama o işin yeterince ruhu olmadığını söylüyordu. Hayatının kalanını kitaplarla iç içe geçirmek istiyordu."

"Romantik kitaplarla," diye düzeltti Ana. "Aslında ben tamamı romantik kitaplardan oluşan bir kitabevi istiyordum. İsmi bile hazırdı: *Kırmızı Donlar*. Neyse ki baban beni vazgeçirdi. Yunanistan'ın bir adasında tamamı İngilizce romantik kitaplardan oluşan bir kitabevinin *fazla* niş olacağını söyledi."

Elindeki kâğıtlardan büyük bir kısmını çöp kutusuna atıp bana döndü. "Burayla ilgili en sevdiğim şey ne, biliyor musun? Bir kitapçıdayken insan asla yalnız kalmıyor. Birçok sesin iç içe olduğu bu yerde insanın kendini yalnız hissetmesi imkânsız. Kitabevinde kalırken sen de istediğin şeyi okumaktan çekinme."

"Bekle, kitabevinde kalırken mi?" Etrafımda dönüp küçücük yere baktım. "Burada bir daire falan mı var?"

"Daha da iyisi," dedi Ana, kırmızı dudakları yine bir gülümsemeyle güzelleşmişti. "Nico, göstersene ona."

Babam tavana kadar uzanan bir kitap rafının ucuna uzandı ve küçük bir tık sesi duydum. Raf öne doğru açıldı ve her birinde ucunda minik bir dolap alanı olan ikiz yatakların bulunduğu asma platformlar göründü. Ortada bir yemek tabağı büyüklüğünde pencereler vardı ve yataklar arasında kalan bölümde katlanmış bir merdiven duruyordu.

"Gizli bir yatak odası mı?" dedim.

"Bil bakalım kim tasarladı?" dedi Ana ama buna cevap vermeme gerek yoktu. Böyle bir şeyi ancak babam hayata geçirebilirdi. Ahşap merdiveni açtı ve ben de yataklar göz hizama gelinceye kadar basamakları tırmandım. İkisi de bembeyaz çarşaflarla kaplanmış ve üzerlerine el örgüsü battaniyeler atılmıştı ama soldaki yatağın üst kısmı haritalarla ve çoğu Yunanca olan el yazısı notlarla kaplanmıştı. Fransızca, Yunanca ve İngilizce bilimsel içeriğe sahipmiş gibi görünen kalınca kitaplar bir rafta duruyordu ve yanındaki rafta da siyah tişörtler ve pantolonlar vardı. En üstte Theo'nun giydiklerine çok benzeyen bir çift eski Adidas ayakkabı vardı. Bunu görünce kalbim sinir bozucu bir ritimle çarpmaya başladı.

Diğer tarafı işaret ettim. "Bu yatak benim mi?"

Babam kafasını salladı. "Olabilir. Aslında ben buralı bir aileden bir oda kiraladım ama..."

"Oda mı? Orası ayakkabı kutusu bence." Ana'nın sesi biraz kibirli gibiydi ama babama şefkatle bakıyordu.

"...istersen burada benimle kalabilirsin," dedi babam, "böylesi daha *rahat* olur bence."

Rahatı vurgulama şekli yeniden odaklanmama neden oldu. Ellerini gerginlikle ceketinin ceplerine sokmuştu, topukları üzerinde yaylanıyordu ve yüzü de endişeyle karışık duygularla kaplıydı. Neler olduğunu çoktan çakmış olmam gerekiyordu belli ki ama olan her neyse çok da bariz değildi bence. Hangisini seçmemi bekliyordu?

"Ayrıca benimle de kalabilirsin," dedi Ana. "Ama Bapou da bizimle ve eve, eskiden çalıştığı endüstriyel mutfaklar gibi dav-

ranmakta ısrarcı. Çoğu zaman ortalıkta bir kaos oluyor. Theo da burayı daha çok seviyor. Ona düşünecek bir alan tanıyor. Ve üçünüzün yapacağı işlerden sonra dinlenecek bir alan isteyeceğine eminim." Ana bir kaşını kaldırarak baktı ve babamın gergin yüz ifadesinde bir gülümseme beliriverdi.

Tabii ya. Şu iş meselesi.

Doğum günü partisi ve karmaşık duygular falan derken kafam dağılmıştı. Merdivenden zıplayıp kitabevinin örgü kilimi üstüne indim. "Baba, şu proje nedir? Annem bana söylemedi."

Babam yine sırıtınca kafamı çevirmek zorunda kaldım. Resmen güneşti ve ben de İkarus'tum. Çok yakınında uçarsam kül olmam işten bile değildi. "Daha önce de söylediğim gibi, bunu konuşmamız lazım. Ama bu akşam dinlenmelisin. Ana, bize müsaade edebilir misin?"

"Kesinlikle." Bir yığın karton kapaklı kitabı kaptığı gibi yan odaya geçti. "İhtiyacınız olursa buralardayım."

Bu ufacık yerde, söylenenlere kulak misafiri olmamak mümkün müydü, bilmiyordum ama babam, o yan odada gözden kaybolana kadar bekleyip sonra da alçak sesle konuşmaya başladı. "Theo'yla yeni tanıştığını biliyorum ama ben onu uzun zamandır tanıyorum ve ona çok güveniyorum. Kendini rahatsız hissedersen hemen başka bir şey ayarlarım. Ama ben... eğlenceli olabileceğini düşündüm."

Tereddütle durdum. Bir yatak odasını... ya da doğrusu bir platformu, tam olarak tanımadığım bir çocukla paylaşmak çok da iyi olmayacaktı ama burada olanlarla ilgili çok iyi olan ne vardı ki zaten? Ve hayır, annem bu durumdan büyük ihtimalle hiç hoşlanmazdı, Dax de öyle. Ama teknik olarak bakıldığında annemin kuralları çiğnenmiş olmuyordu. Kuralları arasında şöyle bir şey yoktu: *Havalimanında tanıştığın Yunan bir çocukla yatak odanı paylaşma.*

Ayrıca bu kitabevi bana dost gibi hissettirmişti. İçinden geçmek üzere olduğum fırtına sırasında sığınabileceğim güvenli bir liman gibi. Burada kalmak istiyordum ve bunun oda arka-

daşımla hiçbir alakası yoktu. Tamam, belki minik bir alaka olabilirdi. Ama en büyük sebebi, ağzından şu gizemli projeyle ilgili laf almak ve o upuzun kirpiklerine birazcık daha bakmak istiyor olmamdı.

Son kısım tamamen şaka tabii.

Babama döndüm, kararımı vermiştim. "Kitabevinde kalacağım."

Rahatlamayla dolu gülümsemesi midemin burulmasına neden oldu.

Gizem çözülmüştü. O da burada kalmamı istiyordu. Bu da ikimizin de, bir zamanlar olduğu gibi aynı çatı altında yaşamamızdanda artık tamamen yabancı biriyle aynı odada kalmamda bir sorunu olmadığı anlamına geliyordu. Sekiz yaşındaki hâlim babamla birbirimizden bu kadar uzaklaştığımıza inanmazdı herhalde.

KAKTÜS TEAM

Bölüm 7

#7 OTOMATTAN ALINMIŞ AYARLANABİLİR YÜZÜK, YANİ ANNEMİN NİŞAN YÜZÜĞÜ

Stajı bittiğinde annem New York'tan ayrıldı, babam da onunla birlikte gitti. Şikago'nun Yunan mahallesinde bir daire ve bir restoranda garsonluk işi buldu. Gündüzleri turistlere spanakopita *ve* dolmades *servis ederken İngilizcesini geliştiriyor, akşamları da anneme ayırıyordu. Annem her zaman ders çalıştığı için onunla kütüphaneye gidiyor, ya resim yapıyor ya da İngilizce çalışıyordu.*

Ekimin son sıcak gününde anneme evlenme teklifi etti. Navy Pier'e doğru yürüyüşe çıkmaya karar verdiler, bir sıra otomatın yanında Ferris dönme dolabını izlemek için durdular. Babam makinelerden birine bir çeyreklik attı ve bir yüzük düşünce annem de ona evet dedi. Birbirlerini yalnızca 139 gündür tanıyorlardı. O zamanlar annem bana hamileydi. Bir keresinde anneme babam planlarının bir parçası mıydı diye sordum ve annem de planların insanlar değil, binalar için olduğunu söyledi ama benim kastettiğim bu değildi.

KİTABEVİNİN BANYOSU DA BAŞKA BİR SÜRPRİZDİ ÇÜNkü yeraltındaki bir mağaranın içine yerleştirilmişti. Oraya gitmek için Ana beni alçak girişten ve doğruca Oia'nın anacaddesinin altına açılan başka bir kapıdan geçirdi. Buradaki mağara iki kısma ayrılmıştı. Bir tarafta minicik bir lavabo, duş, tuvalet ve insanı delirtecek kadar küçük bir aynası olan penceresiz bir banyo vardı. Diğer tarafsa depoydu, tepelere kadar çıkan kitap yığınları ve el ilanlarıyla doluydu.

Duş, duvardan sarkan ve fazla tazyikli su fışkırtan bir borudan ibaretti ve kullanırken vücudunuzun hangi bölgesinin dayak yemesini istiyorsanız ona göre akrobatik hareketler yapmanız gerekiyordu. Ama duş duştur tabii. Çıktığımda yeniden kendime gelmiş gibi hissediyordum. Oia'daki ilk akşamımda kontrolsüzce ağladıysam ne olmuştu yani? Bu, durumu kontrol altına alamayacağım anlamına gelmezdi ki.

Tüm makyajımı güzelce temizledim ve aynada kendime baktım. Gözlerim biraz şişmişti ve altlarında da koyu halkalar vardı ama onun dışında çok da kötü sayılmazdı. Theo hâlâ bavulumu getirmemişti, o yüzden ben de Ana'nın banyonun kapısına bıraktığı pijamaları alıp giydim. Ucunda dantelleri olan çok güzel bir şort ve onunla uyumlu yumuşacık bir üstten oluşuyordu. Mağaradan çıkıp yeniden kitabevine giderken çıplak kollarımda ve bacaklarımda gecenin serinliğini hissedebiliyordum.

Ana ya da babam odadaki camı açmıştı, ben de nevresimlerin üzerine uzanıp iyice gerindim ve tüm yatağı doldurdum. Burası çok tatlı bir kuytu köşeydi, ağaçevler ya da denizaltılar gibi. Eminim ki Julius böyle bir yerde bir gece geçirmek için en iyi mınçıkalarını feda ederdi.

Julius'u düşününce aklıma hemen Dax geldi ve midem bir takla atar gibi oldu. Şimdiye kadar mesajıma cevap vermiş olmalıydı. Babam sırt çantamı ve pastel boyalarımı benim tarafımdaki raflara koymuştu. Ben de hemen fırlayıp çantamı aldım ve telefonumu çantanın en dibinde bulup çıkardım. James'ten bir mesaj vardı. **LIV, BEN JULIUS, RAKİBİNE KARŞI YENİLMEKTE BİR SORUN**

YOK AMA KORKULARINA YENİLME. Sonra da çoğu ninjalardan oluşan otuz kadar emoji.

Şaşırtıcı bir şekilde konuyla alakalı.

Ama Dax'ten? Ondan hiçbir şey yoktu. Ben de Acınası Her Şeyin Kraliçesi olarak yeniden mesaj attım. **Oia'ya vardım!!! Müsait olunca konuşur muyuz?**

Of ya.

Tüm o ünlemlere baktıkça kendimi Ammoudi Koyu'nun derinliklerine gömesim geliyordu. Julius'a, **NİNJAMI ÖZLEDİM,** diye cevap verip gözlerimi Theo'nun duvarlarındaki haritalara çevirdim. Daha iyi görebilmek için yatağımda döndüm.

Birkaç harita vardı ama en büyüğü renkli, üzerinde bazı şehirlerin ve ülkelerin raptiyelerle işaretlendiği bir dünya haritasıydı. Yıpranmış uçlarını çok sayıda not kâğıdı kaplamıştı ve her bir şehre bağlı olan numaralar vardı. Bir çeşit plan falan olmalıydı. Tam fırlayıp daha yakından bakmayı düşünüyordum ki kapı açıldı ve Theo'nun sesi durmama neden oldu. "Olive?"

Basıldım. Hemen yatağıma geri döndüm. "Buradayım," dedim. Sesimin ne kadar berbat çıktığını duyunca yüzümü ekşittim. "Geliyor musun?"

Ayak seslerinin merdivene yaklaştığını duydum. "Duruma göre değişir. Yeniden ağlayacak mısın?"

Tam ona iğneli bir cevapla ya da en azından yastıkla vurarak hak ettiğini verecektim ki birden merdivenlerin başında Günışığı Pastası beliriverdi. Beyaz bir tabağa bir dilim konmuştu ve yanında çatal ve de Theo'nun gülümsemesi vardı. "Şaka yapıyorum. Yukarıdaki olay çok sıkıntılıydı ama bu pastadan bir dilim *isteyeceğini* düşündüm. Güven bana."

Derinlerde bir yerde de olsa *çok sıkıntılı* lafına içerlemiştim ama diğer yandan pastayı da istiyordum, o yüzden tabağı elinden aldım. Theo, elinde kendi pasta tabağıyla merdivenden çıktı, sonra da sırtını duvara yaslayıp bağdaş kurdu. Ardından bana bakmaya başladı. Hatta *gözlerini dikti* bile denebilirdi. Elim-

deki pastayla oyalanıyor olmasaydım çok rahatsız edici olabilirdi bu. Pastadan bir lokma aldım ve elimde olmadan gözlerimi kapadım. Günışığı Pastası her zaman çok lezzetli olmuştu ama Bapou bu ziyafeti bir seviye üste taşımayı başarmış gibiydi. Her lokmada ağızda yayılan tarçın tadıyla çok ferah ve aromalıydı. Tam da bugün ihtiyacım olan şeydi.

Gözlerimi açınca Theo'nun gülümseyerek bana baktığını gördüm. "Güzel mi?"

"Sana hiç Bapou'nun bir dâhi olduğunu söyleyen oldu mu?"

Gülümsemesi daha da büyüdü. "Herkes söyler. Santorini'nin en iyi pastacısıdır. İlaçlarını alması gerektiğini ya da elektrik faturasını nasıl ödeyebileceğini hatırlamayabilir ama istediğin Yunan tatlısını sana tarifine bile bakmadan pişirebilir. Mucize gibi. Baban sadece nasıl yapacağını tarif etti ve ortaya bu çıktı. Yani bu ve diğer altı test pastası. Baban en doğrusunun olmasını istiyordu ve biz de en iyi versiyonun bu olduğuna karar verdik."

Altı pasta daha mı?

Hâlâ bana bakıyordu. Beni inceliyordu. Sanki yeterince uzun bakarsa bir şeyler anlayabilirmiş gibi. Yanaklarım yanmaya başlamıştı ve bu da, ne zaman utansam ortaya çıkıveren kızıl lekelerimin belirmeye başladığını gösteriyordu. Kafamı eğip pastadan bir lokma daha aldım ve sonra yatağını işaret ettim. "Senin alanını işgal ettim."

"Hıı?" Hâlâ bana bakıyordu.

Çatalla yatakların bulunduğu alanı işaret ettim. "Annen buranın huzurlu ve sessiz olmasını sevdiğini söyledi, bu durumu biraz mahvedeceğim. Alanını işgal ettim."

Sırıttı, züppe bir şekilde kollarını göğsünde kavuşturdu. "Agresif bir ifade. Fatih Olive *işgal etti*."

"Liv." Bu sefer yastığı ona fırlattım ve o da tek elle yakalayıp bana geri attı.

"Yatak odasını seninle paylaşmakta bir sakınca görmüyorum. Ama bir sorum var."

Ciddi ses tonunu duyunca gerginlikle çatalımı pastaya sapladım.

"Tamam..."

Kaşlarının arasında ince bir çizgi belirdi ve ellerini dizlerine koyup bana doğru eğildi. "Babanla aranızdaki mesele ne?"

Ağzımdaki pasta neredeyse beni boğuyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Baban her zaman çok yakınmışsınız gibi konuşurdu. Ama şimdi bakınca birbiriniz hakkında çok şey bilmiyormuşsunuz gibi geldi. En azından senin kitabevinden haberdar olacağını düşünmüştüm. Hem sonra doğum günü partisinde de..." Elini bir uçak gibi havada gezdirdi, sonra da yatağın üzerine çakıldı.

Ters ters ona baktım. Söylediklerinde haklıydı. Ama Theo, insanların içinde bulundukları tuhaf durumlarla ilgili konuşmaması gerektiğini bilmiyor muydu? Kollarımı sıkıca kavuşturdum, onun kendinden daha emin bir versiyonu gibi duruyordum. "Bu çok özel bir konu. Seni, bunun hakkında konuşabilecek kadar tanıdığımdan emin değilim."

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve doğrulup yataklar arasındaki küçük alanı işaret etti. "Bence kibarlık evresini çoktan geçtik. Birbirimizi daha iyi tanısak iyi olur, değil mi? Yani şu an annemin pijamasını giyiyorsun."

Haklıydı. Hem de çok haklı. Ayrıca uçakta Henrik'le konuşmak çok iyi gelmişti. Babamı gerçekten tanıyan biriyle durumu konuşmak nasıl hissettirirdi acaba?

Derin bir nefes verdim. "Pekâlâ. Sekiz yaşımdan beri babamı görmedim."

"Neden görmedin?" Yeniden öne eğilip dirseklerini dizlerine koydu, çenesini de ellerinin arasına yasladı.

Theo'nun bakışları kameradan daha beterdi. Çabucak gözlerimi kaçırıp açık camdan dışarı baktım. "Çünkü Atlantis'in peşine düşmek için annemi ve beni terk etti."

Terk etmek bana ait bir ifade değildi. James'in ifadesiydi. Bir

keresinde bir iş arkadaşına böyle söylediğini duymuştum. Canımı yakıyordu ama bazen gerçek, insanın canını yakardı.

Kelimenin her zamanki sihrini konuşturmasını bekledim. İnsanların yüzünde genelde o korkunç acıma ifadesi belirir ya da beni rahatlatmak için beceriksizce bir şeyler söylemeye çalışırlardı ama Theo'da bunlar olmadı. Henrik gibi o da, kişisel dramalarımdan bahsettiğimde hiç rahatsız olmuş gibi görünmedi. Aksine meraklanmış gibiydi. "Atlantis için terk ettiğini kim söyledi?"

Yüzüm birden alev aldı. "Kimse söylemedi. Biri gidip de dönmeyince gerçek ortada değil midir?"

"Hımm." Theo yeniden beni incelemeye başladı ve birden kendimi savunma ihtiyacı hissettim. O kimdi de bana bu özel soruları sorma hakkı buluyordu kendinde?

"Senin baban nerede?" deyiverdim. Ama sonra korkuya kapıldım. Ya Theo'nun babası öldüyse? Ya da hiç babası olmadıysa?

Ama bu sorum da onu rahatsız etmiş gibi durmuyordu. Rahatça omuzlarını silkti. "Singapur'da, büyük ihtimalle anneme yaptığı gibi gibi yeni nişanlısını da hayattan soğutmakla meşguldür."

Birden hüzünlendim. Ona benimkilerin de boşandığını söylemek istiyordum ama bunu zaten biliyor olmalıydı. Ardından uzun bir sessizlik oldu. "Üzgünüm."

Yine omuzlarını silkti. "Sorun değil. Onunla yaşadığımız zaman bile benimle çok ilgilenmezdi zaten, o yüzden çok da değişen bir şey yok. Fransa, Le Bugue'dan." Fransızca isim ağzından Yunanca kadar rahat bir şekilde sıyırılıp çıktı ve içimde minik bir kıskançlık hissettim. Benim elimden gelen yarım yamalak da olsa Yunanca kelimeleri anlamaya çalışmaktı, o ise üç dili de akıcı olarak konuşabiliyordu. Hatta İngilizcesinin bile benimkinden iyi olduğunu düşünmeye başlamıştım.

"En çok hangi dili konuşuyorsun?"

Bakışlarını tavana çevirdi. "Aslında... Fransızca küfrediyorum, büyükbabamla Yunanca konuşuyorum ama kendimi en

çok İngilizcede rahat hissediyorum. Babam ne zaman yanımızda olsa, aramızda İngilizce konuşmamız için ısrar ederdi."

Ben pastamı silip süpürmüştüm. Theo bunu fark edince tabağını bana uzattı. Reddedecek haysiyete sahip olmadığımı biliyordum. Ben yeni dilime yumulurken pencereden bilmediğim bir dilde sesler yükseldi. Hırvatça? Rusça? Açık camdan dışarı bakınca bir grup insanın kitabevinin fotoğraflarını çektiğini gördüm. Ben de buraya rastlasaydım fotoğraflarını çeker ya da çizim defterimi çıkarıp elimden geldiğince detayı resmetmeye çalışırdım. Theo'ya dönüp, "Santorini'den önce Singapur'da mı yaşıyordun?" dedim.

"Kısa bir süreliğine. Babam çok uluslu şirketler için yönetim danışmanlığı yapıyor, birkaç yılda bir ülke değiştirir. Her yerde yaşadık sayılır."

Yemeyi kestim. Bu durum ilgimi çekmişti. "Her yer derken?"

Bakışlarını yeniden tavana çevirdi. "Singapur, Melbourne, Tokyo, Londra, Münih, Amsterdam ve L.A. En fazla L.A.'de kaldık. Neredeyse üç yıl. Sonra da Londra'da iki yıl. Boşanmalarından sonra annemle Santorini'ye geldik. Bir yıldır buradayız."

Etkilenmiştim. Elimde olmadan heyecanla konuşmaya başladım. "Haritaların sebebi buydu yani. O işaretli yerler yaşadığın yerler!"

Hay aksi. Meraklı kişiliğimi ele vermiştim. Ama Theo buna takılmamış gibi görünüyordu. "Bir de yaşamak istediğim yerler. En büyük hedefim gezgin bir filmci olmak. Gezip her yeri filme çekmek."

Eh, bu da kamerayı açıklıyordu. Onunla ilgili düşüncelerim galiba değişiyordu. Biraz pişkin olabilirdi ama en azından maceracıydı ve bir planı vardı. Kendine duyduğu güvenden etkilenmemek elde değildi. Yarım yamalak sanat okulu planlarımın ne kadar içler acısı olduğunu vurguluyordu resmen.

"İlginç." Pastadan biraz daha yedim ve kalanını kenara koydum. "L.A. Birlikteyken konuşmanızın yanı sıra, orada yaşadığın için mi İngilizcen bu kadar iyi?"

"İngilizcem iyi değil. Mükemmel, Olive," dedi, son kelimede ağır bir Yunan aksanı yaparak. "Ayrıca çok sayıda Amerikan dizisi izliyorum. İngilizce öğrenmek istiyorsan dokuz bin saat durum komedisi izlemen yeterli."

"Adım Liv," dedim.

Theo başını salladı. "Üzgünüm ama bunu hatırlayacağımı sanmıyorum. Olive aklıma kazındı. Hem sende hiç Liv havası yok."

Kafam öfkeyle ona döndü. "Ne? Tabii ki öyle bir havam var," diye çıkıştım.

Yeniden hayır anlamında başını salladı. "Hayır. Gerçekten Liv gibi görünmüyorsun. Sana bir takma isim versek? Sana şey desem..."

"Kesinlikle olmaz..." diye itiraz ettim ama o umursamadan devam etti.

"Kalamata!" Zaferle yumruğunu havada salladı.

"Kalamata mı?" diye homurdandım. "Bir çeşit zeytin olan kalamata mı?"

Gözleri alaycılıkla parladı. "Öyle mi? Ah, doğru ya. Aslında benim en sevdiğim zeytin türüdür. Ne tuhaf bir tesadüf."

"Yani bana yine Olive" diyeceksin ama başka bir şekilde." Sinir olmuştum ama sesimin ele verdiği kadar da değildi. Kalamata çok da kötü bir takma isim değildi açıkçası.

Ama yine de çok saçmaydı. Ayrıca gülümsüyor olmam da çok saçmaydı.

Başını salladı. "Sana Olive demeyeceğim. Sana Kalamata diyeceğim. Tamamen farklı şeyler."

"Eh, öyle demeni yasaklıyorum ama," dedim. Kibar ve otoriter söylemeye çalışmıştım ama işe yaramadı.

"Ben de yasaklamanı yasakladım. Benim yatak odam, benim kurallarım."

"Senin yatak odan mı?" dedim, ikimiz de gülüyorduk. Mi-

• (İng.) Zeytin *-yhn*

dem mutlulukla bir takla attı. Benimle flört mü ediyordu? Daha da kötüsü ben de karşılık mı veriyordum? Birden aklıma Dax geldi ve bu sefer midem bambaşka bir sebepten takla attı. Dax'in şimdiye kadar cevap vermesi gerekirdi.

Çabucak telefonumu aldım ama baktığımda sadece annemden mesaj olduğunu gördüm. **Vardın mı?** Dönüp ortak penceremizden dışarı baktım. Güneşin dramatik vedasından sonra gece bir sahne perdesi gibi çöküvermişti. Peki, Dax neredeydi?

Yeniden kendime geldiğimde Theo'nun bir kaşı havada beni izlemeye devam ettiğini gördüm. Sert hareketlerle telefonu yastığın altına tıktım, yanaklarım yeniden alev almaya başlamıştı.

"O hâlde babanla olan ilişkine geri dönelim," dedi Theo, sanki bu son derece sıradan bir laf değiştirmeymiş gibi.

"İnsanların hayatlarıyla her zaman bu kadar ilgili misindir?"

"Her zaman," dedi kendinden emin bir şekilde. "Bir yönetmen olmak istiyorum, unuttun mu? Ayrıca ilgimi çekiyorsun."

Sesi zararsızdı, hatta durumdan keyif alıyormuş gibi çıkıyordu ama sonra gözlerimiz, olması gerekenden daha uzun bir süre birbirine kilitli kaldı ve yanaklarımdaki alevler boynuma kadar indi. Bu mağarada, yatakların arasında dolanan her neyse buna bir son vermem gerekiyordu. Hem de hemen.

"Erkek arkadaşım var," deyiverdim.

"Evet, söylemiştin."

"Söylemiş miydim?"

Lakayt bir şekilde kafasını salladı. "Evet. Oia'ya geldiğimizde. *Ben koşmam, erkek arkadaşına sor,* dedin."

Hatta bayağı isabetli bir taklidimi yaptı. Ayrıca oldukça sakin, kibirli görünüyordu ve bu da kendimi aptal gibi hissetmeme neden oldu. Demek ki niyetini yanlış yorumlamıştım. Bu içimi rahatlatmıştı. Ya da ben bu hissin rahatlama olduğunu düşünüyordum. Ama rahatlamayla aynı aileden bir his olduğundan emindim en azından.

Yastığı işaret etti. "Bu yüzden mi sürekli telefonunu kontrol ediyorsun? Sana mesaj mı atıyor?"

"Şey..." Gerçeğin beni, takınmaya çalıştığım havalı tavırdan ne kadar uzağa sürükleyeceğini fark etmiştim ama bir şeyler uyduracak güç yoktu içimde. "Mesaj atmasını bekliyorum. Aslında... konuşmuyor sayılırız."

Konu üstüne daha fazla yorum ya da yine çok özel sorular gelmesini bekledim ama hiçbir şey demedi. Sadece o meraklı bakışları vardı. "Erkek arkadaşın nasıl biri?"

"Dax mi? O..." Geçtiğimiz haftayı düşününce midem buruldu. Çok sinirli, mesafeli ve ilişkimiz önemsizmiş gibi davranmıştı. Ama o, son dakikada yapılan planlar konusunda her zaman zorluk çeken biriydi. Ayrıca son sınıfların gezisine onunla birlikte gideceğim için çok da heyecanlıydı. Hayal kırıklığına uğradığımda ben de biraz huysuz olabiliyordum. Bu kadarı anlaşılabilirdi. Ayrıca üniversite konusunda da onu yüzüstü bırakmış olmam işleri daha da berbat hâle getirmişti. "Şey... O, isteklerine çok odaklanmış bir insandır ve her konuda çok iyidir. Herkes onu çok sever."

"Herkes, ha?" Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı ve yeniden fazla kalabalık alt dişleri göründü. Neden bu görüntü sinir bozucu bir şekilde güzeldi ki? "O hâlde benim de bir eski sevgilim olduğunu söylemem gerek. Ciddi bir eski sevgili. Ama hâlâ arkadaşız. Sadece birbiriyle konuşmayan türden arkadaşlar."

Kendimi de onu da şaşırtarak bir kahkaha patlattım.

"Hâlâ arkadaşız olayı işe yarar mı ki hiç?"

Kahkaham çok hoşuna gitmiş gibiydi. "Benim tecrübelerime göre yaramıyor ki ben de bu konuda baya tecrübeliyimdir."

"Kalp kıranlardansın. Eski sevgilinle neden ayrıldınız?" Fazla meraklı bir soruydu ama Theo'nun teorisine göre böyle böyle sahte sınırları aşacaktık.

"Taşındık."

Daha fazla açıklama bekledim ama o sadece gözlerini kırpmakla yetindi. "Ee, ne olmuş yani? Uzaktan ilişki yaşamaz mısın sen?"

"Artık değil." Sesinde çok sert bir kesinlik vardı. Sanki bu konuşma burada sonlanmış gibi. Babamla olan ilişkim konusunda bana söylediklerini düşünürsem bu durum kabul edilemezdi. "Neden *artık değil*?"

Birkaç saniyeliğine, tam da bir hüzün pırıltısı görmeme yetecek kadar gözlerimin içine baktı. Neredeyse rahatsız edici olduğu söylenebilirdi. Ama sonra göründüğü hızda geri kayboldu. Bir kaşı havaya kalktı. "Bu çok özel bir konu. Seni, bunun hakkında konuşabilecek kadar tanıdığımdan emin değilim."

Sesimi taklit etmekte fazla iyiydi. Hatta bir miktar Şikago aksanı bile katmıştı ki ben bile bunun farkında değildim normalde. Ben de karşılık olarak bir kaşımı kaldırdım ama içimden bir ses bu konuda çok da iyi olmadığımı söylüyordu. Ayrıca Theo'nun üzüntüsünün altını kazmaya çalışmayacaktım, acı veren özel olayların nasıl olduğunu iyi biliyordum.

"O zaman sana bir daha hiçbir şey anlatmamam gerektiğini hatırlat," dedim, sesime bilerek alaycı bir tını katarak.

"Anlatacaksın," dedi. "Ben bir yönetmenim. İnsanlar ellerinde olmadan bana hayat hikâyelerini anlatırlar."

"*Müstakbel* yönetmen," diye düzelttim.

"Hımm," dedi ve ışığı söndürdü. Karanlıkta öylece uzanıyorduk ama konuşma henüz bitmiş gibi değildi. Ay ışığı pencereden süzülüp yataklarımızı aydınlatıyordu ve hemen karşımdaki yatakta yattığının fazlasıyla farkındaydım.

"Kız arkadaşınla olanlara üzüldüm," diye fısıldadım.

"Ben de babanla olanlara," dedi. "İlişkiniz hakkında çok bir bilgim yok ama durmadan senden bahsettiğini biliyorum. Ben de bundan sizin çok yakın olduğunuz sonucunu çıkarmıştım."

"Sadece birbiriyle konuşmayan türden yakın insanlarız."

Bir kahkaha attı, ardından sessizleştik ve düşüncelerimin üzerine bir karanlık çöktü. Babamın geri dönmeyeceğini anlamadan önce, dinlemeye istekli herkese durmadan babamı anlatırdım. Şimdiyse tüm hayatımı insanların onunla ilgili soru sormamasını sağlamaya çalışarak geçirmişim gibi geliyordu.

Durmadan senden bahsediyordu. Theo, her zaman bahsettiğini mi kastediyordu yoksa bana kartpostal göndermeye başladıktan sonra mı olmuştu? Birden fikrini tamamen değiştirmişti de mi olmuştu yani? Bu düşünce içimin iyice kararmasına neden oldu. Uyku mu? Unutun gitsin. Sanki günlerdir uykusuz geziyor gibiydim ama beynim rahatlayamayacak kadar meşguldü. Sonsuz gibi hissettiren birkaç dakikadan sonra Theo bir dirseği üzerinde bana döndü. "Kalamata, Fransız rap müziği dinlemek ister misin?"

Ben de dirseğim üzerinde döndüm. "Fransızlar... rap yapıyor mu?" Vay canına! Amma da bilgece bir soruydu. Theo güldü.

"Tabii ki yapıyorlar. Yani evet, rap müzik, 1970'lerde New York'un mahalle partilerinde ortaya çıktı," dedi, sanki bu çok bilinen bir gerçekmiş gibi. "O zamandan beri dünyanın her yerine yayıldı. Fransızlar bu modaya biraz geç uydu ama bu konuda iyi oldukları söylenebilir. Ayrıca neden bilmiyorum ama Fransız rap müziği papatya çayı gibi, dinleyince bebekler gibi uyuyorum. Ne dersin?"

Yüz ifadesi gölgeler arasında kayboluyordu ama dışarıdan yansıyan ışıklarda gözlerini görebiliyordum. Karanlıkta bile yakışıklı görünüyordu. "Bir deneyelim bakalım."

Theo yatağında doğrulup hoparlörle ve kablolarıyla oynamaya başladı. Ama tam o sırada korkunç bir düşünce olduğum yerde dikilmeme neden oldu. Eğer ki aynı odada uyuyacaksak onu rüyalarımla ilgili uyarmam gerekiyordu. Sorun, daha önce rüyalarımdan kimseye bahsetmemiş olmamdı ve soracağı soruları kaldıramazdım. Ama yine de yapmam gerekiyordu. Yüzümü ekşittim ve derin bir nefes aldım. "Hey, Theo. Sana bir uyarıda bulunmam lazım. Ben..." Doğru kelimeyi ararken tedirginlikle duraksadım. "Kâbuslar görüyorum."

Durdu, elindeki hoparlör ay ışığında parlıyordu. "Kâbus mu?"

"Evet. Fena olanlardan. Ben bağırıp... bazen ağlıyorum. Önemli bir mesele değil ama seni korkutursam falan diye ön-

ceden söylemek istedim." Sesimin az da olsa umursamaz çıkması gerekiyordu ama hiç de öyle değildi. Titrek, tiz ve hâliyle tuhaftı.

Of. Bu yüzden kimseye kâbuslarımdan bahsetmiyordum. Theo, sanki bu yeni bilgiyi sindirmeye çalışıyormuş gibi öylece durdu. "Pekâlâ. Öyle bir şey olduğunda ben ne yapmalıyım? Seni uyandırmalı mıyım?"

Bunu duyunca şaşkına döndüm. Başkalarının yanında yatmaktan çok uzun bir süre kaçınmıştım, bu yüzden durumumu sadece annem ve okuldan birkaç arkadaş görmüştü. "Şey... bilmem. Daha önce uyandıran olmadı. Genelde kendim uyanırım. Belki de hiç müdahele etmemen daha doğru olur."

Hoparlörü aşağı koydu. "Anlaştık. Ayrıca endişelenme, Busta Flex'in sakinleştirici sesleri tüm sorunlarını çözecek."

Hoparlörde Fransız rap müziği duyuldu ve Theo yatağının içine girdi. Rahatlamıştım ama biraz şaşırmıştım da. Neden kâbuslarımın neyle ilgili olduğunu sormamıştı? Peki sorsaydı ona anlatır mıydım?

Büyük ihtimalle anlatmazdım.

Gözlerimi kapadım ve müziğe odaklandım. Theo haklıydı. Kesinlikle uyku müziği değildi ama bu müziğin insanı rahatlatan bir yanı vardı. Kelimeler ve melodiler birbirine karışıyor, en altta yükselen ritim, kafamdaki tüm düşüncelerin kaybolmasını sağlıyordu. Sabah uyandığımda, bugünkü gibi duygusal bir çöplük gibi olmayacağımı umuyordum. Ve en azından babamla bu meseleyi halledebilmem için bana yardım edebilecek Theo vardı. Ne kadar acımasız gibi görünse de iyi bir müttefik olacakmış gibi hissediyordum.

Tam günü atlatmama yardımcı olduğu için ona nasıl teşekkür edeceğimi düşünüyordum ki, "Zeytinler inanılmazdır. En büyük zeytin türünün eşek zeytini, en küçüğününse mermi zeytini olduğunu biliyor muydun? Ayrıca zeytinlerin siyah, mor, yeşil, kahverengi ya da pembe olabileceğini biliyor muydun? Ve de zeytin ağaçlarının ortalama üç yüz ya da altı yüz yıl yaşa-

yabileceklerini? Yiannis'in bavulunu getirmesini beklerken bu konularda birkaç şey okudum."

Yüzüme bir gülümseme yayılıverdi, elimde değildi. "Yine de bana Olive diyemezsin, Theo."

Bir elini havada salladı. "Sana Olive diyen kim? Ben sadece bazı ilginç bilgiler veriyordum. Ayrıca..." derin bir nefes aldığını duydum, "babana güvenebileceğini düşünüyor musun? Ben güveniyorum."

Hayır. Bunu yapmayacaktım. Bu akşam değil. "İyi geceler Theo," dedim.

Sonra tamamen sessizliğe gömüldük.

KAKTÜS TEAM

Bölüm 8

#8 ANNEMİN POLOROID 600 KAMERAYLA ÇEKİLMİŞ İKİ FOTOĞRAFI

Ailede anlatılanlara göre, annem yedi yaşındayken oyun alanında yaşadığı bir anlaşmazlıktan sonra avukat olmaya karar vermiş. Tam da hukuk bölümüne başlamak üzereymiş ama ben doğunca bizimkiler birkaç yıl daha çalışmaya karar vermiş. İşlerinden biri, kullanmayacakları kıyafetleri sahipleri için temizleyip icabına bakmakmış. Babamın bu işte çok iyi olduğu ortaya çıkmış. Bir keresinde anneme Audrey Hepburn'ün Tiffany'de Kahvaltı *filminde giydiği Givenchy elbiseye çok benzeyen bir parça bulmuş. Bir keresinde de bana da, her parçası farklı bir muhabbet kuşu olan, elle boyanmış bir minyatür çay seti getirmişti. Kendisi için aldığı bir sürü kamera vardı. Andy Warhol için yeterince iyiyse Nico Varanakis'e de yeterli olacağını söylemişti. Annemin yazlık bir elbise giydiği, kenarları genişçe bir şapka taktığı gün bir sürü fotoğrafını çektiğini hatırlıyorum. O gün annem, daha önce gerçek hayatta hiç görmediğim kadar mutlu gülümsüyordu. Sanırım babam bizi terk ettiğinde, o gülüşü de yanında götürdü.*

ASLA UYUYAMAYACAĞIMI DÜŞÜNMÜŞTÜM. ÖZELLİKLE de iki metre ötemde çekici ama erkek arkadaşım olmayan bir çocuk uyumazken bile uyku düzeni berbat biriydim. Tüm o boğulma seanslarının yanında uykumda konuşur, güler, hatta ağlardım. Ve bir keresinde de soğuk bir gecenin yarısında, annemle James'in benim için Paris'ten aldığı, üzerinde *Le Yorgun* yazan utanç verici tişörtle kendimi ön bahçede bulmuştum.

Ama o tuhaf kitabevinde, Theo'nun Fransız rap müziği çalarken ne mi oldu? Uyumakla kalmadım. Resmen bayıldım. Gözümü kapadığım andan açtığım âna kadar bir santim kıpırdadığımı bile sanmıyordum. Resmen bana sıcak bir koza olan battaniyelerin ortasında rahatça sarmalanmıştım ve müzik uzak bir uğultuya dönüşmüştü. Gözümü açtığımda Theo'nun yatağı boştu, çarşafları güzelce düzeltilmiş, yastığı mükemmel bir şekilde kabartılmıştı. O dağınık görüntüsüne rağmen yaşam alanını çok düzenli tutuyordu.

Theo'nun eşyalarına göz gezdirirken beynim, *Dax!* diye feryat etti ve ânında göğsüm sıkışır gibi oldu. Hâlâ mesaj atmamış mıydı?

Yana doğru dönüp rafa koyduğum telefonumu aldım. Annemden mesajlar vardı. Annemden gelen ne çok mesaj vardı. Ben *Uyuyan Güzel*'den bir sahneyi canlandırırken görünüşe göre annem beni bir saattir mesaj yağmuruna tutuyordu.

Liv, ara beni.

Liv, beni hemen şimdi arıyorsun.

Hayatta mısın?

Julius'u Urban Decay marka far paletine saldırması için salıyorum şimdi. 3... 2...

Gözlerimi ovalayıp uykunun etkisinden kurtulmaya çalışırken arama tuşuna bastım. En son ne zaman kendimi böylesine dinlenmiş hissetmiştim acaba? Vücudum resmen mutlulukla kıpır kıpırdı. Ayrıca pencereden güneşin sıcacık ışıkları vuruyordu ve derin bir nefes alınca tuzlu su kokusu aldım. Belki de ada hayatına alışmak düşündüğüm kadar zor olmayacaktı.

"Liv?" Annem ikinci çalışta cevap verdi. Sesi nefes nefese geliyordu ve arkadan gelen düzenli bir *tap tap* sesi de vardı.

"Anne, koşu bandında mısın? Orada saat kaç ki?"

"Akşam on olmak üzere. Kokuşuk sabah erkenden toplantı isteyince sabah koşusuna çıkamadım."

Kokuşuk, annemin özel hukuk firmasındaki patronuna taktığı isimdi. Yapmadığı işler için iltifat kabul etmesinin yanında bir de ağır parfümler sıkmak ve terli spor kıyafetlerini ofisteki kapısının yanında duran bir çantada biriktirmek gibi huyları vardı. Bir keresinde de –sanırım en büyük hakareti buydu– *annemin ofisinin yanındaki odada mikrodalgada pisi balığı ve Brüksel lahanası ısıtmıştı*. Annem normalde de ondan nefret ediyordu ama hamile hâliyle kellesini koparmak istiyordu resmen.

Duvara doğru yaslanıp yeni bir hikâye için hazırlandım. "Bu sefer ne yaptı?"

"Hiç girmeyeceğim ama içinde tonbalığı vardı." Hiç de kontrolündeymiş gibi gelmeyen bir öğürme sesi çıkardı.

Kahkahamı bastırdım ve annemin koşu bandının hızını ayarladığını duydum. Büyük ihtimalle hızı artırıyordu. Annem günlük koşusunu hiç kaçırmazdı. Asla. Ne hafta sonlarında, ne tatillerde ne de hasta olduğu zamanlarda. Her şeyin midesini bulandırdığı ve göbeği yeterince desteklensin diye taktığı o kocaman kemerle dolaştığı zamanlarda bile. Alışkanlıklarına bu kadar bağlı olmasının sinir bozucu olmasının yanında, tam da her zaman olduğu yerde olduğunu bilmek içimi rahatlatmıştı. Onu koşu şortuyla, saçlarını atkuyruğu yapmış hâlde, solgun teni terden parlarken hayal edebiliyordum. Birbirimize hiç benzemediğimiz için insanlar hiçbir zaman anne kız olduğumuzu düşünmezdi ama bunun yanında ben, milyon dolar verseler ve peşime de intikam peşinde olan bir su aygırı sürüsü taksalar bile onun her zaman katıldığı maratonlarda yer alamazdım. Ama konudan sapıyorum.

"Liv, neden dün gece aramadın beni? Endişeden öldüm."

Pencereden giren gün ışığının bacaklarım üzerindeki oyunu-

nu izlerken tereddütle sustum. Bir yanım beni buraya yolladığı için ona kızgın olmak istiyordu ama işin aslı –asla değişmeyecek bir gerçekti bu– benim yanımda kalan o olmuştu. Bunun kıymeti çok büyüktü.

Derin bir nefes aldım. "Babam benim için bir parti hazırlamıştı ve yatağa yattığımda da *jetlag* yüzünden çok yorgun hâldeydim. Başımı koyduğum gibi uyumuşum." Kafamı yanımdaki raflara çevirdim. Yağlı pastel boyalarım raftan bana bakıyordu ve belki de benim hayal gücümün oyunuydu ama mumsu kokularını alıyordum sanki.

Annemin sesi yumuşamıştı. "Parti mi verdi?"

"Doğum günüm için. Fransa'daki bir sanat dükkânından aldığı özel yağlı pastelleri hediye etti. Çok..." Büyütülecek bir mesele yokmuş gibi davranmaya çalışıyordum ama düşününce bile gözlerimin sulanmaya başladığını fark etmiştim ve isteyeceğim son şey annemin de ağlamasıydı. Gerçeklere sadık kalmak en iyisi olacaktı. "Benim için bir sürü şeyle uğraşmış."

Çabalarıma rağmen sesimden duygulandığımı anlamış olacaktı ki uzun bir sessizlikten sonra koşu bandından yükselen bip seslerini duydum. Durdurmuş olmalıydı. "Doğum günü konusunda her zaman iyi olmuştu," dedi, şimdi kendisi bile duygularıyla savaş veriyor gibiydi. Birkaç saniye boyunca o eski sızı yeniden aramızda belirdi. O sızıyı uzun bir zaman içimizde taşımıştık ve ne kadar acıtırsa acıtsın annem her zaman yanımda olmuştu. Şimdi burada onsuz bunları hissediyor olmak yanlış geliyordu.

"Sana projesinden bahsetti mi?" diye sordu.

"Hayır." Ondan ne olduğunu öğrenmeye çalışmadım bile. Seyahatin yaklaştığı günlerde ona ne kadar sorarsam sorayım ağzından tek kelime bile alamamıştım. Yalnızca *çok keyif alacağım bir şey* olduğunu söylemişti. Annem de böyle ağzı sıkı biriydi işte.

"Kitabevi nasıl?"

Kolumla yatağa pat diye vurdum. Kitabevini de mi biliyordu? "Anne, sen babamla ne zamandır konuşuyorsun?"

"Altı aydır," dedi.

"Altı ay mı?" Bunun ihanet gibi gelmemesi gerektiğini biliyordum ama yine de öyle gelmesini engelleyemiyordum. Babamın yokluğunun acısını onunla paylaşmıştık. Neden şimdi beni böyle dışarıda bırakmıştı?

"Tanışıyor muyuz biz ya?" Şakayla karışık söylemeye çalışmıştım ama kulağa ciddi bir soru gibi gelmişti. Annem yeniden konuştuğunda onun da ses tonu benimkiyle aynıydı.

"Liv, bunu senden sakladığım için üzgünüm. Ama babanla olan durumlarda acele etmezsek iyi olacağını düşündüm. Seninle temas kurmaya başlamasından önce durumunun iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu."

Temas kurmak mı? Uzaylılarla karşılaştığımız bir olay değildi ki bu. Ayrıca kartpostalların olayı da bu muydu? Babamın birdenbire ortaya çıkışını yumuşatmak için bir plan mıydı? Başım ânında öfkeyle dönmeye başladı ama annem araya girip dikkatimi dağıtmayı başardı.

"Oia mükemmel bir yer, değil mi? Bütün gün internetten fotoğraflarına baktım."

Annemin nasıl telaffuz edileceğini bildiğini fark ettim ama tabii bu son derece normaldi. "İnanılmaz bir yer," dedim sonunda. "Bir sürü köpek ve turist. Ve tüm evler beyaza boyanmış."

"Yazın evlerin çok fazla ısınmasını engelliyor. Kitabevindeki oda nasıl?"

Telefonu tutan elimin gerilmeye başladığını hissedebiliyordum. "Onu da mı biliyorsun?"

"Baban durumdan rahatsız olabileceğini düşünüyordu. Ben de ona sorun olmayacağını söyledim. Sonuçta bir erkek kardeşin var."

"Kardeşim *beş* yaşında," dedim şaşkınlıkla. Ne zamandır annem erkekler konusunda bu kadar rahat davranmaya başlamıştı? Bana güvendiğini hissedebiliyordum ama evdeyken bana Külkedisi'nin kurallarını uyguluyordu. Gece yarısından sonra *bir dakika bile* geç kalmıyordum ve Dax'le çıkmaya başla-

dığımdan beri aylık olarak, benim Güvenli Seks Zirvesi adını koyduğum konuşmalar yapıyorduk. Bu konuşmalarda konuyla ilgili bir sorum olup olmadığını ve rızam olan ya da olmayan durumlarda ne yapacağımı soruyordu ve bir keresinde beni doğum kontrol seçeneklerime bakmak için Aile Planlaması merkezine götürmeyi teklif etmişti. Öfkeyle elimi saçlarımın arasına daldırdım. "Anne, beni Yunanistan'a tanımadığım erkeklerle konuşmamam için uyararak gönderdin."

"Ama baban onu yakından tanıyor," dedi yumuşak bir sesle. "Theo'nun yanında kendini güvende hissediyor musun?"

"Eh..." İyi bir noktaya değinmişti çünkü gerçekten de Theo'nun yanındayken kendimi güvende hissediyordum. Bana çok... güvenilir gelen bir yanı vardı. "Evet, güveniyorum," diye itiraf ettim sonunda.

"Güzel," dedi, sanki bir şeyleri halletmiş gibi. Sesi bir nebze alçaldı. "Bence içgüdülerine güvenebilirsin. Tatlı mı bari?"

Şaşkınlıkla elimi havaya savurdum. Bu konuştuğum kişi kimdi, Tanrı aşkına? "Tatlı olup olmamasının bir önemi yok."

Sesinden gülümsediğini çaktırmamaya bile çalışmadı. "Bunu evet olarak alıyorum. Başka bir gençle vakit geçirmek eğlenceli olabilir. Sana etrafı gezdirebilir. Oradaki yerel hayatla kaynaşmanı sağlayabilir."

"Yerel hayat mı? Anneeeeeeee." Bu konuşmaların sebebi tamamen Dax'ti. Geride bıraktığım çocuğu unutmam umuduyla buradaki diğer çocuklarla kaynaşmamı istiyordu. Tam Dax karşıtı kampanyası için ona çemkirmek üzereydim ki kitaplığın kenarına bantla yapıştırılmış, üstünde KALAMATA yazan zarfı gördüm. "Anne, seni daha sonra ararım."

"Bu akşam. Beni bu akşam arayacaksın," dedi neşeyle. "Şimdi git de adanın tadını çıkar. Ve güneş kremi sürmeyi de unutma."

Gerçekten buna katlanamıyordum artık.

Zarfın içinde tek sayfa vardı ve çıkarıp açtığımda, tam olarak neye baktığımı anlamam birkaç dakikamı aldı.

OLIVE VARANAKIS

Dubois Yapım sunar:

ATLANTİS'İN PEŞİNDE

bir National Geographic belgeseli

ÇEKİM YERİ:

Gün 1/5

Nea Kameni Adası, Santorini
84700, Yunanistan
28 derece C / 23 derece C
Gündoğumu 06:04
Günbatımı 20:42

SAATİ:

08:00*

Çekimler (çekim yerinde)
10:00
Öğlen yemeği: 12:30
Tahmini bitiş: 17:00

*Oryantasyon ve çekim yerine ulaşım için
Atlantis'in Kayıp Kitabevi'nde olunuz.
(Nomikos Street, Oia, 847 02)

ÇEKİM NOTLARI:

Volkanik patlamanın tarihi

DİĞER NOTLAR:

Deniz/yanardağ alanına uygun giyim

*** TÜM EKİBİN ZAMANINDA GELMESİ BEKLENMEKTEDİR,
İSTİSNA YAPILMAYACAKTIR***

Yok artık.

Bu bir çekim bildirimiydi. Bunu biliyordum çünkü babasının yapım şirketi yeni bir proje üzerinde çalışırken Dax'in evinin birçok yerinde bunun benzerlerini görmüştüm. Dax bunların, ekibe her çekim gününde nerede olmaları gerektiğini ve ne yapacaklarını bildirmek için hazırlanan programlar olduğunu açıklamıştı.

Bir film mi çekecektik? Film değil. Bir *belgesel*. Kimin için... Kâğıda yeniden bir göz gezdirdim ve neredeyse yere yapışacaktım. *National Geographic* mi? Bu gerçek olabilir miydi?

Kâğıda rahat bir otuz saniye daha baktım. Aslında gerçek gibi *görünüyordu*. Bu çekim bildirimi tam da Dax'in evinde gördüklerime benziyordu.

Kâğıttakileri yeniden okurken kalbim göğüs kafesimde gümbürdemeye başladı. *Dubois Yapım*. Logosu, ortasından film şeridi geçen basit bir halkaydı. Evet, film Atlantis'le ilgiliydi. Ama her şey çok geçerli gibi görünüyordu. Ayrıca kâğıdın en üstünde de benim adım yazılıydı. Bu, benim de projenin bir parçası olacağım anlamına mı geliyordu?

Midem heyecanla yanmaya başladı. Yani tamam, kesinlikle en sevmediğim konudaydı belki ama yine de bir filmdi. Film setinde edinilmiş bir deneyim, üniversite başvurularımda harika görünürdü. İnternette, Rhode Island Tasarım Okulu'nun çeşitli sanat alanlarında deneyimleri olan öğrencileri seçtiğini okumuştum...

Tamam. Kendimi fazla kaptırmıştım.

Hemen notlara baktım. Çekim saati sekiz görünüyordu ve deniz/yanardağ alanına uygun giyinmem mi gerekiyodu? Bu ne demekti ki? Hemen telefonuma baktım. 07:57.

Üç dakika mı?

Niyetim hemen harekete geçmekti ama kapının sürgüsü kapalıydı. Theo bir önceki gece kaparken çok kolay görünmüştü ama benim nasıl yapacağımı çözmem kolay olmadı. Bunun sebebi büyük ihtimalle ellerimin tir tir titriyor olmasıydı. Önce ko-

lunu sıkıca bir kavramak, sonra biraz sıkışık olan bir manivelayı yana kaydırmak ve boşluktan öne uzanırken itmek gerekiyordu ama o sırada benim kollarım kaydı ve...

Yerçekimi.

Yere zarif bir şekilde kapaklanırken hemen birkaç şeyin çok net bir şekilde farkına vardım:

1. Atlantis'in Kayıp Kitabevi, sabahları düşündüğüm gibi huzur dolu bir sığınak değildi, aksine içerisi müşteri kaynıyordu.
2. Yatak odasının inanılmaz bir ses yalıtımı olmalıydı.
3. Bu biraz canımı yakacaktı.

Vücudumun yere vururken çıkardığı ses minicik odada yankılandı ve içerideki tüm gözler bana döndü. Tam ortalarına düştüğüm üç Japon kadının, pijamaları içinde bir Amerikalının önlerine serilmesini beklemedikleri çok açıktı çünkü üçü de aynı anda tiz bir çığlık attı.

Neyse ki çok utandığım için hiçbir acıyı hissedemeyeceğim o eşiği geçmiştim artık ve olması gerektiği gibi kırık çıkık bir yerim var mı diye bakmak yerine hemen ayaklandım ve göstere göstere kitapları düzeltmeye başladım. "Çok üzgünüm. Yatağım yukarıda ve henüz alışamadım ne yazık ki."

"*Ehhh?*" dedi bana en yakın olan kadın, bir yandan da elbisesinin askısını çekiştiriyordu.

"Yatağım." Kollarımı pijamamın üstü üzerinde kavuşturdum. Kim bilir saçım ne hâldeydi! "Kusura bakmayın, millet. Devam edin."

Kadın bana acır gibi bir bakış attı. Ardından arkadaşlarıyla beraber arkalarına bakışlar atmaya devam ederek yanımdan uzaklaştılar.

"Olive Varanakis, işte kanlı canlı karşımda," diye gümledi derin ve tok bir ses. Arkamı dönünce yirmili yaşlarının ortalarında Hintli bir adamla yüz yüze geldim. Leylek gibi uzun ve

inceydi, zürafalarınki gibi upuzun kirpikleri, korkunç bir duruşu ve Scooby-Doo'daki Shaggy gibi bölük pörçük çıkmış sakalları vardı. Tişörtünde AYRAÇLAR, KİTABI YARIDA BIRAKACAKLAR İÇİNDİR yazıyordu ve boynunda da KANADALI GEOFFREY yazan, kesinlikle daha fazla soruya yol açacak bir yaka kartı vardı.

"Burada mı çalışıyorsunuz?" diye sorarken birden sutyen takmadığımı hatırladım. Buradayken sabah kaçta kalkmam gerekecekti? Altı, yedi?

"Evet, ben Kanada'dan Geoffrey." Yaka kartının üstüne hafifçe vurdu. "Eskiden Galler'den bir Geoffrey vardı. Burada sadece birkaç ay kaldı ama ortalığı fena karıştırdı. Bu yaka kartını hazırlayan Theo'ydu. Pek şakacıdır."

"Ah, tamam," diyebildim sadece. Müşteriler hâlâ bana bakıyordu ve ben de saçımı düzeltmek için bir girişimde bulunayım dedim. Ama bana bakışlarından yola çıkarak, *az önce yataktan çıkıp geldim* gibi değil de, *rüzgârlı bir geçitte elektroşok keyfi* gibi göründüğümü anladım. "Ben gitsem iyi..." Odanın köşesine doğru ilerlemeye çalıştım ama Geoffrey elime uzandı ve kolumu hararetle sallamaya başladı.

"Partini kaçırdığım için üzgünüm. Kız arkadaşım Mathilde'nin Atina'da bir gösterisi vardı ve bu sabah anca dönebildim. Yunan Milli Operası'nda baş balerindir kendisi. Orada onları köpek gibi çalıştırıyorlar. Hayır, daha çok *kirpi* gibi."

Espri mi yapmaya çalışmıştı yani? "Ah, çalışan kirpiler," deyince bana öylece bakakaldı.

Plan değişikliği. Konuşmasına izin verirsem belki elimi bırakırdı. "Kız arkadaşın balerin mi? Ne kadar ilginç." Çıplak ayağımı kapıya doğru kaydırdım.

Geoffrey kolunu oynatmayı kesmişti ama elimi hâlâ sıkıca elleri arasında tutuyordu. "Olive, hiç âşık oldun mu?" Sesi alçalmış ve ciddileşmişti; yavaşça ona dönmeden önce, olduğum yerde kaldım. Şaka mı yapıyordu? Pek şaka yapıyormuş gibi görünmüyordu. Ama kim, henüz tanıştığı birine böyle bir soru sorardı ki? Ayrıca eli neden bu kadar nemliydi?

"Hey, Geoffrey, aslında bana Liv denmesini tercih ediyorum. Ve benim de bir erkek arkadaşım..."

"Mathilde'yle elmanın iki yarısıyız biz," diye araya girdi, zürafa kirpiklerini kırpıp duruyordu. "Kahvemin kreması o. Cevizden asamın ejderha yüreği teli."

Cevizden neyi?

"Şey," diyebildim sadece.

Ana sanki kapıldığım dehşeti hissetmiş gibi mucizevi bir şekilde yanımda beliriverdi ve beni tutup çekti. "Cevizden asa, bir *Harry Potter* göndermesi," diye fısıldadı. "Geoffrey müdür yardımcımız. Kitaplarla arası çok iyidir ama sosyal ilişkilerde o kadar da başarılı sayılmaz. Ona biraz zaman tanı. Sana alışacaktır."

Ana, başka birinin üstünde olsa çuval gibi duracak, basit ve şekilsiz siyah bir elbise giymişti ama onun üzerinde şık görünüyordu. Kulaklarından çok şüpheli bir şekilde olta iğnesi gibi görünen uzunca küpeler sarkıyordu ve bugün dudaklarına daha koyu ama yine de çok canlı bir kırmızı ruj sürmüştü.

"Nasıl mümkün olabilir bilmiyorum ama dün akşamdan da güzel görünüyorsun," dedi, sanki kafamda onunla ilgili dönen düşünceleri duymuş gibi. Kâküllerimle oynadı. "Çok şık! Sanki bu dağınık ama şık görüntü için yaratılmışsın sen."

Aslına bakılırsa biraz fazla kibar davranıyordu ama yine de az önce hissettiğim utancın hemen dağılıverdiğini hissettim. "Kitabevinin bu kadar kalabalık olmasını beklemiyordum. Ya da en azından açık."

"Seyahat gemilerinin geldiği bu sezonda erkenden açıyoruz. Seni uyarmalıydık aslında. Düşmeni saymazsak, ilk gecen nasıl geçti?"

"Harika." Kafamı salladım, hâlâ nasıl bu kadar zinde hissedebildiğimi anlamaya çalışıyordum. Çok acayipti. Birden elimdeki kâğıdı hatırladım ve ona doğru uzattım. "Bu gerçek mi?"

"Ah, Theo. Sürprizi mahvettiğini görüyorum."

Göğsümden bir heyecan dalgası geçiverdi. Devamı da gelecek gibiydi. "Gizemli proje bu muydu? Bir film mi çekeceğiz?"

"Belgesel." Kapının üzerine asılmış eski moda sarı saate baktı. "Sanırım baban, özel bir ekip kahvaltısı planlıyordu, sana her şeyi orada anlatacak olmalı. Theo seni terasta bekliyor ama sabırsız davranıp sana her şeyi anlatmasına izin verme. Artık Santorini zamanındasın, bu da her şeyin *tadını çıkarman* gerektiği anlamına geliyor."

Uzun kirpikli gözlerinden birini kırptı –resmen bu hareket için doğmuştu kadın– ve kalabalığın içinde gözden kayboldu. Bunu düşünmekle hainlik yapıyordum belki ama babam en azından bir kez bile onunla çıkmayı denemediyse aptal demekti.

Ekip kahvaltısı olayı hoşuma gitmişti. Ayrıca *Santorini zamanı* derken ne demek istediğini hiç bilmesem de bir ekibi bekletme fikri kulağa hiç de iyi gelmiyordu. Bir belgesel çekmek için kaç insan gerekiyordu ki? Peki babam gerçekten yardım etmemi istiyor muydu? Hemen, bavulumun o küçücük yerde canavar gibi göründüğü yatak odası mağarasına geri döndüm. Gerçekten de bunca şeye ihtiyacım olduğunu düşünmüş müydüm? Bir Akdeniz adasına geliyordum, kuzey kutbu seferine değil. Yirmi dört saatlik kısa bir zaman diliminin insanın bakış açısını böylesine değiştirmesi ne tuhaftı.

Hemen yüzümü yıkadım, beş dakikada makyaj yaptım, dişlerimi fırçaladım ve kâküllerimi ehlileştirmeye çalıştım. Peki, ne giyecektim?

Yanardağ gezilerine uygun bir şey getirdiğimi sanmıyordum ama bavuldaki her şeyi gözden geçirdikten sonra sonunda en sevdiğim iki parçada karar kıldım. Yıpranmış kesik bir şort ve en sevdiğim askılı tişörtüm. Bu ikisini göze batmayacağını düşündüğüm sürece sık sık giyiyordum. Son olarak da altın bir yaka iğnesi ve yazları açılan bir takı atölyesinde yaptığım, adımın baş harfinin bulunduğu kolyemi taktım. Küçük bir *L* harfi. İşte şimdi kendim gibi hissediyordum.

Çok kısa bir anlığına sırt çantamı almadan çıksam mı diye düşündüm ama bunu yapabileceğime hiç inanmadığım için sonunda içine en önemli ihtiyaçlarımı koymaya başladım: birkaç

kalem, çizim defterim, telefonum (Dax'ten hâlâ bir haber yoktu) ve güneş kremim. Nihayet yatak odasının kapısını arkamdan dikkatlice kapadım ve kendimi sokağa attım.

Sabahleyin Oia, akşam gördüğüm versiyonun sadeleştirilmiş ve daha ferah bir hâli gibiydi. Sokaklarda sadece birkaç turist vardı ve güneş beyaz yüzeyleri aydınlatıyor, mermer alanların parlamasını sağlıyordu.

Gün sıcak olacak gibi görünüyordu ama şimdilik güneşin vurduğu yerlerden uzak duruyor ve okyanusun serin tuttuğu havanın tadını çıkarıyordum.

Köyün beyaz evlerine bakarken bir anda içimi melankoli kapladı. *Babam buradaydı demek.* Evde olduğum zamanlarda onun nerede, bizden ayrı nasıl olduğunu gözümde hiç canlandıramamıştım ama şimdi biliyordum. *Tabii ki* deniz kenarındaki bir tepenin üzerine kurulmuş eklektik bir köyde yaşıyordu, neden bunun için minicik evimizi terk etmesindi ki? Ama peki ya biz? Bir köy kadar kıymetimiz yok muydu onun için?

Duygularıma kapılıp gitmeden önce sırt çantamı düzettim ve nefesimi düzenlemeye çalışarak terasa çıkan merdivenleri tırmandım. Yukarıda diğer ekip üyeleri bekliyor olmalıydı.

Terasta, önceki geceden kalma partinin kalıntıları tamamen ortadan kaldırılmıştı ve şimdi, hissettiğim strese dair hiçbir iz barındırmayan bir açık hava kitabevi vardı. Güneş ışıkları duvarlardaki renkli resimlere vuruyordu ve müşteriler raflardaki kitaplara göz atıyor ya da bir köşede oturmuş kitap okuyordu. Aralarında Theo'yu görmem birkaç dakikamı aldı ve alır almaz da stres seviyem yine tavan yaptı. Theo'nun görünüşe göre yükseklik korkusu yoktu çünkü terasın kenarında oturmuş, bacaklarını uçurumdan aşağı sallıyordu. Kucağında dizüstü bilgisayarı ve kulağında da kocaman kulaklıklarıyla tamamen izlediği şeye dalmıştı.

Genellikle insanları zamansız sonlarına sürüklemekten kaçındığım için yanına dikkatlice yaklaştım ve nazikçe omzuna dokunup sessizce, "Theo, çekim bildirimini aldım," dedim.

"Kalamata! Nihayet!" Bacaklarını içeri doğru savurup bana döndü. Neredeyse önceki günle aynı şekilde giyinmişti: spor ayakkabılar, siyah bir tişört ve siyah kot pantolon. Ama bugün kafasında bir beyzbol şapkası vardı. Ayaklarının dibinde de kamerası duruyordu.

Kamerası. Tabii ki kamerası da yanında olacaktı. Sonra tişörtünde yazanı gördüm: EKİP.

Elini yakalayıp onu ayağa kaldırdım. "Gerçekten de bir film mi çekeceğiz?"

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Yani seni de heyecanlandıran şeyler var, öyle mi Kalamata?"

Dudaklarımı ısırarak gülümsememi bastırmaya çalıştım. Theo'ya o tatmini vermek istemiyordum. "Geç kaldım. Başlangıç zamanını kaçırdık mı?"

Theo başını salladı. "Çekim saatini sen biraz uyuyabilesin diye ileri attık. Baban dinlenmeye ihtiyacın olacağını düşündü. Özellikle de ona bir Afrika antilobu gibi horladığını anlattıktan sonra."

Yüzümün kıpkırmızı kesildiğini hissettim. "Ben *horlamam* ki." Horluyor muydum? Beni uyurken kimsenin görmemesi için o kadar çaba sarf etmiştim ki bunun gerçek olup olmadığını anlayamıyordum. Bunu annemden öğrensem iyi olacaktı.

Elini, içimi rahatlatmak istermiş gibi omzuma koydu. "Evet, Kalamata. Gerçekten de horluyorsun. Kanadalı Geoffrey'yle tanıştın mı?"

Omzumdaki elinin hissini biraz fazlaca sevmiştim, bu yüzden hemen geri çekilip gözlerimi okyanusa diktim. "Evet. Yatak odasından dükkânın içine yüzüstü bir uçuş gerçekleştirdim. Peşimden birkaç kitap yığınını aşağı indirdim ve birkaç müşteriye de büyük bir travma yaşattım." Okyanus, parlak bir turkuaz rengindeydi ve yüzeyinde gezinen günışığı gözlerimi ağrıtmaya başlamıştı bile. Sırt çantama bir de güneş gözlüğü koymam gerekecekti. Bunca ışık kamerada ne güzel görünecekti kim bilir.

"Çok iyi," dedi Theo, şimdi saygı duyan gözlerle bana bakıyordu. "Geoffrey sana sahte sevgilisini anlattı mı?"

"Sahte mi?" Bakışlarımı hemen ona çevirdim. "Hayır, bana balerin olan sevgilisini anlattı. Adı da..."

"Mathilde mi?" dedi Theo derince iç çekerek. "Tabii ki sana onu anlattı. Gerçek değil o. Birkaç günde bir onu ziyaret etmeye gidiyor ama aslında kimse Geoffrey'nin tam olarak nereye gittiğini bilmiyor. Bence ot içmeye gidiyor."

Şaka yapıp yapmadığını anlamak için ona döndüm ama yüzünde tamamen ciddi bir ifade vardı. "Uydurma bir sevgilisi mi var? Neden?"

Theo şapkasını siperi arkada kalacak şekilde çevirdi ve abartılı bir şekilde içini çekti. "Nedenini öğrenirsen bana da anlat, olur mu?"

"Ama..." Cümlemi tamamlayamadan gözlerimi kitabevine çevirdim. Bu yer gittikçe daha da tuhaf bir hâl alıyordu.

Ona döndüğümde Theo'nun kıyafetimi baştan aşağı süzdüğünü fark ettim. "Bunları mı giyeceksin?"

Geriye çekilip gergin bir şekilde üzerimdekilere baktım. "Şey, evet. Şu an bunları giyiyorum. Neden ki?"

Başını öyle bir salladı ki düğüm düğüm olmuş saçları sağa sola sallandı. "Hayır, bence harika görünüyorsun ama bu güzel sandaletlerin yanardağ tırmanışında nasıl olacağını kestiremiyorum."

"Yanardağa *tırmanacak mıyız*?" diye sordum, gözlerim titrek bir şekilde yeniden suya doğru kayarken.

O cevap vermek yerine parmağını şıklattı. "Unuttum! Senin için bir hediyem var." Çantasını alıp içinden bir dürüm gibi sarılmış bir tişört çıkardı. "Çok büyük gelirse üzgünüm. Sana hangi beden almam gerektiğini bilmiyordum."

Tişörtü açıp havaya kaldırdım, parmaklarım arasındaki kumaşı hissettim. Üzerinde EKİP yazıyordu. "Tüm ekip bunlardan giyecek mi?" Heyecan, yavaşça göğsümde kabarmaya başlıyordu.

Theo mutlulukla omzunu silkti. "Evet, ikimiz de. Baban her zamanki kıyafetlerini giyecek. Kamera karşısına geçeceği zaman daha iyi giyinmeye çalışıyor."

"Ne?" Tüm ihtişamlı hayallerim avare bir balon gibi ellerimin arasından uçarak uzaklaştı. Sadece ikimiz varsak, o zaman bu gerçek bir film değildi. Bu... Bilmiyorum. Belki kaliteli bir YouTube videosu olacaktı? Ya da ailecek izlenecek ev filmlerinden? Her ne ise amatör olacağı belliydi. "İkimiz de," diye tekrarladım, hayal kırıklığımı çaktırmamak için uğraşmamıştım bile. "Ekip yok yani."

"Ne? Ekip biziz işte," dedi Theo, yeniden elini omzuma koyarak. "Ben kameradan ve kurgulamadan sorumluyum. Baban senaryoyu ve kamera karşısındaki işleri yapıyor. Baban bu yaz yardıma ihtiyacı olduğunu söylediğinde ciddiydi."

Çekim bildirimi kâğıdını sarsak bir hareketle kaldırdım, hayallerimden vazgeçmeye henüz hazır değildim. "Dur tahmin edeyim. Tüm bunları benim için yazma zahmetine sen girdin, değil mi?"

"Bu işimin bir parçası," dedi. "Çok erken uyanırım ve sabah kitabevinde ilk iş olarak bunları basmak çok hoşuma gidiyor. Gün içinde planlı gitmemizi sağlıyor."

"Ve Dubois Yapım da..."

Gülümsedi. "Benim. Ben Theo Dubois."

İşte olmuştu. Son umut kırıntılarım da yok olup gitmişti. Babamın birdenbire itibar kazandığı falan yoktu. Planları her zaman olduğu gibi ev yapımı ve erişilemezdi. Midemde hastalıklı bir his belirir gibi oldu. İnsanlar bu yüzden ona gülüp geçmişti. Ama şimdi Theo onun planlarına uymaya mı çalışıyordu? Babamı umursuyormuş gibi görünüyordu. Babamın sonunda inceceğinin farkına varmamış mıydı?

Zoraki bir şekilde yutkundum. "Sanırım bunun biraz daha... ciddi olacağını düşünmüştüm."

Theo, kaşları şaşkınlıkla kıvrılmış hâlde bana döndü. "Daha ciddi mi?"

"Evet, ben..." *Ona inanan daha fazla insan olduğunu sanıyordum. Bir zamanlar ona inandığım için kendimi aptal gibi hissetmek zorunda kalmayacağımı sanıyordum.* İşin özü buydu. Sırtımda bir ürperti yükseldi. O iğrenç şeylerle dolu kutuyu Theo'nun karşısında açmayacaktım asla. "Boş ver. Hadi gidip babamla konuşalım. Açıklayacağına eminim."

Ama aradan yirmi dört saat geçmiş olmasına rağmen Theo'nun öyle kolayca vazgeçebilecek biri olmadığını anlamıştım. Tam da tahmin ettiğim gibi ellerini omuzlarıma koydu ve gözlerime baktı. "Kalamata. Söz konusu olan National Geographic. Daha ne kadar ciddi olabilir? Ayrıca teknoloji çok gelişti, artık dikkate değer bir şeyler yapmak için kocaman bir ekibe ihtiyaç yok. Tek ihtiyacımız olan kamera, drone, GoPro ve kurgu için bir program. Ekipmanlarımız tamam."

Bir risk alıp Theo'nun gözlerinin içine baktım. Çenesini kararlı bir şekilde sıkmıştı ve gözlerinde yoğun bir ifade vardı. Odaklanmıştı. Söylediklerinde ciddiydi. Babama olan sarsılmaz inancına rağmen Theo hayal dünyasında yaşıyor gibi görünmüyordu. Aksine çok aklı başında görünüyordu. Bu işe kendini adamış gibiydi. Hatta bu konuda yeteneği bile olabilirdi. Ama sağlam sebeplerim olmadan bu işe girecek değildim.

"Ama filmin National Geographic için olduğunu söylüyorsun?" dedim temkinli bir şekilde. "Ne demek bu? Onu tuttular mı bu iş için? Yoksa babam tutmalarını mı ümit ediyor?"

Theo ellerini indirip şapkasını düzeltti. Sıcaklık şimdiden yükselmeye başlamıştı ve üstdudağında fena hâlde çekici görünen ince bir ter izi vardı. "Kâşiflerle ilgili bir dizi hazırlıyorlar ve Atlantis hakkında mini bir bölüm yapmak istiyorlar. Babanla bu yılın başından beri içerik yüklediğimiz YouTube kanalı üzerinden bize ulaştılar."

Evet, babamın bir Youtube kanalı vardı. Ve evet, birkaç yıl önce peyda olduğundan beri, okulumdan birinin keşfetmesi korkusuyla yaşıyordum. Yani National Geographic ona kanalından dolayı mı ulaşmıştı? Bu bilgiyi sindirmek, haberlerin içim-

de yatışmasını sağlamak için bir anlığına durdum. Theo haklıydı. Ekibimiz ne kadar küçük olursa olsun National Geographic, National Geographic'di. Bilim ve keşif alanında en büyük isimlerden biriydi. Eğer belgesel başarılı olursa bu herkese –ben de dahil– onun düşündüğümüz gibi hayal âleminde yaşamadığını kanıtlardı. Ve bu da...

Bu da sıcak bir günde bir Yunanistan adasında dikilirken serin deniz havasını hissetmek gibiydi. Özgür hissetmek gibiydi. Ferahlamak gibiydi. Ve annemle çektiğimiz her şeyin karşısına konabilecek bir sebep gibiydi. Yani bununla, bu hislerin iyi olduğunu kastediyorum. Çok çok iyiydi.

Ama son bir sorum daha vardı. "Peki ya para? Bu gönüllü iş gibi bir şey mi yoksa ödeme alacak mı?"

Theo şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırınca tam bir paragöz gibi göründüğümü düşündüm. Bir elimi kaldırdım. "Sadece National Geographic'in arka çıkacak kadar bu işin içinde olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

İşin içinde olmak, James'in bazı şirket hesaplarıyla ilgili konuşurken kullandığı bir ifadeydi ve Theo'ya açıklamam gerekir mi diye düşündüm bir an ama o yüzünde şaşkınlıkla kafasını salladı.

"Sanırım öyle... Yani çok büyük bir meblağ değil ama filmi çekmemize ve belli bir kişiyi Santorini'ye getirmemize yetecek kadardı."

Kalbim tekler gibi oldu. İyi bir paraydı. "Yani... gerçek bu?"

"Gerçek tabii ki, Kalamata." Hâlâ beni inceliyordu. "Yani bunu gerçek yapan illa para ve bir destekçi mi?"

"Hayır," dedim ama bir yandan da evet anlamında kafamı sallıyordum, bu yüzden durum kafa karıştırıcıydı.

"Kalamata..."

"Boş ver. Benim nasıl yardımcı olmamı istiyorsun?" diye araya girdim. Motivasyon sebeplerimi tartışacak zamanımız yoktu. Bir *filmi* çekmeliydik.

Theo bir anlığına daha tereddüt eder gibi kaldı, ardından yüzü gülümsemeyle aydınlandı. "Kalamata, benim görüntü yö-

netmenim olmanı istiyorum. Çekimlerin iyi görünmesini sağlamalısın. Baban, sanat deneyiminin seni iyi bir görüntü yönetmeni yapacağını söyledi. Ve yaptığın onca şeye baktıktan sonra haklı olduğunu düşünüyorum. Neyi nasıl bir araya getirmen gerektiğini biliyorsun."

"Kolaj çalışmalarımı mı diyorsun?" Aynı şey değillerdi ki. Görüntü yönetmenliğini duymuştum tabii ama bu, ne anlama geldiğini bildiğimi göstermezdi.

"Ve resimlerin," dedi Theo. "Çok iyiler."

"Teşekkürler ama..." Midemde bir düğüm meydana geliyordu. Belki de bana fazla güveniyorlardı. Tüm projenin çöpe gitmesine neden olursam ne olacaktı? "Bunun için doğru insan olduğumdan emin değilim. Gerçekten deneyimi olan birini işe almanız gerekmez mi?"

"Sen doğru insansın. Baban bunu biliyordu ve ben de biliyorum," dedi kendinden emin bir şekilde. "Ayrıca, en uzun zamandır ürün veren zeytin ağacının Girit'te olduğunu biliyor muydun? Dört bin yıldır ayakta ve hâlâ zeytin veriyor. Peki zeytinin kullanılabileceği onca yeri düşündün mü? Yağını kullanabilir, ekmeğin içine koyup pişirebilir ve pizzaların üstüne koyabilirsin... Çok yönlüdür zeytin; her şeyi daha da güzelleştirir."

"Theo!" diye homurdandım ama bir yandan da gülümsüyordum.

Tişörtü işaret etti. "Üstünü değiştirdikten sonra seni babanın ofisine götüreceğim. Olur mu?"

Ânında babamı takım elbise ve kıravatla, James gibi bir evrak çantası taşırken hayal etmeye çalıştım ama beynim herhangi bir görüntü üretmeyi reddediyordu. "Babamın bir ofisi mi var?"

Sırıtarak şapkasını yeniden düzeltti. "Sanırım onun hakkında bilmediğin birçok şey olduğunu söylemek doğru olacak, Kalamata."

"Aynısı onun için de geçerli," dedim.

Bölüm 9

#9 BABAMIN YAN BOŞLUKLARA KURŞUN KALEMLE NOTLAR ALDIĞI, PLATON'UN ESKİ BİR TIMAIOS VE KRITIAS KOPYASI

Çoğu çocuğun bu kitaptan haberi bile yoktur eminim ama hiçbir çocuğun da benim gibi babası yoktur. Platon'un diyalog kitaplarından biridir, yani bir konuşmanın yazıya dökülmüş hâli diyebiliriz ve konusu da Atlantis şehridir.

Annem uzun bir süre akşamları restoranlarda çalıştı, bu yüzden çoğu akşam evde babamla ben olurduk. En sevdiğimiz yemekleri yapardı: Benim için tereyağlı erişte, kendisi için sosis ve sebze. Sonra annem gelene kadar, anlamadığımız kelimeler için yanımızda bir sözlük bulundurarak Platon'u okumaya başlardık. Annem gelince sıra babama gelir, o zamanlar hangi gece işinde çalışıyorsa oraya giderdi.

İkinci sınıfın yıl sonu gösterisinde Timaios ve Kritias'tan en sevdiğim kısmı ezberden okudum: "Ve tek bir talihsiz gün ve gecede, vücut bulmuş tüm savaşçı adamlar yeryüzünün derinlerine battı ve Atlantis adası denizin derinliklerine gömüldü."*

* Platon'un bu eserinin orijinal baskısı tek kitap hâlindedir. Ancak dilimizde *Timaios* ve *Kritias* olmak üzere iki kitap olarak yayımlanmıştır. –çn

Benden sonraki çocuk kemanıyla Küçük Yıldız, Küçük Yıldız'ı *çaldı, ondan sonraki de akrobasi gösterisini sundu. Diğerlerine asla uyum sağlayamama şaşmamalı.*

BİR KOŞU DAHA OLACAĞINI DÜŞÜNÜYORDUM VE HAKlıydım da. Köydekiler rahat bir şekilde sabahlarına başlarken, kahvelerini içip bulmacalarını çözerken ya da Yunanlar sabahları ilk iş her ne yapıyorlarsa onu yaparken Theo peşinde benimle, anacaddeden aşağı tempolu bir koşuya başladı. İki kez durakladı; biri tüy yumağı gibi görünen bir köpeği sevmek ve diğeri de çanı çalmaya başlayan bir kiliseyi filme almak için. En sonunda önünde boş bir pastane vitrini olan, küçük ve iki katlı bir binanın önünde durdu. Kapının üstünde altın rengi harflerle MARIA'NIN YERİ yazıyordu ve dışarıya tereyağlı, inanılmaz bir koku yükseliyordu.

"Ofisi nerede?" diye sordum, aynadaki yansımama bakarken. Topuksuz sandaletlere geçmiştim ve EKİP tişörtünü de, üzerime koca bir çarşaf giymişim gibi görünmemesi için yandan bağlamaya çalışmıştım ama pek de olduğu söylenemezdi. Hiç de Liv gibi görünmüyordum ve dahası ciddi bir belgesel çekiminde çalışacakmış gibi de görünmüyordum ama göğsümdeki heyecan dalgası görmezden gelinecek gibi değildi. National Geographic. Bu tam da hayal ettiğimiz şeydi. *Şimdi gerçekten olacak mıydı yani?*

Theo kapıyı tıklattı. "Ofise bakıyorsun işte. Sabah beşten sekize kadar üst kat tamamen ona ait."

Heyecan dalgası bir dağılır gibi oldu ama yine de kalmak için ısrar ediyordu. "Gerçek bir ofis değil yani," dedim ama Theo dediğimi umursamadan cama hafifçe vurdu.

Birkaç saniye sonra, üzerinde beyaz puantiyeli mavi bir elbise olan bir kadın belirdi ve onunla birlikte dışarı sıcak, şekerli bir koku salındı; tatlıya bayılan ruhum bayram etmişti resmen.

"Maria'yla tanış," dedi Theo.

"O-live!" dedi kadın şarkı söyler gibi. Kırışıklarla dolu yanakları ve koyu, parlak gözleri vardı.

Burada Liv olabilme umudumu yavaşça geride bırakıyordum. "*Kalimera,*"* dedim. Yunanca bir kelime telaffuz etmek, bir gece önce olduğu kadar tuhaf gelmiyordu ama yine de Theo'nun yanında utanıyordum. Çaktırmadan ona bir bakış attım. Aksanım berbat olmalıydı.

Neyse ki benim için belirlenen çıta çok aşağıdaydı sanırım. Maria çabam karşısında sevinçle cıvıldadı ve birden Yunanca ünlemler sıralayarak bizi içeri davet etmeden önce defalarca yanaklarımı okşadı.

İçerisi loştu, sandalyeler birkaç ahşap masanın üzerine yerleştirilmişti. Kepenkler henüz açılmamıştı ve köşede bir paspas duruyordu. Maria tavanı işaret etti ve bana tatlı tatlı gülümsedi. "Baban," dedi. "Baban çok..." Ama ardından Theo'ya bakıp anlamadığım bir kelime söyledi.

"Özel," dedi Theo.

Ah. Babam için söylenecek ilginç bir şeydi. "Teşekkürler Maria." Yine içimde bir beklenti kıpırdanmaya başlamıştı. Babamı görmek üzereydim. Yine. "Üst katta mı?"

"Evet!" diye cıvıldadı Maria.

Ahşap merdivenlerden çıkarken hayal kırıklığı bir anda moralimi bozuverdi. "Ofisi, kapalı bir fırın mı yani?" diye sordum Theo'ya. Tabii ki gerçek bir ofis ona olan inancımı sihirli bir şekilde düzeltemezdi ama öyle bir şey görmek de fena olmazdı hani.

"Maria'nın en az on yıl önce değiştirmesi gereken bir buzdolabı ve iki fırını var. Baban onları sürekli bozulmaktan kurtarıyor, o da babanın burada çalışmasına izin veriyor."

Bunlar kulağa ne kadar da tanıdık geliyordu. "Taksici Yiannis gibi. Babama bir iyilik borcu olduğunu söylemişti o da."

Theo, bir eli tırabzanda bana baktı. "Babanı tanıyorsun. Her-

* (Yun.) Günaydın –ç/l

kesin ona iyilik borcu var çünkü durmadan insanların sorunlarını çözüyor. Oia'daki bazı insanlar ona şaka yollu belediye başkanı der. Burada işlerin yolunda gitmesini sağlıyor o. Sorunu olan biri doğruca babana gider."

Eh, bu kısım değişmemişti gerçekten. Ne zaman yeni bir apartmana ya da mahalleye taşınsak, daha on dakika geçmeden birilerinin kenara attıklarına bakar ya da bir çocuğun bisikletini tamir eder ve sonuç olarak biz de haftanın her gecesi yemeğe davet edilirdik. Ayrıca sanki karşısındaki ona yardım ediyormuş gibi göstermek gibi bir özelliği de vardı ve bu da insanların bizi daha da çok sevmesini sağlıyordu. Gittiği her yerde ona tapan bir sürü insan olurdu. Neden Santorini'nin farklı olacağını sanmıştım ki?

Merdivenlerin tepesine tırmanırken birden ellerimin titremeye başladığını hissettim. *Babam*. Buna hazır mıydım?

Hayır. Ama ayaklarım yine de hareket etmeye devam ediyordu.

Sinirlerim daha da gerilirken loş ışık yerini aydınlığa bırakıverdi. Fırının üst katı birkaç ahşap masanın yerleştirildiği, kalderanın mükemmel manzarasını gören açık bir terastı. Hafif bir esinti, terasın tırabzanlarına tutturulmuş keten perdeleri dalgalandırıyordu ve havada taze ve tuzlu bir koku vardı.

"Hoş geldin!" dedi babam ve dönünce onu bir masanın başında dikilirken buldum. Kalbim bir önceki gibi olduğu yerde bir takla atmıştı yine. Onunla yüz yüze gelmek çok *kafa karıştırıcıydı*. Bu sabah, rengi solmuş, uzun kollu bir tişört ve deniz şortu giymişti. Kafasında Indiana Jones'un Yunan versiyonu gibi görünmesini sağlayan geniş kenarlı bir şapka vardı ve biraz utanç verici olsa da fena durmuyordu. İki masayı birleştirmişti ve etrafında saçmalık derecesinde çok hurda eşya vardı. Aralarında eski bir alet kutusu, devasa bir sırt çantası, soğutucu, arapsaçına dönmüş uzatma kabloları, bir yığın not defteri ve de birkaç büyük harita vardı. Haritalar...

Acı, dev bir dalga gibi üzerime çökünce bakışlarımı kaçır-

mak zorunda kaldım. "Günaydın." Sesimin bu kadar normal çıkmasına şaşırmıştım doğrusu.

"Günaydın Liv." *Liv*'i, sanki bütün gece buna çalışmış gibi dikkatlice ve düzgün bir şekilde söylemişti. Bana yeni ismimle hitap ettiğini duymak, içimdeki karışık hisler konusunda hiçbir yardımda bulunmamıştı ama. "İyi uyuyabildin mi?"

"Daha önce de söylediğim gibi bir antilop gibi horluyor," dedi Theo. "Neredeyse senin kadar kötü."

"Ben horlamam," diye çıkıştım Theo'ya dönerek. Nasıl yapmıştı, bilmiyordum ama bir şekilde kamerasını çıkarmayı başarmıştı ve beni çekiyordu. Yeniden. Kameraya hafifçe vurunca birkaç adım geri çekildi ama vizörün arkasından gülümsediğini görebiliyordum.

"Horluyorsun. Tıpkı baban gibi," dedi. "Müziğin sesini açmak zorunda kaldım resmen."

"Horladığımı kanıtlayacak bir şey lazım," dedi babam. "Ve kendi kulaklarımla duyana kadar Liv'in horladığına da inanmam."

Liv bu sefer kulağa daha doğal gelmişti. Ayrıca horlama konusunda bana arka çıkması hoşuma gitmişti ama dünyanın diğer ucuna iyi uyuyup uyumadığımı konuşmak için gelmemiştim. İşe koyulma vakti gelmişti. Çekim bildirimini kaldırdım. "Belgesel için tebrik ederim, baba. Kulağa gerçekten..." derin bir nefes alıp kelimeyi düşündüm, "ümit verici geliyor."

Ümit verici mi? Doğru tabir kesinlikle bu değildi.

Ama babamın yüzünde yine de güller açmıştı ve gözlerinde öyle parlak bir gülümseme vardı ki ona bakamıyordum bile. Vücudundan yayılan enerjiden bana sarılmak istediğini anlayabiliyordum. Ama onun yerine parmaklarıyla sandalyenin kenarına vurdu. "Teşekkürler, Liv. Ve kartpostalda söylediğim şey gerçekti. Gerçekten yardımına ihtiyacım var. Teslim tarihimiz biraz yaklaştı ve görsellere başka birinin daha bakması iyi olacak."

"O konuda ne kadar yardım edebilirim bilmiyorum ama elimden geleni yaparım." Önce tereddüt etsem de sonra mera-

kım araya girdi. "Peki bu belgesel tam olarak neyle ilgili? Santorini teorisi mi?"

Bunun sesli dile getirmek bile başımın dönmesine neden oluyordu. Babamdan sonra insanların Atlantis'in bir düzmeceden ibaret olduğunu düşündüklerini öğrenmek, yerçekimini etkisiz hâle getirmeye çalışmak gibi hissettirmişti: acı verici ve kafa karıştırıcı. Ama şimdi burada durmuş, buna gerçek olabilecek bir şeymiş gibi bakıyordum.

Yüzü ânında ciddileşti. "Bir bakıma. Ekleyeceğim yeni teoriler ve kanıtlar var; sana en başından hepsini anlatmak istiyorum."

Kanıt. İşte yine aynı kelime çıkmıştı karşıma. Kalbim dörtnala koşuyordu resmen. Tüm bu gizem de neydi böyle?

"Pekâlâ..."

Sandalyeyi işaret etti. "Neden oturmuyorsun? Ünlü Yunan filozof Platon'un da dediği gibi, 'Hiçbir büyük çabaya bir kahve içmeden girişilmemeli.'"

Elimde olmadan güldüm. "Platon öyle bir şey demedi."

O çok tanıdık gelen yamuk gülümsemesiyle karşılaşınca göğsüm sıcacık bir hisle doldu. "Haklısın. Ben dedim. Ama doğru, değil mi? Ve tahminimce yetişkinlerinkinden aldığın birkaç yudumdan kendine ait bir fincana geçiş yapmışsındır."

Tahmini doğruydu. Ayrıca bu mantığa karşı gelemezdim.

"Maria'ya söylerim," dedi Theo. Bir şekilde bana orada olduğunu unutturmayı başarmıştı ve ona döndüğümde kameranın hâlâ kayıtta olduğunu fark ettim.

"Bunun için bir izin kâğıdı falan alman gerekmiyor mu?" diye sordum. "Çünkü benim iznim yok."

Theo sırıttı ve kamerasını da yanına alarak merdivenlerde kayboldu.

Ve... sadece ikimiz kalmıştık. Dokuz yıl sonra ilk defa. Babamın eğreti ofisine yoğun ve rahatsız edici bir sessizlik çöküvermişti. Bense sessizliği tişörtümün eteğiyle oynayarak ve manzarayı izleyerek dikkate almamaya çalışıyordum ama kimi kandırı-

yordum ki? Bu durum daha tuhaf olamazdı herhalde. Babam da söyleyecek bir şeyler bulmakta zorlanıyor gibiydi. Sonunda tişörtümü işaret etti. "Bakıyorum da Theo sana üniformanı vermiş."

Utanç verecek kadar abartılı bir hareketle başımı salladım. "Evet. Bir de çekim bildirimi yazmış. O her zaman bu kadar..."

"Hararetli mi?" Babam gülümsedi. "İyileri her zaman öyle olur. Çok önemsiyor. Bu projeyi yani."

"Ve seni de," dedim, ortada olanı belirterek.

"Evet."

Başka bir uzun ve tuhaf bir sessizlik daha.

"Peki... bunlar nedir böyle?" Sandalyeme oturup haritaya baktım ama çabucak pişman olmuştum bile. Bavulumun bir köşesinde duran haritanın neredeyse aynısıydı. Artık dokuz yaş daha büyük ve yabancı bir ülkede olabilirdim ama haritanın yıpranmış kenarları beni mutfak masasındaki günlerimize geri götürmüştü. Haritayı yanına almamış olmasına şaşmamak gerekiyordu. Ona ihtiyacı yoktu ki.

"Ah," diye fısıldadım. Kalbim ağzımda atıyordu.

Babam gözlerime bakma cesaretini gösterdi. "Tanıdık geldi mi?"

E herhalde, demek istedim. Öyle olmasını ne kadar istemesem de, o haritanın görüntüsü resmen gözkapaklarıma işlemişti.

Neyse ki o sırada ellerinde kahveyle Theo ve Maria yukarı çıktı.

"Maria! *S'efcharistó*!"* dedi babam, ona yardım etmek için ayağa fırlarken.

Maria bana oyuncak olacak boyda bir fincan uzatırken yine mutlulukla cıvıldadı. Bu da Platon'un bana uygun gördüğü kahve miydi yani? Tek yudumda mı içmem gerekiyordu? Bir ipucu için babama ve Theo'ya baktım. İkisi de ruhsal bir deneyim yaşıyormuş gibi kahvelerini yavaşça ve ağırbaşlılıkla içiyordu. Maria'nın dikkatli bakışları karşısında büyük bir yudum aldım.

* (Yun.) Teşekkür ederim! –ç.n.

Yanlış hareketti. Öyle gürültülü bir şekilde öksürmeye başladım ki Theo sırtıma birkaç kez vurdu sonunda. "Kalamata, nefes al!"

Tadı erimiş sedir gibiydi ve daha önce tattığım her şeyden daha acıydı. Eğer ki bu babamın her zaman içtiği şeyse, Amerikan kahvesine "bir kedi yavrusu kadar güçsüz" demesine şaşmamak gerekiyordu.

"Kusura bakmayın," dedim sonunda. "Yanlış yere kaçtı galiba."

Maria bana endişeyle bakıyordu. "Çok iyi, evet?"

"Çok iyi," diyebildim. Fincanı dudaklarıma doğru götürdüm ama Maria arkasını döner dönmez Theo'ya doğru eğildim. "Lütfen bana Yunanistan'daki bütün kahvelerin böyle olmadığını söyle," diye fısıldadım.

Ağzı açık kalmıştı resmen. "Tabii ki öyle. Damıtılmak yerine kaynatılıyor, zaten öyle de olması gerekir," dedi fısıldamaya tenezzül bile etmeden. "Ayrıca sakın Maria'yı kırayım deme, Yunan mafyasıyla bağlantıları vardı. Onunla ters düşersen kendini balıklarla uyurken bulursun." İki parmağını kaldırıp önce kendi gözlerini, sonra benimkileri işaret etti.

"İyi bir *Baba* repliği," dedim, Maria'ya bir bakış atarak. Şaka yapıyor olmalıydı, yüzde doksan üç emindim bundan. Yine de fincanı yeniden dudaklarıma götürdüm. İkinci yudum da en az ilki kadar kötü olduğu için yüzümü ekşitmeden edemedim. Neyse ki Maria babamla hararetli bir konuşmaya daldığı için fark etmemişti.

"Tamam o zaman. Çalışın siz!" Maria bana doğru döndü ve son bir kez omzumu şefkatle sıktıktan sonra bizi, yani ekibi yalnız bıraktı. Bakışlarım doğruca haritaya dönmüştü. Elimde değildi. Yakından bakınca bunun Harita 2.0, yani ilk haritamızın daha eski ve ayrıntılı hâli olduğunu görebiliyordum. Ada çok daha detaylı bir şekilde çizilmişti ve diğeri gibi her yere yayılmış, eciş bücüş yazılarla dolu değildi. Kenar boşlukları bölümlere ayrılmış ve muntazam bir yazıyla Yunan harfleri yazılmıştı. Ve görünürde

hiç yılan çizimi yoktu. Teorilerinin büyük bir dönüşüm geçirdiği belli oluyordu. Ve ben bu dönüşümün bir parçası olmamıştım.

Üzerime resmen kocaman, ağır bir kapı kapanmıştı: Reddedilme. Aradan geçen bunca zamandan sonra bunun canımı yakmaması gerekirdi ama yakıyordu işte. Gerçekten de çok yakıyordu. Birdenbire asıl haritamıza geri dönme isteği uyanmıştı içimde. Ve tüm bunların ardından merakım beni iyice ele geçirmeye başlamıştı. Gerçekten de teorisi bir dönüşüm mü geçirmişti? Öyleyse, bu nasıl olmuştu?

Merakımla bir süre debelendikten sonra her zaman olduğu gibi kaybolup gittim. "Pekâlâ, nedir tüm bunlar?" dedim en sonunda, haritayı işaret ederek.

Babam gözlerinde nazik bakışlarla fincanını masaya koydu. "En baştan başlayalım. Liv, ilk başta Atlantis'ten nasıl haberimiz oldu?"

Yeniden Liv demişti. Ne zaman bunu söylese, dengemi sağlamak için çabalamam gerekiyordu. Kendimi gözlerine bakmaya zorladım. "Yunan filozof Platon'un sayesinde biliyoruz."

Masanın orta yerinden bir çizim defteri çıkardı ve ışık hızında sakalı, togası ve elinde kocaman bir kitabıyla Platon'u çizdi. Teorileri dönüşüm geçirmiş olabilirdi ama aynı şeyi çizimleri için söyleyemezdim. Büyük, şaşkın gözleri ve minik burunlarıyla tamamen aynıydılar. Dünyayı yorumlama şekline şahit olmayı özlemiştim.

Defterden başını kaldırdı. "Güzel. Peki Platon kimden duydu bunu?"

Bir sınav. Ve neyse ki –ya da ne yazık ki– ben de tüm cevapları biliyordum. Yıllar içinde bunların üstüne hiç düşünmemişim gibi yapmak isterdim ama düşünmüştüm. Hem de hiç durmadan. "Platon bunu ünlü Yunan politikacı ve şair Solon'dan duydu."

"Pek sayılmaz," dedi Theo. "Solon, Platon'dan iki yüz yıl önce yaşamıştı, yani bizzat ondan duymuş olamaz. Platon, bu hikâyeyi Solon'dan aktarıldığı için biliyordu ki Solon da Mısır'a gidip oradaki rahiplerin ağzından dinlemişti."

"Doğru," dedim, derin bir iç çekmemek için zor tutmuştum kendimi. Bunun ne kadar saçma olduğunu görmeleri gerekirdi. Bu, telefondaki karmaşık oyunlara benziyordu.

Tabii ki babam devam etti. "Ve yirmi birinci yüzyıl insanları olarak biz bu hikâyeyi nereden biliyoruz?"

"Platon'un diyaloglarından," dedim, Theo'nun cevabını yeneceğimden emin bir şekilde. Sonra babamın sormasına fırsat vermeden devam ettim. "Platon'un diyalogları, felsefi konuları tartışmak için kullanılan kurgusallaştırılmış konuşmalardı." Diğer çocukların komodinlerinde *Charlotte'un Sevgi Ağı* ya da *Dev Şeftali* kitapları dururken benimkinde *Timaios ve Kritias* dururdu. Ve evet, son derece tuhaf bir çocukluğum oldu, sorduğunuz için çok teşekkürler.

"Harika. Neredeyse Atlantis'le ilgili bildiğimiz her şey Platon'dan geliyor. Platon kimdir?" Kaleminin kapağını kapadı ve beklentiyle bana bakmaya başladı.

Platon kimdi? Bir oyun mu vardı bu soruda? Şimdi Theo'yla ikisi aynı anda bana bakıyordu. Geçen sene tarih dersinde Platon'u işlemiştik ve o zamanlar öğretmenimiz ne zaman Platon dese, eski bir aile dostundan bahsedilmiş gibi hissederdim. Ancak bir ayın sonunda onun adı geçince irkilmemeye başlamıştım. Sınavdan, *Konuyu derinlemesine kavramışsın*, notuyla birlikte 99 aldım. Aslında sınavda daha fazlasını yazmamak için kendimi dizginlemek zorunda kalmıştım.

Bakışlarımı çizimine çevirdim. "Atina'da yaşayan Yunan bir filozoftu. Dünyadaki ilk üniversiteyi kurdu. Çoğu insan onun gelmiş geçmiş en etkileyici filozof olduğunu düşünür."

Babamla Theo'nun birbirlerine baktığını görmekten çok hissettim. Ya geçmiştim ya da kalmıştım. Ama hangisi olduğunu anlayamıyordum.

Babam, Platon'un sağ eline bir parşömen ve sakallarına da birkaç eğri çizgi daha ekledi. "Başka ne açıdan ünlüdür?"

Ben tereddütle duraksayınca Theo lafa daldı. "Dünya hakkında birçok bilimsel gerçeği ortaya çıkarmıştır. Dünyanın düz

olmadığını, gezegenlerin güneşin etrafında döndüğünü, tam tersi olmadığını söylemiştir."

Dünya düz değildir. Gezegenler güneşin etrafında döner. En etkileyici. Babam tüm bunları kâğıdın üst kısmına yazdı. Sonra da bize baktı. "Platon, Sokrates'in öğrencisiydi, sonra da Aristotales'in öğretmeni oldu. Ayrıca Batı medeniyetinin ilk yüksek eğitim kurumunu kurdu. Zamanının en bilinen filozofuydu ve öğretileri hâlâ tüm dünyada öğretiliyor. Tüm bunlar çok etkileyici. Ama bence gerçekten önemli olan tek bir özelliği var." Gözleri benimkilerle buluştu. "Ona güvenebileceğimizi düşünüyor musun?"

Bu soru beni şaşırtmıştı, o yüzden hafifçe irkildim ve Theo'ya bir bakış attım. Aynı soruyu o da önceki gece babam için sormuştu. *Babana güvenebileceğini düşünüyor musun?* Konuşmalarımızı babama söylemeyeceği konusunda güvenmek buraya kadardı.

"Eh..." diyebildim. Babamın kara gözleri hâlâ üzerimdeydi ve bir an için ona gerçekten aklımdakini söylesem mi diye düşündüm. *Atlantis, yaşlı bir filozofun, insanlara zengin pislikler olmamaları için anlattığı uydurma bir hikâyedir. İbret olacak bir hikâyedir; Atinalıları para, bilgi ve teknoloji konusunda açgözlü olmamaları için uyarır. Asla gerçek olarak algılanmamalıdır. Kimsenin bunu ortaya çıkarmak için uğraşmaması gerekir. Kimsenin hayatını bu olaya adamaması gerekir.* Ama gözleri öylesine parlıyordu ki... Atlantis hakkında konuşurken nasıl da canlanıverdiklerini unutmuştum. Ve sonunda ağzımı açtığımda... "Emin değilim," diye mırıldandım.

Biliyorum. Çok içler acısı bir hareketti. Genetik olarak bir avukattan, hatta iyi de bir avukattan dünyaya geldiğimi düşünmek çok zordu bunun karşısında.

Babam bakışlarını kaçırdı ve gözlerini kırpıştırdı. Birden fazla kez. "Sorun değil. Aslında hiç mi hiç sorun değil çünkü belgeselde vermeye çalıştığım şey de tam olarak bu."

"Şöyle düşün," dedi Theo ve dirseklerini masaya yaslayıp

bana doğru eğildi. "Platon'un zamanında, Solon tarihin en ünlü ve saygıdeğer insanıydı. Onun kim olduğunu herkes biliyordu, bu yüzden Platon onun hikâyesini doğru bir şekilde aktarmak konusunda çok dikkatli olacaktı. Ayrıca Platon'un, Atlantis'in tarihinin fazla olağanüstü olduğunu söylediği kısımlar da var, mesela ne kadar büyük olduğu, filler vs. Uydurduğu bir hikâye olsaydı neden bununla ilgili şüpheleri olduğunu söylesindi ki?"

Bunu söylemekten nefret ediyordum ama ilginç bir noktaya değinmişti. Neyse ki aklıma hemen bunu çürütecek bir şey geldi. "Ama Platon bunun gerçek olduğunu söylemiş miydi ki?"

Theo'nun gözleri parladı. "Platon'un seyircilerine bunun bir masal değil, gerçek olduğunu doğrudan söylediği, kayda alınmış yirmi iki ânımız var."

Yirmi iki mi? Bir yalan için fazla büyük bir uğraştı bu. Ayrıca Theo, bizim okulun münazara takımında harika bir iş çıkarırdı. Sesindeki hararete baklırsa, onu şimdi durdurmazsam bütün gün bu masanın başında kalabilirmişim gibi geliyordu. Tüm bunlara bir son vermenin zamanı gelmişti.

Bir elimi kaldırdım. "Pekâlâ. Platon gerçeği söylüyorsa ne olmuş? Sonra ne olacak?"

Babamın yüzüne bir gülümseme yayıldı. "O zaman Santorini hakkında konuşmaya başlayacağız." Defterde yeni bir sayfa açtı ve hızla Santorini adasını çizmeye başladı. "Theo, Platon'un Atlantis hakkında söylediği şey tam olarak neydi?"

Theo sandalyesinde doğruldu, yüzünde tıpkı babamınki gibi bir gülümseme vardı. "Modern bir medeniyetin bulunduğu bir adanın birkaç gün gibi kısa bir sürede yok edildiğini söyler. Ada dikdörtgen şeklindedir ve üç renkte kayalıkları vardır: beyaz, kırmızı ve siyah. Yokoluş sırasında su baskınları ve depremler gerçekleşmiş ve sonrasında da deniz, aşılamaz bir hâle gelmiştir."

Babam bana gülümseyerek adanın çizimini gösterdi. "Bu ne şekli?"

"Dikdörtgen," dedim. Ama Santorini'nin şekli hiçbir şeyi ka-

nıtlamazdı ki. Dünya üzerinde dikdörtgen şeklinde yüzlerce ada olmalıydı. Babamın doğru olanda doğduğu ne malumdu ki?

Daha sonra adanın alt kısmındaki üç noktayı işaretledi ve altlarına da isimlerini yazdı. Kırmızı Plaj, Siyah Plaj ve Beyaz Plaj.

"Bekle bir dakika," dedim. "Gerçekten burada öyle yerler mi var?"

Kalemi elinde, başını kaldırıp bana baktı. "Kesinlikle."

"Ayrıca sıcak ve soğuk kaplıca," dedi Theo. Kamerası yeniden ortaya çıkmıştı ve düğmesiyle oynuyordu. "Bunlar da diyoloğlarında yer alan şeyler."

"En önemlisi de burada Akrotiri kasabası var," dedi babam. Adanın alt kısmındaki yeri işaretledi. "Minoslular, üç bin yıl önce Santorini'de yaşayan, son derece ileri bir medeniyetti. Ne yazık ki tüm medeniyet, Santorini'nin yanardağı patlayınca yok oldu."

Kalbim biraz daha hızlı atmaya başlamıştı ama sadece azıcık daha hızlı. Evet, domino taşları sıralanıyordu ama ben, daha önce de bu boş umut trenine binmiştim. Kendimi sakinleştirmeye çalıştım. "Nasıl ileri bir medeniyet?" dedim, sesimdeki şüpheyi saklamaya bile gerek duymadan.

Babam yeniden çizmeye başladı ve ne çizdiğini görmek için uzandığımda gülümsemeden edemedim. Bir tuvalet çizmişti. Gözleri olan bir tuvalet. "Tuvaletleri olduğu için mi ileri bir medeniyetlerdi?"

Gülümsememe sırıtarak cevap verdi. "Sıradan bir tuvalet değil. Dünyanın ilk tuvaleti. Ve ilk denemeden binlerce yıl önce. Çok katlı evlerinin ikinci ya da üçüncü katında oluyordu. Evlerinde depremden korunmalarını sağlayan teknoloji bile vardı."

"Sellere neden olan büyük bir yanardağ, dikdörtgen şeklindeki adalarını yok etmeden önce vardı daha doğrusu," dedi Theo, gözlerini kocaman açarak.

Bunlar çok ilginçti.

Bu Minoslular kısmını bilmiyordum. Ya da teknolojik ilerlemelerini ya da...

Hayır, Liv. Dur.

"Yani Minoslulların gerçek Atlantisliler olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Sorumun kulağa alaycı gelmesi gerekiyordu ama merakım baskın ve gün ışığı kadar parlak çıkmıştı. Babamın pençeleri arasına düşmenin nasıl bir hiş olduğunu unutmuştum. Tam olarak ne söylemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Beyninizdeki şüphe kırıntılarının yok olup gitmesini sağlıyordu. Ve elimde değildi. Beni yanına çekiyordu. Resmen avlıyordu.

"Evet," dedi babam sakince.

"Ama baba..." Duraksadım. "Olabileceği yer hakkında düzinelerce teori daha var."

"Yüzlerce diyelim," dedi Theo. "Fas, Malta, İspanya..."

"Doğru. Ve eminim ki tüm o yerler de Platon'un tarifine uyuyordur. Neden Santorini olduğundan bu kadar eminsin? Yani... bana söylediğin nedenler dışında?"

Babamın, doğru olduğunu düşündüğü teoriye ait yerde doğmuş olması gayet uygundu tabii. Minik bir etkilenme olduğunu söylemeyeceğim bile.

Babam başını salladı. "Eh, ilk olarak bulunduğu yer. Platon, Atlantis'in Herakles Sütunları'nın gerisinde olduğunu söyler ve çoğu tarihçi de oranın Cebelitarık Boğazı olduğu yorumunda birleşir. Sadece bu teori bile diğer birçok noktayı ihtimal dışı bırakıyor." Kâğıtlar arasında aranıp en sonunda bir Avrupa haritası çıkardı ve İspanya ile Afrika'yı işaret etti. "Tam da Atlantik ile Akdeniz'in birleştiği yer. Platon'un zamanında Herakles Sütunları, bilinen ve bilinmeyen dünyayı birbirinden ayıran sınır olarak görülürdü."

"Pekâlâ..." dedim yeniden, herkesin bunu yutmadığımı anladığından emin olmak istiyordum.

"Nico, söyle ona artık," diye çıkıştı Theo. Ondan yayılan enerji tüm gücüyle bana ulaşınca hemen babama döndüm.

"Bana neyi söyleyeceksin?" diye sordum.

Sessizlik. Kalbim gümbür gümbür çarparken masaya geri döndüm. "Baba, bana neyi söyleyeceksin?"

Babam başta tereddüt etti ama başını kaldırdığında gözlerindeki bakışlar sakindi. "Sanırım Atlantis'in merkezinin nerede olduğunu biliyorum."

Can alıcı bilginin geleceğini düşündüğüm uzun bir sessizlik oldu ama hiçbir şey demedi. Çünkü... buna inanıyordu. Gözlerinde hırslı ve heyecanlı bir bakış vardı. Bana, sanki az önce dünyayı altüst edecek bir bilgi vermiş gibi bakıyorlardı. Ya da öyle olduğuna inandığı.

Hayır. Bunu yemeyecektim. Bu yoldan defalarca geçmiştim.

"Evet..." dedim bakışlarımı kaçırarak. "Durun tahmin edeyim, Santorini'nin merkezinde mi?"

Theo sabırsızlıkla başını salladı. "Hayır, sular altındaki gerçek kalıntılarından bahsediyor."

Tabii ya. Elimi utançla yüzüme kapamamak için kendimi zor tutuyordum.

Babamın beklenti dolu yüzüne bakamayacağım için kafamı çevirdim. Fena hâlde utanmıştım. Onun, heyecanı ve haklı olduğuna yüzde yüz inandığı şey adına utanmıştım. "Gerçek bir *konum mu* belirledin?"

"Bir kilometrelik bir yarıçapına indirdim." Babam, gıcırdayan sandalyesinde geriye yaslanmadan önce tereddüt etti. "Son birkaç yıldır, Oxford Üniversitesi'ndeki İngiliz bir Eski Mısır bilimcisiyle birlikte, Platon'un diyaloglarıyla *Mısır'ın Ölüler Kitabı* arasındaki bağlantıları bulmaya çalışıyoruz. Adı Dr. Bilder."

Oxford'da Atlantis avcısı mı vardı yani? Yüzüm kızarmaya başlamıştı. "Nerede peki?"

"Orada." Babam kolunu kaldırmıştı ve onun ne yaptığını anlamam birkaç saniyemi aldı. İşaret ediyordu. Parmağını takip edince kalderanın güney ucunu gösterdiğini anladım. "Şu küçük adaya yakın bir yerde. Aspronisi. Tapınağın oraya bir kilometrelik bir mesafede olduğunu düşünüyoruz."

Gözlerimi kısarak kalderaya baktım ama fazlasıyla parlaktı ve doğru yere bakıp bakmadığımdan emin olamıyordum. Bun-

lar ona mantıklı geliyordu. "Ama baba." Gözlerimi ellerimle kapatıp ışığa alışmalarını bekledim. "Eğer bu doğruysa, daha önce neden kimse orayı bulmadı?"

"Fon olmadığından," dedi Theo hemen. "Kimse orayı aramak için para harcamak istemiyor gibiydi. Biz de bu yüzden teorilerimizi belgesel üzerinden National Geographic'e satıyoruz. Konuya yeterince dikkat çekip ilgi yaratabilirsek, belki hükümet de bir sualtı keşfi için fon ayırabilir."

"Ama..." Tüm kalbimle bunların birden yok oluvermesini dileyerek masayı kavradım. "Sen orayı gördün mü? Herhangi bir kısmını?"

Ufak bir duraksamanın ardından gözlerini kalderadan bana çevirdi. "Sualtı dönüşümü olabilecek şeyleri gördüm ama doğal olup olmadıklarını anlamak zor. Tabii ki sorun şu ki yanardağ milattan önce on altıncı yüzyılda patladı, o yüzden doğru ekipmanlar olmadan sualtı kanıtlarını tanımlamak zor olacak."

Sesi çok otoriter ve kendinden emindi. Altındaki imalar, kendimi bir yanardağın içine atıverme isteğiyle doldurmuştu. Kocaman, *aktif* bir yanardağ mesela. Neden tüm bunların kulağa ne kadar saçma geldiğini göremiyordu?

Sandalyemde hafifçe kaykıldım, duyduğum şeylerden bir anlam çıkarmaya çalışan beynim dönmeye başlamıştı. "Yani... Atlantis'i arıyoruz." Babamla olan hiçbir şey değişmemişti yani. "Atlantis hakkında bilgi veren bir belgesel yapmıyoruz?" Elim masadaki belgeler, haritalar, karalamalar, not defterleri ve çizimler üzerinde gezindi. "Gerçekten de gidip Atlantis'i arayacağız yani?" Vahşi define avcısı babam hâlâ buradaydı, hem de tüm ihtişamıyla.

"Atlantis'e dair bir kanıt arıyoruz," diye düzeltti babam. "Atlantis'i bulduk zaten, Santorini."

Of. Bulduğundan ne kadar da emindi. *Bulduğundan.* Bir anlığına Dax'i, arkadaşlarını bu konuşmayı dinlerken, not defterlerine, Atlantis'in yerini bildiren duvardaki resimlere bakarken hayal ettim. Kahkahalarını duyabiliyor, gözlerini devirdiklerini

görebiliyordum. Tıpkı benim gibi onlar da babamın hayal dünyasında yaşadığını düşünürlerdi.

"Ama Poseidon Tapınağı'na dair bir kanıt bulabilirsem," diye devam etti, "o zaman diğer tüm teoriler çürüyecektir."

"Çok iddialı," dedim ve Theo bunun üzerine bana endişeyle baktı.

"Başka türlüsü düşünülemezdi," dedi babam ve bana göz kırptı.

Sandalyemde arkama yaslanıp gözlerimin turkuaz rengi suların derinliğinde ve gizeminde kaybolmasına izin verdim. Mesele şu ki benim için Atlantis'in orada olduğunu hayal etmek çok güçtü. Tek yapabileceğim yeniden sekiz yaşındaymışım gibi davranmaktı. O zamanki gibi görebiliyordum, babam Poseidon Tapınağı'nı ve her şeyi buluyordu işte. Beynimde Theo'nun söyledikleri dolanıyordu. Platon gerçekten de, Atlantis'in gerçek olduğunu yirmi iki kez söylemiş miydi? Eğer öyleyse kanıtların orada olmadığını kim bilebilirdi ki? Oxford'dan bir Mısır tarihçisi de bu teoride onunla birlikteyse o zaman...

AMAN TANRIM.

Topla kendini, Liv. Bu gündüz düşüne hemen son vermem gerekiyordu. İnsanlar, neden Noel Baba'nın atölyesi ya da diş perisiyle ilgili kanıt aramıyorlarsa, Atlantis'le ilgili de kanıt aramamaları da ondandı. Çünkü Atlantis diye bir yer *yoktu*.

Ama sonra o son, ufacık inanç pırıltısını gördüm. Yaşadığım tüm acılara rağmen inatçı, utanç verici bir parçam hâlâ inanmak istiyordu. Bir cam kıymığı gibi bir şekilde yolunu bulmuştu, o kadar minik ve şeffaftı ki orada olduğunu bile fark etmemiştim. O kıymığı çekip çıkardım ve arkama dönüp onu kalderanın sakin sularına attım.

Mecazen tabii. Hâlâ kahvaltı ediyorduk.

Bölüm 10

#10 BİR PALOMINO BLACKWING MARKA KALEM

Babam her zaman, kıt kanaat geçiniyorsan hayatında ruhunu zengin hissettirecek birkaç lüks olmalı, derdi. Annemin lüksleri mahallemizdeki en şık pastaneye yaptığı ziyaretler ve kaşmir fularıydı. Babamın lüksleri ise Şikago Sanat Enstitüsü'ne üyeliği ve en sevdiği kalemlerdi. Palomino kalemlerinin gövdesi öylesine pürüzsüz ve koyu renkteydi ki çikolata sanmanız işten bile değildi. 1930 yılından beri üretiliyorlardı ve Steinbeck, E.B. White gibi yazarlar da bu kalemi kullanmıştı. Hatta Looney Tunes'un yaratıcısı, Bugs Bunny'nin ilk çizimlerini bu kalemle yapmıştı.

Hiç de ucuz değillerdi ama babam konu o kalemler olunca cimrilik yapmıyordu. Benim sırt çantamda her zaman bir tane olurdu ve küçük çizim masamızda da duran bir tane vardı. Ve babamın bana kalemleri dikkatli kullanmamı ya da kaybetmememi söylediğini hiç hatırlamıyordum. Bana iki türlü insan olduğunu söylerdi: bir kutu lüks kaleme neden yirmi beş dolar vermek istediğini bilen insanlar ve bunun sebebini anlayamayan insanlar. Ona hangi tarafta olduğumu sormama gerek bile yoktu çünkü onun tarafında olduğumu biliyordum. Her zaman onun tarafındaydım.

THEO'YLA BABAM HÂLÂ BANA BAKIYORDU. KAHVEM soğumuştu ve sanki uzak mesafeden bakmıyormuşuz, çoktan denize açılmışız gibi midem bulanıyordu. Benimle bu duygusal yolculuğa çıkmalarını beklemiyordum tabii ama bana bu şekilde bakmayı kesmeleri gerekiyordu. Hem de hemen.

"Ne diyorsun, Liv?" diye sordu babam sonunda. "Bu işin profesyonel görünmesi konusunda senin fikirlerinden faydalanabiliriz. Sende o göz var. Resim çalışmalarını gördüm."

Göğsümde ufak bir hıçkırık belirir gibi oldu. Benim sosyal medya hesaplarımda gezindiği düşüncesini bir kenara koymalıydım artık. İki farklı dünyam birbiriyle çarpışıyor gibi geliyordu. "Bir filmde çalışmakla aynı şey değil ki. Öyle bir deneyimim yok," dedim sonunda.

Theo sırtıma bir şaplak attı. "On yedi yaşındasın. Tabii ki öyle bir deneyimin yok. Ama sence insanlar nasıl deneyim kazanıyor? Deneyimliymişler gibi yaparak. Ben yönetmenlik konusunda öyle yapıyorum."

"Çok da iyi beceriyorsun," dedi babam. "Liv, senden yapabileceklerinin ötesinde bir şey istemiyorum. Ama güzelliği görebilen bir bakış açın olduğunu biliyorum. Her zaman öyleydi zaten."

Güzelliği görebilen bir bakış açısı. Bu ancak babamın söyleyebileceği bir şeydi. Ve dürüst olmak gerekirse haksız da değildi. Bir tabloya, resimlere, kıyafet kombinlerine ve hatta odalara baktığımda uyumun sağlanması için neyin eksik olduğunu hemen görebiliyordum. Onu daha ahenkli hâle getirmek için. Bu yüzden kolaj yapmayı çok seviyordum. Başkaları bunu beceremese de ben neyin neyle iyi gideceğini görebiliyordum.

"Atlantis hakkında bildiklerini söylemiyoruz bile," dedi Theo. "Baban eskiden partilerde Platon'un diyaloglarını ezberden okuduğunu anlatmıştı bana. Onu filme çekip..."

"Hayır!" dedim, alnımı ovalayarak. Şükür ki Liv yeni parti numaraları bulmuştu çünkü filozoflardan alıntılar yapmanın ona lise camiasında hiç de iyi bir ün kazandırmayacağını biliyordu.

"Sen de istiyorsan tabii ki. İstemiyorsan gerek yok," dedi babam çabucak.

İçimi çektim, sonra gizlemeye çalıştım ve ardından daha da belirgin bir şekilde yeniden içimi çektim. "Nerede yayınlayacaklar ki?"

Theo, sorumu heyecanlandığım için sorduğumu sanmıştı. "İnternette ve bir ihtimal televizyonda. Kâşiflerle ilgili bir program, baban da El Dorado'dan sonraki dördüncü bölümde kendine bir yer buldu. Ama dürüst olmak gerekirse El Dorado takımının çok da bir olayı yok. Altından yapılmış kayıp bir şehir mi? *Saçmalık.*"

Bunu duyunca beni bir gülme aldı. Elimde değildi. Theo nasıl oluyordu da beni bu kadar kolay güldürebiliyordu?

Babam da gülümsüyordu. "Dünya, bir şeyler için çabalayan insanlardan ve bir kenarda durup onları izleyenlerden meydana gelir. Tüm o kâşiflere desteğim sonsuz."

Onu tanıdığım kadarıyla hiçbir şeyi kenardan izlemeyeceğini biliyordum. "Tanrı aramaktan vazgeçmeyenleri kutsasın," dedim, Henrik'in uçaktayken arkeolog erkek arkadaşı ve babam hakkında söylediği gibi. Sandalyemde geriye yaslandım ve beynimi biraz olsun sakinleştirme umuduyla deniz havasından birkaç derin nefes çektim. İşe yaramış gibiydi. "Ya hiçbir şey bulmazsak? O zaman ne olacak? Yine de belgeseli yayınlayacaklar mı?"

Bu söylediklerimin altında yatan asıl soru şuydu: *Teorinin yanlış olduğu ortaya çıktığında ve bir aptal gibi göründüğünde buna herkes şahit olacak mı?*

Babam başını salladı. "Gerçek bir kanıt bulmamızı beklediklerini sanmıyorum. Onlar iyi, sağlam anlatılmış bir hikâye istiyorlar. İzleyenlere, bir şehrin peşinden koşmanın nasıl bir şey olduğunu göstermek istiyorlar. Derinlerde bir yerde herkes biraz kâşiftir, değil mi?"

"Herkes değil," deyiverdim ama bir yandan da hızla ve fena hâlde rahatlamıştım. National Geographic, onları tamamen aptal gibi gösterecek bir şeyi yayınlamazdı, değil mi? Yani belki

babam eksantrik biri gibi görünecekti ama daha fazlasına müsaade edilmezdi. Belki de bu, Dax'in ve geride kalan herkesin babamı öğrenmesi için fena bir yol olmayabilirdi. Ayrıca eğer ki benden takımda olmamı, görüntü yönetmeni ya da her ne olmamı istiyorlarsa, bu işin çok utanç verici bir boyuta ulaşmamasını sağlayabilirdim.

Birden kafamı salladığımı fark ettim, vücudum daha farkına bile varmadan bunu onaylıyordu sanki. Nihayet oltaya gelmiştim. Bir bakıma yani. Ayrıca buradayken başka bir şey yapma şansım var mıydı ki?

"Eee?" dedi Theo, o harika kaşlarını havaya kaldırarak. Bu kadar güzel olmasalar şimdiye kadar o kaşlara kesin sinir olurdum.

Derin bir nefes verdim. "Tamam."

"Tamam mı?" Babamın gözleri dikkatle bana dönmüştü.

Gümbür gümbür atan kalbimi çaktırmamak için umursamaz bir şekilde kafamı salladım. "Yardım edeceğim. Ama çok fazla şey beklemeyin."

"Evet!" diye bağırdı babam. Masanın etrafından uçup bana sarılmak istediğini görebiliyordum ama kendine hâkim oldu. *Evet*. O hareket için fazla erkendi.

"Bu harika, Kalamata," dedi Theo, sırtıma yeniden vururken. "Çünkü şöyle can alıcı bir durum var. Tüm çekimleri tamamlamak ve sonra da kurgulamak için bir haftamız var. Buna dalış da dahil."

Dalış mı? *Kalp atışlarının şaha kalkışı.* "Bekle. Dalış mı yapacağız?" Suya doğru bakarken, bunun çok yanlış bir şey olduğunu görebiliyordum. Panik beni ele geçiriyordu. "Ama sualtında bir şey arayabilmek için devlet fonuna ihtiyacımız olduğunu söylemiştin."

Babam evet anlamında başını salladı. "Kamerada bir şeyler görmeliyiz. Basit bir şey. Dr. Bilder'la hâlâ en iyi noktayı bulmaya çalışıyoruz ama ilginç görüntülerden daha fazlasını beklemiyoruz zaten. Dalışa sadece bir gün ayırabilirim."

"Zaten," dedi Theo, "daha ciddi bir dalış yapmamız gerekirse annem isteri nöbeti falan geçirir."

Babamın gülümsemesi öyle bir hızla kayboldu ki bunu tanrıların buyurduğunu söyleyebilirdiniz. Neyin nesiydi o?

"Çok pahalı olduğu için mi?" diye sordum.

"Hayır, güvenlik yüzünden," dedi Theo. Babam ona bir bakış attı.

"Ama baba... sen usta bir dalıcısın, değil mi?" Bu, babam hakkında emin olduğum şeylerden biriydi. Büyürken sürekli dalış yaptığını, bunun ada hayatının getirdiği bir şey olduğunu söylemişti. Ve çok çeşitli işlerinden biri de sertifikalı dalış öğretmenliğiydi. Kendi sertifika eğitimimi alırken baş etmeye çalıştığım çok sayıda kötü düşünceden biri de, bana dalışı babamın öğretebileceği gerçeğiydi.

Ve gülümsemesinin belirmesiyle endişeler de kayboluverdi. "Endişeleniyor işte. Artık çok fazla dalış yapmamam gerekiyor. Astımla ilgili komplikasyonlar olabiliyor."

Astım mı? Bu bilgiyi hemen bir kenara koydum. Babam hakkında bilmediğim bir şey daha çıkmıştı işte. "Ne zamandan beri astımın var?" diye sordum.

"Yirmi yıl boyunca sigara içtiğimden," dedi omuzlarını silkerek.

Theo öne doğru eğildi. "O kadar da ciddi bir şey değil. Doktor, dikkat ettiği ve rekreasyonal limitleri aşmadığı sürece çok ciddi olmadığını söyledi. Annem fazla korumacı davranıyor."

"Ve de dikbaşlı," diye ekledi babam.

"Kalamata gibi," dedi Theo.

"Kalamata mı?" Babam bana dönünce yüzümün alev aldığını hissettim.

"Liv yerine," deyiverdim. "Bir zeytin türüymüş hani?"

"Sana onunla hiç alakası olmadığını söylemiştim," diye düzeltti beni Theo. "Sen Kalamata'ya benzediğin için."

"Kimse salamurada tutulan küçük bir meyve olmadığı sürece Kalamata'ya benzeyemez," dedim.

Theo'nun gözleri parlamıştı. "Zeytinler aslında meyve miymiş? Ne kadar ilginç bir bilgi."

Babamın yüzünde ufak bir gülümseme belirince hemen gözlerimi kaçırdım. "Çekmek ve kurgulamak için sadece bir haftamız var mı diyorsun yani? Bu mümkün mü ki?"

"Uzak bir ihtimal," dedi babam. "Ama yine de deyeceğiz."

Hiç değişmemişti. Minicik bir değişim bile yoktu. *Uzak ihtimallerin kralına selam olsun.*

Theo yeniden bana doğru eğildi, çıplak kolu benimkine değiyordu. Ardından kahvesini babama doğru kaldırdı. "Kalamata? Çekimlere başlamaya hazır mısın?"

"Hazırım."

Aslında bununla, *Hiç de bile,* demek istemiştim. Hatta buna hazır olabileceğim herhangi bir senaryo bile düşünemiyordum ama bunun çok da bir önemi yoktu çünkü burada, Yunanistan'daydım ve benimle alakası bile olmayan bir projenin içine çekiliyordum.

Ayrıca Theo bana dokunmaktan vazgeçse iyi olacaktı. Çünkü ekip arkadaşları olarak bunu son derece amatörce ve biraz da dikkat dağıtıcı buluyordum.

Bir hafta, eğer ki içecek suyunuz olmadan bir çölde kaldıysanız ya da pasaklı pijamanızla koltuğun bir köşesinden televizyon programları arasında dolanıp duruyorsanız uzun bir süre gibi gelebilirdi. Ama birçok lokasyonda geçen bir belgesi çekmek için o kadar da uzun bir süre değildi. Her ne kadar bu belgesel sadece yirmi beş dakika olsa da... Çekimler konusunda hiçbir fikrim olmadığı hâlde bunu ben bile biliyordum.

Ama tabii ki Theo hazırlıklıydı. Hatta hazırlıklıdan da fazlası. Babam, Maria'yı kahvelerin parasını alması için ikna etmeye gider gitmez (Theo'nun söylediğine göre bir yıldır bunun üzerine tartışıyorlardı) Theo işe koyuldu.

"Aramıza hoş geldin," dedi ve masanın üzerine parlak kır-

mızı renkte bir dosya klasörü çıkardı. Ön kısmına kalın siyah harflerle OLIVE VARANAKIS yazılmıştı ama sonra üstü çizilmiş ve yerine KALAMATA eklenmişti.

"Bu kendi adınla ilgili isteksizliğini fark etmemden önceydi," dedi.

Ona en meymenetsiz ifadelerimden biriyle bakıp klasörün ilk sayfasını açtım.

ÇEKİM LİSTESİ

NEA KAMENI/YANARDAĞ

OIA/FIRA

KALDERANIN + ADA SİSTEMİNİN HAVADAN ÇEKİMİ

PLAJLAR – KIRMIZI PLAJ, BEYAZ PLAJ, SİYAH PLAJ

YANARDAĞ KAPLICASI

AKROTIRI – MİNOS MEDENİYETİ

ASPRONISI/BEYAZ ADA

SUALTI ÇEKİMİ: POSEIDON TAPINAĞI ALANI!!

Önümüzde yapmamız gereken ne kadar iş olduğunu bilmediğimi bir kenara bırakalım, bu listedeki bazı yerleri hiç duymamıştım bile. Ayrıca listenin en sonunda duran yer, kıvrılıp cenin pozisyonunda yatma ve birileri bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyene kadar öyle kalma isteği uyandırıyordu. Ama onun yerine derin bir iç çekip sandalyemde daha da yayıldım.

"İyi misin?" diye sordu Theo, bana endişeli gözlerle bakıyordu. "Çünkü film için iyi olman çok daha iyi olur."

Şaka mı yapıyordu, anlayamıyordum. Elle yazılmış yazıların olduğu kâğıda döndüm. "Her zaman büyük harflerle mi yazarsın?"

"Her zaman. Bir şeyde ciddi olduğumu anlarsın böylece."

Cebimden telefonumu çıkarıp ekranına baktım. Hiçbir şey yoktu. Hâlâ hiçbir şey yoktu. Babamın dünyasına girmek Oz'a

adım atmak gibiydi, hiçbir şey bir anlam ifade etmiyordu. Bir cankurtaran simidi ne iyi olurdu şimdi.

"Sakın hâlâ mesaj atmadığını söyleme," dedi Theo. Üzülmekten ziyade biraz da olsa mutlu olmuş gibiydi ama bu benim daha savunmacı davranmama neden olmuştu.

Gözlerim onunkilere döndü. "Bir son sınıf gezisinde şu an. O ve en iyi dokuz yüz arkadaşı üç arabaya binmiş, Kaliforna'ya doğru yol alıyorlar. Direksiyonda da o var, o yüzden arayacak ya da mesaj atacak zamanının olmaması normal."

"O zaman mantıklı," dedi Theo. Ama bunu inanarak mı söylemişti, emin değildim. Gözlerimi dosyaya çevirdim ve elimi, razı gelmek zorunda olduğum gerçeklik üzerinde gezdirdim.

"Theo, ben bu filmde ne yapacağım? Hiçbir fikrim yok," dedim sonunda. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Kalamata, kimse ne yaptığını bilmiyor. *Hayat* da böyle bir şey zaten." Duysa Platon'un çok hoşuna gidecek bu felsefi lafın bana hiçbir faydası yoktu. Bu işte tek başımaydım, anlaşılmıştı.

Theo kendi klasörüne geçerken ben de internette *görüntü yönetmeni* kelimelerini arattım; bu işe uygun olmadığımı pat diye ortaya çıkaracağından emindim. Arama motorunda çıkan ilk makalenin söylediğine göre ben çekimin yapılacağı tam noktayı belirleme, ışıklandırma, makyaj, kostüm ve renk düzenlemesiyle ilgilenecektim. Bu sefer de bu görevlerin tanımlarını arattım ama tüm açıklamalar başımın dönmesine neden olunca yoga öğretmenimin öğrettiği gibi derin nefesler alarak, bir şeyler karalayan Theo'yu izledim.

Bu işte tek başımaydım. Aklıma babamın söylediği bir şey geldi. *Sen atla, gerisi gelir.* Belki de aklında bir şey vardı. Aklıma neredeyse ânında bir fikir geldi. Babam kahvenin ücretini ödeme savaşını kaybettikten sonra yanımıza döndüğünde onu, çekime daha uygun bir kıyafet giymesi için evine gönderdim. Beyaz değil, daha koyu renk ya da basit desenli, tercihen yaşadığımız yüzyılda üretilmiş bir tişört. Bu sırada biz de Theo'yla dükkâna dönmek için yola çıktık. Bu sefer çok daha rahat bir

hızda ilerliyorduk çünkü Maria'nın dükkânında kaldığımız yarım saatte Oia'ya resmen kaos hâkim olmuştu. Sokaklar turistlerle dolup taşmıştı ve neredeyse hepsi, çekiştirdikleri kocaman bavullarıyla hâllerinden memnun bir şekilde kaybolmuş gibi görünüyorlardı.

Çoğu dükkân açılmıştı ve sahipleri, anacadde üzerinde birbirlerine kızgınmış gibi gelen seslerle ama kocaman gülümsemelerle bağırıp çağırıyordu. Hatta köpekler bile ayaklanmış, etrafta gezinmeye başlamıştı. Tüm bu sahne insanın içini sıcacık bir neşeyle doldurduğu gibi bir baş ağrısı yaratmaya da uygun görünüyordu.

"Burası her zaman böyle kalabalık mıdır?" diye sordum, insanların özellikle çok yavaş ilerlediği bir ara sokaktan geçerken. Theo'nun bu turist kalabalığına alışkın olduğu belliydi. Hiç tereddüde düşmeden ilerleyebiliyordu.

"Oia bir sünger gibi. Tüm yaz boyunca yanaşan gemilerin yolcularıyla birlikte şişip kocaman oluyor, ardından günbatımıyla birlikte herkes kamaralarına çekiliveriyor. İşler için çok iyi ama diğer her şey için kötü. Sen bir de dükkânı gör. Şimdi patlamak üzeredir."

"İyi metafor," dedim.

"Ben de sevdim," dedi, iğnelememe mükemmel bir gülümsemeyle karışık vererek.

Kitabevine giden köşeyi dönerken anneme mesaj attım. **Babam söyledi. Görüntü yönetmenliği denen bir görevde bulunmamı istiyor. Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum.**

O da benim gibi telefonuna dikkat kesilmiş olmalıydı ki hemen cevap yazdı. **Tüm filmi çok daha güzel göstereceğin anlamına geliyor. Senin için harika bir iş. İçgüdülerine güven. Dünya, ne yaptığından bihaber insanlar tarafından yönetiliyor.**

Ben: **Theo da öyle dedi.**

Annem: **Akıllı bir çocuk.** Ardından bana "Görsel Unsurlar: Sinematografinin Aktardığı Hikâyeler" ve "İyi Bir Film Çekmekten Harika Bir Film Çekmeye Giden Yol" gibi başlıkları olan ma-

kalelerin linklerini atmaya başladı. Sonra da yıldız şeklinde bir gözlük takmış bir sincap fotoğrafı yolladı, üstünde HAYALLERİNİ KEMİRMEKTEN VAZGEÇME yazıyordu. Son olarak, **RITO başvurunda nasıl iyi görünecek bu tecrübe, düşünsene**, yazdı.

Aynı anda hem çok iyi hem de çok kötüydü. Dax'le aynı okula başvurmama karşı olduğunu belli ediyordu. Ben de Dax'e bir mesaj atıverdim. **Yolculuk nasıl gidiyor?** Tek taraflı konuşmamız giderek daha da tek taraflı bir hâl alıyordu ama iletişime geçme çabası kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Telefonumu cebime soktum.

Theo kitabevi konusunda haklıydı. Patlamak, karşımdaki manzara için yumuşak bir ifadeydi. Teras tamamen insanlarla doluydu ve içeride hareket edecek yer yoktu. Kanadalı Geoffrey kasadaydı ve sanki hayat memat meselesiymiş gibi siparişleri kasadan geçiriyordu. Ana ise dükkânın içinde oradan oraya koşarak soruları cevaplıyor, masum müşterileri romantik kitapların olduğu bölüme yönlendiriyordu. Bapou köşedeki yıpranmış koltuğa kurulmuştu ve beni görünce bastonunu sallayarak, "Çok güzel! Santorini'ye hoş geldin!" diye bağırdı.

"Teşekkürler," diye bağırdım ben de.

Benim sesimi duyunca Ana neredeyse elindeki bir yığın romantik kitabı telaşından havaya fırlatıyordu. "Evet dedi mi? Liv, evet dedin mi?"

Yeni tişörtümü ve kiraz kırmızısı dosyamı göstererek, "Evet dedim," dedim.

Yüzü mutlulukla aydınlandı ve kollarımın üst kısmını, canımı yakacak kadar sert bir şekilde sıktı. "Bu belgesel serisine kabul edildiklerinde hemen sana ve annene yazdı. Hiçbir keşfin sensiz doğru olmayacağını ve buna bayılacağını söylemişti. Hem yardımına da ihtiyacı olacak. Gerçekten yardımına ihtiyacı olacak."

Bir an için yer, altımdan çekilir gibi oldu ve o şeyi hissettim yine – aynı bildik noktada yanan o eski acıyı. *Kalp ağrısı* lafını hiçbir zaman anlamamıştım çünkü ben acıyı boğazımda hissediyor, acaba bir daha asla nefes alabilecek miyim diye düşünür

ken buluyordum kendimi. Gerçekten hiçbir keşfin bensiz doğru olmayacağını söylemiş miydi acaba? Öyleyse dokuz yıl öncesiyle şimdi arasında ne fark vardı ki?

Bir adım geri çekildim. "Ama bu *onun* hayali."

Yüzü endişeyle gölgelenmişti. "Tabii öyle," dedi, "ama..."

Neyse ki o sırada yanımıza gelen bir müşteri bana kaçma fırsatı verdi. Kendimi hemen mağaradan bozma banyoya attım ve toparlanabilmek için kendime bir dakika tanıdım.

Babamla olan her şey çok kafa karıştırıcıydı, o yüzden en iyisi anlamlı gelen şeyler üzerine yoğunlaşmaktı. Bir belgesel çekecektik ve benim de görevim güzel görünmesini sağlamaktı. Bu kadarını başarabilirdim.

Projenin çiçeği burnunda görüntü yönetmeni olarak aklıma gelen ilk şey, makyaj malzemelerimi karıştırıp hangisinin babamı kamera karşısında daha iyi gösterebileceğini bulmaktı. Tabii ki makyaj yapılmış gibi görünmesini istemiyordum ama biraz dokunuşun zararı olmazdı. Birkaç malzeme alıp çantama tıkıştırdım.

Theo terasta insanı şaşkına çevirecek kadar çok ekipmanı çantasına sokuşturmaya çalışıyordu: kamera bataryaları, yaka mikrofonları, bir kablo yumağı ve bendekilerden daha çok not defteri. Babam da beyaz bir gömlek ve kısa bir pantolon giymişti, beyzbol şapkasını çıkarıp geniş kenarlı bir şapka takmıştı. Onda da bir sürü ekipman vardı.

Beni görünce şapkasını işaret etti. "Liv, ne düşünüyorsun? Çok mu olmuş?"

Kafamı salladım. "Sana Indiana Jones havası vermiş." National Geographic'in de umduğu şeyin bu olduğunu düşünüyordum. *Tüm hayallerini köşeyi dönünce bulacağına inanan, kusurları olan ama umutlu kâşif.* Eh, tam da doğru insanı bulmuşlardı.

Theo babamın elindeki en büyük çantaya doğru uzandı. "Şunu alayım, patron. Bu kadar şeyi taşımaman gerek."

Babam ondan kurtulmaya çalıştı ama Theo, çantayı alıp omzuna asana kadar ısrar etti.

"Hazır mısın, Liv?"

Evet anlamında kafamı salladım. Ardından o ve beraberindeki bin tane çanta merdivenlerden inmeye başladı çünkü babam hiçbir şeyi ağırdan alan bir adam olmamıştı. Theo'yla bu kadar iyi anlaşmalarına şaşmamak gerekiyordu. Ama dünyanın tüm enerjisi bile rıhtıma yapılacak yolculuğu kolaylaştıramazdı. Son derece çileli olacağını biliyordum.

Öncelikle şehre inen ve şu anda aynı tişörtlerden giymiş bavullu kadınlar geçidi gibi görünen mermer yolu inmeliydik. Yanından geçtiğimiz her turistin bize baktığı yetmiyormuş gibi bir de karşılaştığımız bütün yerliler –dışarı eşyalarını yerleştirenler, dükkân sahipleri, alışveriş poşetleri olan kadınlar– babamı tanıyor ve ona söyleyecekleri çok önemli bir şey varmış gibi yanımıza geliyorlardı. Üç ayrı adam ondan bazı makineleriyle ilgili tavsiye almak için yanımıza koşturdu ve iki kadın da durup Maria'nın yaptığı gibi yanaklarımı okşadı. Kasabanın bir ucuna vardığımızda çoktan sırtımdan iki sıralı ter boşanmaya başlamıştı ve pat diye düşüp kalmaktan korkuyordum. Dax'le koşuya çıkmayı buna her türlü tercih ederdim.

Anacaddenin sonunda kısmen parçalanmış, koyu renkte, yosunlu bir kayadan meydana gelen ve tüm bu beyaz evlerin arasında bir düğün pastasının üstüne konmuş bir sinek gibi görünen bir yapı vardı. Bir zamanlar varsa da artık bir çatısı yoktu ve uçurumun kenarına kadar uzanıyordu. Burası her neresiyse, Oia'nın en güzel manzarası oradan görünüyor olmalıydı.

"Orası neresi?" diye sordum, bakmak için yavaşlarken.

"Bir Venedik kalesinin gözcü kulesi," dedi babam. "On beşinci yüzyılda yerlileri korsanlardan korumak için kurulmuş. Büyük bir kısmı 1956 depreminde yıkıldı."

"On beşinci yüzyıl mı?" Bir bakmak için parmak uçlarımda yükseldim. Normalde gördüğüm en eski bina, bunun yanında modern bir yapı gibi kalıyordu.

"Küçük bir çocukken burada oyun oynardım. Artık günbatımını izlemek ya da düğünlerden önce fotoğraf çekimi yapmak

için çok uygun bir yer." Sanki onun söylediğini kanıtlamak istermiş gibi duvağıyla bir gelin duvarın arkasından fırlayıverdi, arkasında da onu takip eden bir fotoğrafçı vardı. Babam hemen kafasını kaldırıp gülümsedi. *"Kaliméra!"*

Bir anlığına babamın, kalenin harabeleri arasında oynarkenki görüntüsüne öylesine dalıp gitmiştim ki başka biriyle daha konuştuğunu fark etmem birkaç saniye sürdü.

Kulenin orta yerinde durmuş resim yapan koyu tenli, gür sakallı adamın yüzünde bizi görünce kocaman bir gülümseme belirdi. "Nico! Bugün o özel gün mü? Atlantis'i bulacak mısın?" Yunan aksanı yoktu ama ne olduğunu tam olarak çıkaramıyordum. İspanyol ya da Portekizli miydi acaba?

Elini sıkmak için ona yaklaşırken babam da gülümsüyordu. "Olabilir, her zaman olasılık dahilinde. Ama benim sana çok daha önemli bir sorum var. Bugün tablonu bitirebilecek misin?"

"Bu şaheseri mi? Yaz sona ermeden bitirebilirsem şanslı sayılırsın!" diye bağırdı ressam.

"Liv!" Babam bana dönüp eliyle çağırınca bir yandan sırtıma yapışan tişörtümü düzelterek yanlarına gittim. Aslında hava henüz o kadar sıcak değildi ancak tüm o beyaz yüzeylerden yansıyan günışığı, kendimi Maria'nın dükkânında kızaran o hamur işleri gibi hissetmeme neden oluyordu. Theo çantaların yanında duruyordu, kamerası omuzundaydı. Artık kendimi bir televizyon programı yıldızı gibi hissetmeye başlamıştım.

"Liv, bu Hugo. Neredeyse beş aydır aynı gündoğumu tablosu üzerinde çalışıyor. Hugo, bu benim kızım, kendisi de bir sanatçıdır."

"Sayılırım," dedim ama şimdiden tabloya bir göz atmak için sabırsızlanmaya başlamıştım bile.

Hugo tabloya bakmam için çağırınca hemen yanına gittim. Büyük bir tuvaldi ve Hugo, ilk resimlendirmeyi, ara tonlar arasındaki geçişleri, koyu renkleri ve ışıkları tamamlamıştı. Yapılacak çok bir şey kalmamıştı ama tablonun dengesi çok iyiydi. Ayrıca tabloya bakınca, kendi sanat işlerimden birini beğendiğim-

de olduğu gibi kendimi kıpır kıpır hissetmiştim. O kıpır kıpır his şimdiye kadar hiç yanılmamıştı ve böyle hissedemediğimde hemen üzerinde çalıştığım şeyi bırakıyor ve bunu kendime dert ediyordum. Sanat öğretmenim, bir çalışmanın iyi olup olmayacağına önden karar vermenin beni ilerlemekten alıkoyacağını söyleyip duruyordu ama ben onunla aynı fikirde değildim. Neden sonunda beni hayal kırıklığına uğratacak bir şeyle vakit kaybedecektim ki?

"Eee?" dedi Hugo.

Yeniden âna döndüm. "Bu manzarayı mı çiziyorsun?" diye sorup eğilerek uçurumun aşağısındaki manzaraya baktım. Kıyıdan yüzme mesafesinde yükselen kocaman bir kaya vardı ve buradan görebildiğim kadarıyla en üst kısmındaki düzgün alanda minyatür bir şapelin mavi kubbesi görülüyordu.

Hugo gözlerini kısarak tablosuna baktı. "Deniyorum. Ama çıkardığım işten memnuniyetim giderek azalıyor."

Başımı salladım. "Merak etme. Şu anda işin çirkin bir aşamasındasın. Ama sonunda hepsi iyi görünecek."

Babamın boğazından ufak bir ses yükseldi ve Hugo şaşkınlıkla havalanmış kaşlarıyla bana döndü. "Çalışmama çirkin mi dedin sen?"

"Hayır." Ağırlığımı bir bacağımdan diğerine verdim. Ayağımın altındaki kaya o kadar sıcaktı ki sandaletlerimin üstünde hissedebiliyordum.

"Her tablonun çirkin bir aşaması vardır. Şekilleri ve renkleri eklediğin an her şey düzelir. Şimdiden ilerlediğini görebiliyorum zaten."

Hugo bana baktı ve bir anlığına acaba haddimi aştım mı diye düşündüm ancak sonra yüzü öyle kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı ki tüm dişlerini gördüm. "Nico, Amerikalı kızının yetenekli ve güzel olduğunu söylemiştin ama harika tavsiyeler verdiğinden hiç bahsetmemiştin!"

"Onu çok da övmek istemedim," dedi babam. Benimle gurur duyduğu her hâlinden belliydi ama ben bundan dolayı mutlu

olmak istemiyordum. Ancak az da olsa mutlu olduğumu da inkâr edemezdim.

"Teşekkürler, Olive," dedi Hugo.

"Liv," diye düzeltti babam hemen ve Hugo sorgular gibi bir bakış attı ona. "Liv'i kullanıyor," dedi babam yeniden.

Birden bir şeyi fark etmiştim. Bu adadaki herkes adımı biliyordu. Babam benden ne kadar bahsetmişti acaba? Ve daha da önemlisi *neden*?

"Liv," diye düzeltti Hugo da. Samimi bir şekilde babamın sırtına vurdu. "Bu adam. Baban. İnanılmaz biri, değil mi?"

Babam kesinlikle inanılmaz biriydi ama bunu sesli dile getirmedim. Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum ve dürüst olmak gerekirse, içimde babamın herkese beni anlatmasının yanı sıra, hayatına bizsiz de gayet iyi bir şekilde devam edebilmiş olmasının yarattığı keyifsiz bir his vardı. Buraya dönmüş ve yerel bir ünlüye dönüşüvermişti. Bizi özlediği olmuş muydu acaba hiç?

Masmavi gökyüzündeki güneş parlak ve olabildiğine sıcaktı ama benim ruh hâlim üzerinde dolanan bir kara bulut vardı. Tabii ki hayatına devam etmişti; sadece bunu bilmek içimi böylesine yakmasaydı keşke. "Seninle tanışmak güzeldi," dedim sonunda.

"Seninle de öyle. Şimdi benim çirkin aşamaya dönmem gerekli." Bana göz kırptı ve sonra da şövalesine döndü. Ben de Theo'nun çantalarla birlikte beklediği yere ilerledim. Theo'nun bu seyahatimdeki rolü giderek daha da net bir hâle geliyordu. *Babamla ilgili duygularımın arasında bir tampon olmak.*

"Tırmanışa geçmeye hazır mısın?" diye sordu Theo ileriyi işaret ederek. Karşımızda basamaklar vardı. Hem de çokça. Ve birden tüm ekipmanlarımız gözüme iki katı ağır gibi görünmeye başlamıştı.

"Asansör yok muydu?"

"Ha-ha," dedi Theo neşeyle. "Bir eşek kullanabilirsin ama etik olarak buna karşıyım. Zaten burada hayvancıklara iyi dav-

ranmıyorlar, tüm gün turistlerin eşyalarını taşımak onların işi olmamalı. Bizim aşağıya, plaja inmemiz lazım."

"Gelin!" Babam merdivenleri tırmanmaya başlamıştı bile. Russell terrier cinsi köpeklerinki gibi tüm gün tükenmeyen bir enerjisi vardı ve Theo da onun aynısıydı. En azından bu, –trampetler dramatik bir şekilde çalar– okyanusa indiğimiz gerçeğini düşünmememi sağlıyordu.

Okyanusla aram... *Çok iyi* anlaşamadığımızı söylemek yanlış olmazdı. Tabii ki ilk sebebi kâbuslarımdı. İkinci bir sebebi de, Julius'un bayılarak izlediği Discovery Channel programlarında da söyledikleri gibi suyun altının tonla korkutucu yaratıkla dolu olmasıydı. Yirmi santimlik gözkapakları olan mürekkep balıkları. Yirmi beş sıra dişi olan köpekbalıkları. Saydam, yüzü olmayan balıklar.

Yani anlayacağınız, her fırsatta rüyasında kendisini boğulurken gören biri için bir adaya gelmek çok da ideal bir fikir değildi. Ama bir tekneye katlanabilirdim sanırım. Değil mi?

Evet, Liv.

Merdivenler resmen sonsuzluğa uzanıyor gibiydi, plaja doğru döne döne ilerliyordu. Basamaklar da dikti ve hepsi aynı boyda değildi, parçalanan kısımlardan fırlayan otlarla hiç de sağlam görünmüyordu. Tırabzanların da güven verici olmaması çok fenaydı çünkü rüzgâr bir şekilde yolunu bulmuş, kafasına göre yüzüme yüzüme vuruyordu. Dakikalar içinde bacaklarımdaki tüm kaslar marmelat kıvamına geçmeyi başarmış, sırtıma yapışan tişörtüm artık sırılsıklam olmuştu. Kayıp duran sandaletlerimle ve tir tir titreyen bacaklarımla plaja son varan ben olmuştum.

Theo aşağıda, kamerasıyla benim inişimi çekmek üzere bekliyordu. "Sakın düşme," dedi. "Hem çok berbat olur hem de düşünsene, kamerada ne kadar utanç verici görünür."

Ona olabilecek en nemrut yüz ifademle bakıp doğruldum ve derin bir nefes alarak etrafa bakındım. "Plaj dediğiniz bu mu?" diye sordum.

Plajımız güzeldi ama en az babam kadar gelenekseldi. Suya uzanan uzun bir kum plaj yerine, birkaç volkanik kaya ve suların vurduğu birkaç minik iskele vardı. Kıyaya yakın sular açık zümrüt renginde parlıyor, uzaklaştıkça koyu kobalt mavisine dönüşüyordu. Kayalar arasında gelgitle oluşmuş birkaç küçük havuz vardı ve kendimi biraz daha cesur hissetseydim kesin onları keşfe çıkardım.

"Çok güzel, değil mi?" dedi babam nefesini vererek.

Dönüp birdenbire hareketsiz kesilen babama baktım. Onu hiç böyle sakin görmemiştim. Daha önce okyanustan uzakta yaşamayı nasıl başarmıştı? Bizi terk etmiş olmasının sebebi bu muydu? Şehir hayatına artık tahammül edememesi miydi? Ebeveynler, büyük su parçaları için çocuklarını bırakıp gidebilir miydi?

Liv, kes şunu, dedim kendi kendime. *Şu an mesele onu anlamak değil*. Mesele burada geçireceğim süre boyunca hayatta kalmak ve sonra da dönüp gitmekti. *Zamanını geçir, işlerin çok derinleşmesine izin verme, her şey yoluna girecektir.*

"Çok güzel," dedim sonunda. Hatta gülümsemeyi bile başardım. Gördün mü? Hiç de zor değilmiş işte.

Babam ve Theo'yla birlikte birkaç deniz ürünleri restoranının önünden geçtik, birinin önünde bir çamaşır gibi ipe serilmiş bir mercan ahtapotu vardı. Onları geride bıraktıktan sonra karşımıza, önünde üç küçük teknenin bağlanmış olduğu bir iskele çıktı. Kimsenin bana hangisine bineceğimizi söylemesine gerek yoktu, zaten biliyordum. Bizimkisi kesin MacGyver becerikliliğiyle, hayallerin verdiği güçle ve çok miktarda koli bandıyla bir araya getirilmiş gibi görünen tekneydi. Tekneye şüpheyle bakarken boğazımda yükselmekte olan paniği dikkate almamaya çalışıyordum. Koli bandı, teknelerde kullanmaya uygun bir materyal miydi ki?

"Bu şey?.." Arkamı dönünde Theo'nun beni çektiğini fark ettim. "Theo!" diye bağırdım.

"Senin *SS Atlantis*'i ilk görüşünü filme almalıydım."

"Çok akıllıca," dedim ifadesiz bir suratla.

Theo kamerasını yeniden bana çevirdi. "İçlerinden sadece biri. Biliminsanları ve araştırmacılar Atlantis'i ciddiye almasalar da uzay gemilerine ve teknelerine bu ismi vermeye bayılırlar."

Kaşlarımı çatarak kameraya baktım ve Theo'nun arkadan başparmağını havaya kaldırdığını gördüm.

"Göründüğünden daha sağlamdır. Ayrıca hızlı," dedi babam, tekneye gururla bakarken.

Son kısımdan hiç de emin değildim doğrusu. Ama elini uzattığında titrek bir şekilde, ayaklarımın altında hiç de dengeli olmayan tekneye adımımı attım. Theo da arkamızdan tekneye bindi ve açıkçası bu şeyin üçümüzü birden kaldırabiliyor olması ufak çaplı bir mucizeydi. İlerlemeye cesaret eder etmez arka tarafa gittim ve derisi çatlamış koltuğa kendimi bir çuval gibi atıverdim. Kırık kenarları arkadan çıplak bacaklarıma batıyordu. Theo da yanıma geçti. Normalde koyu kahverengi olan gözleri şimdi gün ışığında karamel rengi görünüyordu. Kimin daha heyecanlı göründüğüne karar veremiyordum açıkçası: Theo mu, babam mı?

"Bu tekne ne kadar da *Nico Varanakis*'e aidim diyor, değil mi?" dedi Theo, kaşlarını oynatarak. Aramızda bir esprimiz de vardı artık. *Ne harika.*

"Bana biraz arabamı hatırlatıyor," diye itiraf ettim. "Artık kimse benimle o arabaya binmiyor çünkü arka camları kapanmıyor ve içi parmesan gibi kokuyor."

"Parmesana bayılırım," dedi Theo gözlerini kocaman açarak.

Babam, "Michalis!" diye bağırarak iskeledeki bir adama el salladı. Adam da buna karşılık pespembe, tazecik görünen bir ahtapotu havaya kaldırarak salladı. Bununla birlikte midem olduğu yerde dönüverdi ama sebebi ahtapot değil, sallanan tekneydi. DNA'yla geçen bir şey miydi, bilmiyorum ama deniz ürünlerine karşı müthiş bir iştahım vardı. James her zaman, denizden çıkacak her şeyi yiyeceğimle ilgili şakalar yapardı. Hak-

lıydı. Eskiden babamla her fırsatta balık yediğimizi hatırlıyordum. Ayrıca... babam bu adadaki herkesi tanıyor muydu?

Babam, "Hazır mısın?" diye bağırdı dümenin ardından ama cevabı beklemedi bile. Motor, berbat bir gürültüyle canlandı ve iskeleden yavaşça uzaklaşırken koltuğumun kenarlarına sıkıca yapıştım.

"Lütfen bizi öldürme," diye söylendim motorun homurtusu altında.

"Efendim?" dedi Theo, bir elini kulağına dayayarak.

Başımı salladım ve hayatım buna bağlıymış gibi koltuğuma yapıştım. Babamla yaşamak *böyle* bir şeydi. Bir an kahveni içerken diğer bir an kendini bir keşif turunda buluyordun. Vahşi maviliklere doğru açılırken.

Nefes al.

Endişelenecek ne vardı ki? Dokuz yıllık duygusal sorunlarıyla, koli bandıyla tutturulmuş bir tekneye binen akuofobik biri değildim ya.

Bekle bir dakika.

Üstesinden geleceksin, Olive.

LIV! Liv demek istemiştim.

Burası, şimdiden aklıma girmeyi başarmış gibiydi.

Bölüm 11

#11 GÜMÜŞ SPATULA

O Albany Park'taki mi, yoksa Edgewater Glen'deki ev miydi, hatırlamıyorum ama bir zamanlar kırmızı olan ancak artık kirli bir pembeye dönmüş, kocaman lahana yaprakların olduğu, sarı ve beyaz duvar kâğıdını kesinlikle hatırlıyordum. Bir gece babam artık o duvar kâğıtlarıyla daha fazla yaşayamayacağımıza karar verdi ve eline bir kova duvar kâğıdı sökücüsünü ve spatulasını aldığı gibi işe girişti. O kâğıttan kurtulur kurtulmaz yerine istediğimiz resmi, gökkuşağı, denizkızları, ejderhalar ya da her ne istersek onu çizebilebileceğimizi söylemişti. Ben de tüm geceyi aklıma gelenleri çizim defterine aktararak geçirmiştim.

Ama o gece annem oteldeki mesaisinden eve döndüğünde tartıştıklarını duydum. Babama, evsahibine danışmadan böyle bir şeyi yapmaması gerektiğini söylüyordu. Annemin neden kızdığını hiç anlamamıştım, burayı daha iyi bir hâle getirmeye çalıştığını görmüyor muydu?

O evde başladığı işi bitirmesine yetecek kadar uzun bir süre kalmadık.

BABAMIN TEKNESİ, MOTOSİKLETİNİN UZAKTAN KUZEni gibi görünmesi yetmiyormuş gibi bir de onun gibi hareket ediyordu. İskeleden uzaklaşır uzaklaşmaz babam gazı köklemiş ve Theo'yla ben koltuklarımızda kalmaya çalışırken ana adaya doğru dalgaların arasından uçarak ilerlemeye başlamıştık. Oia arkamızdaki kırmızı kayalıkların arkasında kayboluyor, uzaklaştıkça daha da yabancı görünüyordu.

"Gergin misin?" diye sordu Theo, kulağıma doğru iyice yaklaşırken.

O kadar belli ediyor muydum? İhtiyatla parmaklarımı daha da derine saplayarak kendimi koltuğa demirlemeye çalışıyordum. "Hayır. Neden sordun?" dedim hızlıca.

"Çünkü pençeni bacağıma geçirmiş durumdasın."

"Ah..." Aşağı bakınca koltuğun kenarını tutmak yerine utanç verici bir şekilde Theo'nun kaslı bacağını kavradığımı fark ettim.

Hemen elimi çektim. "Özür dilerim. Belki biraz gergin olabilirim." Başımı eğip altımızda köpürerek akıp giden suyu görünce başım döndü.

Theo'nun alnı kırıştı. "*Bu* güvenilir teknede mi? Kalamata, endişelenecek hiçbir şey yok."

Elimde olmadan ona sırıtarak baktım ve göğsümdeki gerginliğin bir nebze de olsa hafiflediğini hissettim. "Teknelerde çok vakit geçirdiğim söylenemez." Bunun anlamı şuydu: Hiç vakit geçirmemiştim. Yüzebiliyordum ama genelde üç metre derinliğindeki klorlu suda, tercihen şişme havuz oyuncaklarımla ve hemen suyun kenarında beni bekleyen bir kutu diet kolayla.

"Ayrıca okyanusla çok iyi anlaşamıyoruz." Saçlarım rüzgârla savrulup duruyordu ve ne zaman konuşsam yarısı ağzıma giriyordu. Tüm bunları ona neden anlattığımdan da emin değildim ayrıca. Akran baskısından dolayı mı?

"Gerçekten mi?" Theo, arkası bize dönük olan babamı işaret etti. Ayakkabılarını çıkarmıştı, dümenin başında hafifçe öne arkaya sallanıyor, teknenin antika radyosundan yayılan enstrü-

mental müziği dinliyordu. "Baban her şeyde kolaylıkla yolunu bulabilir. Onun yarı denizadamı olduğunu düşünmeye başladım. Yani tamamen güvendesin."

"Haklısın." Babam gerçekten de ait olduğu yerdeymiş gibi görünüyordu. Onu doğal ortamında görmek çok kafa karıştırıcıydı. Onun bu yanını biliyor olmamın yanında, artık onun her zaman böyle biri olduğunu anlıyordum. Bir kitabevi inşa etmişti ve tekne sürebiliyordu; kim bilir daha bilmediğim neler yapabiliyordu.

Theo cesaret vermek istermiş gibi koluma dokundu. "Bacağımı yeniden tutmak istersen söylemen yeterli. Seve seve yardım ederim."

Ona şaka yollu vurdum ve gülümsememi saklamak için başımı suya doğru çevirdim. Theo, kafamı endişelerimden uzaklaştırmakta çok iyiydi. Sanki bu onun özel gücü gibiydi. Arkama yaslanıp sakinleşmeye çalıştım. Altımda uzanan derin dalgaları düşünmediğim sürece sorun yoktu. Hatta hiçbir sorun yok bile denebilirdi. Harika bir gündü, hafif esinti kavuran güneşin daha merhametli olmasını sağlıyordu. Tişörtümün kollarını biraz kıvırıp başımı güneşe doğru döndüm. Bir yere yanaşır yanaşmaz annemin yedi numaralı kuralını yerine getirecektim. *Güneş kremi sür.* Ama şimdilik burada böylece durmak ve mümkün olduğunca güneşi hissetmek istiyordum.

Babam tekneyi biraz yavaşlattıktan sonra bana hızlı bir coğrafya dersi verebilmek için radyonun sesini kıstı. Santorini'nin aslında beş adadan meydana geldiğini açıkladı. Ana ada Thira içlerinde en büyüğüydü. Bir sonraki ada olan Therasia, Santorini'nin tam karşısındaydı ve onun sekizde biri kadardı. Theo'nun söylediğine göre terk edilmiş bir köyü, birkaç renkli kilisesi, süslü kıyafetler giydirilmiş eşekleri ve birkaç yüz sakini vardı. Babam o adanın bir zaman makinesi gibi olduğunu söyledi; diğer adaların zamanının gerisinde kalmayı başarmıştı.

Daha sonra volkanik adalar Nea Kameni (bizim gideceğimiz) ve kalderanın ortasında olduğunu görebildiğim Palea Ka-

meni vardı. Ve son olarak Aspronisi ya da diğer adıyla "beyaz ada" vardı; her haritada görünmeyen ve Theo'nun söylediğine göre her zaman satılık iddiaları olan minik bir kara parçasıydı. Tüm bu adalar birlikte, Atlantis avcılarını çok heyecanlandıracak şekilde bir daire şeklini oluşturuyordu.

İçimin heyecanla kıpır kıpır olduğunu söyleyemesem de, adaları keşfetmeye hevesliydim.

Nea Kameni, *yeni yanık* demekti ve adaya varır varmaz bu adın nedenini anlamıştım. Mars'ın yüzeyi gibi görünüyordu. Küçük bir adaydı, iki kilometre var ya da yoktu; yüzeyindeki sülfür patlamaları olduğu gibi görülebiliyordu ve mükemmel bir daire şeklindeydi. Santorini'nin kaosundan sonra böylesine çorak bir alan görmek sarsıcıydı. Babam motoru durdurdu ve yavaşça küçük bir iskeleye yanaştık. Bu yerin enerjisi, Santorini'dekinden tamamen farklıydı. Çok daha sakin ve bir parça da ürkütücüydü.

Şüpheyle etrafa bakındım. "Yani bu..." Neredeyse *Atlantis* diyecektim ama hemen toparladım. "Santorini'yi silip süpüren yanardağ mı?" Böylesine küçük bir şey, koca bir medeniyeti yok edebilir miydi?

Theo yanımda durdu, babama rıhtım halatını atarken güneşin ısıttığı kolu benimkine değiyordu. "Hayır tabii ki. O yanardağ çoktan yok oldu. Atlantis'i yok ettikten sonra patlayıp gitti."

Atlantis'i o kadar rahat bir şekilde söylemişti ki içim acıdı. "O zaman burası nedir?" dedim adayı işaret ederek.

"Nea Kameni, yanardağın kanıtı," dedi babam.

"Şunu görüyor musun?" Elini göz hizamızda adayı ve kalderayı çevreleyecek şekilde kaldırdı. "Bu kâse şekilli alan, yanardağın son patlayışının ardında kalan yer. Şimdi sular altında kaldı."

Birden Santorini'nin yuvarlak şekli geldi aklıma. "Yani tüm bu ada grubunun yanardağ olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hepsi," dedi Theo sakin bir şekilde. İskeleye ulaşmıştık ve Theo korkusuzca teknenin bir yanına çıkıp bizi dikkatlice yanaştırdı.

Sıcağa rağmen sırtımdan bir ürpertinin geçtiğini hissettim. "Ama... artık aktif değil, değil mi?" Dönüp Santorini'ye baktım. Buradan bakınca uçurumun kenarında inatla dikilen evleriyle köyler beyaz bir leke gibiydi. Çok narin görünüyordu. İnsanlar evlerini doğal afetle yüz yüze bir yere yapmazdı herhalde?

Midem olduğu yerde takla attı. Benim ailemin yaptığı şey tam da buydu. Annem evliliğinin bu hâle geleceğini hiç hissetmiş miydi acaba? Babamın bir gün açıklama bile yapmadan gideceğini düşünmüş müydü?

Babam, içimde yaşanan kargaşadan bihaber eşyalarına bakıyordu. "Uyku hâlinde. Şu an pasif bir yanardağ."

Derin bir nefes verirken gözlerimin önünde uyku bandını ve pelüş terliklerini giymiş bir yanardağ belirdi. Artık çok daha az korkutucuydu. "Bu patlamayacağı anlamına mı geliyor?"

Babamın elini geçirdiği saçları kabardı, hemen ardından şapkasını takıverdi. "Sanmıyorum. Son doğal afetimiz 1956'da yaşandı. Hiçbir şey büyük bir yanardağ patlamasıyla kıyaslanamaz ama deprem de birkaç evi yıktı ve ekonomimizi uzun bir süre sarstı."

Şahane. Görünüşe göre babam, aktif bir yanardağın dibinde yaşamanın, karısı ve kızıyla yaşamaktan daha az tehlikeli olduğunu düşünüyordu. *O kadar* kötü müydük ki?

Birden aklıma annemin birçok kez söylediği şey geldi. *Konu biz değildik.* Ama nasıl olur da konu biz olmazdık? Konu *ailemizdi.*

Gökyüzünde tek bir bulut yoktu ama yine de güneşin biraz da olsa kararddığını düşünüyordum. Harekete geçmenin zamanı gelmişti. İçimde köpüren tüm bu öfkeyi bir şekilde atmalıydım. Çabucak sırt çantamı aldım ve sonra ayaklanıp, sallanan teknede dengede durmaya çalıştım. Sudan bile sıcaklık yükseliyor gibiydi.

"Acele edelim," diye seslendi Theo, iskelede bir ayağı üstünden diğerine sıçrayıp duruyordu. Saçları teknede karmakarışık olmuştu ama vücudundaki elektrikten çok heyecanlı olduğu anlaşılıyordu. "Çeteler gelmeden şunu halletsek iyi olacak."

"Ne çetesi?" diye sordum. Babamın tekneden inebilmem için uzattığı elini tuttum, sendeleyerek kendimi iskeleye attım. Theo çabucak dirseğimden tutup dengemi bulmamı sağladı.

"Kameraların kendilerine çektikleri insanlar," dedi babam ama dudaklarının kenarında bir gülümseme belirir gibi olmuştu.

"Kameralara değil, *sana* çekiliyorlar," dedi Theo babama. Sonra da bana döndü. "Göreceksin, Kalamata. Bir kez Atlantis hakkında konuşmaya görsün, hemen etrafımız insanlarla çevriliyor. Bu da çekim yapmayı zorlaştırıyor. Ama bu belgeseli çekmemiz gerektiğini de buradan anlıyorum işte. Herkes Atlantis'i öğrenmek istiyor."

Yani bu belgesel Theo'nun fikriydi. Sanırım bu mantıklıydı. Ama acaba babam hangi noktada beni de buna dahil etmeye karar vermişti?

"Ama bizi burada kim bulabilir ki?" diye sordum şüpheyle. Nea Kameni gerçekten de yanıp kül olmuş gibi görünüyordu ve etraftaki bir iki tekne dışında tamamen terk edilmiş gibiydi.

"Popüler bir yer burası," dedi babam.

Bu konuda onun lafına güvenmek zorundaydım. Ama şahsen ben çok da etkilenmemiştim. Santorini manzarası dışında Nea Kameni, siyah kayalar arasından uzanan bir patikadan ibaret gibiydi. Ayrıca hava da hiç hoşuma gitmeyecek şekilde çürümüş yumurta kokuyordu.

Ekipmanları yüklendiği gibi babam patikada ilerlemeye başladı. Ayakkabı seçimimden dolayı çoktan pişman olmuş hâlde onun peşine düşmek üzereydim ki Theo beni durdurdu. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim?" dedi.

Yarı fısıldar gibi çıkan sesi, sırtımdan bir ürperti geçmesine neden olmuştu ve bu yüzden içgüdüsel olarak geri çekildim. Benimle ne konuşmak istiyor olabilirdi ki? "Tamam..."

"Nico!" diye seslendi patikaya doğru. "Sen git, çekim yapacak bir yer bul. Biz de birkaç fotoğraf çekelim." Babam elini sallayıp gözden kayboldu; Theo bana uzanınca parmaklarımız birbirine değer gibi oldu.

Theo'ya dokunmanın hissi...

Nasıl hissettirdiğini boş verin. Onun karamel rengi gözlerine baktım ve orada gördüğüm soru karşısında şaşırdım. "Ne oldu?" dedi.

Bu soruyu sorması gereken bendim. Gerilerek geriye çekildim. "Affedersin?"

"Atlantis'le ilgili ne oldu? Daha net olmak gerekirse sen ve Atlantis'le ilgili." Diğer eliyle terlemiş alnını sildi. "Ne zaman bahsi geçse gözlerinde o zavallı bakış beliriyor."

Yakalanmıştım. "Yok öyle bir şey," dedim ama yüzümün kızardığını hissedebiliyordum, hem utançtan hem de şaşkınlıktan. Nasıl oluyordu da bu kadar kısa zaman önce tanıştığım biri beni bu kadar iyi okuyabiliyordu?

"Şöyle görünüyor." Kaşlarını indirmiş, dudaklarını da sıkıca kapatmış bir yüz ifadesi yaptı. Benim yüz ifademe şaşırtıcı derecede benzediğini itiraf etmeliydim. Hatta uzanıp tam da benim gibi kâküllerini geriye atma hareketini yaptı.

Gösterişçi.

Saçlarımı karıştırıverme dürtüsüne direnip kollarımı göğsümde kavuşturdum. Esinti gitmişti ve sorgulamaya çekilmek için fazlasıyla sıcaktı. "Yönetmen olmak istediğine emin misin? Çünkü bence çok iyi bir oyuncu olabilirsin."

"Belgeselci," dedi. "Ayrıca sorumdan kaçıyorsun."

Dikkatini dağıtmayı amaçlıyordum aslında ama yememişti. "Kamerada bile kanıtım var. Havalimanında konuyu açtığımda, bana bir yumruk çakmak istiyormuşsun gibi baktın. Buna inanmıyor musun?" Sesi, sorusu ciddi değilmiş gibi son derece sakindi. Birçok insan için bir anlamı olmayabilirdi. Ama benim için? Eh, Atlantis'in olup olmadığı konusu hayatımın büyük bir kısmını şekillendirmişti zaten.

Tırnaklarımı kollarımın içlerine batırıp göğsümde yükselen öfkeyi yatıştırmaya çalıştım. "Bunun bir önemi var mı?"

Başını yana eğdi, gözleri hâlâ benimkilerdeydi. "Tabii ki var. Ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

Tüm genzime dolan sülfürik kokudan dolayı mıydı bilmiyorum ama bir anda içimde ani ve öfkeli bir his kabarıverdi. "Sadece emin olmak için, bir zamanlar var olan ama daha sonra öfkeli tanrıların yok ettiği ve sular altında kalan bir şehrin varlığına inanıp inanmadığımı soruyorsun, değil mi?" Theo ses tonumdan kaçmak ister gibi arkaya doğru gerindi ama durmadım. "Ve binlerce yıldır binlerce insan orayı arıyor olmasına rağmen, bulacak kişinin *babam* olduğunu mu söylüyorsun?"

Theo başta hiçbir şey yapmadı. Sonra sırıttı ve etkilenmiş gibi kafasını salladı. "Şüphecisin. İlginç."

Kafamı öyle bir salladım ki kâküllerim gözlerimin önüne düştü. *Şüpheci* biraz hafif kalıyordu. Minik de olsa gerçek olabileceği ihtimalini göz önünde bulunduran biri gibi. Ve göğsümde köpüren öfke hiç de öyle bir şey düşünmüyordu. "Hayır, ben gerçekçiyim. Bu da sadece doğrulanmış şeylere inandığım anlamına geliyor. Kanıtı olan şeylere."

Şimdi gözlerindeki ifade yumuşamış, kaşları bilmiş bir şekilde havalanmıştı. Açıkçası o kaşların bile *kendi lehçesi* vardı sanki. "Anladım. O hâlde bana kanıtı olan bir şey söyle?"

Nasıl yani? İyice sinirleniyordum. "Şey... mesela yerçekimi."

Dudakları yarı galip yarı kendini beğenmiş bir ifadeyle kıvrıldı. "Yerçekimini kanıtlayan bir şey yok."

Şimdi ona dik dik bakma sırası bana gelmişti. Bu çocuk nasıl bir hayal âleminde yaşıyordu böyle? "Şey, merhaba? Evet, kanıtımız var."

Başını sallarken gülümsemesi giderek büyüyordu. "Hayır, yerçekimini ispatlayabiliyoruz. Elektronları da. Ama ispatlamakla kanıt arasında fark var." Kollarını göğsünde birleştirdi. "Annen avukat değil miydi?"

Kendini beğenmişlik, cazibesini daha da güçlü kılıyordu resmen. Şimdi şuracıkta saçımı başımı yolacaktım. "Theo, neden bahsediyorsun sen?" diye homurdandım.

Bir elini havaya kaldırdı. "Haklısın, Kalamata. Atlantis'e dair bir kanıtımız yok. Atlantis, yani ütopik Atlantis gerçekten var

mı yoksa sadece bir hikâye mi bilmiyorum. Ama insanlık tarihinin en saygı duyulan beyinlerinden birinin oranın varolduğuna inandığını ve beraberindeki tüm sorunlara rağmen insanların yüzyıllardır bu hikâyenin peşinden gittiğini biliyorum. Efsane olmasının bir sebebi var."

Tabii ki söylediği saçmaydı. Ama inkâr edilemeyecek bir mantığı da vardı. Atlantis'le ilgili sorun buydu işte. Öylesine büyüleyici ve ulaşılamazdı ki zihninize dokunaçlarını geçiriyor ve bırakmıyordu. "Yine de inanmıyorum," dedim.

"Atlantis'e inanmak *zorunda değilsin*, Kalamata," dedi bana bir adım yaklaşırken. "Ama en azından ihtimale açık olman iyi olur."

Alt kirpikleri birbirine yapışmış ve saçlarının uçları da hafifçe ıslanmıştı; tüm bunların onu berbat göstermesi gerekirdi ama berbat görünmediği kesindi.

Gerçekten bu çocuğun kirpiklerini düşünmekten vazgeçsem iyi olacaktı. Başımı salladım. "Özür dilerim, Theo. Seninle ilgili bir şey değil bu. Sadece Atlantis'e inanmak, benim için bir ihtimal değil." En azından artık değil.

Önce tereddüt etti, sonra kafasını kaldırıp gözlerime baktı. "Dün gece söylediklerini düşünüyordum, babanın sizi Atlantis için bırakıp gitmesini. Bazen karşı karşıya olduğumuz şeyin ne anlama geldiğini bildiğimizi sanırız ancak her zaman öyle olduklarından emin olamayız."

"Affedersin?" Kalbim resmen gümbürdüyordu ve ona bas bas bağırmamak için elimden geleni yapıyordum. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Öne doğru eğildi ve o sırada sabah ışığının Theo'nun arkadaşı olduğunu fark ettim. Kirpiklerinden yanaklarına gölgeler uzanıyordu ve gözleri daha koyu, daha derin görünüyordu. Sanki aklımdakileri okumuş gibi gülümsedi ve dudakları hafifçe aralandı. "Örneğin, benim yakışıklı olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

Neredeyse kendi salyamda boğuluyordum. "Theo! Erkek arkadaşım var, unuttun mu?"

Beni hâlâ aramamış bir erkek arkadaş. Sahi, kaç saat geçmişti aradan? Ama *olsun*.

Şapkasını düzeltti. "Bekle bir dakika... erkek arkadaşın mı var?"

"Theo!" diye homurdanınca o da sırıtarak bana baktı.

"Kötü espri, özür dilerim. Ama beni dinle. Teorik olarak, bir erkek arkadaşın olmasaydı benim çok çekici olduğumu fark ederdin, tıpkı benim senin çok, çok güzel olduğunu fark ettiğim gibi."

AMAN TANRIM.

Gerçekten bunu demiş miydi? Yanaklarım parlak alevlere bürünmüştü resmen ve sanki ada da hafifçe yerinden oynuyor gibiydi. "Theo..."

Sırıttı ve elini sallayarak susturdu beni. "Rahat ol. Ben tam bir beyefendiyimdir. Sana ve erkek arkaşına saygım sonsuz, neydi adı?.." Bir kaşı havada durakladı.

"Dax," dedim.

"Dax. Burada anlatmaya çalıştığım şey şu: Baban sırf Atlantis'e inandığı için sizi bırakıp gitmedi. Seninle aramızda olan şey de aynı: Sırf birbirimizden etkilendik diye içimizden biri bununla ilgili bir şey yapmayacak tabii."

Vay canına. Vücudum verilebilecek tüm klişe tepkileri veriyordu. Kalp ritminin hızlanması, avuçların terlemesi. Ayrıca ben... gülümsüyor muydum? Off. Sahiden gülümsüyordum. Yüzüm kırmızının hangi tonundaydı acaba? Parlak kırmızı, koyu kızıl, şarap kırmızısı? Söylediği her şey kulağa ukalaca ve kibirli gelmeliydi ama öyle gelmiyordu. Sadece gerçekçi geliyordu. Hatta... *doğru*. "Theo, bu konuşmadan ne çıkarmam gerektiğini hiç anlamadım."

Gülümsemesi soluverdi. "Pardon, bunu çok duyuyorum. Beynim fazla hızlı çalışıyor. Ve annem, diğer insanların yapamadığı şekilde bağlantılar kurduğumu söylüyor. Belki de üç dil

konuşuyor olmamla alakalı bir şeydir. Her neyse. Söylemeye çalıştığım şey şu, babanı yanlış anladığını düşünüyorum."

Başımı salladım. Yine dün geceki konuşmaya dönmüştük. Theo neden benimle ve ailemle ilgili her şeyi bildiğini düşünüyordu? Ayrıca gerçekten Atlantis'in gerçek olduğunu düşünüyor olamazdı, değil mi? Yani babamın böyle düşünüyor olması ayrı bir şeydi. O internet devrinden önce dünyaya gelmişti ve şu kadarını söyleyebilirim ki bu hikâye, kemiklerine kadar işlemiş ve onu tamamen ele geçirmişti. Ama Theo? Onun önünde 7/24 bir ekran vardı. Her şeyi araştırabilirdi. "Peki ya sen? Sen Atlantis'in gerçek olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bir anlığına, gözlerinde düşünceli bakışlarla beni süzdü. "Bir belgesel hazırlayacağımız için heyecanlıyım. Ayrıca illa Atlantis gerçek mi, değil mi kararını vermemiz gerekmediğini düşünüyorum." Arkamızda uzanan geniş kalderayı işaret etti. "Birçok hikâyede, buna kendimize anlattıklarımız da dahil, bir parça gerçeklik payı olduğunu düşünüyorum. Atlantis de böyle. Tarihte, Atlantis efsanesine ilham olan büyük, yıkıcı bir afet yaşanmış olabilir mi? Tabii ki. Ve Santorini de bu teoriye uyuyor." Yeniden gözlerime baktı. "Ayrıca inanmaktan ne zarar gelir ki?"

Ne zarar gelir ki mi?

Gerçekten bunu söylemiş miydi? Seni ailenden koparıp delice bir hazine avına sürükleyebilirdi, işte zararı bu olurdu. Bu düşünceye öyle bir saplanıp kalırdın ki ailenin doğum günlerini, mezuniyet partilerini ve yatmadan önce okunacak bir sürü masalı kaçırırdın...

DUR. Kafamdaki frenlere asıldım ve birden duruverdim. Bunu aşmıştım artık. Babamın yaptığı ya da yapmadığı her neyse geride bırakmıştım. Yoluma devam etmiştim. Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım, kendime gelmeye çalıştım ve başımı kaldırdım. Theo hâlâ beni izliyordu. Beni dikkatle inceliyordu daha doğrusu. Kamerayı yüzüme doğrultmasından hiçbir farkı yoktu bunun çünkü her bir detayı zaten dikkatle inceliyor gibiydi.

"Ee?" Hâlinden pek memnunmuş gibi kaşları havalanmıştı.

"En azından bir ihtimale açık olabilir misin? Çünkü gerçekten senin yardımına ihtiyacımız var. Ayrıca babana Atlantis hakkındaki gerçek duygularından bahsetmen gerektiğini düşünüyorum."

Gelmişti işte. Bardağı taşıran son damla. "Affedersin ama sen bana babamla nasıl iletişim kurmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır. Evet? Hayır." Şaşkınlıkla omuzlarını silkti. "Bunun doğru yanıtı ne bilmiyorum."

Bu kadar sinirli olmasaydım, Theo'nun bocaladığında ne kadar şirin olduğunu fark edebilirdim. "Biraz mola vermek istiyorum. Yukarıda görüşürüz." Başım dik, arkamı döndüm ve kraterin üstünden çıkan patikada ilerlemeye başladım. Dönüşüm ve ilerleyişim umduğum kadar asil değildi. Gözlerim öfkeli yaşlarla bulanmıştı, üstüne üstlük ayakkabı tercihi konusunda Theo'nun haklı olduğunu iyice anlamıştım. Sandaletler gevşek volkanik kayaların arasında yürümek için hiç de ideal değildi.

Yani hâlim berbattı.

Tepeye ulaştığımda daha hızlı hareket etmeye başlamıştım; buraya pek uygun bir şekilde hararetimi atmaya çalışıyordum çünkü ada da aynısını yapmaya çalışıyor gibiydi. Burası tek renkli gibiydi, sadece sağdan soldan çıkan sarı otlar ve insanın başını döndüren şekillerdeki sukulentler vardı. Ayrıca topraktan bile buhar yükseliyordu sanki. Yani *aktif* bir yanardağ. Bunu kendi gözlerimle görebiliyordum. Theo'yla babam çekim yapmak için harika bir yer seçmişti, öylesine çorak ve tuhaftı ki bir bakıma güzel sayılırdı.

Arkamda çatırdayan taşların seslerini duyabiliyordum. Theo arkamda olmalıydı. Hızlandım ama birden kayınca düşmemek için ellerimi yere koymak zorunda kaldım.

"Sınırı aştım," dedi Theo nefes nefese bana yetişince.

"Hem de nasıl." Sesimi kontrol etmeye çalışıyor, güçlü ve tok çıkması için uğraşıyordum. Ben Liv'dim. Artık babamla ilgili konuların beni etkilemesine izin vermiyordum.

Gözleri benim gözlerimde, altdudağını kemirmeye başladı. "Özür dilerim. Sadece babana çok kıymet veriyorum."

Sesindeki yoğunluk beni gafil avlamıştı, arkamı dönüp onunla yüz yüze geldim. "Theo, babama kıymet vermene çok memnun oldum..."

"Ve sana da," diye araya girdi.

Tabii. Beni tanımıyordu bile. Başımı salladım.

"Tamam. Ama tanımadığın insanlara tavsiyeler veremezsin. Ben sana ailenle ilgili tavsiye vermeye çalışsaydım nasıl olurdu?"

Bunu gerçekten düşünüyor gibi göründü. "Doğru," dedi. "Gerçekten çok doğru." Ellerini ceplerine soktu. "Biliyor musun? Çok haklısın. Her şeyi berbat ettim. Çok kıymet veriyorum ama bunu göstermenin doğru yolu bu değil. Özür dilerim. Gerçekten arkadaşın olmak istiyorum."

Onu sadece iki gündür tanıyordum ama bunu söylerken samimi olduğunu anlayabiliyordum. Gerçekten de kıymet veriyordu. Ayrıca Theo'ya bir müttefik olarak ihtiyacım vardı.

"Sorun değil," dedim, omuzlarımı gevşetirken. "İyi bir çekim günü geçirmeye çalışalım sadece."

"Teşekkürler, Kalamata." Bana umut dolu gözlerle baktı. "Konuyla tamamen alakasız ama, zeytin dalının barış sembolü olarak kullanıldığını biliyor muydun? Birleşmiş Milletler'in bayrağında bile var. Çok *ilginç* değil mi?"

Ona kızgın kalmanın fiziksel olarak imkânsız olduğunu artık anlamaya başlamıştım.

Krater, etrafından dudak gibi bir çıkıntının uzandığı kocaman, düzgün biçimli bir girintiydi. Babamı kraterin bir kenarında elinde bir avuç toprak tutarken, ona heyecanlı heyecanlı sorular soran bir aileyle konuşurken bulduk. Onlara jeotermik hareketliliğin yüzeydeki etkilerini ya da volkanik kayaların mineral yapısını ya da doğuştan hakimmiş gibi göründüğü diğer bilimsel gerçekleri anlattığına hiç şüphe yoktu.

Bizi görünce yüzünde bir gülümseme belirdi. Beni işaret etti ve Yunanca *kızım* dediğini duydum. Çift gülümseyerek bana baktı, ben de onlara gülümsemek istiyordum ama bu yanlış olurmuş gibi geliyordu.

Kadın bana doğru gelmeye başladı, bir eliyle geniş kenarlı şapkasını tutuyordu. "Çok iyi. Birlikte çalışmak. Çok iyi."

"Atlantis!" dedi kocası ve gülümseyerek yumruğunu havaya kaldırdı.

"Evet, teşekkürler." Aklıma gelen tek cevap buydu. Buradaki kimse babamın Atlantis avının saçma olduğunu düşünmüyordu. Ben de bu yüzden kendimi *yanılan ben miyim acaba* diye düşünürken buluyordum. *Ama çok kısa bir süreliğine.*

"Gördün mü? Hayranları onu yine bulmuş," dedi Theo arkamdan.

Theo ve babam kamerayla tripodu kurarken ben de kraterin etrafında, siyah kayaların arasından fışkıran sarı çiçeklerin etrafında gezinmeye başladım. Krater durmadan havaya sülfür üflüyordu ve elimde olmadan annem bu kokudan nasıl da nefret ederdi diye düşündüm.

Yanlarına döndüğümde Theo tripodu kurmuş ve babamı, arkasına Santorini manzarasını alacak şekilde yerleştirmişti. Adanın tepesindeki bembeyaz evler, bir dağın zirvesindeki kar gibi görünüyordu.

"Pekâlâ görüntü yönetmeni, sence nerede çekmeliyiz?"

Babamın benimle konuştuğunu anlamam birkaç saniye sürdü. "Şey..."

"Atlantis'in yok oluşunu anlatacak." Theo kamerasını omzuna almış, şapkasını da arkaya çevirmişti.

"Tamam, yok oluş. Sanırım istediğimiz şey biraz... drama, değil mi?"

Umutla bana bakıyorlardı. En iyi nokta neresi olurdu? Güneş, üzerimde bir alev topu gibi parlarken etrafa göz attım. Neden bunu yapabileceğimi düşünmüşlerdi ki? Çift de gülümseyerek beni izliyordu. Harika bir gün yaşıyor olmalıydılar.

Hangisi en mantıklı olurdu? Santorini'yi arkamıza mı almalıydık? Ya da krateri? En iyi ışık neredeydi?

"Bunu bir tablo gibi düşün," dedi babam. "Konuyu çerçeve içine almak gibi."

Etrafımda dönüp adanın çevresini kontrol ettim. "Eh... sanırım burada kötü bir nokta seçmek çok da mümkün değil. Her yeri güzel. Ve ışık da..." Durdum çünkü bulmuştum. Resmen en mükemmel noktaydı.

"Şurası," dedim. Arkamda Theo, babam ve çiftle birlikte, seçtiğim noktaya ilerlemeye başladık.

Beğendiğim nokta da adanın geri kalanı gibi aynı kayanın üstündeydi ama kayanın içinde küçük, kovuk gibi bir alan oluşmuştu ve hemen gerisinde okyanus, camgöbeğinden turkuaza, sonra koyu kobalt mavisine doğru nefes kesici bir güzellikte uzanıyor, en sonunda da Santorini tüm ihtişamıyla yükseliyordu. Yerde kiremit kırmızısı sukulentler öbek öbek yayılıyordu. Bu noktayı seçmemi sağlayan renklerdi. Gerçekten çok tatmin ediciydi.

"Mükemmel," diye duyurdu babam ve arkamızdaki çift de coşkuyla onu onayladı.

Theo tripodu kurarken babam da yanında getirdiği tişörtü giydi ve yerini aldı. Theo'yla ikimiz ona vizörden bir baktık. Ona bu şekilde bakmak çok daha kolaydı. Güneşe gözlükle bakmak gibiydi. Bize başparmağını kaldırdı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Theo.

Babama şöyle bir baktım. "Şapka olmaz. Gözlerinin altına tuhaf gölgeler düşürüyor. Ayrıca biraz parlak görünüyorsun."

"Bu benim lanetim," dedi babam. "Hem buraya tırmanırken çok terledim."

Hepimiz terliyorduk zaten. Yanımızdaki kadın şapkasını çıkarıp kendini onunla yellemeye başladı. Güvenilirliğini bir kenara bırakırsak, babamın terli bir turist gibi görünmesini de istemiyordum. Sırtımdaki çantamı öne çektim, yanımda getirdiğim makyaj malzemelerini ve her zaman çantanın altında tuttuğum

matlaştırıcı kâğıtları hatırlamıştım. Terli armudun dibine düştüğü söylenebilirdi yani.

"Hey, baba, sana biraz makyaj yapsam olur mu?"

Yüzü daha da bir parıldadı. "Makyaj mı? Tabii."

Çantamın içinden gözaltı kapatıcısı, dudak kremi ve kaş boyası çıkarıp yanına gittim. Babam bana gülümseyerek bakıyor olsa da sanki alttan alta gergin olduğunu hissedebiliyordum. "Boya bakalım, Liv. Sence boya fırçasına ihtiyacın olur mu?"

"Hayır, kesinlikle olmayacak." Yakından yüzü hatırladığımdan daha yıpranmış ve şişkin görünüyordu. "Önce yüzünü kurulayacağım, sonra biraz aydınlatıp güneşin cildinde yarattığı yıpranmayı kapatacağım ve gözlerinin altındaki koyu halkalardan kurtulacağım. Son olarak da kaşlarını biraz ehlileştirmeye çalışacağım."

"Tanrı yardımcın olsun," dedi gülümseyerek. Matlaştırıcı kâğıtları ona uzattım ve sonra işe koyulduk.

Bunca zaman aklımdan çıkmayan bir yüze bu kadar yakın olmak tuhaf geliyordu ama bunu aklımdan çıkarmaya ve işime odaklanmaya çalıştım. Yanaklarının üst kısmına kapatıcıyı uygularken ellerim titriyordu. Şimdi neredeyse göz gözeydik –annem gibi ben de uzun boyluydum– ve babama makyaj yaparken, küçükken yüzüne tıraş köpüğünü sürmeme izin verdiği zamanlar gelmişti aklıma. Ayrıca ten rengimiz neredeyse aynıydı ve elimi yüzüne koyduğumda bıyıklarının hatırladığım gibi sert olduğunu gördüm.

GÖREV İPTAL! diye bağırdı beynim. KOŞ VE BİR YERE SAKLAN.

Şartlar göz önünde bulundurulduğunda bu çok mantıklı hareket olurdu. Ama babama makyaj yapmamdan daha tuhafının, elimde kapatıcıyla panik içinde koşturmam olacağını bildiğimden yerimde kalmak için kendimi zorladım ve yanağımın içini dişlemeye başladım. *Göreve odaklan, Liv.*

Kaşları konusunda haklıydı. Kimseden bir yönerge almak istemiyor gibi görünüyorlardı. Çok harika bir iş çıkardığım söy-

lenemezdi ama bir adım geri çekildiğimde babamın çok daha iyi durumda olduğunu söyleyebilirdim. Dinlenmiş ve kamera karşısına geçmeye hazır görünüyordu. Tam bir profesyonel gibiydi.

"Teşekkürler," dedi sessizce.

"Vay canına, iyi iş çıkardın," dedi Theo kameranın arkasından. "Gerçekten çok fark etti. Pekâlâ, patron. Hazır mısın?"

"Hazırım." Babam başını salladı ve ben de Theo'yu izlemek için bir adım geri çekildim.

"Söyleyeceklerinin yazdığı kartlara falan ihtiyacı yok mu?" dedim.

Theo alay eder gibi burnundan güldü. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Tamam, millet. Lütfen sessizlik." Ardından geri sayıma başladı ve herkes sessizleşti. Bütün gözler, benimkiler bile, babamın üstündeydi.

"Yıl milattan önce 1646. Evinizde uyuyorsunuz, sevdikleriniz yanınızda. Ama birden kulakları sağır eden bir patlamayla uyanıyorsunuz. Tarihin en büyük volkanik patlamalarının ilk aşamasına hoş geldiniz." Sesi yüksek ama buna rağmen sakindi, odaklanmış bakışlarla kameraya baktı. "Bu, yanardağın ilk uyarısıydı; korkutucuydu belki ama adanın yerlileri için o kadar da yıkıcı değildi. Havaya küller ve ponza savruluyor, ardında yedi metrelik enkazlar bırakıyordu. İkinci aşama, gökyüzünün kararmasına ve korkunç bir sıcaklığa ve ışığa neden olan büyük bir lava patlamasıydı.

"Üçüncü aşama adayı yerle bir etti. Sıcak kül, gaz ve lavadan oluşan volkanik akıntı okyanusun yüzeyinde ilermeye ve önüne gelen her şeyi yok etmeye başladı. Külle kaplanmayan şeyler de buharlaşıp yok oluyordu."

Kalderayı işaret etti. "Ardından dördüncü aşama geldi, yanardağın boş magma ocağının çökmesiyle, büyük bir kâseye benzeyen bir alan oluştu. Okyanus suları buraya dolarken buhar ve basınç meydana geldi ve büyük finalde, atom bombasından çok daha etkili bir patlama yaşandı. Bu kadar suyun yer de-

ğiştirmesiyle birlikte tsunamiler, yirmi metrelik yükselikliğe ve on kilometrelik bir genişliğe sahip dalgalar oluştu. Ardından da depremler meydana geldi." Gözlerinde yine o yoğun bakışlarla bir adım öne çıktı. "Bu, Atlantis'in yok oluşuydu. Platon'nun da dediği gibi, 'Şiddetli depremler ve seller meydana geldi; tek bir talihsiz gün ve gecede, vücut bulmuş tüm savaşçı adamlar yeryüzünün derinlerine battı ve Atlantis adası denizin derinliklerine gömüldü.'"

Sesi bir ara melodik bir hâle bürünmüştü ama şimdi yeniden eskisi gibi sertti. Net ve kaygı vericiydi. "Düşünsenize, üç gün gibi kısa bir sürede koca bir şehir, koca bir medeniyet yok olmuştu. Arkasında ne bir kemik ne de bir ceset bırakmıştı. Bu, Atlantis'in sonuydu."

Gözleri kameradan ayrılıp benimkileri buldu; o gözlerdeki güç, olduğum yere mıhlanmama neden oldu. "Bir zamanlar kayıp olan ne varsa, artık bulundu. Atlantis'e hoş geldiniz."

Bölüm 12

#12 HÂLÂ KUTUSUNDA DURAN BALIKSIRTI DESENLİ İPEK BİR KRAVAT VE LACİVERT CEP MENDİLİ

Atlantis'le ilgili her şeyi seviyordum ama en sevdiğim kısmı babamın Kutlama Planlaması dediği kısımdı. Atlantis avımızın, onun tam yerini belirlemek kadar önemli bir parçasıydı.

Artık Atlanstis'in nerede olduğunu bildiğimize göre tek yapmamız gereken para biriktirmek ve teorimizi ispatlamak için Santorini'ye gitmekti.

Ve yerini bulur bulmaz kutlamalarımız başlayacaktı. Fotoğraflarımız dünyadaki tüm gazetelerin ilk sayfalarında basılacak, havai fişekli, bandolu bir tören olacak ve ben de coşkulu insanlara neşeyle elimi sallayacaktım. Tüm dünya adımı öğrenecekti: Olive Varanakis, Atlantis'i keşfeden kız. Amerika başkanı benim şerefime bir balo düzenleyecekti. Öyle bir etkinlik için ne giymem gerektiğini ben pek bilmiyordum ama babam biliyordu: Bir erkek kıyafetleri mağazında birkaç ay çalıştıktan sonra satın aldığı ipek kıravatı takacaktı.

Parti listemizdeki diğer şeyler de şöyleydi: üç metrelik bir çikolata şelalesi, renkli kıyafetler giydirilmiş üç fil ve dans eden insanlarla dolu en az yirmi mahalle. Ona bunlar konusunda

inanmamak aklımın ucundan bile geçmemişti. Kıravatı çoktan almıştı zaten, değil mi?

ONU KAMERA LENSİNDEN İZLEMEK KOLAYDI. ARAMIZda olan sorunları ya da çözümlerini düşünmeme gerek yoktu. Ben de onu herkes gibi görebiliyordum: Atlantis'e ilgi duyan biri gibi; Atlantis yüzünden beni terk eden biri gibi değil. Bu kesinlikle muazzam bir farktı.

Vücudum, babama karşı nasıl davranmam gerektiğiyle ilgili verdiğim kararla zerre kadar ilgilenmiyordu. Başımın dönmesi ve midemdeki ağrı için sıcaklığı ya da sülfürü suçlayabilirdim ama kalbimdeki gümbürdemeye asla mazeret bulamazdım. *Heyecanlıydım.*

Karşısında olup bitenleri hiçbir şekilde anlamıyor olmasına rağmen yanımdaki kadın derin bir iç çekti ve beni dürtüp gülümseyerek bana baktı. Ben de ona gülümseyerek bakmaktan başka bir şey yapamadım. Karşımda olup bitenler resmen sihir gibiydi. Ve o son sözleri, *artık bulunan kayıp şeylerle* ilgili söyledikleri...

Eh, tüylerimin ürpermesine neden olduğunu inkâr edemezdim.

Bir kez olsun notlarına bakmamıştı. Bir kez olsun duraksamamıştı. Ayrıca Platon'dan, sanki bir hafta önce oturup karşılıklı kahve içmişler gibi alıntı yapmıştı. Onu dinlerken her kelimesine, ses tonunun her yükselip alçalışına, sesinin her çatladığı yere asılı kalmıştım. Beni tamamen kendine bağlamıştı. Bir an Thira'da yaşayanlarla birlikte kan ter döküyor, diğer bir an her şeyin değiştiği o noktaya dönüyordum. Minosluların yataklarında panik işinde şaşkınlıkla uyandıklarını ve canlarını kurtarmak için kaçtıklarını görebiliyordum. Sülfürün kokusunu alabiliyordum. Tsunamilerin yarattığı telaşı ve korkuyu hissedebiliyordum. Sanki *oradaydım.*

"Vay canına," diye fısıldadım.

"Söylemiştim," dedi Theo, gözlerini ekrandan ayırmadan. Arkamıza bakınca, tam da Theo'nun söylediği gibi kamerayı görüp yanımıza doğru gelen bir kalabalık olduğunu fark ettim. Birkaçı babama soru sordu ve babam da cana yakın bir şekilde gülümseyip her birini cevaplamaya başladı. Biz de o sırada Theo'yla kameranın etrafına toplaşıp, çektiğimiz görüntüyü yeniden izlemeye başladık. Görüntü inanılmazdı, dengeli ve kesinlikle dikkat çekiciydi; ses olmadan bile kameranın, babamın yoğun duygusunu yakalayabildiğini görebiliyordum. Doğal, kendinden emin ve tam da havasında gibi görünüyordu.

"Vay canına," dedim yeniden ama bu kelimenin, havai fişeklerin yanındaki bir köz parçası gibi yetersiz kaldığının farkındaydım.

Theo gözlerime baktı. "Yunan tarihinin her büyük galibinin deyimiyle, sana söylemiştim."

Koluna vurdum ama bir yandan da gülümsememe engel olamıyordum. "Her zaman böyle iyi miydi?"

"Daha da iyi aslında. Sanırım burada olduğun için biraz gergindi. Normalde kollarını daha fazla hareket ettirir ve konuşması daha yoğun bir ses tonunda olur. Sanırım, Amerikalıların deyimiyle, pek havasında değildi."

Kendini kalabalığın içinden kurtaran babam yanımıza gelip, "Ne düşünüyorsun, Liv?" diye sordu. "İyi görünüyor mu?"

Kalbim göğsümde patlamak üzereydi resmen. Sadece on dakikalık bir çekime şahit olmuştum ve şimdiden bu belgeselin ortalığı ayağa kaldıracağını görebiliyordum.

Bir yanım performansını biraz yermek istiyordu ama yapamazdım. Bir parça da olsa onurumu korumak istiyorsam yapamazdım. "Baba, harikaydın. National Geographic aklını kaçıracak resmen."

"Öyle mi diyorsun?" Babamın gözleri umutla parladı. "Eh, gerçekten yardımcı oldun. Makyajla ve düzgün kıyafetlerle kendime güvenimin geldiğini hissettim..."

Göğsümdeki o sıcacık hissi görmezden gelmeye çalışarak gözlerimi kaçırdım. Ondan gelen iltifatlarla mutlu olmak istemiyordum ama yine mutlu olmuştum işte. "O pek bir şey değildi."

"Hem çekimin nerede yapılması gerektiğini de biliyorsun," dedi Theo, sanki az önceki sihri yapan benmişim gibi. Sanki tüm farkı yaratan benim yaptığım küçük ayarlamalarmış gibi. İşin aslı, babam aynı konuşmayı bir otobanda, üzerinde bir tavuk kostümüyle bile yapsa yine de aynı derecede inandırıcı ve büyüleyici olurdu.

Kartpostallara ve Theo'nun söylediklerine rağmen, babamın bana ihtiyacı yoktu. O kendi sihrini konuşturan biriydi. Her zaman da öyle olmuştu. Bu şekilde anlatıldığında, Atlantis'in gerçek olup olmadığını kimse umursamayacaktı.

Aklıma, İngilizce öğretmenimizin duvara astığı bir söz geldi. *Gerçeğin, iyi bir hikâyenin önüne geçmesine asla izin verme.* Babam için ikisi de geçerliydi: gerçek ve iyi bir hikâye. Peki ya bizler? Bizim akıntıya kapılıp sürüklenmekten başka çaremiz yoktu. Direnmek nafileydi.

Sırt çantamın askılarını düzeltirken, içimde dönüp duran sıkıştırılmışlık hissinin önüne geçemiyordum. "Sırada neresi var?"

Theo her şeyin mükemmel olmasını istiyordu, bu yüzden babamın ilk denemesi çok iyi olmasına rağmen, adaya turist tekneleri yanaşmaya ve insanlar izlemek için babamın etrafına doluşmaya başlamadan önce çekimi birkaç kez daha tekrarladık. İyi haber, kalabalık izleyicilerin, babamın içindeki masalcıyı tamamen ortaya çıkarması ve performansının daha da iyi olmasıydı. Kötü haber ise etraftakilerin gürültülü olmasıydı. İki Amerikalı turist çekimin orta yerinde gelip ne üzerinde çalıştığımızı sorunca Theo pes etti ve ekipmanları toplayıp tekneye geri döndük.

Günün kalanını Theo'nun drone'unun Nea Kameni ve Palea

Kameni'nin havadan çekimlerini yapabileceği yerlerde dolanarak geçirdik. Öğle yemeğinde babamın olta takımı çantasından çıkanları yedik; çantanın içinde dilimi yakacak kadar tuzlu büyükçe beyaz peynir küpleri, hayatımda yediğim en lezzetli domates dilimleri ve koca parçalara bölerek yediğimiz bir somun ekmek vardı. Ne zaman sıcak hava iyice bastırsa babam motoru durdurup *aragma* zamanı geldiğini söylüyordu. Theo bunu "Yunan işi dinlenme sanatı" olarak açıklamıştı.

İçimdeki Yunan bundan daha çok hoşlanamazdı herhalde.

Babam radyonun sesini açtı ve sihirli olta çantasının içinden gazoz çıkardı. Ardından ben teknenin kıç tarafında, ayaklarım suyun içinde, altımdaki mavi, derin suları düşünmemeye çalışarak otururken Theo'yla ikisi okyanus sularına dalıverdi. Açıkçası bu durum eziyetten farksızdı. Öğleden sonra hava o kadar sıcak olmuştu ki bir ara oturduğum yerde alev alacağımı sandım ama okyanus ne kadar serin ve ferah görünüyor olursa olsun, aklımdan öyle bir şey geçirmek bile kanımı donduruyordu. Santorini okyanusla can ciğer kuzu sarması olacağım bir yer değildi belli ki ama seviyeli bir ilişkimiz olabilirdi belki de.

Ammoudi Koyu'na geri döndüğümüzde güneşten yanmış, yorulmuş ve susamış hâldeydim ama bunlara rağmen geçirdiğimiz büyüleyici günden dolayı pırıl pırıl parladığıma da emindim.

Annem ada hakkında söylediklerinde haklıydı; daha önce hiç görmediğim harap, karmakarışık bir güzelliği vardı buranın. Ve babamla aramda yaşanan tüm tuhaf şeylere rağmen yanımızda tampon bölge olarak Theo vardı. Konuşma ne zaman keyifsiz bir noktaya sürüklense araya girip bir şaka yapıyor ya da müziğin sesini açıyordu. Burada bulunmanın bu kadar... kolay olacağı aklıma gelmezdi.

Hatta o kadar kolaydı ki Dax'le olan sorunlarım bile bir süreliğine aklımdan çıkıvermişti ama teknemiz karaya yanaşır yanaşmaz telefonum birden mesaj yağmuruna tutuldu.

Liv, konuşabilir miyiz?

Liv, orada mısın?

Ayaktayım, müsait olduğunda ara beni.

Santorini, Kaliforniya'dan on saat ilerideydi, bu da Dax'in bana sabahın köründe mesaj attığını gösteriyordu. Mesajlarına bakarken içim birden umutla dolmuştu. Bu, yaşadığımız son fiyaskoyu aştığı anlamına mı geliyordu? Yoksa gelip bana veda etmediği için pişman mı olmuştu?

Kafamda bu sorularla iskelenin tam ortasında kalakalmıştım ve babamla Theo ekipmanları tekneden indirmeye çalıştığı için biraz trafiğe yol açmıştım. "Mutlu görünüyorsun," dedi Theo, güneşten yanan omzu, yanımdan geçerken benimkine hafifçe sürtmüştü.

"Öyleyim," dedim. "Bir telefon konuşması yapmam lazım. Size yetişirim, olur mu? Taşımam için birkaç ekipmanı bırakabilirsin."

"Biz hallederiz." Babam bir elini omzuma koydu, sallanan iskelede sağlam bir şekilde duruyordu. "Kitabevinin yolunu bulabilir misin?"

Ona bakınca ne kadar solgun göründüğünü fark edip şaşırdım. Gözlerinin altındaki siyah halkalar yeniden ortaya çıkmıştı ve tüm ekipman çantalarını yüklenen vücudu çökmüş gibiydi. Çekim yapmak ve denize açılmak onu yormuştu sanki.

"Baba, yorgun görünüyorsun," dedim, bir anlığına telefonum tamamen aklımdan çıkmıştı.

Şapkasını hafifçe geri iterek bana gülümsedi. "Belgesel çekmek gençlere uygun bir iş."

"Dur sana yardım edeyim, patron." Theo, babamdaki çantalardan birini aldı. "Sen kaç yaşındaydın ki? Kırk falan mı? Evinde dinozor beslemek nasıl bir şeydi? Seni ısırıyor muydu hiç?"

"Neler diyor, duyuyor musun?" dedi babam ama yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Duydum." Theo'nun bunları söyleyip paçayı sıyırabilecek tek insan olduğuna da emindim. "Yukarıda görüşürüz."

Babam ve Theo yukarı çıkan patikada gözden kaybolurken ben de suyun kenarındaki yolu takip etmeye başladım; volkanik kayalar üzerinde dikkatlice yürüyor, gelgitlerin oluşturduğu minik gölcükler arasında geziniyordum. Kıyıdaki su öylesine berrak bir turkuaz rengindeydi ki altındaki minik taşları kolaylıkla seçebiliyordum. Sonunda taşlar daha büyük kayalara dönüştü ve yolun sonunda koya bakan, büyük pürüzsüz bir kaya buldum.

Derin bir nefes alıp telefonda arama tuşuna dokundum. Dördüncü çalışta Dax cevap verdi.

"Liiiiiiv," dedi, adımı uzatarak.

"Dax!" Neşeli ve tamamen normal gelen sesiyle içim öylesine rahatlamıştı ki neredeyse kayanın üstünden düşüyordum. Bacaklarımı çekip bağdaş kurarak güvenli bir pozisyon aldım. "Nasılsın?"

"Seni özlüyorum. Portland'dan iki saat aralıksız sürdük ve sonunda gecenin yarısını dinlenebileceğimiz bir yerde geçirdik, o yüzden buraya varmamız çok uzun sürdü. Kız arkadaşım nasılmış bakalım?" Sesi çok rahat ve cana yakındı, kaslarım rahatlamayla resmen jöleye dönmüştü.

"İyiyim. Çok iyiyim." Derin bir nefes verirken yüzümde bir gülümseme belirdi. "Sesin... değişik geliyor. Kızgın değilmişsin gibi?"

"Eh..." O da derin bir nefes verdi. "Kuzenimle konuştum ve o da, liseler için tanıtım başvuru gününü kaçırmanın dünyanın sonu olmadığını söyledi. Kabul ettikleri öğrencilerin çoğu o günlere katılmıyor, o yüzden hâlâ kabul edilmen için bir şans var. Onunla sanat programı hakkında bile konuştum. Çok sağlam bir sanat tarihi bölümleri olduğunu söyleyince ben de arayıp birkaç broşür istedim. Döndüğünde onlar da gelmiş olur."

Dalgın bir şekilde sandaletlerimi çıkardım ve ayaklarımı güneşten kavrulmuş taşa koydum. Tam da Dax'in yapacağı şeydi bu. *Birinci adım, problemi tespit et. İkinci adım, problemi çöz. Üçüncü bölüm, kutla.*

Sanat bölümünde okumak istemiyordum. Sanat *yapmak* istiyordum. Ama sesi çok neşeliydi ve çok düşünceli bir şey yapmıştı. Ayrıca ona üniversite için başka planlarım olduğunu söylemenin sırası mıydı şimdi? Hayır. Bu konuşma ben eve dönünceye kadar bekleyebilirdi.

"Teşekkürler, Dax. Gerçekten çok düşüncelisin."

"Hiç sorun değil. Stanford'a başvurma düşüncesi bile insanın sinirlerini harap edebiliyor. Ben de öyle olmuştum. İstersen sana başvuru sırasında yardımcı olabilirim."

Gözlerimi kapayıp annem gibi şakaklarımı ovalamaya başladım. Şimdi ne diyecektim peki? "Şey, Dax..."

"Kazı nasıl gidiyor?" diye sordu, tereddütlü cevabı geçiştirerek.

Kazı mı? Neden bahsettiğini anlamam birkaç saniye sürmüştü. Ona söylediğim yalandan bahsediyordu. Paralel bir evrende, tarih profesörü olan babamla arkeolojik bir kazı üzerinde çalışıyorduk aslında.

"*Harika* gidiyor," dedim hemen. Keşke bu hikâye üzerinde biraz daha çalışsaydım. Bir tutam saçımı ağzıma sokup kemirmeye başladım. "İyi gidiyor. Aslında biraz sıkıcı. Bir sürü insan bir şeyler buluyor ve onları kategorilere ayırıyorlar falan..." Elimi hayal kırıklığıyla yüzüme kapadım. Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu açıkçası. Arkeolojik eser kazılarıyla ilgili bildiğim her şey filmlerden geliyordu. Ayrıca yeniden yalan söylediğimi anlarsa ne olacaktı?

Birden aklıma mükemmel bir fikir geldi. Konuşmayı belgesel tarafına çekebilirdim. Sonra gerçek proje ortaya çıktığında yalanım anlaşılmazdı. "Dax, bil bakalım ne oldu? National Geographic babamın işlerinden birine dahil olacak. Bir belgesel üzerinde çalışıyoruz."

"Liv?" Araya bir kız girmişti. "Liv, benim. Sophie."

"Aa... Selam Sophie," dedim, şansımı kaçırdığımı fark ederek.

"Hoparlördesin," dedi. Ardından kanıtlamak ister gibi bir

sürü ses yükseldi. Bağrışmalar, gülüşmeler... su sesi. "Alec de burada."

"Selam Liv," diye bağırdı Alec.

"Selam." Başımı ellerim arasına aldım. Alec, Dax'in en yakın arkadaşıydı ve Sophie de onun kız arkadaşıydı. Üçü anaokulundan beri arkadaştı ve Dax'le çıkmaya başlayınca Sophie beni arayıp partilere ve yatıya kalmalı gecelere davet etmeye başlamıştı. "Neden herkes erkenden uyandı?"

"Neden geç saate kadar ayaktalar demek istiyorsun. Bütün gece uyumadık, şimdi herkes kahvaltıya ve sörfe gidiyor, sonra uyuyacağız. Buraya gelmek çok *uzun* sürdü ama Balboa çok güzel ve Matthew'un babasının evi de şahane. Üç jakuzi ve sayamadığım kadar çok yatak var burada."

Arkadan gelen gürültü ve bağrışmalarla birlikte Sophie'nin sesi gider gibi oldu; kafamda oradaki görüntünün nasıl olduğunu canlandırabiliyordum. Her yerde gazoz kutuları, parlak renkli plaj havluları ve deniz kıyafetleri giymiş bir sürü genç.

Oturduğum kayanın bir köşesini tuttum, önümde uzanan vahşi dalgalara sessizlik içinde öylece baktım. Benim küçük plajım onlarınkinden iki bin kilometre uzakta olsa da, şu anda aradaki mesafe iki milyon kilometreymiş gibi hissediyordum.

"Liv, neden bana gelmeyeceğini söylemedin? Gerçekten de Yunanistan'da babanı mı ziyaret ediyorsun? Baban olduğunu bile bilmiyordum."

"Şey..." Minik bir kahkahaya benzeyen bir ses çıkardım ama aslında ne tepki vermem gerektiğini bilmiyordum. Şaka mı yapmıştı, yoksa... Ama tam olarak ne demek istediğini belirtmediği için bir cevap vermem gerekiyordu. "Şey... birçok insanın babası var," dedim zayıf bir sesle. "Sanırım benimkinin bahsi hiç açılmadı."

"Doğru," dedi, tuhaf tepkimi az da olsa yumuşatarak. Ardından gizli bir şey söyleyecekmiş gibi sesini alçalttı. "Eh, bir an önce dönsen iyi olur. Bikinili kızlar Dax'in etrafını köpekbalığı gibi sardı bile."

Yüreğim ağzıma fırlarken tırnaklarımla kayayı kazımaya başladım. "Hangi kızlar?" Sesim zayıf ve kıskançlık dolu çıktığı için kendimden nefret ediyordum.

Sophie gülerken onun uzun, koyu renk saçlarını arkaya savurduğunu gözümün önüne getirebiliyordum. "Genellikle son sınıflar," dedi. "Maya'nın UC Berkeley'ye girdiğini duydun mu?"

"Evet," dedim yine zayıf bir sesle. "Orada mı o da?"

"Dax'le aynı arabada geldi. Arabada iki kişi daha vardı tabii ama Maya, eski okullarının önünden geçebilsinler diye özellikle onun arabasıyla gelmek istedi." Bir kahkaha attı ama söyledikleri hiç de komik değildi aslında. "Maya konusunda endişelenme. Herkes Dax'in sana bayıldığını biliyor."

Sophie sustu, gülmemi ya da ona katılmamı bekliyor gibiydi ama ben söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum. Onunla aynı üniversiteye gitme niyetimin olmadığını öğrendiğinde de Dax bana bayılacak mıydı acaba?

"Teşekkürler, Sophie," dedim sonunda. "Telefonu Dax'e verebilir misin? Ona söylemem gereken bir şey var."

Endişe içimde öyle bir büyümeye başlamıştı ki okyanusun üzerinde parıl parıl parlayan güneşi bile gölgeliyordu.

"Tabii ki. DAX!" Sophie, telefonu uzaklaştırmaya bile tenezzül etmeden bağırınca neredeyse kulak zarım yırtılıyordu. Yüreğim ağzımda bekledim ama biraz sonra yeniden Sophie'nin sesi geldi. "Üzgünüm, nereye gittiğini bilmiyorum. Ortadan kayboldu."

Gözlerimi kapatıp Maya'yla bir yere gittiğini düşünmemeye çalıştım. Geceyi bir kamyon durağında Dax'le geçiren ve onunla aynı okula gidecek olan Maya. Ellerim tir tir titriyordu ama içimdeki tüm gücü toplayarak sesimin sakin, hatta biraz da sıkkın çıkması için çabaladım. "Sorun değil. Ona beni aramasını söyler misin? Onu bulduğunda yani."

"Tabii. Yeniden konuşuruz!" Ardından telefonu kapadı ve sessizlikle başbaşa kalıverdim.

Bu kötü. Çok, çok kötü. Telefonu cebime sokup bacaklarımı açmak için ayağa kalktım. Yürüdüğümüz o yollardan dolayı şimdiden kas ağrısı çekmeye başlamıştım ama vücudumun hareketsiz kalmaya niyeti yoktu. Bir kayadan diğerine zıplayarak suyun kenarına doğru ilerledim.

Burada Hugo'nun tablolarından birine konu olabilecek bir manzara vardı. Kayalar suyun içinden güçlü ve karanlık bir şekilde yükseliyor, dalgalar her yanından onları dövüyordu. Popüler bir yüzme alanı olduğu belliydi çünkü geride bırakılmış deniz gözlükleri ve havluların yanında, kayalardan birinin kenarından yukarı uzanan bir de merdiven vardı.

Dax'in aramasını beklerken kumsalın etrafında gezindim. Ama aradan yarım saat geçtikten sonra pes ettim. Beni aramayacaktı ve ben de dönene kadar ona olanları söyleyemeyeceğim gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydım. Zaten yüz yüze söylemek çok daha mantıklı geliyordu.

Merdivenleri tırmanmaya çalışırken neredeyse yarım saat geçmişti; tepeye ulaştığımda ve akşamüstü kalabalığına karıştığımda duygusal olarak tam bir harabeydim. Tek istediğim kitabevine dönmek, bir köşede saklanıp kitap okumaktı. Ama oraya vardığımda hiç de öyle olmayacağını anladım. Sakinlemesi bir yana, kitabevi sabahkinden daha da kalabalıktı ve hâlâ capcanlı görünen Ana, kalabalıkları bir sirk amiri gibi yönlendirmeye devam ediyordu. Babam ve ekipman yığını ortalarda yoktu. Dükkânda yolumu bulmaya çalışırken Theo'yu bir merdivenin tepesinde, müşteriye bir kitabı uzatmaya çalışırken gördüm. "Kalamata!" diye seslendi beni görür görmez. Dönüp, ona ulaşmaya çalışan müşteriyi tamamen görmezden geldi. "İyi misin? Baya bir süredir yoksun."

Başımı sallarken gözlerime yaşların akın ettiğini hissedebiliyordum.

Bunu gören Theo, merdivenin tepesine çıkmasına neden olan işi ânında unutup yanıma koştu. "Sorun ne?" Ellerini omuzlarıma koyarak beni ayakta tutmaya çalıştı.

Yeniden başımı salladım. Kafamı dağıtacak bir şeyler lazımdı. Dax'i düşünmemi engelleyecek bir şey. "Dükkânda yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Theo'nun alnı kırışıverdi. "Çalışmak mı istiyorsun?"

Gözyaşlarımı silerken kafamı salladım. "Çalışmak, gönüllü olmak, çıraklık, artık ne dersen de. Bir şeylerle meşgul olmam lazım."

Bir anlığına bana baktı, ardından boğazını temizleyip daha resmî bir tonla devam etti. "O zaman sana iyi bir haberim var. Kanadalı Geoffrey, en sevdiği uydurma balerinle geleneksel görüşmesine gittiği için eksiğimiz var. Ama Atlantis'in Kayıp Kitabevi'nde öyle herkesi işe almıyoruz. Minik bir mülakat yapmalıyız önce. Vasıfların neler?"

Yanağımın içini kemirirken, az önceki gergin hâlime rağmen şimdi gülümsememi bastırmaya çalışıyordum. "Şey... Kitap okurum. Hem de çok. Ayrıca bir zamanlar oyuncak bir kasam vardı." Bir müşterinin ödemesini alan Ana'yı işaret ettim. "Ayrıca hafta sonları dışarı çıktığında üvey halamın evcil faresine bakarım."

"Çok etkileyici," dedi Theo. Bapou bastonuyla, neşeli bir edayla bir müşteriyi dürtüyordu, bunu gören Ana hemen araya girdi.

Theo bana döndü. "Eh, bu üç özellik, seni burada çalışan herkesten daha vasıflı hâle getiriyor. Tebrikler, Kalamata, işe alındın."

Bölüm 13

#13 SANDALAĞACI KOKULU TIRAŞ SABUNU

Kendisi mi almıştı yoksa hediye mi gelmişti, bilmiyordum ama o da annemin parfümünü kullandığı gibi kullanıyordu onu, azar azar ve sadece özel etkinlikler için. Parlak ahşap bir kutusu vardı, annemle babamın özel bir akşam planı olduğunda banyonun tezgâhında belireceğini ve oturma odasına onun derin, topraksı kokusunun yayılacağını biliyordum.

Ne zaman işinden ayrılsa tıraş olmayı bırakırdı ve sekiz yaşıma geldiğimde artık bunun kaç kez olduğunu bile unutmuştum. Kovulduğunu da söylemezdi. Onun yerine, "Yarın nereye gidelim, Olive?" derdi, ben de anlardım.

THEO'NUN SON DERECE DİKKATLİ MÜLAKATININ ARdından Ana'nın beni Atlantis'in Kayıp Kitabevi içindeki şiddetli tayfunun içine salmakta hiç de sakınca görmemesine mutlu olmuştum. Dakikalar içinde etrafı toparlamaya, yeni dönen Geoffrey'ye kasada paketlemeye yardım etmeye, insanları tıklım tıkış romantik kitaplar bölümüne yönlendirmeye başlamıştım. Arada bir sakinlik oluyor ve zihnim hemen Dax'e ve üniversite bilinmezlerine doğru kayıyordu ama çok geçmeden bir

müşteri bana soru soruyor ya da Theo beni bir köşede yakalayıp ani bir çalışan performansı sorgusuna tutuyordu. Ben de Dax'le ilgili düşünceleri yeniden derinlerde bırakıp yüzeyde akıp gitmeye devam ediyordum. Harika.

Son müşterileri de uğurladığımız sırada güneş turuncu bir daire hâlini almıştı; biz de üzerimize kapüşonlular ve birkaç şişe su alıp doğruca terasa çıktık.

Ana bize ayaküstü hızlıca bir şeyler yedirdikten sonra, Bapou'yu da alıp eve gitti. Geoffrey de Mathilde için çiçek sipariş vermekle ilgili bir şeyler geveledikten sonra ortadan kaybolunca terasta Theo'yla ikimiz kaldık. Bütün gün tırmandıktan, eşya taşıdıktan ve suda geçirilen vakitten sonra vücudumdaki tüm kaslar ağrıyordu, bu yüzden kendimi ahşap sandalyelerden birine atıverdim. Hemen altımızda cesur ve pırıltılı bir şekilde uzanan kaldera manzarasına bakarak iç çektim.

"Sıkıcı bir gündü," dedim, ayaklarımı duvarın kenarına dayarken.

"Aşağıda dünya kadar iş yaptın, Kalamata." Theo da yanıma bir sandalye çekip oturdu ve bana doğru dönüp yanağını sandalyenin sırtına dayadı. Kitabevinin kalabalığından sonra hiç yorulmamış gibi görünüyordu. Hatta enerjik göründüğü bile söylenebilirdi. O ve Ana'nın pili bitmek tükenmek bilmiyor gibiydi. "Seni terfi ettirmek istiyorum, yarı zamanlı maaşsız çalışan olmanı istiyorum."

"Kabul."

"Güzel çünkü senin için bir şey yaptım." Elini cebine soktu ve bana arkasında yaka iğnesi olan küçük, plastik bir disk verdi. Kendi yaka kartım vardı artık. OLIVE DEĞİL.

"Çok komik olduğunu sanıyorsun, değil mi?" dedim, kartı avucumda tutarken. "Nasıl yaptın bunu?"

"Çok komik olduğumu *biliyorum*," diye düzeltti. "Mağarada yaka kartı makinemiz var. Geçen yaz boyunca sanırım otuz kadar stajyer değiştirdik, annem de sonunda gidip kendi yaka kartı makinesini aldı."

"Harika." Kartı dikkatlice EKİP tişörtümün yakasına taktım, tam kalbimin üzerine ve Theo da başparmağını kaldırarak bana gülümsedi. Tenim bütün gün üzerime sıçrayan deniz suyundan dolayı kaşınıyordu ve saçlarım da dağınık ve yapışık tutamlara dönüşmüştü. En son ne zaman aynaya bakmadan bu kadar uzun zaman geçirdiğimi hatırlamıyordum ama Oia'daki bir şey, bunu hiç umursamamamı sağlıyordu.

"Babam bu akşam buraya geri döner mi sence?" dedim arkaya bir bakış atarak. Günbatımı kalabalıkları oluşmaya, her taraftan sesler ve kahkahalar yükselmeye başlamıştı.

Theo kafasını salladı. "Büyük ihtimalle gelmez. Senin geleceğini öğrendiğinden beri durmadan koşturuyor. Ayrıca bu belgesel işine fena hâlde gömülmüş durumda. Bence bir gece dinlenmeye ihtiyacı vardır."

"Haklısın," dedim.

Bir anlığına sessizce durduk, güneşin yavaşça kayışını izlerken Theo mucizevi bir şekilde hiçbir şey söylemeden sakince oturdu. Güneş tam ufukla birleşmişti ki Theo uzanıp omzumu dürttü. "Aşk çocuğuna ne oldu? Aradı mı?"

Gözlerimi günbatımından çekmeden, "Hı-hı," dedim.

"Ee?"

"İşler daha... iyimtırak gibi."

"İyimtırak mı?" Bakışlarının yoğun bir şekilde üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. "Kalamata, üzgünüm ama dilinizde öyle bir kelime yok."

İç çektim. "Bana kızgındı ama artık değil. Durum iyi yani." Sesim tam olarak ikna edici çıkmayınca Theo'nun bunu yakalayacağını hemen anladım. Kamerası olmadığı zamanlarda bile çalışan bir zum özelliği varmış gibi hissediyordum.

"Sana neden kızgındı?"

Güneş suyun üzerinde altın rengi bir çizgi oluşturmuştu ve dalgalar üzerindeki o çizgiye bakarken ışıktan gözlerim yandı. Theo'ya üniversite mevzusunu açmayacaktım tabii ama kalan-

ları anlatabilirdim. "O ve arkadaşlarıyla bir geziye gitmem gerekiyordu ama buraya gelebilmek için son dakikada iptal ettim."

Duraksama.

Ona bir bakış atma riskini aldım ve karşılığında yoğun, saf bakışlarıyla karşılaştım. "Sekiz yaşından beri görmediğin babanla vakit geçirmek için gezinizi iptal etmene mi kızdı?"

Çok sertti. Theo'nun ağzından çıkınca kulağa adil değilmiş gibi geliyordu.

Kollarımı göğsümde kavuşturup hemen karşıya döndüm. "Sadece o değil ama. Genel olarak da onun için hayal kırıklığı oldum."

Daha önce bunları hiç söylememiştim, aklımda böyle bir düşünce bile belirmemişti ama ağzımdan çıkar çıkmaz doğru olduğunu fark ettim. Bazen içimde hissettiğim ağır bir duyguydu bu. Günbatımı içimdeki bir şeyleri çözmeye mi başlamıştı yoksa?

Göz kenarıyla Theo'nun kaşlarını kaldırmış bana baktığını görebiliyordum. "Neden hayal kırıklığı olasın ki? Harikasın sen. Yani tamam, horluyorsun, bir de isminle ilgili şu tuhaf olayın var ama seninle sadece yirmi dört saat geçirmiş olmama rağmen senden ancak bunlardan biri yüzünden bıkabilirim gibi geliyor."

"Theo," diye sızlandım.

"Tamam, ikisi yüzünden. Ama cidden, neden hayal kırıklığı olasın ki?"

"Büyük ihtimalle değilimdir. Unut gitsin, tamam mı?" Bir gerginlik dalgası üzerimden geçip gider gibi olunca hemen konuyu değiştirdim. "Peki ya sen? Kız arkadaşınla olanları anlatsana biraz."

Başını hafifçe eğdi. "Sana söylediklerim dışında pek bir şey olmadı. Biz taşındık, o Londra'da kaldı."

Daha fazla açıklama yapmasını bekliyordum. "Neler oldu peki? Uzun mesafeli ilişki yürümedi mi?"

Bu soruları zaten cevaplamıştı ama çaresizce konuyu dağıtmaya çalışıyordum. Düşünmek bile midemin burulmasına ne-

den oluyordu. Dax sonbaharda üniversiteye gidince biz de aynı durumda olacaktık. Yazı atlatmayı başarabilirsek tabii.

Başını hayır anlamında salladı. "Dediğim gibi, uzak mesafe bana göre değil."

"Ama yürütebilen çok insan var." Sesimde bir parça çaresizlik vardı. Hangi okula gidersem gideyim önümüzdeki yılı Dax'le ayrı geçireceğimiz belliydi.

Theo yeniden başını salladı. "Anne babam birlikteyken iki yılda bir taşınıyorduk. Başlarda arkadaşlıklarımı korumaya çalıştım ama bir süre sonra sürekli birilerini özlediğimi fark ettim ve bu da o an elimde olan şeyden zevk almamı zorlaştırıyordu. O yüzden artık hayatımın değişmez kuralı bu: Uzun mesafeli ilişki ya da arkadaşlık yok. Sürdürmeye çalışmanın yarattığı ıstıraba değmiyor."

"Anı yaşamak," dedim, okuldaki yoga derslerimi düşünerek. "O zaman... Santorini'den gittiğim anda..."

"Benim için ölüsün," dedi Theo hiç önemli bir şey değilmiş gibi. "Bu kadar işte. Bir daha hiç konuşmayız."

Güldüm ama içimde minik bir sızı hisseder gibi olmuştum. "Bildiğim iyi oldu."

Omuzlarını silkti. "Dürüst olmayı seviyorum. Hem Demy de sonucun böyle olacağını biliyordu. İlişkimiz devam ederken her şey güzeldi ama taşındıktan sonra birlikte kalmaya çalışmak bütün iyi hatıralara zarar verecekti. Onun üniversitede yeni şeyler deneyimlemesi gerekiyordu. Eminim ki başka biriyle birliktedir ve güzel zaman geçiriyordur ki zaten öyle de olması lazım."

Ne kadar da *olgunlukla* anlatıyordu. Aklıma Dax'in üniversiteye gidecek olması gelince yeniden midem buruldu. O da başka insanlarla birlikte olmak, üniversite hayatının tadını mı çıkarmak isteyecekti? Ayrıca onunla aynı okula gitmeyeceğimi söylediğimde neler olacaktı? "Yani bundan memnun muydu?"

"Hımm..." Mahçup bir şekilde gözlerini kırpıştırdı.

"Ah, doğru ya. Hâlâ arkadaşsınız ama birbiriyle konuşmayan türde," dedim, bir gece önce bana söylediğini tekrarlayarak.

Ona bir süre daha bakmaya devam ettim. Bir kez olsun onun gözlerini kaçırdığını görmek tatmin ediciydi. "Theo, hadi ama. Ondan *gerçekten* hoşlanıyor muydun? Çünkü saçmalık ölçerim baya zirveyi gösteriyor."

Dudakları bir gülümsemeyle aralandı. "Kalamata, yalan söylemiyorum. Sana doğruyu söylüyorum. Ondan çok hoşlanıyordum. Komik ve akıllıydı. Ama ne anlamı vardı ki? En iyi ihtimalle birkaç ay daha münasebetimiz olacak..."

"Münasebet mi?" dedim şaşkınlıkla. "Hangi yıldasın sen, 1950'lerde mi?"

Beni duymazdan geldi. "Geç saatlere kadar telefonda konuşacak, bir oraya bir buraya pahalı seyahatler yapacaktık ve sonra o aramalar, seyahatler giderek azalacak, araya kıskançlıklar, kavgalar girecekti..." Sağlam bir iç çekti. "Gördün mü? Fekaletten farksız."

Bir kaşımı kaldırarak ona baktım. "Sanki daha önce bunu yaşamışsın gibi anlattın."

"Bunu kabul ya da inkâr etmeyeceğim. Ama iyi bir kural, Kalamata. Ânın tadını çıkar ve sonra da hatıraları hediyelik eşya gibi yanında götür. Bu benim hayat felsefem. Sen de denemeye ne dersin?"

Yeniden sandalyesinde arkasına yaslandı, gözleri benimkilerle buluştu. Turuncu gökyüzü teninde parlıyor, gözlerinin daha koyu görünmesini sağlıyordu; bir anlığına bu söylediğleriyle bana bir şeyler anlatmaya mı çalışıyor diye düşündüm. Burada geçirdiğim zamanın tadını onunla çıkarmam gerektiğini mi söylemeye çalışıyordu? Bana bir kaçamak önerisinde mi bulunuyordu?

Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu.

"Theo..." diye söze girdim ama tam o sırada güneşin tamamen gözden kaybolmasıyla arkamızdaki kalabalık büyük bir alkış kopardı ve adayı bir rüzgâr sardı.

"Gördün mü? İşte böyle." Theo, rüzgâr saçlarını gözlerinin önüne savururken, şimdi morun tonlarına bürünen gökyüzünü

işaret ediyordu. "Ânın tadını çıkar. Ben bir Bapou'yu kontrol edeyim. Görüşürüz."

"Görüşürüz," diyebildim sadece. Ayağa fırlamasıyla merdivenlerde kaybolması bir oldu ve beni kafası karışık, biraz da ne yapacağını bilmez bir hâlde orada bıraktı. Theo'nun tek istediği belli ki arkadaş olmaktı, daha fazlası değil. Ama neden sürekli aksini düşünüyordum?

Kitabevinde takılmak fazlasıyla bunaltıcı geldiği için, Theo'nun içimde uyandırdığı tüm o karmaşık duygulardan kurtulduktan sonra doğruca çizim defterime ve yağlı pastellerime gittim. Pasteller umduğumdan da iyiydi, canlı renkleri ve tam da doğru ısıda beklemiş tereyağı gibi yumuşacık bir yapısı vardı. Sonraki bir saat boyunca orada oturup sessizce resim yaptım ve uçurum kenarında, karanlıkla birlikte tek tek beliren ışıkların oluşturduğu manzaranın tadını çıkardım. Tam Ammoudi Koyu'nun bir taslağını çıkarıyordum ki Theo yeniden geldi.

"Hadi gidip mavi kubbeleri görelim."

Gözlerimi çizim defterimden ayırmadım. "Uçurumun kenarındakileri mi diyorsun? Bu sabah deniz kenarındayken gördüm onları."

Kartpostallara ve Oia'nın anacaddesinde asılı olan görsellere bakılırsa kobalt mavisi kubbesi olan küçük beyaz kiliseler, köyün maskotu gibiydi. O görsel her yerdeydi.

"Ama onları yakından gördün mü? Ya da gece?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Görmek için yürümem gerekiyor mu? Öyleyse bugün yeterince yürüdüm bence."

Elini çizim defterimin üzerine kapadı ama çizime dokunmamaya dikkat ediyordu. "Kalamata, insanlar dünyanın dört bir yanından mavi kubbeleri görmeye geliyor ve sen onları gece görebileceksin. Gerekirse seni taşımaya bile razıyım. Ayrıca bütün gece bakıp durmayasın diye telefonuna da el koyuyorum. Hadi."

Santorini, geceleri tamamen farklı bir kişiliğe bürünüyordu; durgun bir sessizlikle birlikte serin ve karanlık havası, içimde parmak uçlarımda yürüme isteği yaratıyordu. Yalnızca okyanusun, arada bir oradan buradan yükselen konuşmaların ve tepedeki restoranlardan yükselen çatal bıçakların sesleri vardı.

Oia'nın gece versiyonu bir yandan da kafa karıştırıcıydı. Eğer dikkat etmezseniz, kıvrılıp bükülerek ilerleyen dar geçitlerde kaybolmanız işten bile değildi. Çoğu bina aynı boy ve şekildeydi, anacadde de kasaba kurulurken üzerine çok düşünülmeden kurulmuş gibiydi. Her yerden fırlayan beyaz renk her şeyi daha beter kılıyordu ama Theo nereye gideceğinden emin, güvenle ilerliyordu.

Anacaddede ilerlerken Theo lüks bir kuyumcunun yanından sağa döndü, oradan zar zor görünen bir yola girdi ve ardından kendimizi uçurumun üstündeki evlerin karmakarışık yollarında ilerlerken bulduk. Falezlerin üstündeki evler, daha çok minyatür kepenkli pencereleri ve çoğu yetişkinin geçerken eğilmesi gereken kapıları olan ufacık mağaralar gibi görünüyordu. Aralarında uzanan yol fena hâlde kafa karıştırıcıydı, sert dönüşler, denk olmayan merdivenler ve çıkmaz sokaklarla doluydu.

"Burası labirentten farksız," dedim, Theo'nun arkasından düzensiz basamakları dikkatle çıkarken.

"Böyle tasarlanmış," dedi Theo, omzu üzerinden bana bir bakış atarken. "Korsanlar büyük bir tehditmiş eskiden ve bu yağmalanacak yeni yeri fark etmesinler, uzaktan her şey manzarayla bütünleşsin diye evlerini beyaza boyamışlar. Yine de korsanlar tarafından fark edilirlerse sadece buranın yerlileri sokaklar arasında nereye gidileceğini biliyormuş, bu da korsanların kafasını karıştırırken yerlilere de kaçmaları için biraz da olsa zaman kazandırıyormuş."

Kafam bir anlığına verdiği tarih dersine kayınca adımı atarken basamağa denk getiremedim ama Theo'nun eli benimkini

yakalayınca dengemi sağladım. Hiçbir şey demedik ve o da elimi bırakmadı ama bana bakmamıştı bile. Onun yerine patikada ilerlerken elimi sıkıca tuttu. Ben de kaygan yol iyice tehlikeli bir hâl aldığı; kalbim sert ve düzensiz bir şekilde atmaya başladığı ve birinin elini tutmak iyi hissettirdiği için elimi çekmedim.

Theo açıklamalarına devam etti. "Korsanlar büyük bir tehdit olmaktan çıktığında bu sefer de Osmanlılar işgâle gelmiş ve o zamanlar beyaz ve mavi bir başkaldırı hareketiymiş. Türkler kendi bayraklarının dalgalanmasına izin vermiyormuş, onlar da evlerini bayraklarının rengine boyamışlar."

"Asiler," dedim, tepeye bakarak. Oia'nın sakin bir güzelliği vardı ama asıl enerjisi tarihinde yatıyordu. Bu çok anlamlı geliyordu. Babam gördüğüm en asi insanlardan biriydi, kimsenin düşündüğünü umursamazdı. Belki de bu memleketinden ona geçen bir şeydi.

Elimde, Theo'nun sıcak ve güven veren elini hissedebiliyordum ve bırakmasını bekliyordum. Ama o bırakmıyordu, ben de çekmiyordum. Yanaklarımın alev almasına neden olmasının dışında hem duygusal hem de fiziksel olarak sağlam bir his veriyordu.

Theo beni ustalıkla labirentin dışına doğru çıkarırken arada mavi kubbeleri görüyordum ve sonunda, üzerinde ÖZEL ALAN yazan ipek bir halatın önüne geldik. Hemen arkasında kubbeler tüm heybetiyle yükseliyor, karanlıkta spot lambalarının ışığıyla parlıyor ve kobalt mavisi, beyaz gövdesi üzerinde patlıyordu. Theo haklıydı. Harika görünüyorlardı.

Theo'nun kibarca bıraktığı karıncalanan elimi sessizce kubbelere bakarken cebime soktum.

Fotoğraflar kubbelerin gerçek güzelliğinin hakkını veremiyordu. Tablolar da öyle. Hiçbir şey burada olmakla kıyaslanamazdı. Yavaşça nefesimi verdim. "Tamam, sen kazandın. Buna değdi."

"Söylemiştim."

Dönüp etraftaki koyu renkli kepenkleri olan evlere baktım. Yakınlardaki bir verandada bir jakuzi görünüyordu ve kenara

iki şarap kadehi bırakılmıştı. Birkaç evin ışıkları yanıyordu ama çoğu karanlık ve sessizdi. "Şuralar nedir?" diye sordum.

"Mağara evler. Bizimkiler boşandıktan sonra annemin bunlardan birkaçına yatırım yapıp turistlere kiralamak gibi bir fikri vardı. Ama sonra babanla yeniden iletişim kurdular ve ortaya kitabevi fikri çıktı." Bize en yakın mağara evi işaret etti. "Bu evler, eskiden Oia'nın yoksul insanlarının yaşadığı yerlerdi. Şimdi ise tam tersi. Şu anda fiyatları ne, tahmin et."

En yakındakine şöyle bir baktım. Annemle birlikte bir zamanlar yaşadığımız evden çok daha küçüktü, iki küçük penceresi ve ancak bir sandalyeyle sehpanın sığacağı bir verandası vardı. "Hiçbir fikrim yok."

"Üç milyon dolar."

Ağzım açık kalmıştı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedi. "İnsanlar Oia'yı deneyimlemek istiyor. Hem burada her şey turistler üzerine kurulu. Babanın turistler için bir kitabevi açma fikri çok iyiydi. Oia'nın eksik parçalarından biri gibiydi. Ayrıca Atlantis bağlantısı da vermek insanların çok daha ilgilenmesini sağladı."

Tabii ki Theo haklıydı. Fikir mükemmeldi. Atlantis'in peşinden koşuyor olmasaydı, büyük ihtimalle çok başarılı bir iş insanı olurdu. Bunu düşününce keyfimin kaçar gibi olduğunu hissettim. "Kitabevinde yaşamayı seviyor musun?"

Omuzlarını silkti. "Sevmiyor değilim. Hem büyükbabam bizim eve taşındıktan sonra, ev birden çok kalabalık oldu. Biraz kendime ait alana ihtiyacım vardı. Ayrıca elinin altında her zaman okuyacak bir şeyinin olması çok iyi."

Theo'nun cebinde çalan telefonum birden keskin sessizliği bölüverdi. Almak için büyük bir savaş vereceğimi sanıyordum ama Theo ekrana bile bakmadan telefonumu bana uzattı. Annemden bir mesaj gelmişti. **Madem aramalarıma cevap vermeyeceksin, o zaman neden hattın için tonla para ödüyoruz biz? Güvende misin? Durmadan beyaz peynir yiyor musun? Julius, orada Yunan Ninja görüp görmediğini sormamı istedi. Çekimler nasıl gidiyor?**

Güldüm ama bir yandan da evimi özlediğimi hissetmiştim. Küçük ninja kardeşimi, annemi ve James'i özlemiştim. Onlardan sadece sanat kampına gittiğimde bu kadar uzak kalmıştım ve o sadece üç gündü.

"Dax mi?" diye sordu Theo, gözlerini bana dikerek.

Başımı hayır anlamında salladım. "Annem. Sanırım bütün gün beni aramış."

Bir anlığına bana öylece baktı. "Bütün gün sınırları aşıp durduğumu biliyorum ama sana kişisel bir soru sormamda sakınca var mı?"

"Kişisel *olmayan* sorular sorduğun oluyor mu ki?" Öyle tiz bir kahkaha attım ki hemen rahatsız olup sustum.

Gözleri alayla kocaman oldu ve omzunu benimkine hafifçe vurdu. "Ben bir *canavar* değilim, Kalamata. Hayır diyebilirsin ve ben de konuşmayı keserim. Söz."

"Söz mü?" Gözlerimi kaçırmak inanılmaz zor olmuştu. İnsanlar onunki gibi kirpikler için tonla para ödüyordu.

"Yemin ederim." Bir elini abartılı hareketlerle göğsüne dayadı.

İçimden soru sormasına izin vermemek gelmişti ama merakım buna engel oldu. Theo'nun erkek arkadaşımla olanlar için söyleyecek bir şeyleri olduğu belliydi ve ben de söyleyecekleriyle *az da olsa* ilgileniyordum. Ayrıca bunun üzerine uzun uzadıya düşünecek değildim çünkü Theo'nun elini tutmaktan ötürü hâlâ biraz heyecanlıydım ve bunu geride bırakmaya kararlıydım.

Karşısında göğsümü gerdim ve o sırada üzerimizden geçen bir esintiyle saçlarımız savruluverdi. "Pekâlâ. Ne söyleyeceksin?"

Altdudağını kemirip bana doğru eğildi. "Ona hiç neden gittiğini sordun mu?"

Kafamda bir cevap oluşturamadan şaşkınlıkla ona baktım. Dax'ten bahsetmiyordu. Babamdan bahsediyordu. *Yine.*

Yanaklarım alev aldı ve dengemi kaybetmeden dikkatlice bir adım geri gittim. "Theo, sana söyledim. Atlantis için gitti."

Theo da gözlerinde yalvaran bakışlarla bana doğru bir adım geldi. "Ama ona *sordun mu*? Sebeplerini öğrenmeye çalıştın mı? Çünkü bazı şeyler yerine oturmuyor. Baban seni terk edecek türde bir adam değil."

Hayır. Böyle bir şey yaşanıyor olamazdı.

"Eh, ama *terk edip gitti* işte." Theo neden bunu anlamamakta ısrar ediyordu? "Bak, burada seninle takılmaktan, kubbeleri görmekten falan çok mutluyum. Ama bu konuda konuşmayı bırakıyorum artık." Theo neden kendini babamı savunmaya bu kadar adamıştı? Atlantis'i bir kenara koysak bile sonuç olarak babam, annemle beni bırakmıştı işte. Sebepleri bir yana, yaptıkları çok açık ve netti.

Tereddüt etti, sonra benimkini tutmak için elini kaldırdı. "Ama baban hiç de..."

Öfkeyle başımı salladım. "Theo, *hayır* diyorum. Söz verdin."

Kelimenin Theo üzerindeki etkisi görülebiliyordu. Donup kaldı, ardından elini indirdi. "Tamam. Özür dilerim."

Kuşkuyla birkaç saniye sessizce bekledim. "Tamam mı?"

Omuzlarını silkti. "Haklısın. Söz verdim. Konuşmak istemiyorsan konuşmak zorunda değiliz. Ama bazı insanlar ikinci bir şansı hak eder. Herkes değil. Sadece bazıları."

"Theo..."

Elini kaldırdı. "Sustum. Tamamen sustum. Bir daha babanın bahsini açmayacağım."

"Söz mü?"

"Söz."

"Teşekkürler." Geçmişteki performansına rağmen ona inanmayı seçtim. Bir daha babam hakkında konuşmayacaktık. İyi de bunun üzerine hissetmem gereken rahatlama neredeydi o zaman?

Bir anlığına birbirimizin, kubbelerin ışığıyla aydınlanan yüzlerine baktık. Aşağıdan gelen okyanus sesleri bir spa etkisi yaratıyordu ama yine de rahatsız edici bir şeylerin peşimde olduğunu hissedebiliyordum. Tek bir yanlış sözle her şey param-

parça olacak gibiydi. Ayrıca içimde, bana tüm bu zor soruların sorulmasından hoşlanan bir yanım olabilir miydi?

Sessizlik, en sonunda tahammül edemeyeceğim bir hâl almıştı. Derin bir nefes aldım. "Hadi, korsanlar ortaya çıkmadan buradan gidelim."

Ve yeniden kirpiklerini düşünmeye başlamadan önce. Theo'da, insanın gözlerini ondan almasını engelleyen bir şeyler vardı.

KAKTÜS TEAM

Bölüm 14

#14 AMMOUDI KOYU'NUN BİR ESKİZİ

Bir gün babamla kütüphanede ödevim üzerinde çalışırken ona, elinde büyüdüğü yerin bir fotoğrafı olup olmadığını sordum. Olmadığını ama benim için çizebileceğini söyledi. Çabucak çizip kâğıdı bana uzattı. Beklediğim gibi bir ev ya da apartman dairesi yoktu. Okyanus vardı ve uzakta görünen uçurumun altında girintili çıkıntılı bir deniz kıyısı görünüyordu.

"Ama sen nerede yaşadın?" diye sordum.

"Orada," dedi, çizimi işaret ederek.

Anlamamıştım. Ama ben yeniden sormaya fırsat bulamadan o ayaklandı ve gidip gökkuşağı şekerlemeli dondurma yemek isteyip istemediğimi sordu. Çocukluk yasaları hiçbir şeyin dondurmayı yenemeyeceğini söylerdi tabii, özellikle de gökkuşağı gibi rengârenk şekerlemeler de işin içindeyse.

Çizimi dolabının en üst rafında bulduğumda şaşırmıştım. Çizerken olduğu gibi umarsızca bir kenara attığını düşünmüştüm. Ama o, çizime detaylar eklemiş, okyanusu gölgelendirmiş ve uçurumdaki evleri daha belirgin hâle getirmişti. Çok güzeldi ama yine de bir yuva gibi görünmüyordu.

SONRAKİ BİRKAÇ GÜN ÇEKİMLER, GÜNEŞ KREMİ, BAbamla yaşanan rahatsız edici anlar ve Theo'nun rahatlatıcı varlığı arasında geçip gidiverdi. Bir rutinimiz vardı: Sabah erkenden uyanıyor, anlamsız boyutlardaki ekipmanları yükleniyor ve tekneye gidiyorduk, çekim yapılacak noktalarda çalışıyor, sonra Oia'ya dönerek günbatımına kadar kitabevindeki işlere yardım edip ardından yemeğimizi yiyor, terasta kurgu/çizim işleriyle uğraştıktan sonra gözlerimizi bile açık tutamayacak hâle geliyorduk. Çok çalış, dinlen ve aynısını tekrarla.

Bu kolaylıkla yapılabilecek bir şeydi. Hem de çok kolaylıkla. Theo, babamla aramı düzeltmem için başımın etini yemeyi bırakmakla kalmamış, babam da hiçbir konuda derinlere inmeme kararıma razı olmuş gibiydi. Düşünürseniz pek de rahat bir durum değildi tabii ama bunu bir hafta daha sürdürebilirdim.

Dax yeniden mesaj atmaya başlamıştı –neyse ki– ama eskisi gibi telefonuma dikkat kesilmediğimin de farkındaydım. Bunu kesinlikle ona itiraf etmeyecektim ama annemin haklı olduğunu görebiliyordum. Oradaki sosyal hayatımdan son derece memnun olsam da, burada tüm o gürültüden, kaostan ve baskıdan uzakta kendim olabilmek iyi gelmişti. Birçok kez telefonumu yatak odamda unuttuğumu ve tüm günü teknede keyifli bir şekilde, Balboa'da neler olduğunu düşünmeden geçirdiğimi fark etmiştim. Uzun zamandır kendimi böylesine özgür hissetmemiştim.

Babamla sağından solundan dolaşarak göz ardı ettiğimiz duygusal sorunlarımıza rağmen günler büyük ölçüde ivme kazanmıştı, bunun sebebi zamanımızı dolu dolu geçiriyor olmamızdı büyük ihtimalle. Babam da Theo da çekimler konusunda mükemmeliyetçi davranıyordu ve ben de çekimlerdeki görüntüyle ilgili aynı şekilde mükemmeliyetçiydim. Film yapımı konusunda yetenekli olduğum belliydi. Çekim noktasına ulaştığımızda etrafa şöyle bir bakınıyor ve gözlerimin çekim yapılacak en doğru yeri bulacağına güveniyordum. Kafamda minik bir zil tıngırdamaya başlıyor gibiydi ve anlıyordum. Babamın kame-

ra karşısında giyeceği kıyafetler için alışverişe bile çıkmıştım ve onu gözlüğünü değiştirmesi için de ikna etmiştim ki bu karar, görünüşünü inanılmaz derecede değiştirmişti.

Çoğu çekimi üç ya da dört kez yapmak zorunda kalmamız büyük bir sorundu. Çünkü nerede olursak olalım insanlar kameranın etrafına toplaşıveriyor, babam o gün artık hangi konudan bahsediyorsa onu merakla dinlemeye ya da Atlantis'le ilgili kendi teorilerini sıralamaya başlıyordu. Eğer belgesel hayal ettiğim kadar iyi olursa, büyük bir başarı yakalayacağına şüphe yoktu.

Ayrıca Santorini'nin iç kısmındaki uçurumlarda da çekim yapmış, kül ve ponzanın kayalarda çok renkli katmanlar yarattığını açıklamıştık. Gerçekten de görülebilecek katmanlardı bunlar. Çekimin bir yerinde babam, *Atlantis'e dokunmak istiyorsanız, en altta kalan katmana dokunmalısınız,* demişti. O kadar iyi bir replikti ki, bu sefer gerçekten de kayaya dokunurken söylemesi için zorlamıştım onu. Bunu yaparken izlemek beni o kadar duygulandırmıştı ki kimsenin bana bakmadığı bir anda ben de uzanıp çabucak kayaya dokunmuştum. Hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Atlantis'e dokunuyormuşum gibi hissetmemiştim. Sadece bir kayaya dokunmuştum.

Dördüncü çekim günümüze, rüyamda okyanusu görerek uyandım. Ve uzun zamandan sonra ilk kez boğulmuyordum. Gözlerimi açtığımda odanın ortak penceresinden içeri gün ışığı süzülüyordu. Her zamanki gibi Theo'nun yatağı boştu, titiz bir şekilde düzeltilmişti ve yastığının üzerinde bir kitap yığını duruyordu.

Mutlulukla kollarımı başımın üstünde kaldırıp gerindim. Fransız rapinin mi, yoksa mutlak tükenmişliğin etkisi mi, bilmiyordum ama Oia'ya geldiğimden beri tek bir kâbus bile görmemiştim.

Artık odanın düzenine de alışmıştım. Hiç acele etmeden kitabevine açılan kapıyı kaydırdım ve dikkatlice içeri bir göz attım. Boştu. Harika. Hemen aşağı indim.

Mağarada hızlıca duş aldım ve en sağlam spor ayakkabılarımı giyip terasa çıktım. Ana ve babam önlerinde buharı tutan fincanlarıyla sessizce bir şeyler konuşuyordu. Serin bir sabahtı ve sabah sisi ufukta asılı duruyordu hâlâ. İkisinin sesini duyunca içgüdüsel bir şekilde duruverdim.

Ana hızla, gergin bir tonda konuşuyordu ve babam da bir konuda onun içini rahatlatmaya çalışıyor gibiydi. Ne hakkında konuşuyor olabilirlerdi? Kulak kabartmaya çalıştım ama çok hızlı konuşuyorlardı ve birkaç Yunan kelime dışında hiçbir şeyi yakalayamıyordum. Köşede sessizce dururken babam beni gördü ve sözünü yarıda kesip ayağa fırladı.

"Liv!"

Yakalandım.

"Günaydın baba. Kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordum yanlarına giderken.

Babam bütün enerjisini gündüz yaptığımız işlere harcıyor ve Oia'ya döndüğümüzde öylesine bitkin oluyordu ki yemeği geçip doğruca yatmaya gidiyordu. Bu sabah rengi normale dönmüştü ve gözleri de yeniden parlıyordu. Bunu görmek iyiydi çünkü bugün yapılacak çok çekim vardı.

"İyi bir gece uykusu her derde devadır," dedi gülerek. "Duyduğuma göre Bapou meşhur musakkasından yapmış."

"İnanılmazdı." Düşününce bile ağzım sulanıyordu. Bapou musakkayı incecik kesilmiş patlıcan, güzelce çeşnilendirilmiş kuzu eti ve inanılmaz lezzetli bir beşamel sosuyla yapıyordu. Uzun saatler çalıştığımız günün sonunda ölmüşüm de kekikli bir cennete düşmüşüm gibi hissetmiştim.

"Eski Mısır bilimi gününe hazır mısın?" diye sordum. Bugün babam, Santorini'nin Atlantis olduğuyla ilgili teorisinin tüm detaylarını anlatacaktı ve bunun için en iyi çekim yerinin kitabevi olacağına karar vermiştim. Theo'yla bütün gece çalışıp çekim alanını kurmuştuk. Masayı kaldırmış; kitapları ve etraftaki ıvır zıvırı toparlayıp duvarlara babamın haritalarını asmakla, etrafı gerçekten de bir Atlantis avcısının ofisiymiş gibi görünecek şe-

kilde düzenlemekle bir saat harcamıştık. Ben bile harika göründüğünü düşünüyordum ve Ana da kitabevini *sabah kahvesinden sonra açma* kuralı konusunda bir istisna yapmaya razı olmuştu. Kitabevi öğleden sonra açılacaktı.

Babamın omuzları teslim olur gibi düşüverdi. "Liv, çok özür dilerim ama bir... çelişkiye düştüm."

Çelişki kelimesi, beni daldığım düşüncelerden geri getirivermişti. O kelime ve Ana'nın babama attığı sert bakış.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Özür diler gibi omuzlarını silkti. "Çok çok özür dilerim ama adada halletmem gereken bir durum çıktı. Atina'ya giden vapura yetişmem gerekiyor. Bugünkü çekimleri bensiz halletmek zorundasınız."

"Ama..." Bir anlığına bocaladım. "Nasıl? Bugün tamamen seninle ve senin teorinle ilgiliydi. Çekimleri sensiz yapamayız. Dükkânın içini bile ayarlamıştık."

Surat asılmıştı. "Bu hiç iyi olmadı, biliyorum ve çok üzgünüm. Theo'yla konuştum, bugün mümkün olduğunca şeyi halletmeye çalışın, ben de akşam döndüğümde işleri devralacağım."

Kafam karışmıştı. Sadece birkaç günümüz kalmıştı ve o günlerden birini kaybetmek demek, teslim tarihine yetişememek anlamına gelebilirdi. Bunu en iyi o biliyordu. Ayrıca ben buradayken böyle pat diye gidecek miydi? Havalimanında, babamın gelmediğini gördüğümde olduğu gibi yer, altımdan çekilir gibi oldu ve nefesimi tuttuğumu fark ettim.

Nefes al, Liv. Sekiz yaşında değilsin. Seni yeniden terk edemez.

Omuzlarımı gerdim, panik hâlini üzerimden atmaya çalıştım. "Atina'da ne yapacaksın?"

Babamla Ana birbirine baktı ve babam, "Şey..." diye söze girse de devam edemedi.

"İşle ilgili meseleler, her zaman iş," diye içini çekti Ana. "Ne yazık ki kitabevini ayakta tutmak için babanın yapması gereken çok şey var. Ruhsatla ilgili çözülmesi gereken sorunlar var."

Ruhsat mı? "Ama... neredeyse bir yıldır açık değil mi burası?" diye sordum etrafa bakınarak.

"Birkaç sorun işte," dedi Ana gözlerini devirerek. Bu sabah, yakasında dantel detayları olan hardal rengi, uzun bir elbise giymişti ve ayakları her zamanki gibi çıplaktı. Yeni pedikür yaptırmış olmalıydı çünkü tırnakları parlak pembe bir ojeyle parlıyordu.

Babam elini omzuma koydu. "Öğleden sonra dönüp çekimlerde size yetişmeye çalışacağım. Ve sonra günbatımında bir yat gezisinde bana eşlik eder misin? Hazır buradayken günbatımını bir de suyun üzerinde görmeni isterim."

Hâlâ dengemi kazanmaya ve kafamda günü yeniden planlamaya çalışıyordum. Gitmesi gerekiyorsa gidecekti. Halledebilirdik. Setin bir fotoğrafını çeker ve o döndükten sonra etrafı yeniden aynı hâle getirirdik. "Ana ve Theo da gelecek mi?"

Başını hayır anlamında salladı. "Bu akşam baş başa olalım istedim."

Midem dramatik bir takla atıverdi. Şimdiye kadar Ana ve Theo'nun tampon olan varlıklarıyla idare etmiştim. Onlar olmadan ikimiz ne konuşacaktık ki?

"Yatta ufak bir grup daha olacak," dedi çabucak, aklımdan geçenleri okumuş gibi. "Yat, arkadaşlarımdan birine ait. Yemek yer müzik dinleriz, harika bir akşam olacak."

Okyanusa doğru bir bakış attım. Her akşam kalderada günbatımın peşinden giden yatları görüyordum ve tuhaf olacak gibi görünse de kulağa iyi geliyordu. "Pekâlâ," dedim temkinli bir şekilde.

Sırt çantasını omzuna astı. "Harika. Öyle çok süslü püslü olmasa da şık giyinmemiz gereken bir etkinlik. Seni altıya çeyrek kala alırım, olur mu?"

Az önce baba kız gecesini mi kabul etmiştim? Gerçekten de öyle olmuştu. Başımı salladım, gerginlikten bir şey söyleyebilecekmiş gibi hissetmiyordum kendimi. Babam da bana hızlıca sarılıp her zamanki hızıyla merdivenlerde kayboldu.

BU ÇOK KÖTÜ BİR FİKİR, diye uyarıyordu beynim. Ama artık caymak için çok geçti ve kesin bütün günü bu yat gezisiyle ilgili endişelenerek geçirecektim.

"Bugünkü planlarınız mahvolduğu için çok üzgünüm." Ana, sokakta hızla ilerleyen babamı izliyordu. "Çalışma iznimiz tam bir baş belasına dönüştü. Umarım ki bugün çözüme ulaşacaktır."

Başımı salladım ama içimdeki o tuhaf histen kurtulamıyordum.

Bir kez daha babam önceliklerini, planlarımızın önüne koymuş ve beni sonuçlarıyla yüzleşmek üzere geride bırakmıştı. Ama baş etmem gereken en zor kısım neydi, biliyor musunuz? Bunu keşke bu kadar umursamasaydım diye düşünüyordum.

Ana, Theo'nun yüzmeye gittiğini söyleyince ben de onu beklemek için terasta oturdum. Çekime hazırlanmayı planlıyordum ama kafam çizim defterime gitmişti. Ben de hazır pijamalarımla otururken mavi kubbeleri çizmeye başladım. Bir yandan da Geoffrey'nin, girişin oralarda İngiliz bir müşteriyle konuşmasını dinliyordum. Kadın plajda okuyacak bir şeyler isteyince *Gazap Üzümleri*'ni önermeye kalktı.

"Bazen güzel olanı ortaya çıkaran nahoş olandır," dedi Geoffrey. "Karanlık olmadan yıldızların kıymetini nasıl bilirdik?"

Mathilde'yle kötü bir gün yaşıyor olmalıydı.

"Tatilde Amerikan Büyük Buhranı'ndan bir şeyler okumak istediğimi sanmıyorum. Romantik komedi türünde bir şey olsa? Hafif bir şeyler?" Kadının sesindeki çaresizlik duyulabiliyordu.

"*Anna Karenina*'ya ne dersiniz?" diye öneride bulundu Geoffrey. "Alın size iyi bir aşk hikâyesi."

Arkamdan sesini duyana kadar Theo'nun geldiğini fark etmemiştim.

"Çok güzel olmuş," dedi, saçlarından çizim defterime sular damlarken. "Ah, hayır!"

"Sorun değil," dedim hemen, suyu silerek. "Çok da iyi olmadı zaten. İyi olan tek tarafı babamın aldığı pastel boyalarla boyanan kısımlar. İnanılmazlar." Daha iyi görebilmek için havaya kaldırıp ışıkta baktım.

"Bu bir yemeğin, güzel bir tabakta servis edildiği için güzel olduğunu söylemeye benziyor," dedi Theo, yarımdaki sandalyeye otururken. "Çok mütevazısın."

Omuzlarımı silktim, ardından defteri kapatıp ona döndüm. "Babamın bugün Atina'ya gitmiş olmasına inanabiliyor musun? Dün akşam dükkânda o kadar uğraştıktan sonra."

"Kimse açlıktan ölmez *aslında*," dediğini duydum aşağıdan Geoffrey'nin. Müşterisi ona karşı çıkarken hâlâ kendi görüşünü savunuyordu.

Theo'nun bakışları kalderaya kaymıştı. "Ruhsat önemli bir mesele."

Bense hâlâ bu konudaki duygularımla savaş hâlindeydim. Babam planlarımızı bir kenara atmamıştı. Yapacak başka bir işi çıkmıştı. Tepkim gerçekten gülünçtü. "Bu koca bir günü kaybedeceğimiz anlamına geliyor. Endişelenmiyor musun?"

"Biraz. Ama elimizden ne gelir ki? Santorini'de iş sahibi olmanın sorumlulukları var. Bu dükkânı ellerinde tutmak istiyorlarsa uğraşmaları gereken bir sürü formalite var ve tüm yasal belgelerde de babanın adı var." Bacak bacak üstüne atmıştı, dalgın bir şekilde denize bakarken ayağını sallıyordu.

Durmadan sallanan ayağına bakakaldım. Düşündüklerini dobra dobra söyleyen, lafı dolandırmayan Theo neredeydi? Ama tabii ki annesi ve dükkân için endişeleniyordu. Bunu anlayabiliyordum. Neyse ki onun kafasını nasıl dağıtabileceğimi biliyordum. Geoffrey'nin sesinin geldiği tarafa döndüm.

"Dust Bowl' zamanlarıyla ilgilenmediğinizi söylüyorsunuz yani?" dedi Geoffrey. "Orwell'in *1984*'üne ne dersiniz?"

---

* 1930 ve 1936 yılları arasında Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada'da yaşanan şiddetli toz fırtınalarına verilen isim. –ç*n*

Müşteri ofladı. "Şaka mı yapıyorsun? O roman distopik bir trajedi. Plaj kitabı diyorum. Plajda okunacak bir şey istiyorum."

Elimdeki boyayı kutuya koydum ve ayağımla hafifçe Theo'nun ayağına vurdum. "Görüntü yönetmeni olarak bir öneride bulunmak istiyorum. Aslında... hayır. Bir değişiklik yapmak istiyorum."

Theo'nun gözleri yavaşça benimkileri buldu ve bir kaşı hemen havaya kalktı. "Başta bu işte bile bulunmak istemiyordun, şimdi gözünü hırs mı bürüdü yani?"

Elimle onu geçiştiriverdim. "Dinle. Bugün tamamen babamın teorisinin güvenilir olduğunu kanıtlamak üzerindeydi. Bu da aklıma, bunu yapmak için bir anlatıcı tutabileceğimiz fikrini getirdi."

Theo alnını kırıştırmış, bana bakıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Sineklerin Tanrısı?" diye araya girdi Geoffrey'nin sesi. *"Sırça Fanus?"*

"Sen hayatında hiç plaja gittin mi?"

Sandalyemde doğruldum. Konuyu açtığımda aklımda yeni yeni oluşmaya başlayan fikir, konuştukça ivme kazanıyordu. "Ortada olan gerçekler, ondan başka biri tarafından seslendiriliyor olsa teorisi daha bir mantıklı görünmez miydi sence? Belgeselin büyük bir kısmında hikâyesini kendisi anlatıp açıklıyor. Ya bir ses daha olsa ve onun söylediklerini destekleseydi? Ayrıca bir anlatıcı sahneler arasındaki bağlantıyı kurup babamın nerede olduğunu ve neyi çektiğimizi açıklayabilir. Böylece babam sürekli konuşmak zorunda kalmaz. Onu iş üstündeyken gösteririz. Adada felsefik düşüncelere dalmış hâlde dolaşırken..."

Theo'nun gözleri parlıyordu ve birden yerinde doğruldu. "Kalamata, bu harika bir fikir!"

Defolun kelebekler.

"Bu konuda çok iyisin."

Alev alan yanaklarımı sakinleştirmeye çalışıp kolunu dürttüm. "Bu kadar şaşırmış gibi yapma. Şimdi babamın fikirlerine

güvenilir bir temel kazandıracak sağlam bir ses bulmamız lazım. Film fragmanlarını seslendirenler gibi. Kimden bahsettiğimi anladın mı? Amerikan filmlerinin fragmanlarının hepsinde olan ses." Sesimi olabildiğince tok çıkarmaya çalıştım. "Tehlikelerle dolu bir dünyada..."

"Haklısın. Fragman seslendiren adamlar süper olurdu. Ama onlardan biri küçük Yunan adalarından birinde dolanıyor olabilir mi?" Dramatik bir şekilde bir öne bir arkaya baktı.

Geoffrey'nin aşağıdan ısrarla, "Ama bazen umuda ihtiyacınız yoktur," dediğini duyduk.

Gülümsedim. "Gel benimle." Theo peşimden kitabevine indi ve Geoffrey'yi sıntarak telefonuna bakarken bulduk. Müşterisi kaçmış olmalıydı.

"Selam Geoffrey," dedim.

Telefonunu gösterdi. "Mathilde'den üç cevapsız arama, hepsi o müşteriyle ilgilenirken."

Theo, "Geoffreyyyyy!" diye inlemeye başlayınca kasıtlı olarak ayağına basıp onu susturuverdim. Buraya balerin kız arkadaşların varlığını sorgulamaya gelmemiştik. Buraya –son zamanlarda sıkça gezindiğim film yapımı sitelerinde de dedikleri gibi– *filmimize değer katmaya gelmiştik.*

"Hey, Kanadalı Geoffrey. Sana bir sorum var..."

Kanadalı Geoffrey, birçok sebepten ötürü harika bir dış ses olurdu: Anlamsız derecede iyi bir sesi olmasının yanında ucuzdu da (ona sadece otobüs durağının yanındaki dükkândan bir dondurma alsak yetecekti) ve Ana da akşamüstü kalabalığında yardım etmemiz karşılığında onu ödünç verebileceğini söylemişti.

Önce Theo'yla yatak odamıza çıkıp büyük bir beyin fırtınasına giriştik ve babamın Atlantis teorisiyle ilgili olabildiğince fazla detayı bir araya getirdik. Ardından, toparladıklarımızı senaryolaştırdık, Geoffrey'nin birkaç kez üzerinden geçmesini sağladık ve kulağa çok klişe ya da aşırı gelen kısımları düzelttik.

Sabahın çoğunu ve de öğleden sonranın bir kısmını, mağarada Geoffrey'nin sesini kaydederek geçirmiştik. Orada kayıt yapmamızın sebebi hem akustiğinin çok iyi olması hem de kalan her yerin fazlasıyla kalabalık olmasıydı. Aralarda sırayla çıkıp kitabevinde yardım ediyor ve bir sandığın üzerinde bulduğumuz kartonla birbirimizi yelliyorduk.

Nihayet kaydı tamamladığımızda üçümüz de ter içinde kalmıştık ve ben, *kayıp medeniyetler* ya da *volkanik akıntılarla* ilgili tek bir kelime daha duymak istemiyordum. Ama iyi haber, haklı olmamdı. Theo, daha önceden çektiğimiz bir bölümün üstüne sesin bir kısmını kurguladığında çekimin daha profesyonel bir hâl aldığını fark etmiştik. *Çok* daha profesyonel.

Kötü haber ise tüm çabalarıma rağmen bu projenin aklımı, akşam babamla yiyeceğim yemekten uzaklaştıramamış olmasıydı. Bu kadarını istemek fazla olurdu, biliyordum.

Söz verdiğimiz gibi akşamüstü kitabevindeki karmaşaya yardım ettik, ardından Theo panaromik çekimler yapmak için gidince ben de ikinci bir duş alıp yatta giymek için uygun olacak kıyafeti düşünmeye başladım. Büyük ihtimalle babamla geçireceğim zamanın üzerimde yarattığı gerginlikten dolayı ne giyeceğime karar veremiyordum. Yatlarla ilgili bildiklerim kliplerle sınırlıydı. Sonunda birileri havaya paralar saçarken hepimiz suya mı dalacaktık?

Bunun üzerine fazla düşünüyor olabilirdim.

İki elbise, bir etek, bir tulum denedikten sonra ilk giydiğim elbisede karar kıldım: Dax'in mezuniyetinde giydiğim, V yaka uzun elbise. Ardından lavabonun altında küçük ama epey etkili bir saç kurutma makinesi bulunca saçlarımı şekillendirdim, biraz makyaj yaptım ve topuklu sandaletlerimi giydim. Ve Coco Chanel, "Parfüm kullanmayan bir kadının geleceği yoktur," dediği için üzerime bolca parfüm sıktıkran sonra aksırarak mağaradan çıktım.

Geleceğe ihtiyacı olan biri varsa, o kesinlikle bendim. *Daima ileri.* Bu akşam da babamla geçmişi tartışmak gibi bir niyetim

yoktu. Hatta öyle çok konuşmayız diye umut ediyordum. İçten içe babamın ruhsat gezisinin uzamış olmasını diliyordum ama kitabevine çıktığımda kasada Ana'ya yardım ettiğini gördüm. Saçları ıslaktı ve yeni taranmıştı, çekimler için uygun gördüğüm gömleklerden birini giymiş ve gerçekten tüm düğmelerini de iliklemişti. Ama altında şort ve parmak arası terlikler vardı. Onun da sınırları vardı işte.

İçeri girince ikisi de bana döndü ve babamın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Liv, ne kadar da annene benziyorsun."

"Teşekkürler," dedim. Ona ikimizin de bildiği şeyi söylemekle uğraşmayacaktım: Sarışın, uzun boylu annemle uzaktan yakından alakam yoktu. Aslında *ona* benziyordum.

Tezgâhın üzerinde bir buket çiçek vardı ve hemen onları alıp bana uzattı. "Atina'daki en sevdiğim çiçekçide bunları gördüm; bana seni hatırlattılar."

Küçük bir buketti, beyaz ve pembe çiçeklerden basit bir karışım yapılmıştı. Onlara bakınca beni andırdıklarını görebiliyordum ama tam olarak nedenini çözememiştim. Ayrıca yalnızca bana mı öyle geliyordu yoksa bu iş giderek daha da tuhaf bir balo randevusu olayına mı dönüşüyordu? Dökümtü bir limuzinin kapının önünde belirmesinden korkmaya başlamıştım.

Ana hemen yanıma geldi. "Ah, ne kadar güzel! Rüya gibi görünüyorsun."

"Gidip üstümü değiştirsem mi?" diye sordum, babamın parmak arası terliklerine bakarak. "Çünkü şık bir şeyler giymemiz gerektiğini..."

"Sakın bir şey değiştirme," dedi Ana hemen. "Çok güzel görünüyorsun."

"Katılıyorum," dedi babam.

"Peki." Burnumu çiçeklerin arasına daldırıp derin bir nefes aldım. Çok güzel kokuyorlardı ama aslında yüzümde belirmeye başladığından emin olduğum panik ifadesini saklamaya çalışıyordum daha çok. Sadece ikimiz bir yere gidiyorduk. Böyle bir şey en son ben *sekiz* yaşındayken yaşanmıştı. Ya bizi bırakıp git-

tiği zamanlarla ya da o zamanlardan sonra neler olduğuyla ilgili konuşmak isterse ne olacaktı? Ya da...

Nefes al, Liv.

Bu işi kontrol altına almalıydım. "Atina nasıldı?" diyebildim sonunda. "Ruhsat sorununu çözebildin mi?"

Sesimden hayal kırıklığını ya da her neyse onu uzak tutmaya çalışıyordum. En azından büyük bir kısmını.

Ana'yla ikisi birbirine kısacık bir bakış attı ama gözümden kaçmamıştı. Neydi o? Pişmanlık mı? "Sayılır," dedi babam. "Ama sizin de çok işler başardığınızı duydum. Seslendirme fikri dâhiyane."

Altımda sağlam bir zemin olmasının tadını çıkararak kafamı salladım. Belgeselden bahsettiğimiz sürece sorun yoktu. "Geoffrey çok iyi bir iş çıkardı."

"Çıkardım sahiden, değil mi?" Geoffrey, kucağında bir kitap yığınıyla içeri girdi ve beni görünce durup bir kez daha baktı. "Bu elbise! Mathilde'nin fotoğraf çekimlerinde giydiği elbiseyi hatırlattı bana. Ama sitesine henüz koymadılar, o yüzden size gösteremem."

"Çok güzel görünüyor gerçekten," dedi Ana bana gülümseyerek. Sonra saati işaret etti. "Siz çıksanız iyi olur. Yat ne zaman kalkacaktı? Altıda mı?"

"Altıya on kala," diye düzeltti babam onu. Gömleğinin manşetleriyle oynamaya başlayınca korkutucu bir gerçeğin farkına vardım. O da en az benim kadar gergin ve heyecanlıydı. Bu geceden sağ çıkmamız mümkün müydü?

"Pekâlâ..." dedi ve kitabevinde acil bir durumun meydana gelmesini bekliyormuş gibi etrafa bakınmaya başladı. Ne yani, ölümcül bir kâğıt kesiği mi olacaktı? Birden kitaplar çığ gibi aşağı mı düşecekti? Bunların hiçbiri olmayınca bana döndü.

"Gidelim mi?" Babam girmem için kolunu uzattı ve uzaklaşırken Ana ve Geoffrey'ye el salladım.

"Ben çiçekleri alayım," dedi Ana, ben buketi uzatırken. Koluna yapışmak ve onu da bizimle birlikte gelmeye zorlamak

istiyordum ama başarabileceğimden şüpheliydim. Ayrıca bu işi halletmem gerekiyordu. "*Au revoir,*" dedi melodik bir sesle. "Harika bir akşam geçirin."

Keşke.

Babam geçmem için kapıyı açtı ve ben de temiz, sakin akşamüstü havasını içime çekerek dışarı çıktım. İdam cezasına doğru yürüyormuşum gibi hissediyordum. Tabii topuklu sandaletlerle ve varacağımız yerde beni lüks yemeklerin beklediğini bilerek. Ama bunlar dışında hiç de farklı değildi.

KAKTÜS TEAM

* (Fr.) Güle güle –ç.n

Bölüm 15

#15 YARIM BIRAKILMIŞ BİR SUDOKU BULMACASI

Babamla tam zamanlı Atlantis avcısı ve yarı zamanlı bankta oturma âşığıydık. Amerika'da eksik olanın bu olduğunu, insanların oturmaya hiç vakit ayırmadığını söylerdi. Grant Park'ta, üzerine adlarımızı yazmaları gereken bir bank vardı çünkü o bankta öyle uzun saatler harcardık ki. Ben boyama kitabımı ve boyalarımı, babam da üzerinde çalıştığı sudoku bulmacasını getirirdi ama çoğu zaman bulmacanın yüzüne bile bakmazdı. Onun yerine sessizce yan yana oturur, etrafı izlerdik.

İki türlü sessizlik olduğunu söylerdi: boş ve dolu olan sessizlik. Ve hangisinin içinde olduğunu anlaman zor olmaz derdi. Bu konuda haklıydı işte.

DENİZ KENARINA HER ZAMANKİ YOLUMUZDAN İNDİK. Normalde yanımızda taşıdığımız ekipmanlar olmadan çok daha rahat ilerliyor olmamız gerekirdi ama aramızdaki yapmacık konuşmalar, ekipmanlardan iki kat daha ağırmış gibi geliyordu. Kaleye vardığımızda nefes nefese kalmıştım resmen. Ayrıca normal bir insan gibi hareket etmekte de zorlanıyordum.

Nefesi önce alıp sonra mı veriyorduk? İnsanlar yürürken

normalde kollarını nasıl sallıyordu? Her dışarı çıktığımızda üç yüz insan birden bizi selamlamak üzere yanımıza hücum etmek zorunda mıydı?

Ayrıca topuklu sandaletleri adaya almamaları gerekiyordu. Aklım neredeydi benim?

Suyun kenarına giden merdivenlerden indiğimiz sırada ben çıplak ayaklarla devam edebilir miyim acaba diye düşünürken, babam adadaki seyahat yatlarının nasıl çalıştığını detaylı bir şekilde anlatıyordu. Arada ben de hayatımda daha ilginç bir şey duymamışım gibi meraklı *hı-hı* ve *hımm* sesleri çıkarıyordum. Aslında çok da sıkıcı bir konu değildi. Günbatımı yatları, Santorini'de büyük bir sektördü. Çoğu dört beş saatlik geziler düzenliyor, Fira'nın merkezinden başlayıp birkaç noktaya ve yüzülebilecek yerlere uğruyor, sonra da akşam yemeği ve günbatımı için Oia'ya dönüyordu.

En azından başkaları da olacaktı. Bu fikre sıkı sıkı tutunmaya ve üzerine çok düşünmemeye çalıştım. İhtiyacım olduğunda Theo ve o kocaman kamerası neredeydi?

Gemi, hayalimde canlandırdığım yattan ziyade, kaçak bir korsan gemisine benziyordu. Uzun yelkenleri ve değişken akşam ışığında parıldayan, cilalalı ahşap döşemeleri vardı. İki düzine kadar insan güvertedeki yerini çoktan almıştı; yaş ortalamaları en az altmış olmalıydı. Coşkulu yüz ifadeleri ve yarı dolu şarap kadehlerine bakılırsa bir süredir partiliyor olmalıydılar. Hepsi saklamaya gerek duymadıkları bir merakla bize bakınca, nasıl göründüğümüzü merak ettim. Sıradan bir baba kız gibi mi görünüyorduk? Yoksa tuhaflığımız, başımızın üzerinde çirkin bir bulut gibi geziniyor muydu? İnsanlar böyle trajedilere bayılırdı. İfadelerinin bu kadar neşeli olmasına şaşmamak lazımdı.

"Nico Varanakis!" diye seslendi kaptan, çabucak koşup yata binmemize yardım etti. "Hanımlar beyler, en iyisinden kaçak bir yolcumuz var. Onunla ilgili duyduğunuz her şey doğru. Sonunda, karşınızda Atlantis avcısı Nico!"

Kaptan onlara babamı bir hayli anlatmış olmalıydı ki bütün

yatta ufak çaplı bir kıyamet koptu, herkes tezahürat yapmaya ve bağırmaya başladı, birkaçı da kaşıklarıyla kadehlerine vuruyor ve "*OPA!*"* diye bağırıyordu. Babam hem utanç verici bir eylem hem de yapılacak en doğru şey olarak karşılarında reverans yaptı. Suyun üzerinde birkaç sevinç narası daha duyuldu ve babam doğrulunca yanaklarının kızardığını fark ettim. Okyanustan bu kadar korkmasaydım, kendimi derin sulara atma fırsatını kaçırmazdım. Gerçekten de bu sirke katılmak üzere miydik?

Kaptan teatral hareketlerle bize doğru gelmeye başladı, misafirperver bir şekilde kollarını açmıştı. Yirmilerinin sonunda ya da otuzlarının başlarında olmalıydı; bronz bir teni, gür bir sakalı ve tam bir yat kaptanı havası vardı. Kollarını sıkıca saran, koyu renk pantolonunu tamamlayan bembeyaz bir ceket ve siperi üzerinde altın rengi bir şeridin bulunduğu minik bir şapka takmıştı. Bir üniformadan çok kostüm gibi görünüyordu.

Aklımı okur gibi bana göz kırptı, gemidekilerin de duyabileceği yüksek sesle devam etti. "Ah, *Atlantis'in kızı*. Küçük bir Yunan kültürü testiyle başlayalım. Diğerleri, hile yapmak yok." Dönüp diğerlerine parmağını salladı ve karşılığında yine bir alkış koptu. Onları resmen parmağında oynatıyordu. "Başlıyoruz. Yunanistan'da beş tane erkek ismi vardır." Bir elini havaya kaldırdı ve her parmağını birer birer işaret etti. "Biraz abartı tabii ama hepimiz büyükbabalarımızın ismini aldık, büyükbabalarımız da onların büyükbabalarının, böyle böyle sonsuza kadar gidiyor işte. Birazcık abartıyorum. Benim ismimi tahmin edebilirsen, *şapkamı* kazanırsın."

Şapkasını çıkardı, döndürerek havaya fırlattı ve tek eliyle arkasında yakalayıp süslü bir hareketle önümde diz çöktü ve tabii ki yine alkışlar yükseldi.

Saçmalığa bakın. Ama haklıydı da. Santorini insanları, küçüklerine kendi isimlerini vermeye bayılırdı. Babamın tanıştırdığı onca insana rağmen sadece birkaç farklı isim duymuştum:

---

* Yunanlara özgü bir sevinç ifadesi. –ç*n*

Marialar, Anastasialar, Christoların sonu gelmiyor gibiydi. Tüm bu gösteri biraz utanç verici olsa da biraz rahatlamıştım. Bu berbat gemi kaptanı, Theo'dan daha başarılı bir tampon bölge olabilirdi. Ne olursa olsun kabulümdü.

Yolcular bana beklentiyle gülümsüyordu. Kaptan şapkasını takıp, "Nedir tahminin?" dedi.

"Giorgos," diye aklıma gelen ilk ismi söyledim.

Kaptan neşeyle güldü. "Hayır! Ama iyiydi. Tekrar dene."

"Dimitris?"

"Yanlış!"

"Constantino?"

"Yine yanlış!"

Kafamda, babamın son günlerde beni tanıştırdığı üç yüz kişinin isimleri dönmeye başladı. Yattaki gri saçlı kadınlardan biri cesaret vermek ister gibi başını sallıyordu.

"Kostas?"

Bingo. Kostas'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı ve yattan yeniden alkışlar yükselirken şapka ellerime bırakıldı. "Çok iyiydi. Güzel olduğun kadar akıllısın da. Şimdi yolculuğun keyfini çıkar lütfen."

"Aferin," dedi babam, peşimden yata doğru gelirken. Bir anlığına her şey çok iyiydi. Yat çok lükstü, altımızdaki derin mavi sular bizi tembel tembel sallıyordu. Herkes babamın elini sıkmak ve bana selam vermek için yanımıza geliyordu. Ancak ardından oturmamız gereken yeri gördüm ve bütün sinirlerim yeniden geriliverdi. Geminin baş tarafında iki yastıklı koltuk vardı; geminin diğer tarafında omuz omuza oturan, aralarında minicik bir yer bile olmayan diğer insanlardan en az üç metre uzaktaydı. Bu da bu akşam onlara güvenemeyeceğim anlamına geliyordu. Harika. Koltuğuma otururken, paniklememek için kendimi zor tutuyordum.

Ve sonra... sessizlik. Kostas ekibe siparişleri söylerken sessizlik; yat yavaşça denize açılırken, hoparlörlerden müzik yükselirken daha fazla sessizlik. Bize VIP koltuklarını verdikleri bel-

liydi. Buradan manzara nefes kesiciydi ama öylesine gergindim ki sakince oturmak bile acı verir hâle gelmişti. Suya, yelkenlere, ardından yeniden sulara, sonra biraz Oia'ya ve en son gemideki diğerlerine baktım. Son ses Yunan şarkıları söyledikleri bir içki içme oyunu oynuyorlardı. Babamsa omuzları gergin, gözleri denizde öylece oturuyordu. O hiçbir zaman böyle sakince oturmazdı. Ne düşünüyordu? O da benim kadar bu durumdan rahatsız mıydı? Neden sadece belgesel çekme işine sadık kalmamıştık ki? Sonunda Kostas'ı işaret ederek aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Baba, sen de babanın ismini mi aldın?"

Önce tereddüt etti, ardından yüzünden huzursuz bir ifade geçti. Ailesi hakkında, Amerika'ya gelmeden önce ikisini de kaybettiği dışında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum ve bu da, ortamı rahatlatmak için çok daha rahatsız edici bir konu açtığım anlamına geliyordu.

Sakinleş, Liv.

Ardından şoke edecek bir şekilde yüzü rahatlamış gibi yumuşadı. Hayatına ufak da olsa ilgi gösterdiğim için miydi? Arkasına yaslandı. "Evet, babamın adını aldım. Ve o da babasınınkini almış. Erkek olsaydın... sen de Nico olacaktın." Gülümsedi, az önceki gergin hâli yoktu. "Sen kendine çok güzel bir isim seçmişsin ama aldığın ismin hikâyesini biliyor musun?"

Aldığım isim. Böyle ifade etmek tuhaf geliyordu, sanki üzerinde bir fiyonguyla bir hediye almışım gibi. İmrenerek diğer yolculara baktım. "Olive mi? Hayır. Annem anlatmadı."

Kasıtlı yaptığım bir iğneleme değildi ama sonuç olarak bir iğnelemeydi yine de. Sekiz yaşından sonra bana bu hikâyeyi anlatabilecek tek kişi annemdi çünkü.

İğnelemeyi yakalasa da ifadesi değişmedi. "Büyüdüğüm evin yakınlarında bir zeytin ağacımız vardı. Çok yaşlıydı. Belki de iki yüz yıllık. Üzerine tırmanır ve şahit olduğu, öğrendiği her şeyi hayal etmeye çalışırdım." Gözlerime baktı. "Ve sonra, doğduğunda gözlerini gördüm. O kadar büyük ve parlaktılar ki senin de çokça şey bildiğini düşündüm ve aklıma hemen o

ağaç geldi. O zamanlar bile ne kadar güçlü olduğunu hissedebiliyordum. Her şeye göğüs gerebileceğini biliyordum. Ve işte buradasın. Her şeye göğüs geriyorsun."

Yat bir çıkıntının yanından sallanarak geçince yüzüme panikle birlikte, sıçrayan sular çarptı. Tuzlu su yakınca hınçla gözlerimi sildim. Bu hikâyeyi ben neden bilmiyordum? Annem biliyor muydu? Daha önce duymuş muydum? Zeytin ağacı kulağıma tanıdık geliyordu ama büyüdüğü evden hiç bahsetmemişti ve... İçimde panik yavaş yavaş köpürmeye başlamıştı ve gözlerimi çevirdiğimde kolundaki dövmenin, *aile* anlamına gelen rakamlarını gördüm.

Bir öfke dalgası beni az önceki çaresizliğimden öyle bir çekip çıkarmıştı ki nefesim kesildi. Kim çocuğuna böyle önemli bir hikâyeyi anlatmak için ihtiyarların kafayı çektiği bir yat gezisini beklerdi ki? Ve neden şimdi anlatıyordu bunu? Ne kadar acı verici olduğunun farkında değil miydi?

"Baba..." diye söze girdim ama nasıl devam edebileceğimi bilmiyordum. Aramızdaki bağların uzun zaman önce çözülüp gittiğini ona nasıl söyleyebilirdim ki? Bunun farkındaydı, değil mi?

Sesi yükselir gibi oldu ve birden duygularımı yanlış yorumladığını anladım. "Liv, sana anlatacağım ve açıklayacağım çok şey var. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Gittiğimde..."

Ah, hayır. *HAYIR*. Bu geziyi özür dilemek için planlamıştı. Bunu durdurmam gerekiyordu.

"*Baba.*" Bu sefer sesim yeterince sert çıkınca o da anladı. Dudaklarını birbirine bastırarak bana baktı.

Derin bir nefes aldım, göğüs kafesimde kendine yer açmaya çalışan onca duyguyla ciğerlerimin genişlemesini sağlamaya çalıştım. "Ben iyiydim. Zor yıllarımız oldu ama şimdiki hayatımdan memnunum. Annemle hayatımıza devam ettik, o yeniden evlendi. Küçük bir kardeşim, bir sürü arkadaşım, bir erkek arkadaşım ve bir hayatım var. Sonuç olarak her şey yoluna girdi."

Senin yardımın olmadan. Bunları söylememiştim ama bu gerçek yine de ortadaydı. Hemen ekledim, "Zamanımızı eski meseleleri tekrar ederek mahvetmek istemiyorum. Bunun keyfini çıkarmak istiyorum."

Bu. Ne demekti *bu*? Yat gezisi mi? Günbatımı mı? Sanırım yoruma açık bir konuydu.

Biraz afallamış gibi bana baktı. Gözleri kocaman açılmıştı ve dudakları bir somurtmayla bükülmüştü. Sessizlik giderek uzadı. Bir... iki... üç... ve...

"Evet," dedi babam sonunda, başını sallayarak. "Bu senin seçimin." Yeniden başını salladı. "Seninle geçirdiğimiz son birkaç günden çok zevk aldım. Günbatımının keyfini çıkaralım o hâlde."

"Harika," dedim ama sesim boğuk çıkmıştı ve fark etmemiş gibi yapsam da bana soran gözlerle baktığını görebiliyordum. Hemen bakışlarımı suya çevirdim.

Sonraki on beş dakika boyunca da bunu yaptım – yani yattaki diğer insanlar "My Sharona"nın Yunan çakmasıyla eğlencenin dibine vurmuşken gözyaşlarıyla savaştığımı, içimde kabarmakta olan ufak çaplı panik atağı bastırmaya çalıştığımı anlamasın diye parlayan küreye gözlerini tuhaf bir şekilde dikip bakmak *keyfini çıkarmak* anlamına geliyorsa tabii.

Daha kötüsü olamazdı.

Sonunda görünen iki garson bitmeyecek gibi görünen acımı dindirdi ve önümüze yemeklerle dolu tabaklar koydu. Ahşap şişlere geçirilmiş baharatlı *souvlaki*, limon aromalı pilav ve büyük beyaz peynir, domates ve salatalık parçalarından oluşan bir salata. Hatta bir tepside benim için gazoz ve babam için de şarap bile servis ettiler.

"Afiyet olsun," dedi babam, kadehini benim bardağıma tokuştururken. Ardından yüzünde ciddi bir ifade belirince az önceki meseleyi konuşmak için ısrar edeceğini sandım ama sonunda onun yerine başını hafifçe bana doğru eğdi. "Dax'ten bahset biraz."

Babamın ağzından onun adını duymak, dünyaların birbiriyle çarpışması gibiydi. Annem tabii ki ona Dax'ten bahsetmişti. Yatın kenarına sıkı sıkı tutunarak kuvvet almaya çalıştım. "Annem mi sormanı istedi?"

Meraklı bir ifadeyle başını eğdi. "Hayır. Neden? İstemeli miydi?" Şimdi yat hızlanmaya başlamıştı ve bardağımdaki gazoz tehlikeli bir şekilde dalgalanıyordu. Hem bir yarışın içindeymiş hem de tamamen sabit durmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum kendimi.

Başımı salladım. "Hayır. Ama annemin ondan pek hoşlanmadığını düşünüyorum." Evde söyledikleri kafamda dönüp duruyordu. *İlk aşkında kendini kaptırman çok kolaydır.* Dax'e karşı bu kadar temkinli davranmasına şaşırmamak gerekirdi, ilk ilişkisi ona pahalıya patlamıştı ne de olsa.

"Hoşlanmıyor mu?" Yeniden başını eğdi.

İlişkimin detaylarını paylaşmam için iyi bir sebep yoktu ve ben de bu yüzden tabii ki hemen anlatmaya başladım. "Dax aynı okula gitmemizi istiyor. Ya da en azından birbirine yakın okullara. O benden bir yıl ileride ve Stanford'a girdi."

"Stanford," dedi babam hemen. Yüzünde bir gülümseme belirmişti. "O zaman iyi bir öğrenci."

Bunu memnun bir şekilde söylediğini duyunca içim rahatlamıştı çünkü annem Dax'in iyi yanlarını görmeyi hiç başaramıyordu. Ya da belki de ondan, diğer herkes kadar etkilenmiyordu. Hafifçe canlandığımı hissederek çatalımı büyük bir beyaz peynir parçasına sapladım. "Evet. İyi bir atlettir ayrıca. Okulumun sutopu takımının kaptanıydı. O konuda çok iyidir."

Babam peçetesini dikkatlice kucağına yerleştirdi. "Peki sen hangi okula gitmek istiyorsun, Liv?"

"RITO," dedim otomatikman. Henüz bunu annem dışında kimseye söylememiştim aslında. Kendime bile o kadar çok söylemiyordum. Genelde internet sitelerinde dolaşıp durur, hangi çalışmamın başvuru için iyi olacağına karar vermeye çalışırdım. Sonra çok da umurumda değilmiş gibi davranırdım çünkü ne

zaman bir şeyi çok umursasam kendimi bir arı sürüsünün ortasında duruyormuşum gibi hissediyordum. Derin bir nefes aldım ve salatama odaklandım. "Açılımı..."

"Rhode Island Tasarım Okulu mu?"

Gözlerim hemen onunkilerle buluştu ve eline şarap kadehini almış gülümseyerek bana baktığını gördüm. "Duymuşsun."

"Bir zamanlar ben de oraya başvurmayı hayal ediyordum. Ama hayat beni beklenmedik yollara soktu."

"Bekle bir dakika, *ne*?" Sanki bir yerden yuvarlanıyor, kayıp düşüyormuşum gibi bir şıngırtıyla çatalımı masaya bıraktım. Babam da mı RITO'ya mı başvurmak istemişti? Annemin bundan haberi var mıydı?

Tabii ki vardı. Ve bana bundan hiç bahsetmemişti. Beni durmadan bu konuda cesaretlendirmeye çalışmış ve evdeki ilan tahtasına broşürlerini asıp durmuştu. Bu çok tuhaf bir durumdu. Bu kadarı fazlaydı. Onunla olan bağlarımı koparmak için elimden gelen her şeyi yapmıştım ve şimdi üniversiteye onun etkisiyle mi gidecektim?

RITO birden ulaşılmaz ve uzaklarda görünen mağara evleri kadar önemsiz gelmeye başlamıştı.

Titremelerini kesmek için ellerimi çaresizce bacaklarımın altına sokuşturdum. "Çok da önemli değil aslında. Oraya girmek zor. İnanılmaz zor."

Gözlerinde parlak bakışlarla kafasını salladı. "Hayır. Notların harika. Çizimlerin de öyle."

Annem ona notlarımı da mı söylemişti? Of. Onunla çok ciddi bir konuşma yapacağımız belli olmuştu. "Yine de uzak bir ihtimal."

"Hayatta kalmak bile uzak bir ihtimal," dedi. "Hem sanat senin geleceğin değil; sanat senin bugünün. Her şeyi yapış şeklinde gizli."

Haklıydı ama öyle olmamasını o kadar çok isterdim ki. Haklı olmamasına o kadar çok ihtiyacım vardı ki. "Ama bir sanatçı olmak..." Uzanıp zorla da olsa çatalımı aldım. "Finansal an-

lamda çok da mantıklı değil. Okul için borca girmek çok akıllıca değil ve..."

Elini sertçe masadaki tepsiye çarpınca hem masadaki çatal kaşığı hem de beni zıplattı. "Para kazanmakla sanatın ne alakası var? Sanatla para kazanmak için uğraşmazsın. Burada olma sebebin olduğu için sanatla uğraşırsın ve eğer gerçekten kaçıyorsan, kendinden kaçıyorsun demektir. Liv, buraya başarısız olmaya gelmedin. Buraya yaratmak için geldin."

Nico Varanakis'ten *Tutkulu Bir Konuşma*. Bir zamanlar bu konuşmaları neredeyse her gün duyardım. Bazı şeyleri, hayatı nasıl da siyah ve beyazmış gibi gösterdiğini unutmuştum. Ama hayat o kadar siyah ve beyaz mıydı? Sanat, gerçekten de benim kaderim miydi? Tamam, kader pek klişe bir kelime ama beni tanımlayan şey sanat mıydı?

Söyledikleri havada öylece asılı kalmıştı ve bir anlığına ona inanmadan edemedim. Hatta daha da fazlası, bana inandığına inandım. Ama bu düşünce kafamın fırıl fırıl dönmesine neden oluyordu çünkü bana bu kadar inanan biri nasıl olmuştu da beni terk edip gitmişti? Bu bir çelişkiydi. Çözülmesi imkânsız bir bilmeceydi. İkisini birden yapamaması gerekiyordu ama işte şu anda, yaptığının tam da bu olduğunu biliyordum.

Babam resmen *kalbimin sızlamasına* neden oluyordu. Ve şimdi kendi içimde yükselen bir sorum vardı. Şu anda karşımda kendi hayatının tutkusunu mu savunmaya çalışıyordu? Onu Santorini'ye getiren şeyi mi açıklamaya çalışıyordu?

Zaten boyumuzu geçen yerlere dalmıştık, biraz daha derinlere inmekten ne zarar gelirdi? Derin bir nefes aldım. "Sen de bu yüzden mi Atlantis'in peşinden koşuyorsun? Bunun peşinden gitmeseydin, kendinden mi kaçmış olacaktın?"

Bir anlığına bana baktı, ardından omuzları yenilgiyle indi. "Kaçmak, evet. Atlantis benim için her zaman önemli oldu. Belki de olması gerekenden daha fazla." Tabağına baktı. "Theo, sana Atlantis'le ilgili düşüncelerini sormamı söyledi. Konuşmak isteyebileceğin güçlü düşüncelerin varmış."

Theo! Zihnimde ona lanet ettim. "Sana bunu ne zaman söyledi?"

"Sen geldikten hemen sonraki gün. Bana Atlantis hakkında söyleyeceğin bir şey olduğunu ve bana söylerse onu öldüreceğini söylemişsin."

Vücudum, bir yüzleşme ihtimaliyle gerilmişti ama babam kavga etmiyordu ki. Şaşırmış gibiydi. Ve belki de biraz meraklanmış. Sanki gerçekten ne söyleyeceğimi duymak istiyormuş gibiydi. Belki de Theo haklıydı. Belki de babamın bu konuda ne hissettiğimi gerçekten bilmesi gerekiyordu. Ama bunu ona yapabilir miydim? Artık Atlantis'e inanmadığımı bilmesi gerekiyordu ama bunu söylemek ona tam olarak ne yapardı? Şu noktada ona hiçbir şey borçlu değildim ama...

Pekâlâ. Söyleyecektim.

"Benim için..." Sesim boğuk çıkıyordu. "Baba, onca iş yaptığını, bir uzmanla falan konuştuğunu biliyorum..." Bunları kafamdan milyon kez geçirmiştim, belki de iki milyon kez ama yine de babamın karşısında sesli olarak söylemek bambaşka bir şeydi. "Ama ben, Atlantis'in insanları çok kibirli olmamaları için korkutmak üzere ortaya çıkmış etik bir efsane olduğunu düşünüyorum. Platon bu konudan bahsetmişti çünkü Atinalılar için endişeleniyordu. Fazla zengin ve kibirli olmaya başladıklarını düşünüyordu ve onları iyinin yoluna sokmak için böyle bir hikâye anlattı. Senin... ya da başka birinin," dedim hemen, "bulabileceği bir yer olduğunu sanmıyorum."

İşte, söylemiştim.

Son kelimeleri tek nefeste söyleyivermiştim ve şimdi gözlerine bakmakta zorlanıyordum çünkü kalbim korkudan yerinden çıkmak üzereydi.

Ama söylemiştim. Sessiz bir başkaldırıdan alenen isyana giden sınırı resmen geçmiştim.

Kendimi ondan gelebilecek her türlü tepkiye, öfkeye, üzüntüye ya da belki de Platon'un söyledikleri üzerine bir tartışmaya hazırlamıştım. Ama ona baktığımda hiç de yıkılmış gibi görün-

mediğini fark ettim. Gözleri pırıl pırıldı ve dudakları annem ve bana attığı o yamuk gülümsemeyle kıvrılmıştı. Gurur. Bana *gururla* bakıyordu.

Gözlerinde o parlak bakışlarla bana doğru eğildi. "Liv, senin kendi zihnin var. Hem de ne harika zihin ama. Ve her zaman şüpheci biri olacağını biliyordum."

Pekâlâ, beklediğim bu değildi. Hatta beklediğimle uzaktan yakından alakası bile yoktu.

"Hımm..." diye duraksadım.

Hevesle kafasını salladı, tabağını tamamen unutmuş gibiydi. "Biraz daha anlat!"

Ciddi miydi? İfadesini incelerken, sallanan yatın ritmi de kalp atışlarımı sakinleştiriyordu. Gerçekten ciddiydi.

"Tamam... Platon'un hikâyesi ve Santorini konusunda bazı sorunlar var."

"Evet, söyle bakalım." Cesaret vermek ister gibi elini salladı, yüzünde hâlâ o gülümseme vardı.

"Platon, yanardağın zamanından dokuz bin yıl önce patladığını söylüyor ama Santorini'deki yanardağ olsaydı, üç bin yıl önce olması gerekirdi. Bu büyük bir fark." Bunu, inanmayı bıraktığım, inkâr ettiğim dönemde, diğer bir adıyla Öfke Evresi'nde öğrenmiştim.

Durmadan daha hızlı bir şekilde kafasını sallıyordu. "Evet. Başka?"

"Platon, Atlantis'in Asya ve Libya'nın toplamından bile büyük olduğunu söylüyordu. Ama Santorini o kadar büyük değil."

Günbatımının mı yoksa hissettiği gururun etkisi miydi, bilmiyorum ama yüzü daha bir aydınlanmış gibiydi. "Başka iyi bir nokta daha, Liv. Araştırmanı iyi yapmışsın. Çok gurur duydum."

"Çok da araştırmaya gerek kalmadı," dedim ama bu doğru değildi ve bunu ikimiz de biliyorduk. Platon'un açıklamalarına dair bu detayları iyice bir araştırmadan bulmak zordu.

"Bu söylediklerini düşüneceğim," dedi babam. "Biraz araştırma yapacağım. Gerçekten bir uyuşmazlık varsa bunu ben de görmek isterim."

Tam o sırada kulağımın dibinde müzik bas bas çalmaya başlayınca neredeyse korkudan tabağımı suya düşürüyordum. Ses Kostas'a aitti, yat kaptanlığının yanında bir de müzisyenliğe soyunmuştu. Kaptan ceketinin yerine parlak bir gömlek giymişti. Boynuna asılı altın rengi bir saksafon vardı ve bir ayağını ahşap bir basamağa dayamıştı.

Tam beynim bu bilgileri işlemek üzereydi ki, ancak dişçinizin bekleme salonunda duyacağınız türde bir müzik kulaklarımızı doldurdu.

"Saksafon da mı çalıyor?" dedim.

"Pek iyi değil," dedi babam gülümsemesini basırmaya çalışarak. "Ama bahşiş almasını sağlıyor."

Yaşlı bir çift kalkıp dans etmeye başlayınca hemen diğerleri de piste çıktı. Oturanlar ise telefonlarını çıkarmış onları çekiyordu. Tüm bu sahne affedilir cinsten bir klişe değildi ama fondaki günbatımı öylesine şahane ve etkiliydi ki yine de işe yaramasını sağlıyordu.

"O zaman bu... senin için sorun değil mi? Benim inanmamam yani?" Hâlâ bu gerçeği sindirmeye çalışıyordum.

"Kesinlikle sorun değil." Göz göze gelince hafifçe irkilmiştim. Rengini bir kenara bırakın, gözlerimiz her şeyiyle aynıydı. *Tıpatıp*. Ne zaman kendi fotoğraflarıma baksam o gözlerdeki merakı, pırıl pırıl bakışları, onunkilere dair her şeyi görebiliyordum. Gözlerinin kenarlarındaki çizgiler olmasa, aynaya bakmaktan farkı olmayacaktı. "İnanma zorunluluğun yok. Ve benim de kafandaki o sorulara cevaplarım var ama şimdi onları bir kenara bırakacağım. Ama..." sert bir şekilde yutkundu, "azıcık da olsa bana inanman mümkün mü acaba? Sadece birkaç günlüğüne de olsa? Bu kadarını istemeye hakkım yok, biliyorum. Ama Liv, bu sefer bulduğuma inanıyorum. Gerçekten bulduğuma inanıyorum."

Boğazımda bir şeyler düğümleniverdi. Babama yeniden inanmak öylesine büyük ve insanı heyecanlandıran bir fikirdi ki şu an onun yüzüne bakmak bile canımı yakıyordu. Belki de o aptal saksafonun ve günbatımının etkisiydi ama birden, onun kızı olmanın nasıl bir şey olduğu aklıma gelivermişti. Ona inanmak. Bu düşünce içimde hem avaz avaz şarkı söyleme hem de ağlama isteği uyandırıyordu ama aynı zamanda, benden bunu bekleyebileceğini nasıl düşünebilirdi ki?

"Be-ben bilemiyorum..." diye kekeledim.

İçimi rahatlatmak ister gibi elini kaldırdı. "Bu çok çok normal," dedi. Güneş çoktan eriyip ufukta altın rengi bir yığına dönmüştü. Babam haklıydı, suyun üzerinde her şey ışıkla parlarken günbatımını izlemek inanılmazdı. Sanki izlemekten ziyade günbatımının bir parçası oluyormuş gibi hissediyordu insan kendini.

"Atlantis'e gelince," dedi babam, düşüncelerimi bölerek. "Bazen bir avdan daha fazlasıdır o."

Başımı sallamakla yetindim çünkü başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. Başımı eğdiğimde, elini iç kolundaki benim konumumu gösteren dövmeye bastırdığını fark ettim. Bunu yaptığının farkında değildi bence. Şimdi, o buradayken ve ben de dünyanın diğer ucundayken bunu kaç kez yaptığını merak ediyordum.

Bana döndü. "Yarın akşam. Seni adadaki en sevdiğim yerlerden birine götüreceğim. Kamara. Oraya bayılacaksın, Liv."

Ve böylece babamla baş başa geçireceğimiz bir gece daha olmuştu. Geçmişi görmezden gelmek buraya kadardı. Geçmiş, resmen tenimize işlenmişti.

Bölüm 16

#16 İÇİNDE YUNANCA NOTLAR BULUNAN MİNYATÜR BİR NOT DEFTERİ

Babamın durmadan Yunanca bir şeyler yazabilme becerisinden her zaman etkilenmiştim. Benimle ya da Yunan mahallesindeki arkadaşlarıyla Yunanca konuştuğunu duyardım hep. Buna alışkındım. Ama Yunanca yazmak? İşte bu etkileyici bir şeydi.

Defteri, babam gittikten iki hafta sonra arabamızın torpido gözünde bulmuştum ve yazıları görünce belki de bir ipucu olabilir diye düşünmüştüm. Annemin okuyamayacağını biliyordum, ben de o işten dönmeden önce defteri alıp en sevdiğimiz Yunan restoranının sahibi Markos'a götürdüm ve benim için okumasını istedim.

Markos babamla ilgili haberleri almış olmalıydı çünkü gözlerini özür diler gibi bana dikmişti.

Defterdeki bir alışveriş listesiydi.

İYİMSERLİĞİM GÜNBATIMIYLA BİRLİKTE KAYBOLUP gitmişti ve Ammoudi Koyu'na geri döndüğümüzde kalbim hiç olmadığı kadar ağır geliyordu. Babama inanmak istiyordum, tıpkı Atlantis'e de inanmak istediğim gibi ama bu, gerçekliği

reddetmek anlamına geliyordu ve bunu yeniden yapmaya niyetim yoktu.

Gerçekler şöyleydi: Babam Atlantis'in peşinden koşmak ve annemle olan evliliğini bitirmek istiyor olsa bile, beni terk etmek zorunda değildi. Beni ziyarete gelebilirdi. Ya da arayabilirdi. Anne babası boşanmış birçok insan tanıyordum ve bazılarının ebeveyni farklı şehirlerde ve ülkelerde yaşıyordu. Gittikleri zaman dünya üzerinden sonsuza kadar yok olmuyorlardı ki. Sonuçta bahsettiğimiz uydurma bir altın şehir değildi. Babamdan bahsediyorduk.

Kitabevine doğru yürürken göğsümde giderek büyüyen bir balon varmış gibi hissediyordum; bu baskı altında ne bir şey düşünebiliyor ne de hissedebiliyordum. Kaçmak istiyordum. Tüm bu karmaşayı arkamda bırakmak istiyordum. Dükkâna ulaşana kadar kendimi bırakmamayı başardım. Babam sokağın aşağısında kaybolur kaybolmaz gözlerimden yaşlar süzülmeye başladı ve tüm eyelinerimi da beraberinde götürdü. Gerçekten de kalbim yeniden paramparça olsun diye mi süslenip püslenmiştim?

Kendime gelmem gerekiyordu. Odaklanmam gerekiyordu. Aklıma yatak odasında şarj olan telefonum gelince içim bir umut pırıltısıyla doldu. Dax'le konuşmam gerekiyordu. Bana yardım edebilir, beni babamla ilgili duygularımın her şeyi kontrol ettiği bu dünyadan çıkarıp Liv olduğum dünyaya çekebilirdi.

Çabucak dükkâna girdim, kapısı kilitli değildi ama içerisi boştu. Sadece köşeyi aydınlatan bir ışık açıktı. Romantik kitapları çalmayı düşünecek çok hırsız olamazdı herhalde. Yatak odasına girdim, telefonumu alıp sırtüstü uzandım ve hemen Dax'in numarasını tuşladım.

Çaldı, çaldı ve en sonunda sesli mesaja düştü. Lanet olsun. "Cevap versene," dedim sabırsızlıkla ve numarasını yeniden tuşladım. Aynı şey. Ama bu sefer üç çalıştan sonra sesli mesaja geçmişti. Telefonu sıkıca kulağıma bastırdım, sesli mesajdaki sesinin kendimi biraz olsun iyi hissettirmesini umuyordum. *Hey,*

ben Dax. Mesajınızı bırakın, sizi büyük olasılıkla geri ararım. O büyük olasılığın, kesinlikle olmasına ihtiyacım vardı.

Boğazımı temizledim. "Hey, Dax. Beni en kısa zamanda arayabilir misin? Zor bir gündü ve seninle konuşmaya çok ihtiyacım var."

Ne yapıyordu acaba? Sörf mü? Ya da plajda uzanıyordu. Elimde olmadan, ben de aynısını yapmak isterdim diye düşündüm. Birkaç dakika sonra kitabevinin seyahat bölümüne ilerledim ve kafamı dağıtacak bir şeyler bulmayı umarak bakınmaya başladım. *Finlandiya, Japonya, Türkiye, Rusya.* O aptal saksafon şarkısı hâlâ kafamda dönüp duruyordu ve babamın söylediğini düşünmeden edemiyordum. *Azıcık da olsa bana inanman mümkün mü acaba?* Beni sekiz yaşındayken bırakıp giden birine nasıl inanabilirdim ki? Ve söyledikleriyle yaptıkları arasındaki devasa farkı nasıl görmezden gelebilirdim?

Her an çalmasını umarak telefonuma baktım. "Hadi ara beni, Dax, *hemen!*" diye buyurdum.

"Zor bir akşam mıydı?"

Korkuyla sıçrarken telefonum elimden kayıverdi ve gürültüyle ayaklarımın yanına düştü.

Theo, kasanın arkasındaki sandalyede oturuyordu ve eski Bond filmlerindeki kötü adamlar gibi yavaşça bana döndü. Kucağında turuncu bir kedi yatıyordu ve elinde de kırmızı bir defterle bir kalem gördüm.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum hemen. Utanmış mıydım yoksa kızmış mıydım, emin değildim. Dax'e bıraktığım sesli mesajı duymuş muydu? Evet. Kesinlikle duymuştu.

Başını salladı. "Özür dilerim. Kafamda bu sahneyi daha komik hayal etmiştim. Seni şaşırtmak istemiştim, pahalı cihazları yere atmanı değil."

"Hedefine ulaşamadın." Telefonumu alıp cebime soktum.

"Yat gezisi nasıldı? Yaş ortalamasını düşürebildin mi?"

"Hem de nasıl." İç çekip kediyi sevmek için Theo'nun yanına gittim ama kedi, rahatsız olmuş gibi sırtını geriverdi. Benim on-

lara olan ilgime rağmen kediler benden hiç hoşlanmıyordu. "Bu kim?" diye sordum.

"Purrmest Hemingway. Kız kardeşi Margaret Catwood'la karıştırma ama." Purrmest, Theo'nun kucağından inip bir kitap yığınının arkasında gözden kayboldu.

"Gerçekten mi?"

Theo omuzlarını silkti. "Geoffrey kitabevindeki kedilere isim takma konusunda çok iyi. Hatta sanırım annem sırf bu yüzden onu burada tutuyor. Ve sen de soruma cevap vermiyorsun. Günbatımı gezisi nasıldı? Kostas'laydı, değil mi? Lütfen saksafon da çaldığını söyle."

"Hem de ne çalmak." Yeniden iç çektim ve ardından aklıma Theo'nun yattaki konuşmamıza olan katkısı geldi. "Ve babamla Atlantis hakkında konuştuk, senin yüzünden."

Theo sandalyesinde tembel tembel döndü, ona yolladığım öfkeli enerjiden hiç etkilenmemiş gibiydi. "İlginç. Bu konuşma hakkında ne hissediyorsun?"

Masanın üstüne çöktüm, kendimi annemin ellerinden kurtardığım solmuş bitkiler gibi hissediyordum. "Bilmiyorum."

Theo kalemini kaldırdı. "Duygularından ötürü konuya nasıl yaklaşacağını bilemiyor," dedi, not defterine yazıyormuş gibi yaparak.

Bacaklarımı savurup onunkilere hafifçe vurdum. "Sen serserinin tekisin."

Gözleri kocaman açılmıştı. "Gerçekten mi? Daha önce kimse bana serseri dememişti. Hem merak ediyorum da birilerine seni aramalarını uzaktan söylediğinde işe yarıyor mu?"

Bu sefer dizine vurdum. "Bazen. Al bakalım, sana bunu getirdim." Ona Kostas'ın şapkasını verdim.

"Her zaman bunlardan bir tane istemiştim." Şapkayı taktı ve siperini, gözlerinin hemen üzerine gelecek şekilde ayarlayıp bana düşünceli düşünceli bakmaya başladı. "Annem, bu akşam çok güzel göründüğün konusunda uyarmıştı beni. Gerçekten de öyle görünüyorsun."

Yanaklarım zaten yanıyordu, şimdi iyice alev almıştı ama bu sefer tamamen farklı bir sebeple. "Seni uyardı mı?" dedim, kızaran yanaklarımı saklamak için Purmest'e uzandım.

"Siyah elbiseli kızlara karşı bir zaafım olduğunu biliyor."

"Siyah elbiseli *herhangi* bir kıza mı?" Saçlarımın uçlarını düzeltmeye çalıştım. Nemden ve tuzlu havadan dolayı kıvır kıvır olduklarına emindim.

"*Her* kıza değil." Başını yana eğip bana baktı. "Her neyse, sen iyi misin? Kızgın gibiydin. Ve çok bağırası."

"Öyle bir kelime yok. Ama evet. Çok bağırasıyım."

Bana bakmaya devam ediyordu. "Babanla olan konuşmanın dışında ne oldu?"

Ne *olmadı* ki? "Evimi özledim. Annemi ve kardeşimi, Dax'i... ve babamla olan her şey..." yüzümü ekşittim, "tam bir felaket."

Oturduğu yerde doğruldu. "Felaket. Bir insan ya da topluluğun işleyişinde oluşan ciddi tahribat."

"Kesinlikle," dedim. "Ayrıca bu kelimenin tanımını neden ezbere biliyorsun?"

"Belgeselde var," dedi.

Off. Belgesel. En azından konuyu değiştirmek için bir fırsat sunuyordu. "Bu akşamki çekimler nasıl geçti?" Ona, şehirde bulunan ve Atlantis'e hürmetlerini sunan işyerlerinin görüntülerini çekebileceğini söylemiştim.

"Harikaydı," dedi omuzlarını silkerek. "Haklıydın. Fira'da, adında Atlantis geçen en az yüz tane dükkân vardı. Ayrıca turistlerle ve yerel halktan birkaç kişiyle röportaj bile yaptım ve onlara Atlantis hakkında ne düşündüklerini sordum. Herkes ortaya attığımız fikre sıcak bakıyor gibiydi."

"Tüm hayatlarını mahvetmediği için olabilir." Öyle söylemek istememiştim ama içimdeki öfkeyle birlikte öylece ağzımdan çıkıvermişti.

Theo'nun gözleri yine bana döndü. Çekincesini hissedebiliyordum. Neyin gelmek üzere olduğunu görebiliyordum. Babamla ilgili konuşmamızın bitmediğini bilmem gerekirdi.

"Ah, hayır..." dedim, elimi uyarır gibi havaya kaldırarak. Ama bu hareketi görmedi.

"Baban gittiğinde durumlar nasıldı?"

Neredeyse masadan düşüyordum. Bana bu soruyu soran ilk insandı.

"Biliyorum. Ciddi bir sınır ihlali," dedi, ellerini teslim olurmuş gibi kaldırırken. Gözlerinde hüzünlü ve düşünceli bakışlar vardı.

"Theo... sen havadan sudan konuşmak nedir bilmez misin?"

"Evet, aslında o konuda baya da iyiyimdir." Arkasına yaslanıp şapkasını düzeltti. "Ama seninle olmaz. Söyledim sana, nasıl okuyacağımı çözemediğim tek insansın."

Bana egzotik bir papağan ya da yeni keşfedilmiş bir semender türüymüşüm gibi bakıyordu ama yine de bu söylediği kendimi iyi hissetmemi sağlamıştı. Bir yanım beni çözememesini ve yine de bunu yapmak için uğraşıyor olmasını seviyordu. Çoğu insan en üst katmanı, Liv'i görüyor ve bu kadarıyla yetinmeyi seçiyordu. Ama Theo öyle değildi.

Boğuk bir kahkaha attım ve sonra, açıklanamayacak bir şekilde sorusuna cevap vermeye başladım. "Çok ağladık. Sonra oturduğumuz eve paramız yetmemeye başladı, annem de başka iş bulamamıştı, o yüzden taşındık. Sonra diğer işini de kaybetti, birkaç ay onun ailesiyle yaşamaya karar verdik... Ama o da çok iyi gitmedi. Sonra onların yanından çıktık ve annem iyi bir iş bulup yeniden hukuk fakültesine dönecek duruma gelinceye kadar arkadaşlarından birinde kaldık. Ben çoğu zaman yalnızdım. Okuldan sonra öğlen saatlerinin ne kadar da yavaş geçtiğini düşünürdüm. Hâlâ öyle hissettiğim zamanlar olur."

Tüm bunlar tek bir nefeste, bir üzüntü bulutu gibi çıkıvermişti ağzımdan. O yılların nasıl geçtiğini, nasıl kaotik, denge sarsıcı ve *üzücü* zamanlar olduğunu daha önce kimseye anlatmamıştım ve işte, şimdi burada yabancı sayılabilecek birine anlatıyordum.

Theo ayağa kalkıp bana doğru eğildi, çenesini avucuna dayamıştı. "Babana Atlantis'in neden bu kadar önemli olduğunu sordun mu hiç?"

Gözlerimi kapayıp başımı salladım. Babama Atlantis'i neden bu kadar önemsediğini sormak, bir balığa neden suyu umursadığını sormak gibi olurdu. Yaşamak için ona ihtiyacı vardı. "Sen sordun mu?"

Durdu ve yavaşça kirpiklerini kırpıştırdı. "Hayır. Ve bence bu, belgeselde yer vermemiz gereken bir konu."

Her şey belgesele bağlanıyordu. Göğsümde yanmaya başlayan öfkeyi hissedebiliyordum. Hayatını eğlence malzemesi olacak bir şey olarak mı görüyordu? Kamerasıyla hemen çekiverecek mi? "Belgesele yeni bir şey eklemeye vaktimiz yok, özellikle de bugün onca vakit kaybettikten sonra," dedim.

"Evet, gerçekten vakit yok," dedi. "Ama aklıma sürekli babanın yanardağın oradaki hâli ve insanların onun etrafına doluşması geliyor. İnsanları nasıl kendine çektiğinin farkındasın, değil mi? İnsanlar Atlantis'in kendisinden çok Atlantis avcılarıyla ilgileniyor. O zaman neden babanın hikâyesini de dahil etmiyoruz ki? Onun için bir şehirden ya da harabelerden daha fazlası olduğunu düşünüyorum." Ellerini başının arkasına koydu. "Sen ne dersin?"

Yat şapkasını aldım ve kendi kafama taktım. Babamın Atlantis saplantısının derinliklerine inmek, durumu daha iyi hâle getirmeyecekti. Hatta bunu düşünmek bile hemen bir tekneye atlayıp adadan olabildiğince uzaklaşma isteği doğuruyordu içimde. Enerjiyle karışık bir öfke dalgası içimde nabız gibi atarken ayağa kalktım. "Başka bir şeyden konuşabilir miyiz? Herhangi bir şey. Hatta daha iyisi, bir yerlere gidelim mi?"

Yüzüne tatlı bir gülümseme yayıldı ve uzanıp ellerimi tutarken bana yaklaştı. "Yüzmeye ne dersin?"

"Okyanusta olmaz," dedim hemen.

"Okyanusta değil," dedi. Ellerim hâlâ ellerindeydi ve o ellerin sıcaklığı, kollarımın karıncalanmasına, helyum gazı çek-

mişim gibi hissetmeme neden oluyordu. Bu yeni bir histi ve Dax'le böyle şeyler hissettiğimi hatırlayamıyordum. Bu da beni korkutuyordu. Elimi bırakmak yerine bana daha da yaklaşmıştı. "Daha önce kimseyi götürmediğim bir yer, çok seveceksin bence. Gelir misin?"

"Olur," dedim çünkü elinizi tutan ve bunu parmak uçlarınıza kadar tüm vücudunuzda hissettiğiniz birine başka ne söyleyebilirdiniz ki?

Nefes al. Senin erkek arkadaşın var. Theo'yla arkadaşsınız.

Bu, kendime hatırlatmam gereken bir şey olmamalıydı. Ama Theo kendimi, fırtınanın içinde savrulan bir cankurtaran salındaymışım gibi hissetmeme neden oluyordu. Aklımı bir türlü başıma toplayamıyordum.

Dışarıda koyu ve kadifemsi bir gece vardı, duyulabilen sesler aşağıdaki okyanusun gelgitleri ve açık pencerelerden dışarı süzülen konuşmalardı. Theo'nun gecenin bir saatinde nerede yüzebileceğimizi düşündüğüne dair hiçbir fikrim yoktu ama bunun üzerine düşünmek de istemiyordum. Havalanmamam, ayaklarımı sağlam bir şekilde yere basmam gerekiyordu. Ve yeniden odaklanmam. Babam olsa, dalgalı denizde bile dengede durmayı öğren derdi. Theo'yu bu kadar çekici buluyor olmamın hiçbir önemi yoktu. Önemli olan bu gerçek karşısında nasıl davrandığımdı.

Theo benimle ön kaldırımda buluştu. Mayosunu ve siyah tişörtünü giymişti, koyu renk gözleri ışıl ışıl barlıyordu. "Hazır mısın?"

"Hazırım." Belki ona bakmazsam sorun olmazdı.

Mutlak şokuma rağmen Theo yürümeye başlayınca ben de birkaç adım gerisinden, arada sırada karşılaştığımız yayaları geçerek ve kapalı dükkânların vitrinlerine bakarak ilerlemeye başladım. Başta falezlere giden labirent yoluna girdik ancak sonunda Theo yönünü değiştirdi ve bizi karanlığın içine doğru, mavi kubbelerden uzağa götürmeye başladı.

"Nereye gidiyoruz?" dedim sonunda. Gece öylesine sessizdi ki neredeyse fısıldıyordum.

Beni kollarıyla sarıp sıcacık bir şekilde kucaklayınca beynim çırpınmaya ve yanaklarım yanmaya başladı. Ardından beni bırakıp, "Bana güven, Kalamata," dedi.

Ona güvenmek kolaydı, sorun bendim.

Uçurum tarafındaki yolun yarısına gelmiştik ki Theo, yuvarlak köşeli bir ahşap kapının bulunduğu, beyaz bir duvarın önünde durdu. Üzerinde uğursuz görünüşlü bir kilit vardı ama Theo onu tutup kurcalamaya başladı.

"Ne yapıyorsun sen?" Theo'nun birkaç kez daha şıngırdatarak oynadığı kilit en sonunda açıldı.

Kilidi yerinden çıkardı, ardından kapıyı gıcıdatarak açtı. Kapının arkasından yumuşak bir ışık vuruyordu ve iyice görebilmek için parmak uçlarımda yükseldim. Üzerinde beyaz minderleri olan birkaç şezlong ve saksılar içindeki bitki yığınını görebiliyordum. Bir duvarın üzerine, hareket eden su yansıyordu.

"Theo, neresi burası?" diye sordum, bu sefer daha yüksek bir sesle.

"Cennet." Hemen koluma girdi. "Hadi gel."

Bana dokunuyor olmasından mı yoksa manzaranın sessizliğinden mi, bilmiyorum ama cennete girme vaadini geri çeviremezdim. Onunla birlikte ilerleyince –tabii ki temkinli bir şekilde– küçük mağara evlerinden birinin arka bahçesinde olduğumuzu anladım. Gecenin karanlığında mavi mavi parlayan sonsuzluk havuzu bahçenin büyük bir kısmını kaplıyor, denizle birmiş gibi görünüyordu. Gökyüzünde parlayan yıldızlarla birlikte yarımayın ışığı da havuza düşüyordu.

Bu kadar güzel bir şey görmemiştim hayatımda. Ve birden üzerimize çöken sessizlikle birlikte kalbim, göğüs kafesim için fazla büyük gibi gelmeye başlamıştı.

"Ee?" Bana o bilmiş Theo bakışlarıyla bakıyordu ama haklı olduğunu kabul edecektim.

"Burası harika," diyerek derin bir nefes verdim ve rahatsız-

lığın, endişenin, paniğin, kısacası Santorini'ye geldiğimden beri savaş verdiğim tüm o duyguların eriyip geceye karıştığını hissettim.

"Rica ederim," dedi, bana o büyüleyici gülümsemelerinden biriyle bakarken.

"Theo... Ben..." Sesim boğazımda donup kalmıştı ve sırtımdaki tüyler diken dikendi. "Buna gerçekten ihtiyacım vardı. Teşekkür ederim."

Yüzüne yayılan o gülümseme, ayın suya düşen yansımasından bile daha parlaktı. Öyle parlaktı ki dizlerim titriyordu. "Biliyorum, hadi gidelim," dedi.

Beni verandanın ucuna götürünce karşımda Oia'nın harika manzarasını buldum. Karanlık gökyüzü, daha da karanlık olan okyanusla birleşmişti ve kıyı şeridi, evler ve parlayan havuzlarla aydınlanmıştı. Normalde bu kadar nefes kesici bir şey gördüğümde resmini yapmak isterdim ama bu güzelliği tam olarak yakalamanın mümkün olmadığını biliyordum. Bu, tüm duyularınızla deneyimlemeniz gereken bir şeydi.

Mağara evine döndüm. Beyaz duvarlar yeni boyanmış gibi duruyordu ve kobalt mavisi kepenkler pencereleri kapatıyordu. "Burada kim yaşıyor?"

Çoktan ayakkabılarını ve tişörtünü çıkarmaya başlamıştı. "Çok sık tutulmayan kiralık bir ev. Sahipleri de birkaç haftada bir gelir. Gelip gelmedikleri renkli kırlentleri dışarı çıkarmalarından anlaşılır."

Tamamı beyaz olan veranda mobilyalarına baktım. "Ve senin burada yüzmene izin mi veriyorlar?"

Theo omuzlarını silkti. "*İzin veriyorlar* diyemem, Kalamata ama beni durdukları da söylenemez."

Beni böyle bir manzaradan ancak şüphe uzaklaştırabilirdi. "Burada izinsiz mi bulunuyoruz yani? Haneye zorla girmiş gibi mi olduk?"

Sırıtarak ellerini omzuma koydu. "Rahat ol. Kimse bir yere zorla girmedi. O kilit neredeyse açıktı, sen de gördün. Ve sabı-

kan için de endişelenme. Eğer bir şey olursa giren *benim*. Sen sadece masum misafirimsin."

O gülümsemeye karşı koymak çok zordu. Ve de *havuza*. Her daim kurallara uyan ruhum buradan hemen kaçmak istiyordu ama parmak arası terliklerimi çıkardım ve sol ayağımı havuza sokup suyun çıplak ayağımı kucaklamasını izledim. Sıcaklığı mükemmeldi ve havuz filtresi de aşağıdan gelen dalga sesleriyle mükemmel bir uyumla iç içe geçiyordu.

Kuralları unut gitsin. Burası bir harikaydı.

Tişörtümü ve şortumu çıkarıp kendimi yavaşça havuza bıraktım. Suyun ısısı, vücut ısısından bir iki derece düşük olmalıydı ama içten dışarı yayılan tatlı bir serinlik veriyordu. Kendimi geriye attım, kollarımı iki yana açıp gözlerimi kapayarak hafifçe döndüm. Gözlerimi açtığımda Theo'yu havuzun kenarında, gözleri kocaman açılmış beni izlerken buldum.

"Ne?" Bakışlarında bir değişiklik vardı, her zamanki gibi *her hareketini en ince ayrıntısına kadar inceliyorum* bakışı değildi bu. Sanki şaşırmış gibiydi. Havalimanında beni ilk kez gördüğünde attığı bakıştı bu. Üstü büzgülü, tek parça siyah mayomun askısını düzelttim ve bu sefer bilinçli bir şekilde suda süzülmeye başladım.

"Hiç," dedi ama bakışlarını da kaçırmıyordu.

"Pekâlâ..." Yıldızları görebilmek için yeniden sırtüstü döndüm. O kadar çoklardı ki ayrı ışıklardan çok tek bir ışık hüzmesini andırıyorlardı. Ve o *ay*... Canlı, yoğun ve o kadar parlaktı ki. Günbatımının yanında gözden kaçırılıyor olmalıydı ama kesinlikle çok özel bir aydı.

Yeniden doğrulduğumda Theo da iyice suyun içine girmişti. Sırtını kenara yaslarken gözleri hâlâ benim üzerimdeydi.

Beni okumaya çalışıyordu yine. "Neden gözünü dikmiş bana bakıyorsun?" diye sordum ve onun tarafına su sıçrattım.

"Bilmiyorum. Özür dilerim." Omuzlarını silkip yüzünden suyu sildi. "Ay ışığı sana yakışıyor sanırım." Sesi gergin gibiydi.

Ay ışığı ona da yakışıyordu. Kalbim olduğu yerde takla atı-

yordu resmen. Ağzımı açtım ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Erkek arkadaşın," dedi çabucak.

Aramızdaki gerginliği azaltmıştı bu. Gülümsedim. "Çok komiksin."

"Öyleyim, değil mi?" Ellerini suyun yüzüne çıkarıp önünde ileri geri çırptı, gözlerini suya çevirmişti. "Neden hiç yüzmüyorsun? Yüzmeyi bildiğin belli."

Gözlerimi karanlığa çevirdim. Yalan söyleyebilirdim ama burada öyle bir şey yapmak yanlış geliyordu. "Havuzları denizlere tercih ediyorum. Okyanus biraz... korkutucu geliyor."

Başını salladı ve ilk kez, daha fazla detay için ısrar etmedi.

Onun yerine başını sallayıp boğazını temizledi. "Şey... mayon da... çok güzelmiş."

"Theo! Erkek arkadaşım!" Bu sefer ona doğru daha fazla su sıçrattım ama yüzünde kocaman bir gülümsemeyle suyun altına girdi.

"Tamam, tamam. Biliyorum. Ben sadece," yeniden suyun altına girdi ve su sıçratarak yanıma geldi, "babanın yanında giydiğin bu değil, diyecektim."

Yanağımın iç kısmını ısırdım. Yüzümün ne kadar kızardığını görmediğini umuyordum. "Evet çünkü babam yanımdaydı."

"Ee, o zaman? Bu senin mağara evine gizlice girme üniforman falan mı?"

"Kesinlikle." Bu sefer ben havuzun kenarına gidip kollarımı dayadım ve bacaklarımı arkamda sakince çırpmaya başladım. Theo'nun ilgisi bana kendimi... *iyi mi hissettiriyordu? Ya da korkuyor muydum?* Çok kaygan bir yokuşun en tepesinde durmaktan farksızdı. Theo'nun bu kadar çekici olması da hiç yardımcı olmuyordu doğrusu. "Ee, buraya kaç kez izinsiz girdin?"

"İzinsiz girme kısmına hâlâ katılmıyorum ama..." Omuzlarını silkti ve ardından çetelesini tutacakmış gibi yıldızlara döndü. "Bilmiyorum ki, elli kez falan? Belki de yüz."

"Yüz mü? Gerçekten mi?" İnanamayarak ona baktım.

Bana doğru yüzdü ve yanımda durup dirseklerini havuzun kenarına dayadı. "Buraya taşınmak benim için başta çok zor oldu. Burada Bapou'yla olmak çok güzel ama liseyi Londra'da bitireceğimi düşünmüştüm ve bu yüzden çok kızgındım. Arada bir buraya kaçmak çok iyi geldi. Ayrıca burada kimse yok. Havuz, insanlar yüzsün diye yapılır. Temel amacı insanlarla dolu olmaktır. Buradakilere bir nevi iyilik yapıyorum sayılır. Bu havuz yalnız kalmak *ister mi* sence?"

"Cansız bir şey hakkında konuştuğunun farkındasın, değil mi?" dedim ama bir yandan, Theo'nun da benim gibi, buraya istemeyerek geldiğini düşünüyordum. Ortak bir özelliğimiz daha vardı. Ayrıca haklıydı: Havuz burada olduğumuz için mutlu gibi görünüyordu.

Ayaklarımı arkada hafifçe çırpmaya devam ederken yanağımı koluma dayadım, su sakince kulağıma çarpıyordu. "Theo, hayat planın nedir?"

Kafasını manzaradan çevirip bana baktı. "Oia'da bir kızla yüzmek?"

Ona su sıçrattım. "Yüzmüyoruz, suyun üzerinde süzülüyoruz. Hem onu geç şimdi."

Omuzlarını silkti. "Tamam, yarın Atlantis hakkındaki belgesele devam etmek istiyorum. Ve ondan sonra da... Sonrası için pek bir planım yok aslında. Sadece ahmağın teki olmamaya çalışıyorum."

Ciddi olduğunu anlayamadan bir kahkaha attım. "Gerçekten mi? Planın bu mu?"

Yeniden omuzlarını silkti. "Biliyorum, çıtayı çok düşük tutmuşum gibi görünüyor. Ama çok şey yaşadım. Babam gibi, o da yola bir ahmak olarak başlamadı bence. Ama işine o kadar bağımlı hâle geldi ki bizi görmez oldu. Önemli olan tek şey hırslarıydı."

Hmm. Ne kadar da tanıdık bir hikâye.

"Biz yalnızca taşınırken yanında götürdüğü şeylerden biriydik." Gözlerini okyanusa dikerek devam etti. "Annem gideceğini söylediğinde çok şaşırmıştı ama o kadar uzun zamandır

yalnızdı ki. Şimdi merak ediyorum da acaba yokluğumuzu hiç fark etti mi?"

Sohbet, beklediğimden çok daha derin bir hâl almıştı ve şimdi, az öncekinden çok daha yakın duruyorduk birbirimize. Kim kaymıştı? O mu? Ben mi? Belki de ikimiz de. Alnında su damlaları vardı, ıslak ve karmaşık görünen koyu kıvırcık saçlarına su hafifçe vuruyordu. "Eminim ki fark etmiştir," dedim ama der demez pişman oldum. Neden öyle demiştim ki? Theo'nun babasını tanımıyordum. Hiçbir fikrim yoktu. Ve insanlar bana anne babamla olan ilişkimle ilgili bir şey söylediğinde bundan nefret ederdim. "Özür dilerim. Bu konuda ortak bir yanımız var. İşini ailesinin önüne koyan ve hiçbir zaman yanımızda olmayan babalar."

Theo elini havuzun kenarından çekti, suya soktu ve bana yaklaştırdı. "Hayır. Senin babanla olan durumun farklı. Bana her zaman öyle geliyor ki..." Birden duruverdi. Kirpiklerinde minik su damlaları ve gözlerinde de *ciddi* bakışlar vardı. Eğlencesine bir şey söylerken bile o gözler hep ciddi bakıyordu. "Ah, hayır. Yine yapıyorum işte."

"Ne yapıyorsun?" Nefesim göğsümde sıkışıp kalmıştı; suyun içinde alçalıp onun göz hizasına indim, dudaklarım suyun tam üzerindeydi şimdi. Eğer birazcık kayarsam ona dokunurdum.

Bakışları üzerimdeydi. "Kubbelerin oradayken bir daha baban hakkında konuşmayacağıma söz vermiştim. Özür dilerim."

Ah. *Evet*. Midem yeniden çözülüverdi. "Söyleyeceğin şeyi tamamlayabilirsin," dedim ama bir yandan da cesaret almak ister gibi havuzun kenarını sıkıca kavradım.

"Tamam." Derin bir nefes aldı. "Bana öyle geliyor ki... Ben her zaman Atlantis'i senin için bulmaya çalıştığını düşündüm," dedi ve ardından bana hüzünle baktı.

"*Ne?*" Hemen doğruldum ama uzaklaşmaya çalışırken havuzun dibindeki ayaklarım kayıp duruyordu. Sihir bozulmuştu. Bir an önce hissettiklerim kaybolup gitmişti. Şimdi kendimi

savunmacı hissediyordum. "Theo, bu hiç de mantıklı değil. Neden Atlantis'i benim için bulsun ki? Beni Atlantis için *terk etti* o."

O da doğruldu. "Aklını okuyamıyorum tabii. Ama bana her zaman öyle geldi."

Sessizlik içinde öylece birbirimize baktık, yalnızca havuzun vızıltısı ve aşağıdaki dalgaların sesi vardı. Theo'nun göğsünden ve omuzlarından sular süzülüyordu ama kıpırdamadan durdu. İlk hamleyi benim yapacağımı düşünüyorsa çok yanılıyordu. En sonunda bakışlarını kaçırdı. "Özür dilerim. Bunu büyük ihtimalle söylememem gerekirdi ama bilmen gerektiğini düşündüm."

"Theo..." Gerginlikle suyun içindeki elimi yumruk yapmıştım. "Babamı çok sevdiğini biliyorum. Ama neden sevdiğini çözemiyorum..." *Onu savunup duruyorsun. Gerçekte nasıl biri olduğunu görmüyorsun. Olanları anlamıyorsun.* Cümlemin devamında söyleyebileceğim bir sürü şey vardı ama Theo öylesine üzgün, hatta zavallı görünüyordu ki. Ay ışığı, gözlerindeki o samimi bakışları ortaya çıkarıyordu. Theo bu konuyu her yönüyle göremiyordu ama zaten bu, onun problemi değildi. Ondan bunu istemem haksızlıktı.

Hafifçe inleyip gözlerimi gökyüzüne çevirerek kendimi yeniden suya bıraktım. Yıldızlar normalde olduğundan çok daha uzakmış gibi geliyordu şimdi.

"Boş ver. Konuyu değiştirelim mi?"

Önce bir durdu, sonra yeniden yarıma gelirken havuzun suları hafifçe dalgalandı. "Sorun değil. Benim de aklımda başka bir konu vardı zaten." Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Derin bir iç çektim ama kulağa ciddi sayılamayacak kadar dramatik gelmişti. Hâlâ bana doğru geliyordu ve kalbim yerinden fırlamak üzereydi. "Harika. Neymiş o konu?"

Dudakları aralandı. "Kalamata. Senin şu erkek arkadaşın, o..."

Tam o sırada arkamızda inanılmaz parlak bir ışık yandı ve ikimiz de irkilip panikle yüzlerimizi kapadık.

"Theo?" diyebildim sadece. Belki de hareket dedektörüydü? Başka bir evin? Ama Theo omzumun üzerinden endişeyle eve bakıyordu. "Theo, ne oldu?" fısıldadım.

"Şşş."

"*Poios einai ekei?*"* diye seslendi bir adam. *Ah, hayır.*

Theo'nun bakışları sakince bana döndü. "Kalamata, dinle beni. Kaçmak zorundayız."

Kalbim birden ağzımdan fırlayacak gibi oldu. "Kaçmak mı? Ama..."

"Şimdi."

"*Paravátes!*"** diye kükredi bir ses çok daha yakından.

Hareket edemeyecek kadar şaşkındım. Ben daha ne olduğunu anlayamadan Theo beni sudan çekiyordu. Belimi sıkıca kavramıştı ve eşyalarımızı alıp kapıya doğru hızla koşarken her tarafa sular sıçratıyorduk.

Evsahibinin peşimizden gelmeyeceğini, bizi evden kovalamakla yetineceğini düşünüyordum. Ama yanılmıştım. Araba yoluna kucağımızda eşyalarımızdan oluşan bir yumakla çıktığımızda Theo hemen elimi yakaladı. Ama kitabevinin olduğu yöne koşmak yerine beni bir sürü merdivenlerin olduğu, karanlığın içinde zikzak çizerek ilerleyen bir yola çekti.

"*Stamáta tóra!*"*** diye bağırdı adam. Sakin gecenin içinde sesi yankılanmaya başladı. "Th-Theo..." diye kekeledim. Adrenalin vücudumu öyle bir ele geçirmişti ki tüm vücudum erimiş gibi hissediyordum, beynim işe yaramaz bir bulamaca dönmüştü. Ama Theo'nun hiç öyle sorunları yoktu. Önceki hayatında korsanlardan sıkça kaçmış olmalıydı çünkü hiç tereddüt etmeden daracık ara yollara dalıyor, merdivenlerden atlıyor, duvarların üstünden zıplıyordu ve hatta neredeyse bir buçuk metrelik bir yükseltiden bile atlamıştı. Bense beceriksiz bir uçurtma gibi arkasında savrulup duruyordum.

---

* (Yun.) Kim var orada? –ç.n

** (Yun.) Korsanlar! –ç.n

*** (Yun.) Durun! –ç.n

En az on kez tökezledim ama nasıl olduysa Theo her seferinde beni yakalamayı başardı ve en sonunda kıyafet yığınını bir kolunun altına sıkıştırıp beni dengede tutmaya çalıştı. Bir planı var mıydı? Yoksa öylece koşuyor muyduk? Sormak istiyordum ama beynim, cümle kuramayacak kadar karmaşık hâldeydi.

Adamın ayak sesleri, okyanusun dalgaları arasında güçlü bir şekilde yankılanıyordu. Nefesim öylesine kesilmiş ve hızlanmıştı ki neredeyse hırıldamaya başlamıştım. Tam kalbimin patlayacağını düşündüğüm sırada Theo beni ahşap bir çardakla kapatılmış bir verandaya çekti. Bir tarafında şezlonglar sıralanmıştı ve köşesinde jakuzi vardı.

Theo hemen jakuzinin üstüne koştu, arkasına geçip duvarla arasında kalan boşluğa girdi. "Liv, hadi gel!"

Hemen koşup Theo'nun yanına girerken adamın ayak sesleri ve kızgın bağırışları daha yakından geliyordu. Theo'yla yüz yüze geldik, dizlerimizi iyice göğsümüze çekmiştik ve aramızda sadece birkaç santim vardı. İkimiz de nefes nefeseydik.

Terden mahvolmuştum. Mayom hiç olmadık yerlerden tenimi sıkıştırıyordu ve kâküllerim alnıma yapışmıştı. Theo ise tabii ki harika görünüyordu. Teni parlıyor, gözleri ışıl ışıl bakıyor ve çıplak göğsü inip kalkıyordu. Santorini'nin yollarında mayosu içinde kovalanmak için yaratılmış gibiydi.

Omuzları iyice bronzlaşmış ve pürüzsüz görünüyordu ve...

Neyse, boş verin.

"Hırsızlar!" diye bağırdı adam ağır bir aksanla. Artık çok yakındı, belki de birkaç metre ötemizde. Bir noktada bizim yerli halktan olmadığımızı anlamış ve Yunancayı bırakıp İngilizce bağırmaya başlamıştı. "Benim havuzumda yüzmek ha? Amerikalılar! Hırsızlar!" Buraya girdiğimizi görmüş müydü? Bizi bulursa ne olacaktı?

Uzanıp Theo'nun elini yakaladım ve sıkıca tuttum. Kendimizi birden ciddi bir kedi fare oyununun içinde bulmuş olsak da içimden kahkahalarla gülmek geliyordu.

Theo'yla göz göze geldik. Yüzü kıpkırmızıydı ve bana değen

göğsünün ve omuzlarının ıslak olduğunu hissedebiliyordum. Kalbim göğüs kafesimde taklalar atıyordu.

"Gülme," diye fısıldadım.

"Hı?"

Ama elimizde değildi. Sessizce gülmeye başlamıştık ve ikimiz de duramıyorduk. İkimizin de omuzları sarsılıyordu, suratlarımızı dizlerimizin arasına sokmaya çalışıyorduk. Neye güldüğümüzü bile bilmiyordum. Bize doğru gelen ölüm fermanımıza mı? Nefeslerimizin birbirimizin dizlerinde yarattığı gıdıklanma hissine mi? İki klor tableti gibi kokuyor olmamıza mı? Bir ara burnumdan bir homurtu çıkararak her şeyi daha beter hâle getirdim.

Dur, dedi Theo sadece ağzını oynatarak. *Dursana.* Omuzları kontrol edilemez bir şekilde sarsılırken başını iyice dizlerinin arasına gömdü.

"Gördüm. Sizi gördüm!" diye bağırdı adam ama sesi şimdi daha uzaktan geliyordu. "Şimdi göstereceğim size."

Kahkahalarımı bastırmaya çalışırken midem ağrımaya başlamıştı. Gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

"*Buldum* sizi." Şimdi sesi bir yankıdan ibaretti, dalga seslerinin arasında kayboluyordu.

"Gidiyor," diye fısıldadım, gözlerimdeki yaşları silerken.

Bacaklarım karıncalanmaya başlamıştı ama onları daha sıkı tutup çenemi dizime dayadım. Mayolarımızdan ve saçlarımızdan ritmik bir şekilde soğuk su süzülüyordu ve başımı kaldırdığımda Theo'nun yüzünde kocaman bir gülümseme olduğunu gördüm.

"Korsanı alt ettik," dedi Theo, şimdi ağzı benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

"Senin sayende." Bakışlarımızı kaçırmamız gerekirdi ama ikimiz de yapamıyorduk. Nefesini yanaklarımda, saçlarından damlayan suların onun kollarından süzülüp benimkilere düştüğünü hissedebiliyordum. Şu an olan şey neyse, giderek hararetlendiğini fark edebiliyordum. Gözlerimi dudaklarından

alamıyordum ve o da benim dudaklarıma bakıyordu. Nefeslerimiz aramızda iyice sıcak bir hâl almıştı ve bacaklarım ıslak bir şekilde onunkilere değiyordu. Beni öpmek üzere miydi yoksa?

Daha da beteri. Ben onu öpmek üzereydim.

Sanki görünmez bir bağ beni ona çekiyordu. O da bana doğru uzanıp başparmağıyla altdudağıma dokundu. Ona doğru eğilirken vücudumdaki her bir hücre alev almış gibiydi ve gözlerimi kapadım...

Theo birden geri çekildi ve başını, jakuzinin kapağına pat diye vurdu. Birden içimde karmaşık duygular kaynamaya başlamıştı: şaşkınlık, hayal kırıklığı, rahatlama, panik. Ama tek yapabildiğim tek nefeste, "Tanrımseniyimisin?" demek oldu.

"İyiyim. Sen? Ben... Ah, bunun için özür dilerim, ben..." Daha önce Theo'nun böyle kekelediğini hiç duymamıştım. Ben de ayaklanmaya çalıştım ama tek yapabildiğim arkaya, dirseklerimin üzerine düşüp kendimi daha da sıkıştırmak oldu. Neler oluyordu böyle?

"Of. Benim hatam." Yeniden denedim ve bu sefer bir yerime zarar vermeden ayağa kalkmayı başardım. Çok utanmıştım ve sanki mayom içinde yarı çıplak değil de tamamen çıplakmışım gibi hissediyordum. Biz az önce neredeyse?..

Benim neyim vardı böyle? Theo da elini başının arkasına koyarak ayaklandı. "Sanırım başımın arkası şişecek."

"Theo... Vay canına. Sanırım olanların nedeni yaşadığımız heyecan falandı, değil mi? Bilirsin... kovalanmak, sonra bu sıkışık yerde kalmak, sanırım kaçınılmazdı."

Kaçınılmaz mı? Gerçekten demiş miydim bunu? Yüzüne her şeyin farkında olan bir gülümseme yayıldı ve onu görünce içimden kendimi gidip uçurumdan atmak geçti. "Yani... sadece kaçınılmaz değil, sadece... anlaşılabilir bir şey? Ya da..." İçine düştüğüm bu çukur giderek derinleşiyordu. Ve giderek büyüyen gülümsemesi de hiç yardımcı olmuyordu. Hem de hiç.

Yanaklarım, cehenneme açılan kapılar gibi alev alevdi. "Boş ver. Söylemedim farz et."

Kollarını göğsünde kavuştururken o alaycı gülümseme hâlâ dudaklarındaydı. "Bunu söylediğini unutabilir miyim bilmem ama önemli değil, Kalamata. Endişelenme."

Önemli değil mi? Kime? Ben de kollarımı kavuşturdum. Hava oldukça sıcaktı ama yine de ıslak mayom içinde titremeye başlamıştım. "Eh, benim için önemli," deyiverdim. *Ah ya, neden konuşmayı kesemiyordum ki?*

"Kalamata..." Yanıma gelip dokunmak için elini uzattı ama hemen geri çekildim.

Kaç! diye haykırıyordu beynim. *Onu bir kez daha öpmeye çalışmadan kaç.*

"Orada görüşürüz," deyip verandanın diğer tarafına ilerledim ama ânında, hepsi de bambaşka taraflara giden üç patikayla karşılaştım. Burası gerçekten de labirentten farksızdı. Hızlı bir şekilde yanında kaçma planım buraya kadardı.

"Soldaki merdiven," dedi arkamdan gelen Theo. "Sonra da ikinci sağ. Seni götüreyim."

"Teşekkürler." Merdivenlerden çıkarken sadece yere bakıyor, arkamda hissettiğim bakışlarını umursamamaya çalışıyordum. Ama dudaklarıma dokunduğu yerdeki karıncalanmayı hissedebiliyordum.

Belli olmuştu, bunun sonu hiç iyi olmayacaktı.

Bölüm 17

#17 TV REHBERİ, EMMY ÖDÜLLERİ ÖZEL SAYISI

Yeniden taşınmıştık, her ay posta kutumuza teslim edilen televizyon rehberinin söylediğine göre burada daha önceden Rose Walker adında bir kadın oturuyordu. Annem ilk sayıyı sehpanın üzerinde görünce bir kahkaha patlatmıştı. Televizyon rehberleri var mıydı hâlâ? Ama dergiyi geri dönüşüm kutusuna atmak ve diğer herkes gibi bu konuda internetten yardım almak yerine babam o dergileri kullanmaya başlamıştı.

Babam televizyon izlemezdi. O okumayı, keşfetmeyi seven bir sanatçıydı. Ama bazı günler yine de televizyonu açardı. Ama çok uzun sürmezdi o dönemler. Beş, altı, bazen yedi gün ve sonra koltuktan kalkıp bana ödevlerimi sorar ve sonra da gün ışığına çıkardı. O günlerde Atlantis'ten bahsetmememem gerektiğini iyi bilirdim. Bir şeyin sebebini tam olarak bilmemen ama içten içten içe anlıyor olman çok tuhaftı.

BİR, *ESKİ MUTLU HÂLİMİZE GERİ DÖNÜP BU HİÇ YA-şanmamış gibi davranabilir miyiz;* bir de, *bildiğin gidip kendimi atabileceğim aktif bir yanardağ falan var mı çünkü başka bir seçeneceğimiz kalmadı gibi geliyor,* tuhaflığı vardı. Kitabevine doğru yürürken

kesinlikle ikincisi daha yakın görünüyordu. Yani en azından benim için. Ne zaman Theo'ya baksam, yüzünde o korkunç gülümsemeyi görüyordum. Bu yaşananların en azından birimizi bu kadar eğlendiriyor olması güzeldi.

Benim oradan hızlıca kaçamayacağım belli olduktan sonra, kaçış esnasında sağa sola savurduğumuz kıyafet ve ayakkabıları bulmak için yirmi, mağara evinin yanından gizlice geçip kitabevine gelmek için de bir on beş dakika daha harcamıştık. Sonra da yatak odasına girip Fransız rap müziği dinlerken uyuyor gibi davranmaya başlamıştık. Ve tüm bunlar olurken onun yüzüne bile bakamamıştım çünkü NEREDEYSE ÖPÜŞÜYORDUK.

Ama kitabevine yürürken uzun uzadıya yaptığım analizden sonra kendime, babamla yattaki yemekten sonra kafamın çok karıştığını, sonuç olarak gardımı indirip kendimi kaybettiğimi söylemiştim. Ya da belki de Dax beni hâlâ aramadığı ve ona RITO'yu söylemek konusunda tereddütlerim giderek arttığı içindi. Belki de Theo bana kendimi şampanya köpükleri arasında yüzüyormuşum gibi hissettirdiği içindi. Belki tamamen uygunsuz bir farkındalıktı ama bu *doğru* olmadığı anlamına gelmezdi. Tek emin olduğum, hayatımda şu anda böyle bir karışıklığa yer olmadığıydı. Tek istediğim uyumaktı.

Ve kafamın içinde Theo'dan Dax'e, oradan babama zıplayıp duran düşünceleri bir nebze olsun susturabildikten sonra da tam olarak bunu yaptım.

Ertesi sabah uyandığımda Theo'nun yatağı boştu ve benim yatağımın yanına iliştirilmiş çekim bildirimini görünce rahatladım. Otobüs durağında buluşmamız gerektiği yazıyordu. Bugün, Minosluların arkeolojik alanı olan Akrotiri'de çekim yapacaktık. Harabeleri göreceğim için heyecanlıydım ama artık Theo'nun sosyal ilişkilerin sorunsuz olarak ilerlemesinde yardımcı olmasını da bekleyemezdim. Tamponumla aramda tampon olacak birine ihtiyacım vardı. Tam o sırada ampül yanıverdi. Arkeo-

lojik alan. Henrik! Acaba mümkün olur muydu?.. Hemen sırt çantama uzandım ve Henrik'in verdiği kâğıt parçasını ararken her şeyi, kalemleri ve defterleri bir kenara fırlattım. Ardından hemen telefonumu aldım.

Duş alıp, *duygusal olarak biraz daha alan* isteyen Mathilde hakkında konuşmaya hevesli Geoffrey'yi de atlattıktan sonra sırtımdaki ağır çantayla çıplak, yakıcı güneşe çıktım.

Buradaki ilk günümden sonra otobüs durağına hiç gitmemiştim ama yolu kolayca bulabildiğimi fark edince şaşırdım. Köyün, birkaç kez giydikten sonra iyice rahat hissettiren bir ayakkabı gibi giderek daha tanıdık bir şeye dönüşmesi ilginçti. Bir haftadan daha kısa bir süre önce ise beyazlardan ibaret boş bir tuval gibi görünüyordu. Ama şimdi farkı görebiliyordum. Oia'nın kendine has çok sayıda acayipliği ve cazibesi vardı: yamuk kapıları, pencere önlerindeki teneke saksılarda yetişen domatesleri, her yanda satılan ucuz kar küreleri ve dükkânların vitrinlerindeki pelüş eşekler. Hatta beyazın farklı tonlarını fark etmeye ve Oia'nın yerlisi olmuş köpekleri tanımaya başlamıştım.

Bunlar biraz da olsa yüreğimin yanmasına neden oluyordu. Santorini'nin bende öyle bir travması vardı ki burayı sevebileceğimi aklımdan geçirmemiştim bile. Hemen bu düşünceyi ve eşlik eden duyguları bir kenara bıraktım. Tam o sırada, bir yığın ekipmanla beni bekleyen Theo'yu ve babamı gördüm. Yunanca bir şeyler konuşuyorlardı ve bana döndükleri sırada Theo'yla yaşanması muhtemel tuhaf duruma hazırladım kendimi ama dikkatimi asıl çeken babam olmuştu.

"Liv!" Hemen yanıma koşturup hem kibar hem de çok iyimser bir hareketle sırt çantamı almaya yeltendi. Üzerinde zaten öyle çok eşya vardı ki buradaki eşeklerden kolaylıkla ayırt edilemeyecek hâldeydi.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Baba, sen iyi misin?" Düzgün bir şekilde giyinmişti, şapkasını da geriye doğru atmıştı ama gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve rengi de fena

hâlde solgun görünüyordu. Dahası, her zaman zirvede olan enerjisi şimdi gözle görülür derecede düşüktü.

"Pek iyi uyuyamadım," diye itiraf etti. "Sanırım yattaki yemekler iyi gelmedi." Sırt çantamı işaret etti. "Umarım yaşlı babacığına makyaj malzemesi getirmişsindir. Bugün ihtiyacım olacak onlara."

"İyi misin, patron?" diye sordu Theo ama gözlerinin bana kaydığını görebiliyordum. "Eğer gıda zehirlenmesi yaşadıysan çekimlere gelmemen lazım."

"Ben iyiyim," diye ısrar etti babam, bana da göz kırparak. "Makyaj malzememiz ve kahvemiz olduğu sürece sorun yok. Lütfen bu kadar endişelenmeyin."

Hiç de iyi görünmüyordu. Theo endişeli bir şekilde bana baktı ve gözlerimizle hızlıca sözsüz bir konuşma yaptık. *Çekimi başka bir güne mi erteleseydik acaba? Bir gün daha ertelemek için vaktimiz var mıydı?* Bu sorunun cevabı hayırdı ama Theo, *Konuşup vazgeçirsek mi acaba?* der gibi hafifçe omzunu silkti. Ve bu sorunun cevabı da belliydi: *Kesinlikle hayır.* Ayrıca Theo'yla bu şekilde iletişim hâlinde olmak kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı. İçimdeki bir şeylerin çözüldüğünü hissedebiliyordum. Evet, neredeyse öpüşüyorduk ama Theo haklıydı. Karar verme yetimdeki minik bir hata çok da önemli bir şey olmamalıydı. Bu durumu olduğundan daha da tuhaf bir hâle getirmemize gerek yoktu.

"Giderken makyajını yaparım," dedim babama dönerek.

"Ve Nico, sen de yolda dinlenirsin," dedi Theo. "Akrotiri en az bir saatlik mesafede."

"Lütfen *endişelenmeyin*," dedi babam yeniden, itiraz eder gibi ellerini havaya kaldırmıştı.

Öğrendiğim kadarıyla Akrotiri'ye otobüsle gitmeyecektik. Mors Yiannis bizi taksisiyle götürecekti. Zaten tam o sırada bir elinde purosu, diğer elinde kahvesiyle ortaya çıkarak bize doğru tam gaz koşmaya başladı. "Nico!"

Geleneksel kucaklaşma ve heyecanla Yunanca bağrışma faslını geçtikten sonra ekipmanlarımızı taksinin bagajına yükledik.

Ardından dördümüz ve de Yiannis'in purosu taksiye bindik. Akrotiri'ye varmak için adanın ta diğer ucuna gitmemiz gerekiyordu ki normalde bunun basit bir şey olması gerekirdi. Ama Santorini'deydik ve bu, trafikle, renkli eyerli eşeklerle, ATV kullanan turistlerle ve daracık yollarda umarsızca savrulan otobüslerle uğraşmamız gerektiği anlamına geliyordu.

Daha önce beni arabanın tuttuğunu hatırlamıyordum ama bu yolculukta çok yaklaştığımı söyleyebilirdim. Taksinin içinde şartlar çok daha beterdi. Yiannis bütün yol boyunca purosunu içmeye devam etmişti, Theo'nun kamerası ortaya çıkıp duruyordu ve ben de titrek ellerle babamın makyajını yapmaya çalışıyordum. O yüzden, Akrotiri'deki bir park alanına girdiğimizde son üç gündür yediğim her şeyi kusmaya hazırdım. Babamsa daha beter görünüyordu. Belki de gerçekten de gıda zehirlenmesi yaşamıştık.

Taksiden titrek bacaklarla inerken, "Bir daha böyle bir şey yapmayalım, olur mu?" dedim. Telefonumu kontrol ettiğimde çok gizli ada arkadaşımdan hâlâ bir ses yoktu. Artık ortaya çıkması gerekiyordu.

"Akrotiri," diye duyurdu babam, bir yandan da kendine gelmeye çalışıyordu. "Minos Medeniyeti'nin bulunduğu yer. Ya da benim deyimimle orijinal Atlantislilerin yuvası."

"Çok iyiydi bu. Çektin mi?" diye sordum hemen Theo'ya.

"Tabii ki çektim." Bir anlığına tereddüt etti, ardından Yiannis'le ekipmanları taksiden indiren babama baktı. Gergin bir şekilde saçlarını düzeltmeye çalışırken aramıza görünmez bir duvar ördüğünü hissedebiliyordum. Evet, tabii. Hiç de tuhaf bir ortam yoktu aramızda. Bugün hava hiç olmadığı kadar nemli gibiydi ve kalbim de deliler gibi çarpıyordu. "Seninle biraz konuşabilir miyiz?" dedi Theo sessizce.

"Tabii. Ne oldu?" diye sordum, ortama hiç de uygun olmayan neşeli bir sesle. *Neden her gergin olduğumda bunu yapıyorum?*

Gözleri nihayet benimkilerle buluştu. "Dün akşam için özür dilemek istiyorum. Havuz olayı ve... şey, jakuzi şeyi için. Üzerine biraz düşündüm ve haklısın, önemli bir şeydi. Erkek arkada-

şın var ve ayrıca... ben de seninle birlikte çalışmayı çok seviyorum. Bir hata sayılırdı."

Sayılırdı mı? Gözleri sulanır gibi olmuştu ve çok içten bakıyordu, yeniden kızarmaya başlamıştım. "Olanlar tamamen benim hatamdı. Aramızdakileri profesyonel bir seviyede tutabiliriz. Ve arkadaşlık çerçevesinde," diye ekledim hemen. "Ayrıca sadece erkek arkadaşım olması değil mesele. Senin uzak mesafe ilişkisi yok kuralın da var, değil mi?"

Bunu söylememe neden olan şey neydi, bilmiyorum. Şimdi onunla olmakla ilgileniyormuşum gibi görünmüştü ki kesinlikle öyle bir şey yoktu. *Olamazdı.* Theo'nun gözleri sorgular gibi benimkileri buldu. Bir anlığına öylece bakıp ardından bir adım geriye gitti. "Doğru. O zaman... her şey yolunda?"

"*Çok* yolunda hem de."

Kendimden nefret ediyordum.

Ne yazık ki Minos Medeniyeti'yle ilgilenen sadece biz değildik. Her biri güneş kremine bulanmış turistlerle dolu on tur otobüsü vardı ve hepsi bilet sırasında bekliyordu. "Biraz yorucu olacak," dedim, hâlâ araba yolculuğunu atlatamamış gibi görünen babama.

Solgun yüzündeki gözleri parlayıverdi. "Ama değecek. Burası film için çok önemli. Atlantis'in sıfır noktasını görebileceğimize inanabiliyor musun? Ya da Atlantis'e şüpheyle yaklaşan birinin deyimiyle Ege medeniyetinin bronz çağını?"

Mânâlı bir şekilde kaşlarını kaldırarak bana bakınca gülmeden edemedim. Açıkça bir önceki gece yaptığımız konuşmaya gönderme yapıyor, kendi inancının yanına benim kuşkularımı da koyuyordu. Evdeyken, düşündüğümden çok daha fazlaymışlar gibi geliyordu. "Asya ve Libya konusunda bir gelişme var mı?"

"Üzerinde çalışıyorum," dedi babam.

"Ah, hayır," diye inledi Theo. Dönünce onun girişteki bir tabelaya baktığını fark ettik. "Bakın."

Parmak uçlarımda yükseldim. Alanın girişindeki tabelada TANITIM AMAÇLI ÇEKİMLER YASAKTIR yazıyordu.

"Ama biz... amatör çekim yapıyoruz. Bize izin vermezler mi? Ya da gizlice girsek?" Ama aynı anda hepimiz Theo'nun, boyutlarıyla hepimizi strese sokan kamerasına baktık.

"Emin değilim," dedi babam. Yüzü hayal kırıklığıyla çarpılmıştı ve öncekinden daha da solgun görünüyordu şimdi.

"İzin almak sence ne kadar sürer?"

Theo ters bir şekilde baktı. "Yunanistan'da mı? Doksan yıl kadar. Şanslıysak seksen."

Yüreğim sıkışır gibi oldu. Doğru söylüyordu. Ana'yla babam, bir yıldır açık olan dükkânları için ruhsat almayı bile başaramamıştı daha.

"Şimdi ne olacak?" dedim bağırarak. Daha önce değilsem de artık duygularımdan tamamen emindim. Bu belgesele umutlarımı bağlamıştım.

"Liv? Sen misin?" Arkamdan gelen ses bir anda endişelerimi delip geçmişti. Dönünce kalabalığın içinden tanıdık bir yüzün bize doğru yaklaştığını gördüm. "Henrik! Mesajımı almışsın." Ona doğru ilerledim.

"Kesinlikle aldım." Güneş gözlüğünü çıkarırken yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Dur bir sana bakayım. Santorini'de geçirdiğin birkaç gün sana yaramış."

"Sana da." Şort ve parmak arası terlikler giymişti, rahat ve mutlu görünüyordu. Tam da tatilde olan birinin görünmesi gerektiği gibi. Yani kocaman bir stres topu gibi görünen benim aksime. "Erkek arkadaşın nasıl?"

"Ah, o mu?" Önce başını salladı ama sonra gülümsemesi daha da derinleşti. "Çok iyi. Sabah beşten beri alanda. İletişime geçip geçmeyeceğini merak ediyordum, Liv. Hem de iyi bir gün seçtin. Ben de ona kahvaltı getirmeyi düşünüyordum."

"Burası o kazı alanı mı? Yani erkek arkadaşın burada mı çalışıyor?"

Telefondaki birkaç dakikalık araştırmama göre tek bir ana

Minos kazı alanı vardı; öyleyse bile bu gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu.

"Ta kendisi."

Zafer kazanmış gibi yumruğumu havaya kaldırdım. *Şükürler olsun.*

"Merhaba." Babam, üzerinde büyük ihtimalle doksan kadar çantayla yanımıza geldi. "Ben Nico Varanakis."

Ah, doğru ya. Tanıştırma vakti. "Henrik, bu benim babam Nico. Baba, bu da Henrik. Onunla uçakta tanıştım. Onunla... ufak bir moral konuşması yaptık da. Ve onun da erkek arkadaşı bu kazı alanında çalışıyor. Sabah ona yazıp bizi içeri sokup sokamayacağını sormuştum." *Ve ortamdaki tuhaflığı az da olsa hafifletip hafifletemeyeceğini.*

Böylesine rasgele bir tanışma bir insanı şaşırtabilirdi belki ama babam öyle biri değildi tabii. "Henrik!" diye bağırdı. "Seninle tanışmak çok güzel. Liv'in arkadaşı, benim de arkadaşımdır." Sıkmak için Henrik'in eline uzandı ve bu esnada, rulo yaptığı haritalarından birini ve Indiana Jones şapkasını düşürmeyi başardı. Şimdi Henrik'e babamın Atlantis hikâyesini anlattığıma memnundum. Tüm bu sahnenin biraz daha az tuhaf görünmesini sağlıyordu.

Henrik hemen haritayı yerden aldı ve babamın elini sıkmak için uzandı. "Seninle tanışmak da öyle. Yaptığın işler çok... büyüleyici gerçekten."

Henrik bana bir göz kırpıp ardından Theo'ya döndü. "Sen de çiçeği burnunda belgeselci olmalısın. Liv bana senden çok bahsetti."

"Çok da bahsetmedim," diye araya girdim hemen. Tek yaptığım ona projemizle ve içinde bulunduğumuz tuhaf durumla ilgili kısaca bilgi vermekti. Neden bu kadar büyük bir meseleymiş gibi davranıyordu ki?

"Theo," dedi Theo, kamerasının arkasından uzanıp Henrik'in elini sıkarken. Kapıdaki tabelayı işaret etti. "Çekim kuralıyla ilgili bir şeyler biliyor olabilir misin? İzin alacak vaktimiz pek yok."

Henrik düşünceli bir ifadeyle tabelaya baktı. "Hımm. Sorun olmayacaktır. Hye'ı arayayım hemen."

Biraz uzaklaşıp bizi giderek büyüyen kalabalığın ortasında bıraktı. Birkaç dakika sonra da bize el salladı. "Hye sizi içeri erkenden alabileceğini, kamera için endişelenmenize gerek olmadığını söyledi. Kapılar açılmadan önce bir yarım saatimiz varmış ve size içeride bir tur attırmak istiyormuş. Ama hızlı olmalıyız. Çok hızlı."

"Şipşak tur," dedi Theo. "Bunu yapabiliriz."

"Aferin, Liv." Babamla birbirimize heyecanlı bir bakış attık; öylesine doğal ve aniden gelişmişti ki resmen ürkmeme sebep olmuştu. Her zaman üstümüzde olan o filtreyi bir kenara mı atmıştık? Dahası, benimle gurur duyduğu için *mutlu* mu olmuştum?

Bunu daha sonra düşünecektim çünkü o an son hız kazı alanının girişine gidiyorduk. Kapıya vardığımızda yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, gördüğüm en tozlu pantolonu giyen Kore asıllı Amerikalı bir adam bizi karşılaştı. Onu görür görmez sevmiştim.

"Hye," dedi uzanıp ellerimizi sıkarken. Babamı görünce gözleri parladı. "Atlantis avcısı siz misiniz?"

Babam kendinden emin bir şekilde gülümsedi. "Nico Varanakis, tanıştığımıza memnun oldum."

Hye, babamı şöyle bir süzerken içimde bir panik dalgasının yayıldığını hissedebiliyordum. Bizim hayal âleminde yaşayan bir grup insan olduğumuzu mu düşünüyordu? Hye başını salladı ve bir an duraksadıktan sonra kazı alanını işaret etti. "Aradığın şey Atlantis'e dair bir kanıtsa, o zaman Minosluların teknolojik olarak ne kadar ileride olduklarını görmek isteyeceğini düşünüyorum. Önce daha yüksek kısımlardan başlarız, binaların yapılarına bakarız, sonra da Minosluların öne çıkmasını sağlayan detayları inceleriz. Ne diyorsunuz?"

"Harika," dedi babam.

Hye'ı dudaklarından öpebilirdim. İtaatkâr bir şekilde onun peşinden ilerledik ve kalabalığın gürültüsünü arkamızda bıraktık.

Günün nasıl geçeceğiyle ilgili o kadar çok endişelenmiştim ki Akrotiri kazı alanının gerçekten de ilginç olabileceğini hiç düşünmemiştim.

İçeride, ahşap bloklar üzerine kurulmuş sade bir çatı vardı ve alandakileri güneşten korurken kuş ve böcek seslerinden de mahrum kalmamalarını sağlıyordu. Her taraf toz toprak, çapalar ve karmaşık görünen aletlerle doluydu. İlk bakışta kazı alanı molozlarla yığınlardan oluşan mütevazı bir yer gibi görünüyordu ama Hye'ın peşinden alanı tepeden gören yola doğru çıkınca o harabelerin giderek şekillendiğini fark ettim.

"Bence buranın manzarası en iyisi. Burada çekim yapmanızı öneririm," dedi Hye ama Theo zaten iş üstündeydi.

"Bana iki dakika verin," dedi Theo.

Trabzanların kenarına ilerleyince nefesimi tuttum, gözlerim yavaşça ne gördüğünü algılamaya başlıyordu. Harabelerin ardında Akrotiri, belli olan sokakları ve bazen iki, bazen de üç kat yükselen, çatısız taş duvarlarıyla evleri olan gerçek bir şehirdi. Bank ve büyük seramik saksılardan oluşan tarihi eserler yerleşim yerinin biraz dışında duruyordu; binaların taştan yapılma pencere pervazlarına ahşap destekler yerleştirilmişti. İnsan gözlerini kısıp bakınca yaklaşmakta olan felaketten habersiz kıpır kıpır olan şehri görebiliyordu.

Hye yakınlardaki bir evi işaret etti. "Şu birkaç evin Aktotiri'nin kalan küçük bir parçası olduğunu düşünüyoruz; gömülü kalanın yüzde üçlük bir kısmı belki. Mimarinin ve evlerin içinde bulunan eşyaların kalitesine bakarak, buraların varlıklı tüccarlara ait olduğunu düşünüyoruz. Alt katlar depolama için kullanılırken üst katlar da günlük hayatın geçirildiği yerlermiş."

Theo kamerayı Hye'a çevirdi.

"Onlara sanattan da bahset," dedi Henrik. "Liv'in hoşuna gidecektir."

Hye gülümsedi ve yolun aşağısına gelmem için işaret etti. "Akrotiri'nin zenginliğinin en büyük göstergesi, sanat eserlerin-

deki bolluk. Çoğu binanın üzerinde, büyük şehirleri ve teknelerle dolu iskeleleri resmeden duvar resimleri var. Bu resimlerde yer alanlar, bizlere onların hayatlarının nasıl olduğunu ve detaylara olan özen de hayatlarını güzelleştirmeye ne kadar önem verdiklerini gösteriyor."

Yakınlardaki yoğun renkleri olan bir duvar resmini işaret etti. Hepimiz daha iyi görebilmek için öne eğildik. "Bu İlkbahar Freski. Çiçeklerle ve kırlangıçlarla dolu volkanik bir adayı resmediyor. Resimleyen her kimse yerel mineralleri kullanmış ve bu sayede uzun yıllar dayabilmiş. Mineraller ve tüm şehri kaplayan ponza sayesinde."

Fresk, binanın üç duvarında sağlam bir şekilde duruyordu ve dördüncü duvar da başka bir renge boyanmıştı. Odanın dekorasyonundan mıdır nedir, bana çok tanıdık gelmişti. Belki de bir oturma odasıydı? Ya da yemek odası? Bu evlerde nasıl hayatlar yaşanıyordu acaba?

Birden, bir aile olarak yaşadığımız son daire geldi aklıma. Her zaman sızdıran bir eviyesi ve çerçeveleri sökülmüş kapılarıyla o ev. Bir an Minoslular günlük hayatlarını yaşıyor, yemek yapıyor ve seramikle uğraşıyor, pencerelerini etraflarındaki güzelliğe açıyor ve sonraki an yanardağ patlayıp tüm dünyalarını karanlığa gömüyordu. Benim ailem de olacaklardan habersizdi. Ya da en azından benim yoktu.

"Gerçektiler," dedi birden yanımda dikilen babam. Kazı alanındaki hızlı yürüyüşümüze rağmen oldukça sakin görünüyordu. "Minoslular yani. Böyle düşünmek inanılmaz, değil mi?"

Boğazım tıkanır gibi olmuştu, o yüzden başımı sallamakla yetindim. Bu günlerde görmek bir hayli zor olsa da biz de gerçektik. Aklımdan neler geçtiğini biliyor muydu?

"Hadi ilerleyelim, millet," dedi Theo, kamerasının arkasından bir kışkış hareketi yaparak. "Halka açılmadan önce sadece yirmi altı dakikamız var."

Şu insanların market koridorlarında koşturup sepetlerine mümkün olduğunca ürünü almaya çalıştıkları televizyon programlarını bilir misiniz? Sonraki yirmi altı dakikamız da aynen öyle geçti. Hye ve babam kafa kafaya verip derin bir sohbete dalmıştı, onlar alt katları hızla incelerken biz de onlara ayak uydurmaya çalışıyorduk. Theo kazı alanının çekimleri arasında, buraya geleceğimizden hiç haberi olmamasına rağmen inanılmaz cana yakın davranan Henrik'le minik röportajlar yapıyordu. Henrik'le birlikte sürekli geride kalıyorduk çünkü durmadan kazı alanının ilginç detaylarına dalıp yavaşlıyordum. Yerleşim yeri sade görünse de babamın da dediği gibi, depreme dayanıklı evleri ve tesisat döşemeleriyle oldukça moderndi.

Alanın merkezine vardığımızda nefes nefeseydim, siyah tulumuma ve bacaklarımın her yerine toz toprak bulaşmıştı. Bundan kaçınmanın imkânı olmadığını görebiliyordum.

Henrik yanıma gelebilmek için biraz yavaşladı; bir yandan da, kalın çerçeveli bir gözlük takan ve kucağında tortu tabakası tutan genç bir arkeoloji öğrencisini kenara sıkıştırmış olan Theo'ya bakıyordu. Hafif bir ıslık öttürdü. "Theo her zaman böyle?.."

"Atılgan mı? İstilacı mı?" Zavallı öğrenci kameranın karşısında öylece kalmıştı. Onu kurtarmalı mıydım?

Bir kaşını kaldırarak bana baktı. "Meraklı diyecektim aslında."

"Ah, evet. Her zaman."

"Ve bu ikisi," dedi Henrik, açık bir kapı önünde duran babamı ve Hye'ı işaret ederek. "Hye'ın, onun dilinden konuşan biriyle iletişime girdiğini görmek çok güzel."

"...ev içi su tesisatları beni çok etkiledi. Bu tip bir teknoloji Romalılara kadar görülmedi," dediğini duydum babamın. Hastalığın tüm izleri yüzünden silinip gidivermişti. Bu antik harabeleri görmek, savaştığı şey her neyse ona karşı antikor görevini görmüş olmalıydı. Canlı bir havai fişek gibi görünüyordu, yani normal hâliydi bu.

"Bin beş yüz yıl sonra," dedi Hye. "İnanılmaz, değil mi? Benim en çok ilgilendiğim şey ise şehrin düzeni. Şu yolu fark etmiş miydin?.." Köşeden dönerken sesleri de kesildi.

"Aramaktan bıkmayan insanlara şükürler olsun," dedi Henrik. "İnanılmaz biri, değil mi?"

"Hye mı? Gerçekten de öyle."

"Babanı kastetmiştim. Tam da hayal ettiğim gibi olduğunu söyleyemeliyim. Aranız nasıl?"

"Yani..." Vücudumu şöyle bir dinledim ve her zamanki stres yerine bir nebze de olsa rahatlama hissettiğime şaşırmıştım. "Sanırım iyi? Uğraşacağımız bir projenin olması iyi bir şey."

"Güzel." Çenesine bulaşan tozları silkelerken dudakları bir gülümsemeyle genişlemişti. "Peki ya erkek arkadaşın? Onun da geziye katılacağını söylememiştin."

"Ne?" Başımı kaldırınca Theo'yu işaret ettiğini fark ettim. Soğukkanlılığım ânında alevlerle birlikte yanıp kül oldu. "Biz sevgili değiliz. Babamla annesi ortak bir iş yürütüyor ve Theo da belgesel projemizde kameraman ve..." Birbiri üzerine yığılan kelimelerim durumu hiç de iyi göstermiyordu.

Henrik güldü. "Sakin ol. Erkek arkadaşın olmadığını biliyorum. Ama şu *erkek arkadaşını değil* durumuna bir çözüm bulsan iyi olur. Çünkü sadece yakışıklı değil, aynı zamanda sana, başına gelmiş en harika şeymişsin gibi bakıyor." Henrik gözlerini dikmiş bana bakıyordu. "Aman Tanrım. Daha önce kimsenin senin kadar kızardığını görmemiştim. Tüm yüzün ıstakoz rengini aldı resmen."

Ellerimi yüzüme kapadım. "Lütfen dur."

"Hiçbir şey yapmıyorum ki," dedi Henrik. "Hepsi senin işin."

Babam kazı alanındaki neredeyse tüm çalışanlarla konuştuğu ve daha kendi röportajlarını tamamlamadan, yanımızda duran heyecanlı insanlar karşısında, Akrotiri ve Atlantis arasındaki bağlantılar üzerine bir konuşma yaptığı için yarım saatlik çekim hedefimizi birkaç saatte ancak bitirdik. İşimiz bittiğinde babam

kamera karşısında saatler geçirmişti ve artık hiçbir kapatıcının izlerini silemeyeceği kadar yorgun görünüyordu. Çekimler onu gerçekten tüketmişti.

"Oia'ya dönelim mi, patron?" diye sordu Theo, endişeyle babama bakarken. Bana çok yakın durmamaya özen gösteriyordu. Sabahki konuşmamızdan sonra onun böyle davranması normaldi ama tuhaf olanın babamın da aynısını yapıyor olmasıydı. Neler olduğunu anlamam biraz zaman aldı çünkü benimle her şey normalmiş gibi konuşuyordu. Ama bir süre sonra bir tür dansın içinde olduğumuzu fark ettim. Ona doğru bir adım attığımda, o da bir adım geri gidiyordu. Makyajıyla ilgili müdahele ettiğimde ya da çekim sırasında yönlendirmeye çalıştığımda asla gözlerime bakmıyordu.

Ama neden? Yattaki yemek çok iyi bir deneyim değildi, biliyorum ama aramızdaki duvarın daha da güçlendiğini düşünmemiştim. Buraya gelmem her şeyi daha da kötüleştirmiş miydi?

Bizimle özel olarak ilgilendiği için Hye'a tekrar tekrar teşekkür ettikten ve Henrik'le iletişimde kalacağıma söz verdikten sonra Akrotiri'nin girişindeki son çekimlerimizi de yapmış ve günü nihayet tamamlamıştık. Yiannis'i, taksisinin ön koltuğunda şekerleme yaparken bulduk. Babamla Theo, Oia'ya dönüş yolunda ânında sızdı ve kitabevine döndüğümüzde hepimizin pili bitmişti.

Ama kitabevinin yorgun olmamazı zerre umursadığı yoktu. Her zamanki gibi tıklım tıklımdı. Bapou bile yardım etmeye çalışıyor gibiydi ama bu girişimi, İngilizce konuşan müşterilere Yunanca bir şeyler söylemek ve bastonuyla kitapları dürtmekten öteye gidemiyordu.

Ana bizi gördüğünde doğruca babamın yanına koştu. "Nico, çok bitkin görünüyorsun." Hemen Yunancaya geçip babama bir şeyler söyledikten sonra bize döndü. "Siz de berbat görünüyorsunuz ama yardımınıza ihtiyacım var. Bugün kalabalık fazla

canlı. Yolcu gemilerinden birinde elektriksel bir sorun varmış, o yüzden herkes fazla huysuz, bizim tatlıcı da onlara dahil." Omzu üzerinden Bapou'ya baktı. "Müşterileri tur kitapları almaya zorluyor."

Bapou o sırada kaçmaya çalışan bir müşteriye, "Çok güzel! Santorini'ye hoş geldin!" diye kükredi.

"Müşterilerle ben ilgilenirim," dedi Theo. "Bapou! *Kse-xna to!*"*

Dükkânın günbatımındaki kapanış saatine kadar, Geoffrey'nin deyimiyle *kirpiler* gibi durmadan çalıştık. Sonra da Theo ve Ana'yla birlikte terasa çıkıp günbatımının karşısında yayıldık. Babam o saate kadar bile kalamamıştı. Dükkânda iki saat geçirdikten sonra, Kamari planlarımıza dair tek kelime etmeden evine gitmişti. Artık dönmesini bekliyordum ama ortalarda görünmüyordu.

Theo'yla işler hâlâ tuhaf olduğundan başbaşa olmadığımız için mutluydum. Ana'ya bir göz attım. Saçlarını tepesinde topuz yapmıştı ama dükkânda geçirdiğimiz her dakikayla birlikte o topuz daha da dağınık bir hâle gelmişti. İlk defa onu yorgun görüyordum. "Geoffrey nerede?" diye sordum.

"Sokaklarda geziniyordur. Mathilde'yle tartışmışlar ve biraz düşünmeye ihtiyacı varmış," deyip derin bir iç çekti. "Ah bu adam. Yüreği çok temiz ama onunla ne yapacağız biz?"

"Ona seveceği gerçek bir balerin bulsanız?" diye öneride bulundum.

"Ona, yirmi dört saat içinde Mathilde'ye dair bir kanıt sunmazsa, *Aşk ve Gurur*'u okuyacağını söyleyin," dedi Theo.

Parmak arası terliklerimi bir kenara attım ve ayaklarımı terasın kenarına dayadım. Telefonum kucağımda duruyordu ve ekranda, Dax'ten okunmamış mesajlar olduğu görülüyordu. Bir gece öncesinde plajda yaktıkları şenlik ateşinin fotoğraflarını gönderiyordu ama onları açmaya bile hâlim yoktu. "Geoffrey *Aşk ve Gurur*'u sevmiyor mu?"

* (Yun.) Sen bırak. –ç

Theo sesini Geoffrey gibi alçalttı. "Çok fazla aşk ama yetersiz ölçüde gurur. Ayrıca Bay Darcy kibirli serserinin teki ve Elizabeth çok daha iyilerine layık."

"Saçmalık!" dedi Ana, enerjisi geri gelmiş gibiydi. "Sakın bir daha böyle şeyler söylediğini duymayayım. Neyse. Bence ikiniz çok çalıştınız ve bu gece dışarı çıkıp biraz eğlenmeyi hak ettiniz."

"Aslında benim babamla planlarım vardı," dedim hemen. "Beni bir yere götürecekti. Sanırım Kamari demişti?" Her ne kadar babamla başbaşa bir gece daha geçirme fikri beni gerse de, beni Theo'dan ve Santorini'nin ay ışığından uzak tutacak bir mazeretim olduğu için mutluydum. Aramızda oluşmayacağına dair anlaştığımız o tuhaflık, bir yanardağ kadar büyük ve rahatsız edici bir şekilde aramızda duruyordu.

"Kamari mi?" Ana, başıboş saç tutamlarını topuzuna sokuşturmak için nafile bir harekette bulundu ama saçları şimdi daha da dağınık görünüyordu. Sonunda pes etti. "Ah, evet, ne kadar güzel. Eşsiz ve büyüleyici bir kasabadır. Ama..." gözlerime bakmaktan kaçınıyordu, "babandan çok iyi hissetmediğine dair bir mesaj aldım. O yüzden bu akşam dinlense daha iyi olur."

Bir hışımla ona döndüm. "Sana mı mesaj attı. Ne zaman?" Görebildiğim kadarıyla Ana'nın telefonu yanında değildi ve babam neden benim yerine ona mesaj atsındı ki?

"Daha erken bir saatte," dedi, cebinden bir tel toka çıkarıp onunla saçını tutturarken.

Kazı alanındaki tuhaf enerjinin sebebi bu muydu? Bana bu akşam beni ekeceğini mi söylemeye çalışıyordu? Öyleyse bunu doğruca söyleyebilirdi. Tatsız, üzücü bir his göğsümde kabarmaya başlıyordu. Bana söyleme zahmetine bile girmeden ekmiş miydi beni? Yani problem hasta olmasıysa, sorun değildi. Ama neden bunu doğruca bana söylememişti?

Ana, kafamdan geçenlerden tamamen habersiz, bir anda canlanıverdi. "Theo, Liv'i Kamari'ye sen götüreceksin!"

"Şey... öyle bir şey yapmak zorunda değil," dedim ve hemen ardımda Theo da "*Maman!*" deyip Fransızca isyan etmeye başla-

dı. Sesi Fransızca konuşurken, İngilizce ya da Yunancada olduğundan biraz daha alçak çıkıyordu ve bunu bile fark ettiğim için kendimden nefret ediyordum. Ayrıca benimle dışarı çıkmak dünyanın en berbat fikriymiş gibi davranmasa ölür müydü?

Ama Ana hiç oralı değildi. "Karar verildi. Siz ikiniz Kamari'ye gidip *çok iyi* vakit geçireceksiniz. Ben de size yiyecek bir şeyler hazırlarım." Hemen ayağa fırladı ve arkada parfümünün izlerini bırakarak ortadan kaybolup Theo'yla beni serseme dönmüş hâlde bıraktı.

"Annen bize bir randevu mu ayarladı az önce?" diye sordum, parmaklarımı köprücükkemiklerime bastırarak.

Theo iç çekip ellerini başının arkasına yasladı. "Evet. Özür dilerim. Ama Geoffrey geldiğinde burada olursak, bütün akşamı sen telefonundaki mesajları görmezden gelirken ona sahte ilişkisi için tavsiye vererek geçiririz."

Yüzüm ânında alev aldı ve hemen öten telefonumu bir kenara sokuşturdum. Dax'ten mesajlar gelmeye devam ediyordu. Neden o mesajları açmaya elim gitmiyordu?

Theo haklıydı. Onunla birlikteyken katlanmam gereken bir tuhaflık olsa da bu, bütün gece burada oturup babamın beni sırf ekmek için neden buralara getirdiğini düşünmekten iyiydi.

Kamari nasıl bir yerdi bilmiyordum ama Ana'nın eksiksiz bir şekilde yanımıza verdiklerine bakılırsa bize sandviç, içecek bir şeyler ve kalınca kapüşonlular gerekiyordu. Sanırım bir şekilde gitmekten vazgeçeceğimizden korkuyordu çünkü bizimle birlikte otobüs durağına kadar gelmiş ve binince de arkamızdan el sallamıştı.

Yolculuk o kadar da *berbat* değildi. Gökyüzü koyu bir mora bürünmüştü ve otobüs yorgun ama hâlinden memnun, aralarında sohbet eden turistlerle doluydu. Biz de çok geçmeden normal sayılabilecek şekilde sohbet etmeye ve bir yandan da Ana'nın hazırladıklarını mideye indirmeye başlamıştık. Kafamı

dağıtabilmek iyi gelmişti. Zaten kısa bir süre sonra da Kamari'ye yaklaşmakta olduğumuz anons edilmişti.

Kamari, karmakarışık bir sahil kasabasıydı. Her yerde açık hava restoranları ve vitrinleri her kültürden ürünlerle dolu dükkânlar vardı: mayolar, dalış aletleri, şişirilebilir havuz oyuncakları. Binalar arasından çarşaf gibi uzanan denizi ve kenarlarındaki şemsiyelerle beyaz şezlongları görebiliyordum.

"Önce plaja bakalım," dedi Theo otobüsten iner inmez. Ahşap platformda onu takip ettim ve kenarında durup dalgaların sakince kıyıya vuruşunu izledik bir süre. Kum yerine minik siyah çakıllar vardı. Sağımızda ise okyanusa bakan, soluk renkli kayalıklar yükseliyordu.

"Eee?" diye sordu Theo plajı işaret ederek.

"Eee ne?" Tüm o küçücük volkanik taşlara baktım ve aklıma birden Platon'un bir sözü geldi. *Üç renkte kayalıkları vardır: biri beyaz, diğeri siyah ve üçüncüsü de kırmızı...* "Siyah Plaj! Burası orası mı?"

Kamerasını çıkarmıştı bile. "Bir taşla iki kuş... ya da Amerikalılar ne diyorsa işte. Bu akşamın planı bu değildi ama biraz çekim yapmam lazım." Ben, rahatça işini yapabilsin diye bir kenara çekildim. Plajı görünce aklıma babam gelmişti ve göğsümdeki o rahatsızlık hissi giderek büyüyordu. *Neden planımızı iptal edeceğini kendisi söylememişti?*

Theo çekimlerini bitirince denizi arkamızda bırakıp ilerlemeye başladık. Beni kalabalık bir sokaktan yukarı doğru çıkardı, ardından binaları ve park yerlerini geçip çatısı olmayan, kırmızı sıvayla kaplı bir binaya geldik. İçeriden müzik yükseliyordu ve önünde de büyük saksılı bitkilerin yanında sıra olmuş insanlar vardı. Üstü açık bir oturma alanı tepeden asılı ampullerle aydınlatılmıştı ve kapıda, MGM aslanının yerine bir eşeğin yerleştirildiği bir tabela asılmıştı.

Duvardaki posterlere baktım. "Burası bir sinema mı?"

"Daha da iyisi." Bilet gişesinden sonra kâğıt fenerlerle aydınlatılmış kısa bir koridordan geçtik ve geniş bir açık alana çık-

tık. Birden nefesim kesiliverdi. Burası sadece bir sinema salonu değildi, *cennetten* bir sinema salonuydu resmen. Güzel kokan havada serbestçe duran kocaman bir ekran vardı, etrafı egzotik bitkilerle ve rengârenk ışıklarla çevriliydi. Bir kenarda minik bir sukulent bahçesi ve hamak sandalyelerden oluşan bir sıra vardı.

Hızla dönüp etrafıma bakarken heyecan doluydum. Eski Hollywood ile tropik bir adanın karışımı gibiydi. Öndeki hoparlörlerden müzik yayılıyordu ve duvarlardan fuşya rengi çiçekleriyle sarmaşıklar sarkıyordu. Hepsinin üstüne gökyüzü de derin bir gece yarısı mavisine dönmüştü ve havada değişik aksanlardaki İngilizcelerle yapılan sohbetler dolaşıyordu. Hatta bir tarafta da İsviçre çikolatası ve bir patlamış mısır dağının görülebildiği bir atıştırmalık barı vardı. Kokudan ânında ağzım sulanmaya başlamıştı.

"Bayıldım buraya." Ona doğru döndüm. "Theo, buraya bayıldım."

Çenesi hafifçe seğirirken o da benim gibi gülümsedi. "Babanın fikriydi. Sen buradayken sana göstermek istediği ilk beş şeyden biriydi bu. Sen bize oturacak yer bul, ben de atıştırmalık bir şeyler alayım."

"Tamamdır." Bir süre etrafa bakındıktan sonra sonunda, içinde bağdaş kurmuş bir Buda'nın bulunduğu küçük bir şelalenin yanındaki iki rahat sandalyeyi seçtim. Oia'ya geldiğimden beri durmadan hareket hâlindeymişim gibi geliyordu ve bir kez olsun oturup ortama karışmak iyi gelecekti.

Telefonumun mesaj sesi ötünce ekrana baktım. Dax. **Mesajlarım geliyor mu? Keşke yanımda olsaydın.**

Midem suçlulukla buruldu. Bu sabah onu arasam mı diye düşünmüştüm ama Theo'yla olanlardan sonra onun sesini duyacak olmak çok rahatsız edici gelmişti. Hem bu vardı hem de gün, Henrik, arkeolojik kazı alanı, babamın beni görmezden gelmesi, babamın hasta olması, babamın planımızı iptal etmesi derken geçip gitmişti. *Babam. Babam. Babam.* Off. Parmağım ek-

ranın üzerinde gezindi. Ne yazacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. *Keşke sen de yanımda olsaydın? İyi eğlenceler? Bir sürü fotoğraf çek? Ben de seni özledim?..*

Son düşünce bir an durmama neden oldu. Buraya geldiğimden beri onu neredeyse hiç düşünmemiştim. Bu normal miydi?

"Kalamata?" İrkilerek arkamı dönünce Theo'nun, kucağında kocaman bir patlamış mısır paketi, iki külah dondurma ve yarım düzüne çikolatayla beni arandığını gördüm.

"Buradayım. Bunlar da ne böyle?" diye sordum kucağındakileri almaya çalışırken.

"Ne istediğini sormayı unuttum, ben de her şeyden aldım."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Ben her şeyi severim. Nasıl bildin?"

"Şanslı bir tahmindi sanırım." Gülümseyerek bana baktı ve aramızdaki o gergin hava kayboluverdi. Puf diye. "Bitter çikolata mı, limon mu? Ya da ikisi birden mi?"

Dondurma elinde çoktan erimeye başlamıştı. Limonlu olanı aldım. "Bu akşam hangi film var?"

Dondurmasını, bir yandan patlamış mısırı tutmaya çalışan eline aldı ve arka cebindeki bilete uzandı. "Siyah beyaz bir film. Yunanca ismi gördüm ama size nasıl çevrildi bilmiyorum. Sıcak sevilen şeylerle ilgili sanırım?"

"Hmm." Uzanıp bir avuç dolusu sıcak, tereyağlı patlamış mısır aldım. Babamın yanımda olmaması hâlâ can sıkıcıydı ama Theo her şeyin daha iyi olmasını sağlıyordu. Üzerimde böyle bir etkisi olduğunu inkâr edemezdim.

"Baban gelemediği için üzgünüm," dedi Theo, sanki aklımdakileri okumuş gibi. Ardından tereddüt etse de devam etti. "Aynı şey değil ama... babanın seni ekmesinin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Benim başıma sıkça gelirdi. Bir noktadan sonra vazgeçtim."

"Ah." Patlamış mısır resmen boğazımda kalmıştı. "Babanı görebiliyor musun artık?"

Theo başını hayır anlamında salladı. "Elimden geldiğince görmüyorum. Noel'i onunla geçirmem gerekiyor ama öyle olmaması için elimden geleni yapıyorum. Ah, bak."

MGM'in eşekli sahte logosunun belirdiği ekranı işaret ediyordu. Diğerleri de fark edince bir alkış koptu ve ardından ışıklar iki kez yanıp sönüp en sonunda tamamen karardı. "Beş dakika kaldı uyarısı. Hadi, oturalım."

İçimde bir heyecan dalgası vardı. Şu anda bulunmak isteyebileceğim tek bir yer bile gelmiyordu aklıma. "Beni buraya getirdiğin için teşekkürler," deyip Theo'nun omzuna hafifçe vurdum.

"Rica ederim." Tereddüt ederek, damlayan dondurma külahını kaldırdı. Ama yemek yerine bana kocaman açılmış, endişeli gözlerle bakmaya başladı. Ah, hayır. Şimdi ne olmuştu? "Baban için endişeleniyor musun?"

"Bugün hasta olduğu için mi?"

O da bir avuç patlamış mısır aldı. "Hayır, belgeselle ilgili olarak. Bu sabah bir şeylerin eksik olduğunu söyledi. Sahip olduğu kanıtın National Geographic için yeterli olmayacağını düşünüyor. Ona e-postayla, hikâyeye ek olacak bir parça daha ortaya çıkarabileceğini umduklarını yazmışlar."

Demek ki stresinin sebebi buydu. *Atlantis*. Her zamanki gibi Atlantis. Şimdi parçalar yerine oturuyordu. O kadar bitkin görünmesi. Ve o hasta hâli. Benimle olan planını iptal etmesi. Atlantis her zaman bizi birbirimizden uzaklaştıran şey olmak zorunda mıydı? Keskin bir acı göğüs kafesime baskı yapsa da onu umursamamaya çalıştım.

"On bir bin yıllık bir hikâyede nasıl yeni bir şey bulacak?"

Theo omuzlarını silkti. "Biliyorum, hiç mantıklı değildi. Ama bir fikrin olabilir diye sana da söylemek istedim. Bu baban için çok önemli." Theo için de öyle olduğu ortadaydı. İçimde bir kıskançlık dalgasının yayıldığını hissettim. Theo'yla babam arasında, benim küçüklüğümde onunla aramızda olan şeyden vardı: birlikte haritaya bakmak, ipuçlarını bir araya getirmek,

Platon'u araştırmak. Belki de o şeye yeniden sahip olmak istemek o kadar da kötü değildi.

Kendimi zorladım ama bir şey çıkmıyordu. "Bunu düşüneceğim," dedim. Bir şey çıkarabileceğimden de emin değildim ama belgeselin babam ve Theo için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Theo'ya döndüm. "Üçümüz bir araya gelince bir şeyler çıkarırız. Değil mi?"

Bunun ne kadar doğru olduğundan emin değildim ama Theo'nun alnındaki endişeli kırışıklıklar yok oluverdi. "Doğru. Artık Atlantis hakkında konuşmak yok. Bir geceliğine bu konudan uzaklaşalım."

Eski bir film gösteriliyordu ve Theo, ismi konusunda haklı sayılırdı. *Bazıları Sıcak Sever* adında siyah beyaz bir komedi filmiydi. Yunanca altyazılarla oynatıyorlardı ve çok geçmeden ben de kendimi filme kaptırmıştım. Film, bir suça şahit olan iki erkek müzisyeni konu alıyordu. Marilyn Monroe'nun da aralarında bulunduğu, tümü kadın üyelerden oluşan gezgin bir gruba katılıyorlar ve (tabii ki) ikisi de Monroe'ya âşık oluyordu. Bir yandan onun için savaşırken bir yandan da kılıktan kılığa girerek mafyadan saklanmaya çalışıyorlardı.

Arada bir dikkatim dağılıyordu çünkü Theo'yla aynı anda mısır kutusuna sokmaya çalıştığımız ellerimiz birbirine değiyor ve ne zaman bu yaşansa içimde bir ışık kıpraşır gibi oluyordu. Theo'yla ilgili bu kadar ilgi çekici olan şeyin ne olduğunu söylemem gerekirse, tamamen Theo olması derdim. Daha önce hiç onun gibi biriyle tanışmamıştım ve bir daha da tanışacağımdan şüpheliydim. Ve bu farklı şartlar altında yaşanan bir gece olsaydı...

Dır.

Telefonumu bir hatırlatıcı görevi görmesi için sıkıca elimde tutuyordum. Dax'in yanına ne kadar çabuk gidersem o kadar iyi olacaktı. Çünkü Theo'yla aramızda olan her neyse, öyle kolay kolay bitecek gibi görünmüyordu.

Bölüm 18

#18 KURUTULMUŞ KEKİK VE BİBERİYE YAPRAKLARI

Babam gittikten sonra kiramızı ödeyememeye başlayınca başka bir daireye taşınmak zorunda kaldık. Babamın da neredeyse altı aydır düzenli bir işi yoktu ama daha düşük bir kira ödemek için evsahibinin tuhaf tuhaf işlerini hallediyordu. İyi günlerinde onu tırabzanları onarırken ya da Bayan Davis'in çöp öğütücüsünden çatalı çıkarırken (yeniden) görebilirdiniz. Kötü günlerinde ise her zamanki şovlarını sergilerdi.

Annem evdeki bitkileri yanımızda götüremeyeceğimizi söylemişti. Eski bir sınıf arkadaşının, bodrum katındaki evine taşınacaktık. Bitkilerin gün ışığına ihtiyacı olduğunu ve onları evin yeni sahiplerine bıraksak daha iyi olacağını söylemişti.

Belki aptalca gelecek ama kekik ve biberiyeden ayrılırken ağladım ve sonra da evin yeni sahiplerine bir notla babamın bitki sırrını bıraktım. "ONLARLA KONUŞURSANIZ BİTKİLER DAHA HIZLI BÜYÜR. BUNLAR ESPRİLERE BAYILIRLAR." Konuşma olayı gerçekti aslında. İnternette araştırıp bulduğum bir makalede okumuştum çünkü babama güvenmiyordum.

KİTABEVİNE GERİ DÖNDÜĞÜMÜZDE ANA'YI KOLTUKlardan birinde kıvrılmış, kitap okurken bulduk.

"Ah, işte burada da doğal ortamındaki vahşi bir kitabevi sahibini görüyorsunuz," dedi Theo, en iyi Avustralya aksanıyla.

"Nasıldı?" diye sordu Ana, kendinden memnun bir ifadeyle gözlüğünün üzerinden bize bakarken. Kitabının kapağında uzun saçlı, yapılı bir adam vardı, gömleğinin önü tamamen açıktı ve ufak tefek bir kadını sarıp sarmalamıştı. *Yasak Çöl Aşkı.* Ana gerçekten de satmaya çalıştığı o kitapları okuyordu.

"Harikaydı. Eski bir Marilyn Monroe filmi gösterdiler," dedi Theo.

Ana mutlulukla iç çekti. "O kadın başka bir şey. *Mutlu* bir kadın değildi belki ama bambaşka bir şeydi."

"Nico nasıl?" diye sordu Theo.

"İyi. Film çekmenin gençlerin işi olduğunu söyleyip duruyor."

"Öyle değil." Theo gidip korku-gizem bölümünden huysuz görünen Margaret Catwood'u çekip aldı. "Son filmini yüz altı yaşındayken çeken Portekizli bir yönetmen vardı."

"Etkileyiciymiş." Ana kitabını bir kenara koydu. "Geoffrey'yle çok uzun bir konuşmayı kaçırdınız. Mathilde'yle ciddi bir tartışma yaşamışlar ve ilişkilerinin bundan sağ çıkamayacağını düşünüyor."

"Sahte ilişkileri, bu sahte kavgadan asla sağ çıkamayacak," dedi Theo, Margaret'ı göğsüne bastırırken. "Lütfen onu cesaretlendirmediğini söyle."

"Kolları olan mahzun bir su birikintisini andırıyordu. Onu ciddiye almaktan başka şansım yoktu. Ona her ilişkinin inişleri çıkışları olduğunu, eğer bu ilişkiye gerçekten bağlı olduklarını düşünüyorlarsa eninde sonunda bir çaresini bulacaklarını söyledim." Ana kederle gülümsedi ve gözlüğünü başının üzerine kaldırdı. "Yarın sabah görüşürüz. İyi uykular." Bize birer öpücük yolladı, ardından ışıkları kapatıp dükkândan çıktı.

"Annen harika biri," dedim.

"Uff!" Theo bana döndü. "Bir fikrim var. Film için. Benimle gel!"

"Hayır, Theo, mağara evlerinden birine zorla giremem. *Tekrar.*" Aslında şaka yapıyordum. Ama hiçbir yere gideceğim yoktu. Yorgunluktan ölüyordum.

"Sakin ol, buradayız." Theo ana odadan çocuk kitaplarının bulunduğu küçük odaya geçti; ayakkabılarını çıkarıp bel hizasına gelen masaya çıplak ayaklarıyla çıkışını izledim. Küçük bir şövalenin üstündeki, TARİHİN BÜYÜK BİR KISMINDA ANONİM, KADINDI – VIRGINIA WOOLF yazan tabelayı kaldırdı, ardından o âna kadar duvarın son derece normal bir parçasıymış gibi görünen yerde minik bir bölme açtı. Bu kitabevinin asla sıkıcı bir yer olamayacağı ortadaydı işte. "Bir gizli oda daha mı?"

Parmak uçlarında yükselip elini iyice içeri soktu, sesi boğuklaşmıştı. "Daha çok dolap sayılır. Ee, nerede bu?"

"Bu yerde kaç gizli bölme var?" diye sordum, içimdeki arsız kâşifi gizleme gereği bile duymuyordum. Bu gizli bölmelerin insana çok çekici gelen bir yanı vardı. Ya da gizli dolapların. Yakınımdaki bir duvara hafifçe vurdum. "Bu panellerin kaçı açılabiliyor?"

"Dokuz ya da on sanırım. Öyle bir şey. Baban buranın büyülü hissettirmesini istiyordu."

Öyle hissettirdiği de bir gerçekti. Kafamı kaldırıp tavana baktım. Babam oraya da takımyıldızları çizmişti; yıldızlar, günbatımındaki doğum günü partimde kestiklerinden birazcık büyüktü. Bu dükkândaki her detay, duvarlardan yerdeki yumuşak, rengârenk kilimlere kadar her şey sihir, alacakaranlık diye bağırıyor, olağanüstü şeyleri çağrıştırıyordu.

"İşte burada." Theo zıplayıp masadan indi ve doğruldu. Çıkardığı şeyi bana uzattığında ânın hafifliği birden kayboluverdi. Sadece tanımakla kalmamıştım bunu, biliyordum da aynı zamanda. Kâğıdın parmaklarım arasındayken nasıl hissettireceğini, ne ağırlıkta olacağını bile biliyordum. Nasıl kokacağını bile biliyordum.

Boğazımda devasa bir düğüm belirdi. "Bu bir harita, değil mi?"

Theo'nun gözleri sorgular gibi bana döndü. "Nereden biliyorsun?"

"Tahmin konusunda iyiyim," dedim zayıf bir sesle.

Haritayı benim elime bıraktı ve ben de dikkatli bir şekilde plastik paketini çıkardım, açtım ve hiç acele etmeden kırışıklıklarını düzeltmeye başladım. Kalbim, haritayı iyice düzelttiğimde iyice sıkışmıştı. Boya kalemleriyle çizilmiş yerler ve karikatürler dışında geride bıraktığının birebir kopyasıydı.

Bir anlığına ona öylece bakmak dışında hiçbir şey yapamadım. Sonunda Theo'ya döndüm. "Bu harita hakkında ne biliyorsun?"

"Oia'ya geldiğinde üzerinde çalıştığı ilk haritaymış bu. Yaklaşık beş yıl boyunca üzerinde çalışıp, gittiği her yere yanında götürmüş. Kendisininin ve Eski Mısır bilimcisiyle teorisini bunun üzerine kurdular." Haritayı bana doğru itti. "Nasıl yıprandığına bir bak. Çünkü bunu yıllarca yanında gezdirdi."

Güçlükle yutkundum. Çünkü ben de orijinal haritayı yanımda, sırt çantamda ya da montumun cebinde taşırdım; çünkü bu, anlamı olduğunu düşündüğüm arkadaşlık bileziği gibi bir şeydi benim için. Ama haritamız kolaylıkla yenilenmişti gördüğüm kadarıyla. Unutulmuş bir yarama dokunuluyormuş gibi hissediyordum.

Theo kıpırdamadan durmamın sebebini bu haritayla ilgilendiğime yormuş olmalıydı çünkü heyecanla omuzlarımı sarstı. "Eksik olan şey bu işte. Belgesel Atlantis'le ilgili değil. Babanın hayatıyla ilgili. Bu onun hikâyesi. Çok da kişisel olmalı." Haritayı işaret etti. "Bu onun için her şeyin başlangıcı. Belki de yeni bir Atlantis kanıtı ortaya çıkaramaz ama hayatını nasıl etkilediğini gösterebilir. Belgeseli daha kişisel bir hâle getireceğiz."

Bu düşünceyi sindirmek, bir anlam verebilmek için bir an bekledim. Neredeyse hemen o an Theo'nun haklı olduğunu anlamıştım. Gerçekten de filme kişisel bir parça eklememiz gerekiyordu; bunu resim yaparken hangi renk boyaya gideceğimi

bildiğim kadar kesin bir şekilde biliyordum. Tek sorun bu haritanın başlangıç olmamasıydı.

"Burada bekle." Uyuklayan Purrnest Hemingway'in üzerinden atladım, yatak odasına gidip bavulumun içindeki çizim defterimin arasına koyduğum haritayı çıkardım. Kendi yatak odam dışında bu haritaya bakmamın üzerinden uzun zaman geçmişti ve bir anlığına, hevesle bekleyen Theo'ya götürmeden önce tereddüt ederek bekledim.

"İlk harita *buydu*." Haritayı açıp lambanın ışığı altında parlamasını izledim.

"*Vay canına*." Theo dokunmak için uzanacak gibi oldu ama hemen ardından kendini durdurdu. "Tamam, bu gerçekten eski. Hem de daha ilginç görünüyor. Bu kısımlar... sana mı ait?" Santorini'nin renkli kalemlerle çeşitli bölümlere ayrıldığı kısmı işaret etti. Katkılarımdan çok gurur duyuyordum o zamanlar, babamın Atlantis'i bulma görevinde ona yardım ettiğimden öylesine emindim ki.

"Benim adım yazıyor, değil mi?" En tepede E ve L harfleri ters olmak üzere OLIVE yazıyordu. "Ben buldum. O gittikten sonra."

Bir yanım gerisini, bunun ondan kalan yirmi altı şeyden biri olduğunu söylemek istiyordu ama tüm bunları sesli bir şekilde anlatacak gücü içimde bulamıyordum. Ayrıca benim de bir fikrim vardı. "Haklısın, belgeseli daha kişisel bir hâle getirmeliyiz. Babam sana hiç deniz fenerinin bekçisini anlattı mı?"

Theo'nun gözlerinin parlamasından anlattığını görebiliyordum. Babamın hikâyesine göre onun Atlantis aşkını ateşleyen bir deniz feneri bekçisiydi. Ona ilk *Timaios ve Kritias* kopyasını vermiş ve ilk Santorini haritasını çizmesi için yardım etmişti.

Theo ellerini omuzlarıma koydu ve beni kendisine döndürdü. "Kalamata, *harikasın* sen. Belgesel için ihtiyacımız olan şey tam da böyle bir şey. Deniz feneri bekçisi çoktan ölmüştür eminim ama yarın plajdaki çekimlerden sonra deniz fenerine gidip babana Atlantis'le ilgilenmeye başladığı zamanların hikâyesini anlattırırız. Bu işi sen olmadan nasıl yapacaktım ben?"

Kollarını dolayıp sıkıca kucaklarken neredeyse beni deviriyordu. Theo böyle biriydi, sürekli *fiziksel temas* kurmayı seviyordu. Ayrıca kolları öylesine sıcak ve rahatlatıcı gelmişti ki. Kendimi daha güvende ve sakin hissediyordum; belki de geçmişimden böyle küçük bir detay, kendimi korumak için kurduğum koruyucu bariyerleri yıkıp geçmişti.

Babamın geride bıraktığı diğer eşyalar evin türlü yerlerinde, çekmecelerde ve dolaplarda dururken harita yerini bulmuştu. Katlanıp dikkatlice yastığımın altına konmuş hâlde bulmuştum onu.

Aslında haritayı bulmamıştım. Bana *hediye* edilmişti. Bu ikisi arasında büyük bir fark var, değil mi? Göğsümde minik bir pencere açılır gibi oldu. Sonuna kadar değil belki ama içeri biraz ışık girmesini sağlayacak kadar.

Fransız rap müziğinin sakinleştirici cazibesine rağmen tüm geceyi yatakta dönüp durarak geçirdim ve sabah uyku sersemi, çıplak bacaklarım çarşaflara dolanmış bir hâlde uyandım. Artık Theo'nun yatağına bakmama bile gerek yoktu, orayı nasıl bulacağımı çok iyi biliyordum. Çarşaflar düzeltilmiş, yastık kabartılmış, önceki günün kıyafetleri ayakucunda düzgünce katlanmıştı. Çekim bildirimi için duvara bakındım ama bu sefer yoktu.

Önce bir durup gözlerimi ovuşturdum, ardından kitabevine çıkan kapıyı dikkatlice araladım. Aşağıda morali çok bozuk görünen ve Cormac McCarthy'den *Yol*'u okuyan bir Geoffrey vardı. *Gerçekten de* kolları olan mahzun bir su birikintisini andırıyordu. Beni görünce hafifçe başını salladı. "Ah, Liv..."

"Mathilde'yle sorunlar mı var?"

"Nereden bildin?"

"Şanslı bir tahmindi sadece. Müşteriler nerede peki?"

Kafasını hüzünlü bir şekilde salladı. "Dükkân bugün kapalı. Ana'yla babanın Atina'ya gitmesi gerekiyordu."

"Bekle, ne?" dedim panikle tükürükler saçarak. Son birkaç basamağı zıplayarak indiğim için yere bastığımda bileğim acıyordu. "Ama çekimleri bitirmek için sadece birkaç günümüz kaldı. Bugünü de boş geçiremeyiz."

"Ne kadar iş o kadar problem," dedi üzgün bir şekilde.

Üzerimde pijamalarımla fırlayıp terasa çıkınca Theo'yu kucağında bilgisayarıyla yerde otururken buldum.

"Theo, neler oluyor?" Çıplak ayaklarımla hemen yanına koştum. "Geoffrey bizimkilerin Atina'ya gittiğini söyledi."

Theo kulaklıklarını çıkardı. Yüzünde kasvetli bir ifade vardı. "Bu sabah erkenden gittiler. Benim için de sürpriz oldu."

"Ama..." Denize doğru döndüm, göğsümdeki yoğun duyguları bastırmaya çalışıyordum. Hayal kırıklığı mıydı? Kırgınlık mı? Hüsran mı?

Hayır, bunlardan çok daha yoğun bir duyguydu. *Öfke*. En sonunda belgesel için doğru bir yola girmiştik ama artık o yolu tamamlamaya vaktimiz olmayabilirdi. "Ne yapacağız peki? Teslim tarihi kaçıracağız."

Theo başını sandalyesinin arkalığına yasladı. "Ben de burada ne yapabiliriz diye düşünüyordum. Ek süre mi istesek? Onsuz mu devam etsek? Ne yapacağız bilmiyorum. Annem acil bir mesele olduğunu söyledi. Ruhsatla ilgili sorunu çözmezlerse başları büyük bir belaya girebilirmiş."

Denizden yükselen bir esinti yüzüme vurup saçlarımı havaya savurdu. Önüme düşen saçları öfkeyle geri ittim. "Ne zaman dönecekler?"

Omuzları yenilgiye çöktü. "En hızlı feribota binerlerse akşam yedi gibi burada olurlar."

"Yedi mi?" Yanındaki sandalyeye çöktüm. Böyle bir şey nasıl olurdu? Bir tam günü daha kaybedemezdik. Kaçışı olmayan bir teslim tarihi varken bunu yaşıyor olamazdık. Şimdi ne olacaktı? Ayrıca kafamı karıştıran diğer düşünceyi de göz ardı edemiyordum. "Bu sana da biraz tuhaf görünmüyor mu?"

Theo'nun gözleri benimkilere döndü. "Hangi konuda?"

"Babam Atina'ya bu kadar sık gider miydi? Ve genel olarak dükkânla ilgili bu kadar sorun yaşıyor muydunuz? Ruhsat şimdiye kadar çözmeniz gereken bir meseleydi bence."

Bana doğru eğildi. "Tek bildiğim, burada ruhsat işini halletmenin çok zor olduğu. Bu işe ilk girdikleri zaman onlara işi kurmanın kolay olduğunu, sonrasında sorun üstüne sorun çıkacağını söylemişlerdi."

Saçlarımı atkuyruğu yapmaya çalıştım. "Ama çok ani oldu sanki. Neden annen dün akşam bununla ilgili bir şey söylemedi? Onu gece yarısından önce gördük sonuçta."

Düşünüyormuş gibi dudaklarını büzüştürdü. "O zaman bilmiyordu sanırım. Ne olursa olsun, geriye çok seçenek kalmıyor gibi. Bence bugünü kurgu üzerinde çalışarak geçirmemiz en iyisi. Senin için bu plan uygun mu?"

Neden Theo bu konuda çok sakindi? Bu plan hiç de uygun değildi. Kafamda sorular dönüp duruyordu: Madem beni görmezden gelecekti, babam neden beni buraya davet etme zahmetine girmişti? Yattaki konuşmamız gerçekten de o kadar kötü müydü? Çünkü o geceden sonra bir şeyler değişmeye başlamış, o yemekten sonra benden durmadan kaçmıştı. Buradaki son günüme kadar benden kaçıp duracak mıydı?

Artık burada geçireceğim zaman sınırlıydı. Çok vaktimin kaldığı bile söylenemezdi.

Ayrıca bu durumun belgesel konusunda işimizi zorlaştıracağı da ortadaydı.

Aklıma birden annemin söylediği bir laf geldi. *Kontrol edebileceğin kadarını kontrol etmeye çalış.* Theo haklıydı. Babamın bizi terk edip gitmesi engelleyebileceğim bir şey değildi. Belgeseli olabilecek en iyi şekilde tamamlamamız gerekiyordu. Kafam filmle ilgili klasördeki zamanlamaya gitti.

"Programa sadık kalmalıyız. Bugün için planladıklarını yapalım, sonra da deniz fenerine gidip onsuz çekim yaparız."

Sesim kendinden öyle emin ve güven verici çıkıyordu ki

Theo gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Baban olmadan mı çekim yapacağız?"

Abartılı bir şekilde omuzlarımı salladım. "Eh, onunla gidemeyeceğimize göre... evet."

Theo bir an tereddüt etse de ardından, anneme sıkça attığım bir bakışla bana döndü. *İyi, peki, sanırım seni durdurmanın bir yolu yok* tarzı bir bakış. "Bugün Kırmızı Plaj günü. Deniz fenerinden çok da uzakta değil."

İmalı bir şekilde pijamalarıma baktı. "Yirmi dakika sonra burada buluşalım mı?"

"On diyelim." Doğruca yatak odasına koştum ve EKİP tişörtünü üzerime geçirdim.

O sabah özellikle sıcak bir hava vardı; terli ve kıpır kıpır (ve hiçbiri de deodorant kullanmayı akıl etmeyen) insanlarla hınca hınç dolu bir otobüste bir saat yol gittikten sonra, çekim yapmaya devam etme fikrimden dolayı biraz pişmanlık duyuyordum. Ammoudi Koyu'nda çizim defterimle geçireceğim sakin bir gün daha iyi olmaz mıydı?

O sırada Dax'ten bir mesaj geldi. **Nasıl gidiyor?**

Eğer gerçeği söyleyecek olsaydım şöyle bir şeyler yazardım: *Terden ölüyorum, çok huysuzum ve babam da beni ekip duruyor.* Ama onun yerine galeriye girip birkaç gün önce çektiğim kaldera fotoğrafını attım ve **Cennette bir gün daha!** yazdım.

Ben mesajı gönderir göndermez otobüsün şoförü frenlere asıldı ve bir kadının dirseğini doğruca sol gözüme sokmasına neden oldu. Bunu gören Theo anlayışlı bir şekilde bana baktı.

Otobüs bizim durağa gelince Theo'yla zar zor ekipmanları yüklendik. Ardından soğuk içecekler ve havuz oyuncakları satan tezgâhların arasından ilerlemeye başladık. Bütün tezgâhların çalışanları mutlu ancak sıcaktan yılmış görünüyordu. Onlar bile sıcaktan böyle etkilenirken benim baş etmem nasıl mümkün olabilirdi ki?

Park alanından sonra kocaman kayaların arasından tırmanmamız gereken bir yol vardı; sırtımdan aşağı terler inerken sandaletlerim sıcak ve yumuşak toprak üzerinde kayıp duruyordu.

Bir kayanın üzerinden kayıp dengemi kaybedecek gibi olunca, "Kırmızı Plaj'ın nesi bu kadar özeldi?" diye inledim.

Theo elini uzattı. "Eh, kendisi kırmızı. Ve de bir plaj."

"Çok yardımcı oldun gerçekten," diye söylenip sırtımdaki çantayı düzelttim.

"Daha önce böyle bir şey görmemişsindir," dedi Theo.

"Nereden biliyorsun?"

Kendinden emin bir şekilde omuzlarını silkti. "Kalamata, ben *her şeyi* biliyorum."

"Evet evet," diye mırıldandım, eski Theo döndüğü için mutluydum.

Nihayet, *nihayet*, bir köşeyi dönünce uzaktan plajı gördüm... Ve bunu söylemekten nefret etsem de Theo her zamanki gibi haklıydı. Daha önce *hiç* böyle bir şey görmemiştim. Kırmızı Plaj, şoke edecek bir derecede... kırmızıydı. Ama tahmin ettiğimden kesinlikle daha dramatikti. Turuncuya çalan kırmızı falezler, ânında turkuaz rengi köpüklü sularla buluşan daracık bir plaja dik bir şekilde iniyordu. Renkler arasında öyle bir zıtlık vardı ki bakarken gözlerim sulanıyordu. Plajda orada burada sarı çizgili şemsiyeler ve koya yanaşmış öylece salınan beyaz tekneler görülebiliyordu.

Plaja uzanan dik dönemecin başında, birçok dile çevrilmiş bir tabela asılıydı.

TEHLİKELİ – GİRİLMEZ
KAYA DÜŞEBİLİR – YÜKSEK YARALANMA RİSKİ

Ama insanlar ya tabelayı okumuyor ya da umursamıyordu çünkü plaj insanla doluydu. Hatta plajın uzak köşesinde, önünde bir dondurma tezgâhı olan küçük bir dükkân bile vardı.

Tabelayı işaret ettim. "Girecek miyiz?"

Theo'nun saçları terden başına yapışmıştı ve alnında da bir toz topraktan bir çizgi vardı. "Kalamata, Santorini aktif bir yanardağ zaten. Birkaç haylaz kayanın bizi durdurmasına izin mi vereceğiz?"

Kayaların üzerinde gerinerek doğrulurken neredeyse çantalarımı düşürüyordum. "Hodri meydan kayalar!"

Theo onaylar gibi başını salladı. "Zeytin ağaçlarının hassas, ılımlı ve güçlü olarak sınıflandırıldığını biliyor muydun?"

Ona benim hangi sınıfa girdiğimi düşündüğünü sormak istiyordum ama bu, Olive meselesini kabul ettiğim anlamına gelirdi. O yüzden gözlerimi devirip ilerlemeye devam ettim.

Gerçek plaj kısmına ulaşmamız birkaç dakika daha sürdü ve vardığımızda karşımdaki manzarayı sindirmek için bir an öylece kaldım. Kırmızı Plaj, kumun olmadığı, sadece kayalardan oluşan gerçek bir yanardağ plajıydı. Suya doğru ilerlerken kayaların büyüklükleri giderek küçülüyordu ama benim asıl dikkatimi çeken buranın ortamıydı. Güneşlenenlerin kurduğu iki büyük hoparlörden müzik yayılıyordu ve plajda keyifli bir gün geçirmek isteyen insanların havluları neredeyse her yeri kaplıyordu. Sudaki çocuklar, pizza şeklindeki şişme yataklarından birbirini düşürmeye çalışıyordu.

Bütün bu insanlar tatil yapıyor, okyanus kenarında eşsiz ve bahse girerim ki biraz da tehlikeli bir günün tadını çıkarıyordu. Ben de onlar gibi olmak istiyordum ama olamazdım. Tamamen paniklemiş hâldeydim ve tek sebebi kaya düşebilir tabelası değildi. Çünkü babam yanımda değildi ve hayal kırıklığına uğratılmış gibi hissediyordum kendimi.

Tam sandaletlerimi çıkarıp kayaların üzerinde ilerlemeyi ve kenarında suya girmeyi düşünüyordum ki Theo kolumu yakaladı. "Şuna bak." Ona doğru dönünce falezleri ve açıklanamayacak bir şekilde oraya oyulmuş gibi görünen kapıyı işaret ettiğini gördüm. Kapı açık bir pembe renkteydi, ahşap bir penceresi ve büyük bir kilidi vardı.

"Hımm, neden kayaların içinde bir kapı var?"

"O Yokyere Açılan Kapı. Onu tamamen unutmuştum ama film için mükemmel olabilir. Hadi gel."

"*Nereye* açılan kapı dedin?" Ama plajda ilerlemeye, havluları üzerinde yarı çıplak yatan insanların arasından geçmeye başlamıştı bile ve benim onu takip etmekten başka şansım yoktu.

Yetiştiğimde Theo kapının önünde eğilmiş, köşeden çekim yapıyordu. "Bu kapının iki öyküsü var: biri turist versiyonu, diğeri de buralı insanların anlattığı," diye başladı. "Buradakiler turistlere bunun Narnia kapıları gibi olduğunu söyler, başka dünyalara açılan sihirli kapılar olduğunu ama aslında burası bir depolama yeri sadece. Balıkçılar ağlarını koymak için kullanırdı, şimdi de plaj çalışanları turist sezonu bittiğinde şemsiyelerini buraya koyar. Yöresel hikâyelere mükemmel bir örnek. Belgeselde çok iyi olacaktır."

"İki hikâye," dedim, bir avucumu kapının soyulan boyasına yaslarken. Gerçekten Narnia versiyonuna inanan var mıydı? Varsa da, zaten neredeyse her zaman sihri bozan sıradan bir açıklaması varken neden buna inanırlardı ki?

Daha kafamda tam olarak netleşmeden bu düşüncenin geldiğini hissettim. Babam bir Narnia insanıydı. O her zaman sıradan olanın içindeki sihirli yanı gören biri olmuştu. Annemle ikimiz sıradan mıydık? O yüzden mi bizi terk etmişti ve şimdi de beni görmezden geliyordu?

Öfkelenmek ve yarattığı gelgitin daha karmaşık duygularımı alıp götürmesini istiyordum ama üzüntü çok baskındı. Burada onunla birlikte olup da onun yine yanımda olmamasını tecrübe etmek... Çok ağır bir durumdu. Biz annemle sezon sonunda bir kenara kaldırılan şemsiye ve balıkçı ağları arasında sıkışıp kalmışken o Narnia'ya doğru yola çıkmıştı. Beni buraya getirmesi bu gerçeği daha da belirgin hâle getiriyordu sadece.

Dönünce Theo'nun yine beni çekmeye başladığını gördüm; istesem de hayal kırıklığına uğramış ifademi saklayamıyordum. Moralim çok bozulmuştu. "Çektin mi?"

"Çektim." Kamerasını indirdi sakin bir şekilde. "Gidelim hadi, mahzun su birikintisi."

Beyaz Plaj'a yalnızca Kırmızı Plaj'dan geçilebiliyordu. İskelede oturup bizi oraya götürecek deniz taksisini bekledik ve sonra da bir saat boyunca plajın beyaz falezlerini, dupduru suyunu çektik.

Theo yüzmek için tutturunca ben de suyun kenarına oturup ayaklarımı soğuk suya soktum ve göğsümdeki ağırlıktan kurtulmak için elimden geleni yaptım ama hiç şansım yoktu. İnsan dünyanın en güzel yerlerinden birinde oturup da kendini kokuşmuş bir çöp yığını gibi hissetmesi de mümkündü demek. Ayrıca tam tersinin de mümkün olabileceğini düşünüyordum.

Deniz fenerine doğru yola çıktığımızda yürümekten ziyade kendimi sürüklüyordum ve Theo durmadan kolunu omzuma atıp en sevdiğimiz meyveyle ilgili ilginç bilgiler veriyordu. *Hasat edilen zeytinlerin yüzde doksanının zeytinyağı için kullanıldığını biliyor muydun? Dünyanın ilk far paletinin Antik Yunan'da üretildiğini, kömür ve zeytinyağı karışımından meydana geldiğini biliyor muydun?*

Hayır, Theo, bilmiyordum.

Öğle yemeği de işe yaramadı. Sıcak *souvlaki* pide dürüm yemek için küçük bir restorana girdik ama yumuşacık, lezzetli şeyler bile keyfimin yerine gelmesini sağlamadı. Nasıl olmuştu da deniz fenerine gitmekten çekinir hâle gelmiştim? Geçen yılki yıl sonu projem için Seattle'ın annemle haftalar boyunca gittiğimiz deniz fenerlerinin çizimlerini yapmıştım. Ama bu deniz fenerini babamla görmem gerektiği hissi oradaydı. Bu gezi boyunca güzel zamanlar da geçirmiştim ama o anlar dışında babamla ilgili bildiğim bir şey doğrulanmıştı. İhtiyacım olduğunda yanımda değildi.

Deniz fenerine varmak için sadece taksiye binmemiz yetmiyordu, üstüne okyanusa uzanan karamel rengi bir yarımada üzerinde kayalıklarla ve çalılarla dolu bir yolu da tepmemiz gerekiyordu. Burası Santorini'nin en uç noktasıydı, Oia'dan olabildiğince uzak bir noktadaydık artık.

Bir anlığına rüzgârın her taraftan vurduğu açıklık bir alanda durakladık, Theo her zamanki gibi çekim yapıyordu. Deniz fe-

neri, kenarlarında kahverengi tuğlaları olan beyaz duvarlardan meydana gelen basit bir yapıydı. Yeşil bir kapağın üzerinde bir rüzgârgülü dönüp duruyor ve kobalt mavisi Yunanistan bayrağı sert esintiyle dalgalanıyordu. Yarımada karmakarışık kayalıklardan meydana geldiği için deniz feneri daha da göze çarpıyor, sağlam duruşuyla oraya ait değilmiş gibi duruyordu. Hemen arkasında da kaldera güneşin etkisiyle parılıyor, Santorini'nin beş adası da ortaya çıkıyordu.

"Dur da seni şu bedbaht hâlinle bir çekeyim," dedi Theo. "Birkaç güzel görüntü alayım, arkasına da dramatik bir müzik koyduk mu tamamdır. Dünyanın en güzel adalarından birini gezmeye mecbur bırakılan zavallı ruhlardan bahsedebiliriz istersen."

"Theo..." diye inledim ellerimi havaya kaldırarak ama sonra da en zavallı ve bedbaht hâlimle yürümeye başladım. Theo da arkamdan alkış tutuyordu.

"Evet, işte böyle. *Harika.*"

Beni her seferinde güldürmeyi nasıl başarıyordu?

Falezlere doğru ilerlerken hiç de yalnız olmadığımızı fark ettim. Birkaç piknikçi grup kayalıkların üzerinde oturuyordu; aralarında bir baba kızı görünce kıskançlık krizi içime öyle bir oturdu ki o histen kurtulabilmek için kendimi suçlamaya başladım. Babamı özlememek için kendimi yeterince eğitmemiş miydim? Ayrıca ben bir ergendim. Onu elimden düşürmediğim telefonumla sinir ediyor, sahip olduğum ilk arabanın ön koltuğunda otururken onu korkudan öldürüyor olmalıydım ama bense bunlar yerine onunla *yeniden bağ kurmak* için çabalıyordum. Tüm bunlar çok yanlıştı.

Bir süre sonra Theo elinde telefonuyla yanıma geldi. "Kederli kız, şunu dinle. Akrotiri Deniz Feneri 1800'lerde Fransız bir şirket tarafından yapılmış ve o zamanlar Yunanistan'ın tek deniz feneriymiş. İkinci Dünya Savaşı zamanlarında yapımına ara verilmiş ama Yunan donanması 1940'larda açılmasını sağlamış. Nasıl bir şekli olduğunu görebiliyor musun?"

Yapının etrafındaki çitlerin ilerisini görebilmek için parmak

uçlarımda yükseldim. Fener kulesiyle birlikte arka tarafı dikdörtgen şeklinde bir bina vardı.

"Bugün deniz feneri uzaktan kontrol ediliyor ama eski zamanlarda fener bekçisi ve ailesi burada yaşarmış. Babanın tanıştığı kişi de oymuş. Onun küçük bir çocukken buralarda gezindiğini düşünebiliyor musun?"

Çenemi çitin üzerine dayayıp derin bir iç çektim. Çünkü evet, gerçekten onu buralarda gezinirken düşünebiliyordum. Afacan ve enerjik hâllerini, bu kayalar üzerinde zıplayarak ilerlediğini, korkusuzca kayaların kenarlarında gezindiğini, kafasında Atlantis'le ilgili ilk fikirlerinin şekillenişini görebiliyordum. Her zaman böyle biri olmuştu ama keşke o insan hayatında benim için de bir yer açabilseydi. Ama bunu yapabileceğinden bile şüpheliydim.

"Seni, deniz fenerinin bekçisiyle ilgili bildiklerini anlatırken çeksem?" dedi Theo. "Baban burada olsaydı daha iyi olurdu tabii ama yine de belgesele kişisel bir unsur katacaktır."

Tabii her zamanki gibi Theo'nun kamerası bütün gözlerin bize dönmesine neden olmuştu ve tüm o bakışlar benim moralimi daha da bozuyordu. "Theo, ben birazdan dönerim."

Koyu renk gözleri bana anlayışla bakıyordu. "Tabii, Kalamata. Acele etme."

Sonraki birkaç dakikayı yarımadayı keşfederek geçirdim. Dalgalar her yanımdan kayalara çarpıyordu; kenarda öylece dururken okyanusun, yüzüme sıçrayan suların ve masmavi gökyüzünün sadece bir anlığına da olsa bana babamı, üniversite mevzusunu ve diğer her şeyi unutturmasını diledim.

Ama işe yaramamıştı. Tam da bu deniz feneri gibi kendimi fazlasıyla korunmasız ve tek başıma hissediyordum.

Annem yanılmıştı. Yunanistan'a gelmek hiçbir şeyi değiştirmemişti. Bu seyahat de tutulmayan yeni bir sözden başka bir şey değildi. Tepesi düz bir kaya bulup üstüne oturdum ve çantamdan çizim defterimi çıkarıp çizmeye başladım.

Çizimim yavaşça şekillenirken duygularım da onunla birlikte

netleşiyordu. Mesele şuydu: İstememek için birçok nedenim olsa da babamla bir ilişkim olsun istiyordum. Birinin sanat gösterilerime ve oyunlarıma gelmesini, erkek arkadaşıma soğuk terler döktürmesini ve ödevler için beni darlamasını istiyordum. Ve ben herhangi bir babayı istemiyordum. *Kendi* babamı istiyordum. Eski arkadaşlığımızı, ettiğimiz sohbetleri, tüm o maceralarımızı, en sıkıcı şeyleri bile –market alışverişleri, okula yürümeler– ilginç hâle getirişini geri istiyordum. Bunu öyle yürekten istiyordum ki bu hem başımı döndürüyor hem kendimi dengesiz hissettiriyor hem de bana acı çektiriyordu. Babamı özlemek *canımı yakıyordu.*

Peki özlediğim şeylere ulaşma olasılığım var mıydı? Hayatıma giren kartpostal sürüsünü görmezden gelmeye çalışsam da bir anlamları olduğunu daima umacağım gerçeği değişmiyordu. Onun da böyle hissettiğini, belki de bir gün mantık çerçevesinde bir bağ kurabileceğimizi, bir şeylerin bizi bir araya getireceğini umacaktım. Yat gezinde bir an onun da böyle düşündüğünü sanmıştım. Yeniden hayatıma girebileceğini, bunu başarabileceğini düşünmüştüm. Ona inanmamı istemişti, değil mi? Tereddütlerim o kapının sonsuza kadar kapanmasına mı neden olmuştu yoksa? Ayrıca onun bir davet olarak algılanması bile doğru muydu?

Oia'nın puslu sahil kenarına baktım. Yat gezisinde ne söylemiş ya da söylememiş olursam olayım, gerçek bir uzlaşma asla sağlanamayacaktı. Bu gezi hiç değilse şunu kanıtlamıştı: Babam hiçbir zaman benim yanımda olamayacaktı ya da olmayacaktı. Aramızdaki ilişki tarihin tozlu sayfalarına gömülmüştü ve ben de bundan ne kadar çabuk uzaklaşırsam o kadar iyi olacaktı.

Evdeki durum da harika değildi belki ama en azından neler olduğunu ve nasıl uyum sağlayabileceğimi biliyordum. En azından hiçbir zaman gerçekleşmeyecek şeyler için umutlanmam gerekmiyordu.

Elimdeki kalemi sıkıca tuttum. Bir deniz feneri çizecektim. Güçlü ve sağlam ama tek başına bir deniz feneri.

Bölüm 19

#19 EVSAHİBİMİZ MACK'İN BİR ÇİZİMİ

Bunu babam gittikten uzun bir zaman sonra buldum. Babamın Harry Potter göndermesiyle "ihtiyaç çekmecesi" dediği çekmecedeki fatura yığınının altında duruyordu. Ne çok fatura vardı o çekmecede. Her zaman ağzına kadar dolu olurdu ama hepsini düzenli bir şekilde, lastiklerle tutturulmuş istifler hâlinde tutmayı başarırdı. Kırmızı lastikle tutturulanlar, acil ödenmesi gereken faturaları gösteriyordu. Sarılar en kısa zamanda ödenmesi gerekenleri ve yeşil de acelesi olmayan, zamanı gelince bakılabilecek faturalar içindi. Gitmeden birkaç ay öncesinde lastik sistemini bırakmış ve çekmece zıvanadan çıkmıştı.

Çizimi, sağlıkla ilgili bir faturanın arkasında görmüş ve ânında Mack'e ait olduğunu anlamıştım. Mack, televizyon koltuğunda arkasına yaslanmış oturuyordu, gözlüğünün ardındaki gözleri kocaman görünüyordu ve ellerini de göğsüne yaslamıştı. Bu çizim, Mack tam karşımda duruyor olsa ondan daha gerçekçi görünürdü. Ama beni asıl etkileyen, yüzündeki ifadeydi. O ifadeden Mack için işlerin istediği gibi sonuçlanmadığını anlayabiliyor ve keşke daha şanslı olabilseydi diye düşünüyordunuz.

YANINA DÖNERKEN THEO'NUN KEL KAFALI, KOYU sakallı, eşofman ve gri tişört giymiş bir adamla derin bir sohbette olduğunu gördüm. Yeni birileriyle konuşma havamda değildim, o yüzden ben de çok göz önünde olmayacak şekilde deniz fenerinin çitlerine yaslandım ama bir süre sonra Theo'nun bana seslendiğini duydum.

"Kalamata? Nerelerdesin? Lütfen o pek düşünceli hâlinle kendini okyanusa atmadığını söyle."

Bunu duyunca bir iç çektim ama esen rüzgâr onu yutuverdi. Bu kendine acıma olayı biraz uzamıştı, benim için bile. "Buradayım, Theo."

Sırtında hop hop zıplayan çantasıyla kayaların sivri köşelerinden seke seke yanıma geldi. Yanındaki adam ortalarda görünmüyordu. "Kalamata! Buna asla inanmayacaksın!" Bu, Theo'nun gördüğüm en coşkulu hâliydi. Onu bir iğneyle dürtsem, patlaması işten bile değildi.

"Hiçbir yere çıkmayan bir kapı daha mı?" diye sordum, kaşımak için sırtıma uzanırken. Belki akşam beni yine Cinekamari'ye götürmesi için onu ikna edebilirdim. Yeni bir film, moralimi mucizevi bir şekilde toplayabilirdi doğrusu.

"Şuradaki adam ne çektiğimizi sordu, ona belgeseli anlatınca Vasilios adındaki bir restorana muhakkak gitmemiz gerektiğini söyledi. Sahibi, Atlantis'e ait bir şey bulduğunu söylüyormuş." Kelimeleri öyle bir hızla söyledi ki onları ayırıp anlamak için bir an öylece kaldım ama anladığımda hissettiğim heyecan Theo'nunkiyle kesinlikle aynı seviyede değildi.

Olduğum yerde doğruldum. "Atlantis'e ait bir şey mi? Ne demek ki bu?" Ses tonumda azınmayacak bir hor görme de vardı. Bu adanın tamamı hayal dünyasında yaşayan insanlarla mı doluydu?

Ama Theo hiç oralı olmamıştı. Heyecanla ileri geri sallanıp duruyordu. "Söylediğine göre 80'lerde bir balıkçı denizin derinliklerine dalmış ve altından bir şehrin kalıntılarına rastlamış. O zamandan beri de insanların onu ciddiye alması için uğraşıyormuş."

Bu balıkçı bana birini hatırlatmıştı, tahmin edin kimi? Altdudağımı sabırsızlıkla kemirdim. "Dur tahmin edeyim. Biz de o adamı bulacağız."

Theo beni omuzlarımdan yakalayıp Noel sabahında çam ağacının altında bulduğu bir hediyeymişim gibi heyecanla sarstı. "Tabii ki öyle yapacağız. İyi ihtimalle adamın bize gösterebileceği bir şeyler vardır, kötü ihtimalle elimizde iyi bir hikâye ve kendi Atlantis avını anlatan birinin görüntüleri olur. Kalamata, budur işte!"

Atlantis'ten biraz gına gelmişti ama boş kitabevine gidip sefil sefil takılma fikri de hiç iyi gelmiyordu. Ayrıca zaten hırpalanmış, rüzgârlarla savrulmuş yüreğimi daha da üzecek ne olabilirdi ki?

Ha.

"Restoran nerede?" diye sordum, Theo'nun ellerini yavaşça omuzlarımdan çekerken. Tuzlu su kokusu vardı üzerinde. Bunun ne kadar güzel bir koku olduğunu nasıl daha önce fark etmemiştim ki?

"Kambia plajında bir meyhaneymiş. Yerel halkın favorisiymiş, bunu kaçırmamalıyız. Otobüse binebiliriz. Hadi!" Sonra yeniden koşmaya başladı.

Kambia, bir şekilde Kırmızı Plaj'ın ve Akrotiri'nin kalabalığından sıyrılmış, sakin ve sessiz bir plajdı. Yolun çoğunu yürümek zorunda kaldık. Ne yazık ki bize bilgiyi veren adamın söylediği kadar gözden kaçırılması mümkün olmayan bir yer değildi ama etraftaki çok sayıda masum kişiyi bilgi almak için sıkıştırdıktan sonra, Theo bizi doğru yere yönlendirecek kişiyi bulabildi. Ana yoldan ayrılıp inmeye başladığımız çarpık merdivenler sonunda küçük, kumlarla çevrili bir koya çıktı. Kayalıklı plajın ucunda tertemiz sulara uzanan daracık, ahşap bir iskele vardı.

Öğleden sonranın amansız güneşi etkisini yitirmeye başlıyordu ve plajda sadece, kayalıklar üzerinde oturan ve mükemmel bronzlaşmış iki kişi vardı. *Dax'le birlikte gitmiş olsaydın sen de*

aynısını yapıyor olacaktın, diye hatırlattı beynim. Dinleniyor olacaktım. Bir tonluk ekipmanla dolu bir çanta ve kırık bir kalple etrafta ipuçları peşinde koşmayacaktım.

"*Kambia,* tırtıl demek," dedi, Gereksiz Bilgi Aktarımı sesiyle. Arkamızda kalan fundalıkları ve çalılıkları işaret etti.

"İlginçmiş." Theo ilgisiz tavrımı hiç umursamadı.

"Baharda binlerce kelebek, çam ağaçlarındaki kozalarından çıkıp burada uçuşur. Bir kelebek şöleni yani."

Ellerimi belime koyup etrafa bakındım, bir anlığına serin esintinin tadını çıkardım. Koy, sanki nefesini tutmuş gibiydi. Bir sırrı saklıyordu. "Santorini'nin kalabalık olmayan bir noktası. Böyle bir yer olduğu kimin aklına gelirdi ki?"

"Kışa kadar bekle," dedi Theo. "Aralık ayındaki ilk sabahımda, kendimi bir zombi filminin setinde gibi hissettim. Tüm ada boşalmıştı." Arkamı işaret etti. "İşte restoran."

"Hı?" Arkamı dönünce kayalar arasında kamufle olmuş küçük binayı gördüm. Normal bir günde görmeden yanından geçip gidebilirdim. Restoranın duvarları, falezlerin rengiyle birebir uyumlu renkte taşlarla döşenmişti ve yapının neredeyse yarısı, açık bir verandadan oluşuyordu. Tırabzanlarda saksılarından taşan sukulentler asılıydı ve birkaç masa boştu. Kapının önündeki, üzerinde VASILIOS yazan tabela, esintiyle hafifçe salınıyordu.

Daha önce şüphelerim varsa da şimdi emin olmuştum. Bu minik balık ağları arasında çok önemli bir kanıt bulmamız mümkün değildi. Zonklayan topuklarım üzerinde sallandım. Bugün sandaletleri giymek çok büyük bir hataydı. "Şimdi ne yapacağız? Atlantis'ten bir şeye sahip adam Vasilios'la mı konuşacağız?"

"İyi bir plana benziyor," dedi Theo kamerasının arkasından. Film çekmekle ilgilenmese, sihirbazlıkta çok başarılı olabilirdi. O kamerayı yoktan var ediyordu resmen.

Pekâlâ. Kameraya somurtarak baktım ve ardından merdivenlerden inip restoranın verandasına giden kumluk alanı geçtim. Biz yaklaşırken balıketli, pembe yanaklı bir kadın girişte

belirdi, kulağının arkasına bir kalem sıkıştırmıştı. "Yemek için mi buradasınız?" Çok hafif bir Yunan aksanı olan, dostane bir sesi vardı ama Theo'nun omzundaki kamerayı görürünce gülümsemesi soluverdi. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Theo beni dürtünce elimden geldiğince heyecanlı görünmeye çalıştım. "Merhaba, biz bir belgesel çekiyoruz ve Vasilios'la konuşabilmeyi umut ediyorduk. Müsait midir acaba?"

Bir anlığına bana bomboş baktı ve bu ifadenin neden kaynaklandığını hemen anladım. Koruma içgüdüsünden kaynaklanıyordu. "Babam dinleniyor. Konu neydi?"

"Biri bize onun..." Cümlemi tamamlayamadım çünkü bu son derece gerçekçi görünen kadına birazdan söyleyeceklerimi söylemeyi hiç mi hiç istemiyordum. "Biri bize onun Atlantis'le ilgili bir bilgiye sahip olduğunu söyledi. Onunla bu konuyu konuşmak istiyorduk."

"Atlantis mi?" Kadının ifadesi ânında çarpılır gibi oldu. "Kim söyledi size?"

"Şey..." *Deniz fenerinde rasgele gördüğümüz bir adam* demek, içinde bulunduğumuz senaryonun ağırlığını taşıyacak gibi değildi. "Daha önceden tanıdığımız biri."

"Ayrıca yemek yemek de istiyoruz," dedi Theo, ahşap kiriş-ten sarkan mercan rengi ahtapotu süzerek.

Kadın önlüğü üzerinde kollarını kavuşturdu. "Bugün babamla konuşamazsınız. Kendini pek iyi hissetmiyor."

Üzerindeki gerginliğin kaybolduğunu hissettim. Ardından kafama dank etti. Burada neler olduğunu biliyordum. "Benim babam da bir Atlantis avcısı ve kendi teorisi üzerinde çok uzun zaman çalıştı. Babanızla dalga geçmek niyetinde değiliz. Ya da sizinle," diye ekledim hemen. "Ve babanızla tanışmasak da sorun değil. Ama onunla konuşmayı gerçekten çok istiyorduk."

Ne konuşmaydı ama. Theo faltaşı gibi açılmış gözlerle bana baktı, hemen ardından bir adı öne çıktı. "Haklı. Aynı şeyin peşindeyiz, biz de aramaktan vazgeçmeyenleriz." Bu ifadeyi Henrik'ten duymuş olmalıydı.

Kadın bir an için bizi süzerken derince bir iç çekti ama benim tahmin ettiğim gibi bizi kışkışlamak yerine masalardan birini işaret etti. "Oturun lütfen."

Ahşabı gıcırdayan verandada ilerledik ve yıpranmış, gümüş grisi sandalyelerden birine oturdum. Masanın üzerindeki el örgüsü örtüye ve vazodaki dikkatlice düzenlenmiş çiçeklere baktım. Baharatlı etin kokusu restoranın açık kapısından dışarı süzülüyor, ağzımın sulanmasına neden oluyordu. Theo da karşıma oturdu, öne eğilip bir elini önümde havaya kaldırdı. "Ne düşünüyorsun, Kalamata?"

Ben de elimi kaldırıp onun parmaklarına dokundum. Avuç içleri sertti ve parmak uçları benimkilerden en az bir santim daha yukarıdaydı. "Bırak elindeki kanıtı görmek, Vasilios'la bile tanışamayacağız bence."

"Hayır, ne sipariş etmek istersin demek istemiştim." Masanın kenarında duran menüleri alıp birini bana uzattı. Tamamen Yunancaydı ve bana ufak da olsa bir ipucu verecek fotoğraf bile yoktu.

"Benim için de sipariş vermeye ne dersin?"

"Beyaz peynir dolu kalamar? Levrek?"

Yemek yiyeli çok olmamıştı aslında ama birden karnım zil çalmaya başlamıştı. "Hepsinden." Babamdan bir şeyler görmeyi umut ederek telefonuma baktım. Acaba numaram onda kayıtlı mıydı ki?

Theo'nun kaşları kalktı. "Okyanustan bu kadar korkan biri olarak içindekileri yemeye bu kadar hevesli olman ilginç."

"İkisi tamamen alakasız şeyler."

O sırada restoranın içinden güçlü ayak sesleri duyuldu ve başımı kaldırdığımda, beyaz saçları rüzgârla dalgalanan bir adamın bize doğru yaklaştığını gördüm. Kısa boylu ve topluca bir adamdı, ince çerçeveli bir gözlük taktığı yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Merhaba!" diye seslendi. "Merhaba Amerikalılar! Amerikalı gençler!" Kızı, sağlığı konusunda ke-

sinlikle yalan söylemişti. Bu adamın bir yarışta Theo'yu sollayabileceğine bahse girerdim.

Theo'yla çabucak ayağa kalktık ve birbirimize bir bakış attık. "Ben Amerikalıyım ama o Yunan," dedim, Theo'yu işaret ederek. "Siz Vasilios musunuz?"

Göğsünü kabarttı. "Evet, ben Vasilios'um. Benim restoranım!" Gülümseyerek bize baktı, ardından Theo'nun ekipman çantasını işaret etti. "Hollywood! Evet? Hollywood!"

"Aslında..." diye başladım.

Bu sefer meraklı bakışlarla gözlerini bana dikti. "Hı?"

Theo, jet hızıyla birkaç Yunanca cümle kurdu ve bunun üzerine Vasilios'un yüzü güneş gibi parladı. "Atlantis! Evet, göstereceğim." Beni işaret etti. "*Sen.*"

Bana öyle yoğun bakışlarla bakıyordu ki yüzüm alev alacakmış gibi hissettim. "Şey... bana mı göstereceksiniz?"

"Evet. Sen. Bekle sen!" Vasilios verandada gerisin geriye gitti ve altın madalya peşindeki bir koşucu gibi merdivenlerden çıkmaya başladı. Kızının tarifinden yola çıkarak düşündüğüm, olduğu yerde uyuklayan dedelere hiç de benzemiyordu doğrusu. Julius'tan daha hızlıydı. *Dax'ten* bile daha hızlıydı. Ve çevikti. Ama Santorini'de insan bir süre sonra hiçbir şeye şaşırmamayı öğreniyordu.

"Sence kaç yaşındadır?"

"Yüz yedi yaşından bir gün daha genç değildir bence," dedi Theo. "Buralarda yediğimiz zeytinyağının içindeki oleik asitin etkisi bu. Tansiyonu düşürüyor ve genç kalmamızı sağlıyor. Bir Yunanın yıllık ortalama zeytinyağı kullanımının yirmi üç litre olduğunu biliyor muydun?"

"Hiç vazgeçmiyorsun," dedim, Vasilios'un ortadan kaybolduğu noktaya bakmaya devam ederek. "Yunanistan'da o kadar hızlı hareket eden başka biri var mıdır? Sizlerin sakin bir kültürünüz olduğunu sanırdım."

Theo sandalyesinde geriye yaslandı. "Sakin mi? Kim söyledi onu? Daha önce bir Yunanla konuştun mu sen?"

"Ben de Yunanım aslında, hatırladın mı?"

"Eh işte," dedi Theo. "Kahve bile içmiyorsun. Bu sabah otobüs durağındayken fincanına boşalttığın onca şekeri söylemiyorum bile. Onu içmek yerine çiğnemen gerekirdi."

"Yorgundum. Hem şekerli kahvemi rahat bırak, olur mu?" Biraz sakinleşmiş bir şekilde geriye yaslandım. Dalgaların sesi insana huzur veriyordu ve zihnimin de çaresizce babamla ilgili her şeyden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Yarım saat kadar sonra, tam Theo tabağımdan kızartılmış bir ahtapot parçasını çalma girişiminde bulunurken hararetli ayak sesleri Vasilios'un döndüğünü haber verdi. Suratı kıpkırmızı kesilmişti ve tişörtü de sırılsıklamdı.

"Kamera zamanı," dedi Theo çatalını bırakıp çantasından kamerasını çıkarırken.

Ben de ayağa kalktım. "Vasilios?" Nefes nefeseydi ve kırmızı yüzüne bakan biri, onu kalp krizine bir adım uzaklıkta zannederdi. Onu öyle görünce benim de nabzım hızlanmıştı. "İyi misin sen? Bunca zamandır koşuyor muydun?"

Vasilios, ellerini dizlerine dayayıp iki büklüm oldu ve nefeslenmek için bir anlığına durdu. Ardından bir anda kendine geliverdi. "Ben balıkçıyım. Balık tutarım. Restorana. Aileme. Bir gün ağda gördüm. Buldum..." Yunanca bir kelime söyleyip yardım ister gibi Theo'ya döndü.

Theo'nun gözleri kocaman oldu ve kelimeyi tekrar etti, üstüne de hiç sona ermeyecekmiş gibi gelen bir sohbete başladılar. Theo soru üstüne soru soruyor, Vasilios da aynı hızla onları cevaplıyordu. Her kelimesiyle birlikte Theo'nun yüzü daha da aydınlanıyordu ve tüm çabalarıma rağmen göğsümde kabarmaya başlayan o hevesli duyguyu bastıramıyordum. Artık daha fazla dayanamayacağımı düşününce Theo'nun koluna yapıştım. "Theo, ne oluyor? Ne bulmuş?"

Theo'nun yüzünde hayretle karışık bir korku ifadesi vardı. "Kalamata, Atlantis nasıl görünüyordu?"

Şimdi bunu mu anlatmamı mı istiyordu? "Şey... adaydı, eşmerkezli dairelerden oluşuyordu. Kara ve okyanusun iç içe geçmiş hâli. Merkezinde de Poseidon'un altından bir heykeli vardı. Her şey altınla kaplıydı ve yüzlerce heykel vardı."

"*Altınla* mı kaplı?" diye tekrar etti. "Yoksa başka bir şey mi?"

"Hayır." Hemen Atlantis bilgilerime geri döndüm. Kendilerine has değerli bir madenleri vardı. Ne deniyordu ona? Ori bir şey... Kelime bir anda aklıma geldi. "Orikalkum!"

"Dilinizde evet, orikalkum!" Vasilios yeniden bir şeyler anlatmaya başladı ve Theo da gözlerini ondan ayırmadan tercümeye girişti.

"Orikalkum, bakır, çinko, nikel, kurşun ve demirin bir karışımı. Platon eski yazıtlarında bundan bahsetmiş; Atlantis'te geçerli olan para birimiymiş aynı zamanda. Poseidon Tapınağı'nın üç duvarı da onunla kaplıymış."

Tüm bu bilgiler, halihazırda bildiklerimle bir araya geliyordu. Sabırsız bir şekilde kıpırdanıp masanın bir kenarını tuttum. "Bulduğun o muydu? Theo, orikalkum mu bulmuş?"

Kalbim, göğüs kafesimde öyle bir gürültüyle atmaya başlamıştı ki beynimin *sakin olmak* için verdiği talimatları bile duymuyordum. Ya da gerçeklere sadık kalma. Vasilios'un orikalkum bulmuş olması olasılığı, kısmen imkânsızla büsbütün imkânsız arasında bir yerdeydi. Paslı bir teneke parçası ya da bir geminin enkazından alınmış bir parça olabilirdi. Her şey olabilirdi.

Vasilios kafamda dönen soruları cevaplamak ister gibi elini cebine attı ve kırmızı beze sarılı bir şey çıkardı. Hevesle bana uzattığında ise dondum kaldım.

"Kalamata," dedi Theo yanımda ama tek yapabildiğim öylece bakmaktı. Ellerim titriyordu. Yoksa masa mı titriyordu? Bir şeylerin *titrediği* kesindi. "Şey... O?.. Yoksa bu?.."

"*Koitázo*,"* dedi Vasilios.

"Açsana. Bekle!" Theo kamerasını kaldırdı, omzuna oturttu. "Şimdi aç."

* (Yun.) Bak. -çı

Vasilios'un elindeki aldım. Ağırlığını hissetmeye çalıştım. Bakış açımı nasıl değiştirdiğini ve nefesimi kestiğini hissedebiliyordum. *Bu değil. Bu olamaz,* dedim içimden ama *belki...*

Kendimi durduramadım. Çabucak bezi açtım, telaşımdan neredeyse içindekini düşürüyordum. Ve işte ortadaydı, avucumda toplanmış bezin ortasında duruyordu.

İşte.

Vasilios'un kırmızı beyaz damalı peçetesinin içinde cep telefonu şeklinde, üstü çizilmiş ve hafifçe yamuk, altın gibi parıldayan bir tonu ve yuvarlak köşeleri olan bir metal vardı. Bir tarafında bir gravürden kalma, okyanusun aşındırdığı düzgün çizgiler görülüyordu, diğer tarafında ise daha büyük bir parçadan kopma olduğunu gösteren bir sivri köşeler vardı. Kesinlikle daha büyük, *görkemli* bir şeyden kopmuş olmalıydı.

Her şey, Theo'nun kamerasının arkasındayken olduğu gibi küçücük bir alana çekilir gibi oldu ve etrafımdaki her şey kayboldu. "Ne?.. Nasıl?.." Bu cümlelerin devamının nasıl geleceğine dair hiçbir fikrim yoktu. "Ne... emin misin? Bunun orikalkum olduğuna emin misiniz?"

Bu gerçek, diye ısrar ediyordu kalbim. Ama kalp denen şey bunların ne olduğundan bihaberdi, değil mi?

"Evet, evet, evet," dedi Vasilios sabırsızlıkla. Göründüğünden daha ağır ve sıcaktı, sanki canlı bir şeydi.

Atlantis'ten bir parça.

Liv, hemen kendini kaptırma. Bazı sorular sormam lazımdı. *Doğru* sorular. Bir arkeoloğun, bilim insanının ya da mitoloji uzmanının ya da böyle birilerinin sorması gereken gerçek sorular. Indiana Olive'in sorması gereken sorular. "Vasilios, bunun gerçek olduğunu nereden biliyorsun?"

Sesim sakin olabilirdi ama orikalkumu elimde öyle bir tutuyordum ki parmaklarım acımaya başlamıştı.

Vasilios hevesle açıklamaya başladı ve ben de Theo'nun çevirisini beklerken gözlerimi elimdeki metaldan ayırmadım.

"Bir arkadaşından test etmesini istemiş, Selanik'ten bir bilim

insanıymış. Yetkililere götürmek istememiş çünkü ondan alacaklarını düşünmüş. Ama arkadaşı orikalkum olabilecek metal yüzdelerine sahip olduğunu onaylamış."

Yüreğimde bir alevle oturup kalıverdim. Nasıl? Neden? Gerçekten gerçek olabilir miydi? "Nerede buldun bunu?" diye sordum.

Vasilios yine ardı ardına cümleler kusmaya başladı. Sadece arada geçen bir kelimeyi yakalamayı başardım: *Aspronisi*. Babamın, Maria'nın yerine gittiğimiz ilk gün bahsettiği volkanik ada. Poseidon'un Tapınağı'na en yakın sayılan kara parçası. Babamın ve Dr. Bilder'ın, Atlantis'in muhtemel yeri olarak işaretledikleri nokta. O Aspronisi.

Theo'yla bakışlarımız ânında birbirini yakaladı. Hangimiz daha çok şaşırmıştık, bilemiyordum. "Aspronisi mi dedi?" Sesim bir fısıltı gibi çıkmıştı. Şimdi Theo bile dağılmış gibi görünüyordu. Kamerasını yanına indirmişti.

"Evet!" dedi Vasilios heyecanla. "*Aspronisi.*"

Vasilios konuştu ve Theo da çevirdi. "Adanın otuz metre kadar doğusunda bulmuş. Dünmüş gibi hatırlıyormuş o ânı."

Göğsümde resmen konfetiler patlıyordu. Havai fişekler. *Sıcak lav.* Küçük kız hayallerimin tümü ortaya çıkmış, ellerini havaya kaldırmış haykırarak zıplıyordu.

Atlantis'in bir parçasını elimde tutuyordum. Suların yükseleceğini ve güneşin doğacağını bildiğim gibi biliyordum bunu. Dalgalar, *İşte kanıt*, diye fısıldıyordu.

"Babamı ara," dedim. "Hemen babamı ara."

Bölüm 20

#20 YUNANCA ŞARKILARA AİT NOTA KÂĞIDI DOLU BİR KUTU

Ailemizde kimse piyano ya da başka bir enstrüman çalmıyordu, o yüzden nota kâğıtlarını bulduğumda biraz afalladım. Başka birine mi aitti acaba? Ama sonra, kenar boşluklarındaki Yunanca yazıları görmüş ve bizimle bir ilgisi olduğunu düşünmüştüm.

Hepsini alırsam annemin fark edeceğini düşündüğümden hafifçe sararmış, narin kâğıtlara göz gezdirmeye başladım ve en sonunda Yunanca ve İngilizce başlığı olan bir tane buldum: Moonlight Sonata (14. Piyano Sonatı, İlk Bölüm). Sonra o sayfayı alıp, giderek büyüyen yığınımın içine ekledim. Sayfa bir sonbahar yaprağı gibi öylesine ince ve kırılgan görünüyordu ki bana nedense melonkoliyi hatırlatmıştı.

ORADA NE BABAMI NE DE ANA'YI ARAMAYI BAŞARAbildik, telefonları çekmiyordu. Biz de en sonunda on dakikada bir onlara mesaj atmaya başladık ve en sonunda Ana feribotta olduklarını, sakin olmamız gerektiğini yazdı. Ondan sonra eve dönmeleri neredeyse dört saat sürdü ve ben o sırada resmen sinir harbindeydim.

Tüm bunlar çok mantıksız geliyordu ve kendimi bir girdaba kapılmış gibi hissetmeme neden oluyordu. Birinin Vasilios'un hikâyesini duyması, (a) Theo'yu kamerayla çekim yaparken görmesi, (b) ona ne yaptığını sorması ve sonra da (c) ona, babamla aynı teoriye sahip birini görmemizi söylemesi olasılığı tam olarak neydi? Beynimin en rasyonel kısımları bile tüm bu olanlara mantıklı bir açıklama getirmekten acizdi o anda. Ve bir de, tüm bunları babamın kafasında Atlantis tutkusunun ilk kez belirmeye başladığı yerde yaşamış olmamız vardı tabii.

Beynim patlamak üzereydi.

Theo'yla terasta beklemeye karar vermiştik. O, gün içinde çektiklerini kurgularken ben de telefonumda çılgınlar gibi Atlantis'le ilgili sitelerde geziniyor, makaleler okuyordum. Atlantis'le ilgili bir şeyleri araştırmayalı gerçekten uzun zaman olmuştu ve o zamandan beri ortaya çıkan yeni teorileri ve spekülatif makaleleri görünce şaşırmıştım. Benim ilgimi ise Platon'un kelime seçimleri üzerinde duran bazı teoriler çekmişti ve çekim programının bulunduğu dosya üzerine notlar almıştım.

Bir süre sonra Theo pes etti. Aramızda Atlantis'ten büyükçe bir parça öylece dururken görüntüleri yeniden oynatma ya da renk düzeltme işlerine kafasını veremediğini söyledi. Herhangi bir şeye odaklanmak çok zordu zaten.

Dax günbatımından önce aramaya başlamıştı ve üç kez aramasını reddetmiştim. O an onunla konuşmak aklımdan bile geçmiyordu. Eğer cevap verirsem sesimden ne kadar heyecanlı olduğumu anlardı ama bunu ona nasıl açıklardım?

Güneşin battığı sırada Theo ayağa kalktı ve anacaddenin ilerisine, ellerini gözlerine siper ederek bakmaya başladı.

"Geldiler!" Kamerasını omzuna yüklendi, beni yerden kaldırdı ve bizimkileri karşılamak için aşağı koşturduk. Ana bitap düşmüş gibi görünüyordu, kabaran saçları yüzünün etrafında kabarık bir bulut şeklini almıştı resmen. Ama babam kesinlikle ondan daha beter durumdaydı. Kıyafetleri kırış kırıştı, gözlerinin altındaki koyu renk halkalar geri dönmüştü ama çok daha

hızlı hareket ediyordu. Vücudundan yayılan enerjiyi daha birkaç metre öteden hissedebiliyordum.

Bizi görünce, önünde yavaşça ilerleyen bir grup insanı, gözlerini tamamen bana kilitlemiş bir şekilde geçiverdi. Günbatımının ışığı yüzüne yansıyor, resmen ışıl ışıl görünüyordu. "Liv? Liv, doğru mu?"

"Baba!" Aramızdaki mesafeyi koşarak kapattım. Ayakkabılarımı, çizim defterimi, pastel boyalarımı öylece bırakıvermiştim ama ayaklarımın altındaki kaldırım taşlarının sıcaklığını hissederken orikalkumu elimde sıkıca tutuyordum. Kalbim bir pervane böceği gibi çırpınıyordu.

Theo, babama benim göstermem gerektiğini söylemişti. Vasilios'un orikalkumu almamıza izin verdiğine hâlâ inanamıyordum. Doğruya doğru, bu şeyi bırakmak benim için acı verecek kadar zor olacaktı ve ona, hiçbir şekilde zarar vermeden geri getireceğimize *hayatım üzerine* söz vermiştim ama o da bundan hiç endişeli gibi değildi. Hatta birileri nihayet orikalkumu ondan aldığı için rahatlamış gibi görünüyordu.

Ve şimdi, babama onun varlığını kanıtlayacak olan kişi de bendim ve bir saniye bile gecikmek istemiyordum. Sarılı olduğu kumaş peçeteyle birlikte orikalkumu babamın merakla bekleyen ellerine bırakıverdim. Yolu tıkamıştık ve insanlar durmadan bize çarpıyordu ama hiçbirimiz kıpırdamıyorduk. Babam peçeteyi açarken biz de onu izliyorduk. Ben, Ana ve kamera. Nefes alamıyordum. Yüz ifadesinin değişmesini izlemek dışında hiçbir şey yapamıyordum. Dokuz yaşındaki bir çocuk gibi görünüyordu. Sonra yirmi yaşında. Ardından kırk. Şimdi daha önce hiç görmediğim kadar babama benziyordu.

"Liv..."

Kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Daha önce kaç kez Atlantis'i çizdiğini düşünmeden edemiyordum. İç içe geçmiş halkalarını nasıl ezberlediğini. Merkezden itibaren kaç tane olduklarını. Ben de haritaları çizdiği tüm o zamanlarda yanında oturur, onu izlerdim. Tüm o kitap yığınları...

Bu konu üzerine yazılmış tüm kitapları okurduk ve kütüphaneciler bazı eski kitapları yanımıza almamıza izin verirdi çünkü günaşırı incelemek üzere kütüphaneye giderdik.

Atlantis'le ilgili okuyarak, onu düşünerek, onu araştırarak geçirdiğimiz tüm o saatler bizi bu noktaya sürüklemişti: Bir grup ada insanı, gerçek olabileceğini hiç düşünmediğim bir şeyin etrafında toplanmıştı. Babamdan başka kimsenin tam olarak inanmadığı bir şeyin etrafında. Bu düşünce utanmama neden oluyordu. Ve minnettar olmama.

Kanıt.

Kanıt.

"Liv, sen?.. Nasıl?"

Etrafımızdaki kargaşayı hiç umursamadan hızlıca olanları anlattım ve bitirdiğimde, elindeki orikalkuma bakmıyordu. İyice sulanmış gözlerini bana dikmişti. "Bu bir insanın isteyebileceğinden çok daha fazlası, Liv. Senin sayende. Ve Theo, teşekkür ederim."

"Hiç önemli değil, patron," dedi Theo, kameranın arkasından boğuk çıkan bir sesle. Ana bile ellerini ovuşturmayı bırakmış, onları babamın sırtına dayamıştı ve yüzü ışıl ışıldı. Sonrasında gelecekler ne olursa olsun o an paha biçilmezdi.

Bu sihirli anı bozmayı hiç istemiyordum ama babama söylemem gereken bir şey daha vardı. "Bize bunu veren adam Vasilios, bizi yarın tam bunu bulduğu yere götürebileceğini söyledi. Theo'yla bunu konuştuk, belgeselin final sahnesi olabileceğini düşünüyoruz."

"O zaman yarın dalış yapacağım." Bunu sanki kendi kendine söylemişti ve ne söylemek istediğini anlayana kadar Ana'yla birbirimize baktık.

"Yarın orada dalış mı yapacaksın?" dedim. "Ama... daha iyi ekipmanlar gerekiyor demiştin sanki?"

"Eğer doğru noktayı bilirsem, *tam yerini*," diye ısrar etti, "o zaman denemeye değer. Ve bunu yarın yaparsak, görüntüleri belgesele ekleme şansımız da olur. Değil mi, Theo?"

Theo kamerasını yavaşça indirdi ama arkasından beklediğim gibi heyecan dolu bir ifade yerine endişeli bir yüz çıktı. "Doğru. Ama benim sertifikam yok, ben seninle gelemem. GoPro kullanmayı öğrenmen gerek ve..."

"Nico, *hayır*," diye araya girdi Ana. "Çok tehlikeli. Bunu tek başına yapamazsın. Tek başına olmaz."

"Hızlıca halledeceğim," dedi babam. "Bu fırsatı kaçıramam. Bir şey gördüğümü hayal edebiliyor musun? Bunun belgesel için ne anlama geleceğini ve dahası *bizim* için ne anlama geleceğini?" Bunları söylerken bana bakıyordu.

"İyi bir fikir değil," dedi Ana.

"Liv, sen benimle gelirsin!"

Theo bunu duyunca neredeyse kamerasını düşünüyordu, hemen toparlanmaya çalıştı.

İçimde durmak bilmeyen tüm heyecan ve adrenalin birden acı dolu çığlıklarla olduğu yerde kalıverdi. "*Ne?*" dedim, babamla göz temasını keserek.

"Senin dalış sertifikan var, annen söyledi! Hem bizimle birlikte çekimlerde bulundun, kamera işini sen halledebilirsin." Ah, anne. Ona bunu da mı söylemişti? Ona kâbuslarımdan da bahsetmiş miydi peki? Başım dönmeye başlamıştı.

"İyi bir fikir değil," dedi Ana yeniden.

Theo ânında araya girdi. "*Maman*, eğer bir balıkçı bile bunu yapabildiyse, normal dalış sınırları içinde demektir. Güneşli bir gün olursa, iyi görüntü almaları çok zor olmaz."

Zihnimi çevreleyen sisin içinden sıyrılıp daha fazla hızlanmadan bu treni durdurmam gerekiyordu. "Baba... ben yapamam..." diye başladım.

Ana da aynı anda Yunanca bir şeyler sıralamaya başladı.

Babamsa hemen onun kolunu yakalayıp Yunanca cevap vermeye başladı ama konuşmanın ortasında İngilizceye geçti. "Evet, anlıyorum. Ama görmüyor musun? Aradığımız bu. *Bu işte*. Tüm hayatım boyunca bunun için bekledim ve şimdi kızım, bu haberi paylaşmak için benim yanımda duruyor. Bu bir

armağan. Bu, Poseidon'dan bir armağan bana. Ana, bunu yapmalıyız." Bana doğru döndü. "Liv, bunu birlikte yapmalıyız!"

Sanki tüm sahne ışıkları bana dönmüştü. Bir anlığına yüreğim onca duyguyla dolup taşıyormuş gibi hissettim. Küçüklüğümde olduğu gibi hissediyordum, Indiana Olive'in altından kalkabileceğine emin olduğum bir şeydi bu. Bunu yapabilirsem Atlantis'i bulan ben olacaktım. Ama sonra üzerime döndürülmüş tüm o ışıkların beni yaktığını hissettim.

"Ha-hayır," diye kekeledim. "Ben dalış yapamam. Burada olmaz." Kafamı salladım. "Sertifikam var ama yapamam. Artık olmaz." *Burada ve özellikle de seninle olmaz.*

Ağzını kapadı, sonra yeniden açtı. "Ama... senin sertifikan var, değil mi? Deneyimlisin?"

"Evet, öyleyim. Ama..." Yüzündeki umut dolu ifadeyle birlikte içimde okyanus suları kadar buz gibi bir panik dalgası yükseldi. Bir otelin havuzunda annemle ve James'le dalış yapmak bir şeydi. Babamla, burada dalış yapmak başka bir şeydi ve asla gerçekleşmeyecekti. "Hamladım," deyiverdim.

Yüzünde rahatlamayla birlikte bir gülümseme belirdi. "Santorini dalış yapmak için çok uygun bir yer. Hem ben de usta bir dalışçıyım, yeni başlayanlarla bile dalabiliyorum. Suyun altına indiğimizde bana güvenebilirsin."

"Baba, *dalmayacağım*." Sesim öyle sert çıkmıştı ki konuşmamız ortadan ikiye bölünüverdi. Hepsi şaşkınlıkla bana bakakalmıştı. Yeniden doğum günü partisinde ağlamaya başlayan o kıza dönüşmüştüm. Bir açıklama yapamazdım, ona kâbuslarımdan bahsedemezdim. "Sualtına inmeyeceğim. Burada olmaz."

Theo, boğazından bir ses çıkardı ama ne söylemek istiyorsa kendine sakladı.

"Bu karar tamamen sana ait," dedi Ana sakinleştirmek isteyen bir sesle.

Babam, "Ama..." diye söze girdiyse de hemen sustu. "Tabii ki, Liv. Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmanı istemem. Tek başıma dalabilirim. Sen de Theo'yla yukarıda kalırsın. Benim

gibi yaşlı bir bunak bile bir kameranın nasıl kullanılacağını çözebilir."

Yüzüm alev alevdi ama başımı sallayıp bakışlarımı yere indirdim.

"Ama Nico, *astımın* ne olacak?" dedi Ana, astımı iyice vurgulayarak.

"Doktorumu ararım. Önceden gerekli önlemleri aldığım sürece dalış yapabileceğimi söylemişti."

"Ama..." Buna karşı söyleyebilecek bir şeyi yok gibiydi, o yüzden sustu.

Babam bir elini onun omzuna dayadı. "Hadi, artık tartışmayalım. Bu akşam yapacak çok işimiz var, çok geç kaldık zaten." Theo'ya döndü. "Bir plan yapmalıyız."

Adadaki herkesin babama bir iyilik borcunun olması çok iyiydi çünkü hepsine ihtiyacımız olacaktı. Yakınlardaki dalış malzemeleri satan bir dükkânın sahibi, babama uygun dalgıç kıyafetini bulabilmek için akşamın bir saatinde dükkânı yeniden açtı. Theo, babamın bize sualtı kamerasını ödünç verecek olan bir fotoğrafçı arkadaşıyla görüştü. Ana ellerini ovalaya ovalaya herkesi Yunanca azarlayıp durdu. Bense ertesi günün planını yapmakla görevlendirildim: Vasilios'la nerede ve ne zaman buluşacaktık? Ona kamera karşısında neler sormamız gerekiyordu? Babam dalıştan önce ne söyleyecek ve ne yapacaktı? Onu yukarıdan da çekecek miydik yoksa bu işi tamamen onun ellerine mi bırakacaktık? Aşağıdayken iyi görüntüler aldığından nasıl emin olabilirdik?

Dükkânda yeniden bir araya geldiğimizde saat on biri geçiyordu ve yorgunluktan iyice gerilmiş bir hâldeydim. Havada bir elektrik yükü vardı resmen, hepimizin enerjisiyle birlikte dükkâna fırtına öncesi sessizliği hâkimdi.

Babam Vasilios'la telefonda bir saat görüşmüş, haritalarını çıkarmış, birlikte çalıştığı Eski Mısır bilimcisini arayıp hopar-

lörü açmıştı ve kadınla tam nokta üzerine uzun uzadıya konuşmuştuk. Vasilios'un tarif ettiği yer, babamla Dr. Bilder'ın belirlediği noktanın beş metre yakınlarındaydı. Babam, orikalkumu gözümün önünden ayırmamam konusunda ısrar etmişti ve o konuşurken ben de onu Aspronisi haritasının ortasına koymuştum. Beyaz Ada. Konuşmaları arasında ben de biraz araştırma yapmış ve buranın yedi yüz elli metrelik bir büyüklükte, küçücük bir iskelesi, çakıllı bir plajı ve çok az ziyaretçisi olan bir ada olduğunu öğrenmiştim. İnternette yazanlara göre ada, yedi nesildir aynı aileye aitti ama kimse hangi aile olduğunu ya da burayı neden ellerinde tuttuklarını bilmiyordu.

"Bir şeyler bulma ihtimalimiz çok zayıf tabii ki," dedi Dr. Bilder ama çaresizce çabalasa da sesindeki heyecanı bastıramadığını hissedebiliyorduk. "Tam olarak doğru noktayı biliyor olsak bile şansımız az. Ama bu küçük ihtimalin bile heyecan verici olduğunu belirtmeliyim."

"Katılıyorum," deyince babam başını haritadan kaldırıp gülümseyerek bana baktı. Kazı alanında olduğu gibi hissediyordum. Her şey doğaçlama gelişmişti. *Kendiliğinden*. Öyle olmaması da imkânsızdı. Her zaman bunu başaracağımızı söylüyorduk zaten.

Dr. Bilder devam etti. "Doğanın düzensiz olduğunu unutmayın. Hedefimiz düzensiz olmayan bir şey bulmak. Düz çizgiler, dairesel oluşumlar, bu tip şeyler yani."

Hayal gücümün etkisiyle zihnimde, keşfetmeden duramadığım bir dizi görüntü beliriverdi. Bir kavşağın yuvarlak bir köşesi. Altın bir kapının kenarı. Deneyimsiz gözlerin kaçırabileceği ama bizim yakalayabileceğimiz şeyler...

Biliyorum biliyorum. Hayal dünyam devreye giriyordu. Ama *ya öyle değilse*?

Babam da aynı şeyleri hayal ediyor olmalıydı ki telefonu kapadığımızda gözleri parıl parıl parlıyordu. "Şimdi uyumamız lazım. Yarın büyük bir gün olacak."

"Bir şey daha var," dedi Theo. O akşam her zamankinden

daha sessizdi, işini şamataya vurmadan yapmıştı. "Nico, her kahramanın kökenini anlatan bir hikâyesi olmalıdır. Biz de senin kişisel hikâyeni çekmeliyiz, planladığımız gibi."

"Şimdi mi?"

Ben de babam gibi bu fikirden pek emin değildim. Ne kadar heyecanlı olsam da vücudumun her bir parçası *uyumak* için yalvarıyordu. "Theo, gece oldu. Nerede çekeceğiz ki?"

"İşte," dedi Theo. "Nico'nun Atlantis tutkusunu filme almak için, onun çığır açan keşfini yapmasından bir gece öncesi kadar uygun başka bir zaman olabilir mi? Bunun yaratacağı dramatik etkiyi bir düşünün." *Keşfini* derken sanki bu gerçekten yaşanmış gibi konuşuyordu ama öyle bir şey yoktu tabii ki... Ama yine de haklıydı. "Burada, kitabevinde yapabiliriz. Kalamata, geçen sefer bunu yapmaya çalışırken ayarladığımız arkaplanı hazırlamakta yardım edebilir misin bana? Nico, buna var mısın?"

"*Fysiká,*"* dedi babam başını sallayarak. O varsa, ben de vardım tabii ki.

Bir enerji patlamasıyla yerimden fırladım, kitabevinin duvarlarında uzayan gölgelere baktım. "Baba, sen git hazırlan. Açık renkli gömleklerinden birini giy ki ön plana çıkasın. Theo, sen ışıkları ayarla, ne kadar çok olursa o kadar iyi. Harika görünmesi gerekiyor."

"Başüstüne, kaptan," dedi babam, hafifçe öne eğilerek.

"Zeytinlerin patronluk taslamaya en uygun meyve olduğunu biliyor muydun?" diye seslendi Theo omzu üzerinden ama aklım tamamen işe odaklanmış durumdaydı. Sahneyi en iyi şekilde kurmamız gerekiyordu.

Önce antika masayı en sevdiğim kitap raflarının önüne çektim, ardından babamın bazı eski haritalarını duvara tutturdum, masanın üstüne deri ciltli kitaplardan yerleştirdim, birkaç lambayı düzelttim ve içerideki birkaç kediyi kovaladım. Tüm bunları bitirdiğimde geriye çekilip memnuniyetle karşımdaki sahneye baktım. Birazdan kariyerinin en büyük keşfini yapacak

* (Yun.) Tabii ki. –ç.n.

birinin oturup düşüneceği bir yer gibi görünüyordu. Tam da Atlantis avcısına uygun bir yerdi. Harika.

Theo'nun tripodu ayarladığı sırada temiz bir gömlek ve taranmış saçlarla çok daha toparlanmış görünen babam içeri girdi.

"Makyaj?" diye sordum.

Ama başını sallayıp masaya gitti. "Gerçek hikâyeyi anlatalım, üstünü örtmeye gerek yok."

Theo başını salladı. "Kesinlikle."

Babam oturup dirseklerini masaya dayadı, biz de Theo'yla kameranın arkasından sahneye bakıyorduk. "Harika," dedi Theo.

"Hayır. Bir şeyler eksik. Bir dakika." Fikrimi değiştirmeye fırsat vermeden hemen yatak odamıza gidip bir gece önce koyduğum yerden orijinal haritayı aldım. "Bunu da kullanmalısın."

Harita rulo yapılmıştı ama açarken babamın ifadesinden onu tanıdığını anladım. Donup kaldığını görünce bir anlığına yanlış bir şey yaptığımı düşündüm. Bunu ona vermemeli miydim acaba? "Bunu hâlâ saklıyorsun."

Bir soru değildi belki ama bir şey soruyordu sanki. Bunu hissedebiliyordum. Ama buna daha hoş bir cevap aramaya zaman yoktu. "Ben..." Ellerimi sıkıca kenetledim, tırnaklarımın avuçlarıma sertçe battığını hissedebiliyordum. "İhtiyacın olur diye sakladım."

Gözleri parlıyordu. "Bunca yıldır saklamış olmana inanamıyorum."

Theo'nun kamerası ortaya çıkmıştı tabii ki. Bu çocuk, köpekbalıklarının kanın kokusunu alabildiği gibi duyguları hissedebiliyordu ama buna karşı onlar kadar nazik olduğu bile söylenemezdi. Ama bu sefer beni şaşırtarak yüzünde saygılı bir ifadeyle kamerasını indirdi.

Hissettiklerimi kendime saklamak istiyordum aslında ama kendimi anda kalmaya zorladım çünkü şu an olan neyse, elbet bir noktada yaşanacaktı. Bir şeyler bulma ihtimali yüksekken şimdi yapmamız daha iyi olacaktı. Yarının ne getireceğini kim bilebilirdi ki?

Haritaya bakarken cesaretimi toplamaya, birçok şeyin çok net bir şekilde farkında olan Indiana Olive olmaya zorladım kendimi. Bir anlığına gözlerimi kapadım ve işte karşımdaydı. Bir elinde boya kalemi, babası yanında, parçaları birleştiriyor, ipuçlarını inceliyordu. Bunun altından kalkabilirdi.

Derin bir nefes alıp gözlerimi açtım. "Baba... bu akşamüstü, yat gezisinde konuştuğumuz bazı şeyleri araştırdım. Platon'un söylediklerıyle ilgili olanı. Yirmiye yakın makale okudum ve sanırım anladım." Kaşlarını kaldırdığını görünce cesaretim kırılmasın diye hemen bakışlarımı kaçırdım. "Platon'dan önce Atlantis hikâyesi sözlü olarak yaygınlaşmış, o yüzden Platon'dan önce insanlar tarafından bir miktar çarpıtılmış olması ihtimali var."

Söylediklerim ilgisini çekmiş gibi görünüyordu, ben de devam ettim. "Platon, Santorini'nin Libya ve Asya kıtasından daha büyük olduğunu söylemiş ki bunun doğru olmadığı ortada. Ama Yunanca'da 'daha büyük' demek için kullanılan kelime '*mezon*', ortasında Z var; 'arada' demek için kullanılan kelime de '*meson*', ortasında S var. Santorini Libya ve Asya kıtasından büyük değil, ikisinin *arasında*."

Gülümsemesi görülmeye değerdi. Devam ettim. "Ve zamanlamayla ilgili de şöyle bir şey var: Platon, Atlantis'in dokuz bin yıl önce sular altında kaldığını söylüyor ama Santorini'nin yanardağ patlaması dokuz yüz yıl önce gerçekleşti. Ama dokuz yüz ve dokuz bini ifade eden Yunanca semboller neredeyse aynı. Bu bilgilerin karışmış olması çok olası."

Theo'nun arkamda hissettiğim bakışlarını umursamadan babama odaklandım. Daha önce kendimi hiç bu kadar savunmasız hissettiğimi hatırlamıyordum. Yat gezisinde söylediğim şeyin tam tersini söylemek üzereydim. "Baba, Atlantis neden senin için bu kadar önemli?"

Theo'nun şaşkın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Bunca zamandır bana bu soruyu sordurmaya çalışıyordu çünkü.

Atlantis efsanesinden öğrendiğim bir şey varsa, o da hikâyelerin evrim geçirdiğiydi. Dilden dile aktarılırken bazen

çarptırılıyor, bazen sonuç iyi olurken bazen de kıtaların boyutları dört katına çıkıyor ve hikâye tamamen farklı bir yüzyıla taşınabiliyordu. Platon bile bunları gözden kaçırdıysa, benim de kaçırmış olmam normal değil miydi? Karşımızdaki tüm olayları değiştirmeden, sadece ufak bir farklılık katacak bir şey öğrenmiş olabilir miydim?

Belki.

Babamın gözlerinde dalgın bakışlar ve yüzünde de kararlı bir ifade vardı. "Sana başlangıcını anlatacağım." Theo'ya baktı. "Çekecek misin?"

Theo şaşkına uğramış bir hâlde kamerasına davrandı. "Sen nasıl istersen, patron."

Babam koltuğuna oturdu, ardından haritayı dikkatlice önünde açtı. Vücudu sakin ve soğukkanlı gibi görünse de parmaklarının durmadan hareket etmesinden öyle olmadığını anlayabiliyordum. Gergindi. "Hazırım."

Theo bana başparmağını kaldırarak baktı ve ben de nefesimi tuttum.

Babam kameraya döndü. "Ben Nico Varanakis, Santorini'de büyüdüm. Babamın adı Nico ve annemin adı da Madalena'ydı. Okyanusu gören çok güzel bir evde yaşıyorduk ve yuvamız insanlarla ve harika şeylerle doluydu. Babam çok zeki biriydi, edebiyatla ve felsefeyle ilgilenirdi. Annemse nazik bir kadındı, eğitimli bir piyanistti. Evimizde birçok kez resital vermişti."

Bir anlığına durdu ve ben de sessizlik içinde öylece kaldım. Kalbim, tüm o sessizliği doldurmak istermiş gibi gümbür gümdür atıyordu. Bu insanları hiç tanımıyordum, adlarını bile bilmiyordum.

"Çocukluğumun birçok açıdan sihirli olduğunu söyleyebilirim. Ailem bana çokça özgürlük tanırdı ve ben de zamanımın çoğunu kendi teknemde gezerek, mağaraları keşfederek, plajlarda hazineler arayarak geçirirdim. Ama on yaşına girdiğim yıl her şey değişti."

On. Kendimi on yaşındayken gözümünü önüne getirdim.

Sanki bir ömür ve de aynı zamanda bir an öncesi gibiydi. O yaştayken, babamı iki yıldır görmemiştim.

Devam etti. "Babamın Meraki adında bir üzüm bağı vardı, adanın en iyi bilinenlerindendi. Santorini'deki üzüm bağları birçok sebepten ötürü tanınır. Volkanik küller ve lav, çok özel bir toprak yapısını ve hâliyle üzüm çeşidini meydana getirir. Güçlü rüzgârlar nedeniyle asmalar, çardaklar yerine yere yakın yetişir. Ayrıca çok yağmur yağmadığı için volkanik toprak, deniz havasıyla nemli kalır.

"Üzüm bağında her şey elle yapılırdı ve bu yüzden çok fazla kişi çalışırdı. Bazen bizim için çalışan küçük bir ordumuz varmış gibi hissederdim. Babam, adadaki birçok restorana ve otele şarap tedarik ederdi. Ayrıca adada yaşayan çok sayıda yatırımcısı da vardı. Şarap yapım sürecini durmadan geliştirir, üretebileceği şeyde sınırları zorlamak isterdi.

"Ama sonra söylentiler çıkmaya başladı." Babam önce bir tereddüt eder gibi oldu ama ardından kararlı bir şekilde çenesini kaldırıp devam etti.

"Dolandırıcılık yaptığı, çalışanlarına on binlerce dolar borcu olduğu söylendi. Başlarda onun masum olduğuna inandık ama zaman geçtikçe öyle olmadığını öğrendik. Dava açılmasın diye babam ülkeden kaçıp bizi terk etti. Her şeyimizi kaybettik. Annem tüm hayatından oldu. Kendi ailesi onu evlatlıktan reddetmişti, parası yoktu, bize herhangi bir kapı açacak bağlantısı yoktu. Olsa bile soyadımız peşimizi bırakmayacaktı. Kapana kısılmıştık. Annem sonunda her şeyi sattı ve piyano dersleriyle para kazanmaya çalıştı. Ama Santorini küçük bir yerdi ve insanlar onun kendini kandırdığını düşünüyordu. Eski çalışanlar babam yüzünden evlerini ve tüm birikimlerini kaybetmişti. Kimse bizimle herhangi bir iş yapmak istemiyordu."

Uzansam, sesindeki o yoğun acıya dokunabilecektim sanki. "Sonunda, Akrotiri'deki deniz fenerinin bekçisinin evinde hizmetli olarak iş buldu. Bekçi Giorgos adında, üzüm bağlarıyla hiçbir bağlantısı olmayan, olsa da umursamayacak bir adamdı.

Annem onun yemeklerini ve temizliğini yapıyor, eli değdikçe çamaşırlarını da yıkıyordu. Çok çalışıyordu ve kendisini çok ama çok mutsuz hissediyordu. İşi ya da kaybettiği şeyler değildi onu üzen, yaşadığı hayatın yalanlar üzerine kurulmuş olması üzüyordu onu."

Gözlerini önündeki haritaya indirdi, birden daha da sessizleşmişti. "Deniz fenerinin bekçisi Giorgos, özellikle kendini çok cömert hissettiği günlerde, işini yaparken onu izlememe izin verirdi. Bir gün bana bir hikâye anlattı. Daha önce adını hiç duymadığım, zeki ve önemli bir adam olan Platon, tanrıları kızdırdıkları için sular altına gömülen çok güzel ve cennet gibi bir yerden bahsetmişti. Yitik bir cennet. İnsanları her şeye sahipti ama gururları her şeyi kaybetmelerine neden olmuştu. Bir medeniyet çökmüştü."

Gözlerini bana çevirdi. "Bu hikâyeye karşı ruhumun en derinliklerinde bir yakınlık duydum. Benim hikâyemdi bu. Benim de yitik bir cennetim vardı. Sadece birkaç hafta içinde güvenlik ve ayrıcalıklarla dolu hayatımız gitmiş, yerini belirsizlik ve korku almıştı."

Onun gözleri kameraya dönmüştü ama ben gözlerimi kaçıramadan ona bakmaya devam ediyordum. "Bu hikâyeyi takıntı hâline getirdim. Atlantis'i bulursam her şeyin yoluna gireceğini düşündüm. Annem ağlamayacaktı. Çektiği acılardan kurtulacaktı. Yıllarca babamın geri dönmesini bekledim. Birilerinin gelip bizi kurtarmasını bekledim. Ama gelen giden olmadı. Çok geçmeden de annemin üzüntüsü, başka bir şeye dönüştü.

"Sorunun ne olduğunu anladığımızda çok geçti. Hastalık yayılmıştı. Okulu bıraktım ve iş bulmaya, bize yardım edecek bir doktor aramaya başladım. Ama adadan tamamen dışlanmıştık. Sadece on altı yaşındaydım. O zamanlar babamın nerede olduğunu biliyordum ve bize yardım etmesi için ona yazdım ama hiç ses çıkmadı." Babamın sesi çatlar gibi oldu. "Annem birkaç ay sonra öldü. İşte o zaman Atlantis aşkım, bir maceraya dönüştü. Onu bulacaktım. Cennet yeniden gün yü-

züne çıkacaktı. Kayıp olan ne varsa bulunacaktı. Ve artık inanıyorum ki bulundu."

Bakışlarını kameradan yine bana çevirdi. Hareket edemiyordum. Hareket etmek şöyle dursun, nefes bile alamıyordum. Çekim yaptığımızı bile unutmuştum. Her şeyi unutmuştum, sadece bir zamanlar babamın da tıpkı benim gibi kalbi kırık bir çocuk olduğunu düşünebiliyordum. Bıkmadan usanmadan babasının eve dönmesini bekleyen bir çocuk. Her şeyi *düzeltmek* için çabalayan bir çocuk.

Theo bir kolunu omzuma koydu, havada süzülüp kaybolmamı engellediği için ona minnettardım.

"Bu kadar," dedi babam ve sanki vereceğim tepkiyi görmeye yüreği elvermeyecekmiş gibi bakışlarını kaçırdı.

Deniz fenerindeki o küçük çocuk vardı karşımda. Ailesi darmadağın olduktan sonra ona destek olacak, zor yılları atlatmasına yardımcı olacak birine ihtiyaç duyuyordu. Bir tanrının herkesi koruyup gözlediği, yüzlerce altın heykelle donatılmış sihirli ve huzurlu bir şehrin hayali, her şeyden daha tutunulabilir gelmişti ona. Bunu anlıyordum. Ben de aynısını yapardım.

Yalnızlığı okyanus gibiydi. Sonsuz ve korkutucu bir su kütlesi. Babam gittiğinde yanımda annem, büyükbabamla büyükannem vardı. Sonra da James ve Julius geldi, tabii ki sayısız arkadaş ve komşu da. Ama onun babası gittiğinde annesinden başka kimsesi kalmamıştı. Beni de aynı durumun içine sokmuş olsa da, o böyle bir şey yaşamayı hak etmiyordu. İkimiz de hak etmiyorduk. Ve beni şoke edecek şekilde, keşfinin bir sonraki aşamasını bensiz yapamayacağını biliyordum. Ben yanındayken olacağı gibi yapamazdı.

Kelimeler kendiliğinden ağzımdan çıkıverdi. "Baba, ben de seninle dalacağım."

Bölüm 21

#21 EL YAPIMI, MAVİ VE BİÇİMSİZ GÖRÜNEN BİR ATKI

Babamın uzunca bir süre yataktan çıkmadığı bir dönem vardı, annem de okuldan sonra vaktimi üst kat komşumuz Bayan Douglas'la geçirmem gerektiğini söylemişti. Bayan Douglas bir zamanlar üçüncü sınıflara öğretmenlik yaptığını söylemişti ama buna inanmakta zorlanıyordum çünkü çocuklarla ne yapması gerektiğine dair zerre kadar fikri yoktu. Çokça deneme ve yanılmadan sonra aramızda bir rutin oluşturmayı başardık. Rutin şunları kapsıyordu: tuzlu bisküviler, Jeopardy! programı ve benim örgü setim.

O seti dolup taşan dolaplarından birinde bulmuştu ve içindeki yünlerin rengini görünce ben de havalara uçmuştum. Örgü örmek çok kolay bir şey değildi ve Bayan Douglas'ın da çok sabırlı olduğunu söyleyemem ama üç hafta sonrasında kendi ellerimle ördüğüm, atkı denebilecek bir şey vardı elimde.

Babamın doğum gününe kadar iki hafta beklemiştim ve ona hediyeyi verdiğimde öylesine heyecanlanmıştım ki onunla birlikte ben de paketi açmasına yardım etmiştim. Eline alıp havaya kaldırdığında ona, "Boynunu sıcak tutması için! Böylece artık hastalanmazsın ve ben de Bayan Douglas'a gitmek zorun-

da kalmam!" demiştim. Bir süre sessiz kalmıştı. Bir şeyleri yanlış yaptığımın farkındaydım ama bunu nasıl başardığımı hiç bilmiyordum.

İKİ SAATTEN FAZLA UYUMAMIŞIMDIR. NE ZAMAN GÖZlerimi kapasam o derin sular beni karşılıyor, vücudum adrenalinle alev alev yanarken yüzeye çıkmak için debelenip duruyordum. En sonunda uyumaya çalışmaktan vazgeçtim ve zihnim dönüp dururken karanlık tavana öylece bakmaya başladım.

Annem bir keresinde bana, çocuklar için anne babaların, kendi sinema filmlerindeki yardımcı oyunculardan başka bir şey olmadığını söylemişti ve buradayken bunun ne kadar doğru olduğunu anlamıştım. Babamla olan hikâyeme öyle bir yoğunlaşmıştım ki durup da onun hikâyesini düşünmemiştim bile. Birçok şey yerli yerine oturuyordu artık: Babamın adalıların işlerine koşturması (babasının yaptıklarını mı telafi etmeye çalışıyordu?), en başta Santorini'den öylece ayrılıvermesi. Ama bu hikâyede bir şeylere anlam vermeye çalıştığınız her anda, aynı zamanda büyük bir şok da yaşıyordunuz. Çünkü babam ebeveyni tarafından terk edilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu, o zaman neden dönüp aynısını bana da yapmıştı ki? Hem madem Santorini kaçmasına neden olacak kadar kötü bir yerdi, neden dönüp dolaşıp yine buraya gelmişti?

Beni rahatsız eden bir şey vardı. Hikâyesi Atlantis'i neden bu kadar çok sevdiğini açıklıyordu ama bambaşka bir kıtada bir aile kurup da neden onları öylece bırakıp gittiğini açıklamıyordu.

Çekimden önce söyledikleri aklıma geldi. *Sana başlangıcını anlatacağım.* Demek ki böyle başlamamıştı. Başlangıcı... bir başlangıcı vardı işte. Babamın çocukluğu hikâyenin tamamı değildi. Bundan son derece emindim.

Yeniden annemi aradım ama telefonu doğruca sesli mesaja düştü, ben de ona yarım yamalak bir mesaj bıraktım. *Anne, sana*

söylemem gereken önemli bir şey var, ara beni. Ama aslında ona soracaklarım vardı. Hâlâ gömülü kalan şeyler vardı.

Theo sabahın altısında kalktı ve yanıma gelip sakarca yüzümü okşayarak beni uyandırdı. Sessizce hazırlandık ve kısa bir süre sonra babamla Ana geldi. Yanlarında, bütün geceyi telefonda Mathilde'yle tartışarak geçirdiği için gözleri şişen bir de Geoffrey vardı. Duygusal sağlığı nasıl olursa olsun, bugün dükkânı tek başına idare etmesi gerekecekti.

Ana, Geoffrey'yi güne hazırlarken Theo da kahve dilenmek için Maria'nın dükkânına gitti ve babamla ikimizi, ayaklarımızın yanında tonla ekipmanla terasta yalnız bıraktı. Dün geceki çekimden sonra ona ne diyebileceğimi bilmiyordum ve o da aynı durumda gibiydi. Tüm o söylenemeyen şeyler aramızda öylece duruyordu.

"Nihayet Indiana Olive'in zamanı geldi," dedi bir gülümsemeyle. Yüzünden, onun da benim gibi yarım yamalak uyuduğunu anlayabiliyordum.

"Baba, dün akşam..." diye başladım ama hemen içimi rahatlatmak istermiş gibi elini omzuma koydu.

"Sonra konuşuruz. Bugün görevimize odaklanalım."

Boğazımda beliren yumruyla başımı salladım. Sonra Theo, her zamankinden daha beter birer fincan kahveyle döndü ve gitme zamanımız gelmişti.

Bizi oraya Yiannis götürecekti; Yunanca sohbetlerini dinlemek için birkaç başarısız girişimden sonra pes ettim ve pencereye dönüp, birazdan karaya varacak güneş ışınlarının suyun yüzeyinde pırıl pırıl parlayışını izlemeye başladım.

Babama bakmadan edemiyordum. Hayatının en önemli günü olmalıydı bu. Nasıl bu kadar sakin olabiliyordu? Birkaç kez ona baktığımı yakalamış ve bana göz kırpmıştı. Sanırım benim için de önemli olan bir gün vardı önümüzde.

Planımız Vasilios'la restoranının önündeki iskelede buluşmaktı. Onun teknesiyle açılacaktık ve bizi tam söylediği noktaya götürecekti. Gelmemesinden biraz korkuyordum ama restoranının bulunduğu alana inen merdivenlerin başına geldiğimizde onu iskelede kalın bir kazak, gevşek bir balıkçı şapkası ve tüm kalderayı aydınlatacak kadar büyük bir gülümsemeyle bizi beklerken bulduk.

"Nico!" diye gümbürdedi sabah sessizliğinde. Babam hemen yanına koştu, önce el sıkıştılar, sonra sarıldılar ve birbirlerinin sırtına pat pat vurdular; hemen arkadaş olmuş gibiydiler çünkü Atlantis avcısı olmanın gerekliliklerinden biri de buydu herhalde.

Plaj tamamen boştu ve suyun dışında sadece bizim seslerimiz vardı. Ana, sonraki birkaç saati deniz tutmasıyla ve işe yaramaz hâlde geçirmektense iskelede kalmayı tercih edeceğini söyledi. Ekipmanları Vasilios'un teknesine yüklediğimiz sırada yanıma yaklaşıp elimi sıkıca tuttu ve "Dikkatli olun, Liv. İkiniz de benim için çok kıymetlisiniz," dedi.

Başımı sallamakla yetindim ama gözlerindeki o kibar bakış, benim de gözlerimin buğulanmasına neden olmuştu. Anneme karşı duyduğum özlem artık katlanılamaz hâle gelmişti. Daha önce onu özlemeye hiç fırsatım olmamıştı çünkü o hep yanımdaydı. Ve bu dalışı ondan habersiz yapıyor olmak çok yanlış geliyordu. Ona anlatacağım o kadar çok şey vardı ki... Buna dalış sertifikası konusunda haklı olduğu da dahildi, gerçekten de işime yarayacaktı.

İskelede, babamın bulduğu dalgıç kıyafetini üzerime geçirdim ve titrek hareketlerle, arkamda babam ve Theo'yla tekneye bindim.

Hazır mıydım? Tabii ki hayır.

Sonra Ana el salladı, biz de ona el salladık ve teknenin motoru gümbürderken suda açılmaya başladık.

Planlarımızı mahvetmek için devasa bir mızrakla okyanusun altını üstüne getiren bir tanrı olduğuna inansaydım, karşımız-

daki manzarayı kesin öyle açıklardım. Her zamanki zümrüt yeşili sakin sular yerine koyulaşmış, yüzeyi fena hâlde dalgalı bir deniz vardı önümüzde. Huzursuz gibiydi.

Kızgın.

Midemde korkunç bir düğüm vardı. Hava o kadar da soğuk değildi ama dişlerimin takırdamasını bir türlü durduramıyordum. Evet, heyecanlıydım ama buna eşlik eden bir dehşet de vardı. Her an vazgeçebileceğimi ama kendime asla bu izni vermeyeceğimi de biliyordum.

Babam yolculuk boyunca Vasilios'la hararetli bir şekilde sohbet ederken ben de kendi kendime doğru olduğunu bildiğim şeyleri tekrar etmeye başladım. *Babam usta bir dalışçı. Vasilios hayatı boyunca balıkçılık yapmış. O kadar derine dalmayacağız zaten.* Theo kafamın içinde dönüp duran şeyleri çok iyi tahmin edebildiği için yanıma oturmuştu ve her zamankinden daha alakasız gerçekleri ardı ardına sıralıyordu. *Bir zeytin ağacının meyve verebilmesi üç ila on iki yıllık bir süreden sonra mümkün olur. Antik Roma'da kadınlar zeytinyağını güneş kremi ve parfüm olarak kullanırmış. Zeytinlerin yenebilir hâle gelmesi için salamuraya ya da tuza yatırılması gerekir.*

Dax'le ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara itip ona yaslandım. Normal hayatım, altından kent gibi saklı ve çok uzaklardaymış gibi geliyordu.

Santorini giderek daha uzaklarda kalırken okyanus suları teknemizin altında çalkalanıp duruyordu. Aspronisi'ye yaklaşırken adanın ne kadar küçük olduğunu görünce şaşırıp kaldım. Bir adadan çok kazayla oluşmuş bir kara parçasına benziyordu. Okyanusun ortasına kocaman bir kaya düşüvermiş ve ortası da bir platoya dönüşmüş gibiydi. Santorini'nin volkanik hikâyesi burada tamamen gözler önündeydi, jeolojik katmanlardan oluşmuş bir pasta gibi görünüyordu. En altta lavların oluşturduğu gri katman ve onun da üzerinde tebeşirimsi beyaz ponza katmanı vardı. Babam haklıydı. Atlantis kanıtları her yerdeydi.

Vasilios, adanın batı tarafında yolunu ustalıkla buldu ve mo-

turu durdurup yarım yamalak inşa edilmiş iskeleye yanaşmamızı sağladı.

Bunu gerçekten yapıyorduk.

Öyle gergindim ki kafam vücudumdan ayrı hareket ediyor gibiydi. Gitmemiz gerekiyordu. Şimdi. Ekipmanlarımı toparlamaya başladım. *Paletler, maske, regülatör, denge yeleği.* Ellerim öyle bir titriyordu ki bir şeylere tutunmayı bile beceremiyordum.

"Liv?" dedi babam yüzünde endişeli bir ifadeyle.

"Biraz üşüyorum ama ısınacağıma eminim." Birkaç saniye birbirimize baktık; ya söylediğime inanmıştı ya da kararlılığımı görmüştü. Titresem de titremesem de bunu yapacaktım.

Paletlerimi taktım, Theo bizi çekmeye başlarken babam da denge yeleğini üstüme geçirmeme ve hava tüpümü takmama yardımcı oldu. Bunu daha önce defalarca yapmıştım ama öyle sersemlemiş hissediyordum ki babamın her şeyi yeniden anlatması gerekti. En sonunda hazırdım. Doğruldum, omuzlarımı geri atarken babamla yüz yüze geldim. Gülümsüyordu. "Sen bunun için doğdun, Liv. Doğuştan yeteneğin var." Gülümsüyordu ama parmaklarını durmadan açıp kapadığını görebiliyordum.

"Sen de öyle," dedim sessizce.

"Hazır mısın?" diye sordu Theo, bana aksiyon kamerasını uzatırken. Bir gece önce bana suyun altında yapılacak çekimler için hızlandırılmış bir ders vermişti. Her şey ışıkta bitiyordu. Ne kadar ışık alabilirsek renkleri de o kadar yakalayabilirdik. Ama aşağıdaki bulanık gri sulara bakarken kullanmaya değer bir şey çekebileceğimden şüpheliydim.

"Elinden geleni yap," dedi Theo aklımdakileri okuyormuş gibi. "Arkaplan çok iyi olmayacak ama babanın birkaç iyi açısını yakalamaya çalış. En kötü ihtimalle, çekim için bir kere daha geliriz."

Bunun için bir günümüz daha yoktu ve bunu ikimiz de biliyorduk. Yaptıklarımızı National Geographic'e yetiştirmek is-

tiyorsak tabii. Theo teknenin ön tarafına Vasilios'la konuşmaya gitti ve yalnız kalır kalmaz babam yüzünde ciddi bir ifadeyle yanıma yaklaştı.

"Liv, senin olabildiğince tekneye yakın kalmanı istiyorum. Daha önce dalış yaptın, biliyorum ama bugün görüş mesafesi pek iyi değil. Yüzeyde çok tortu var."

"Ama baba... Dalış arkadaşına yakın durman gerekmiyor mu?" *Dalış arkadaşı* kulağa çok tatlı geliyordu ama bu, dalış eğitmenimizin kafamıza soktuğu ilk şeydi. *Asla tek başına dalma.*

Elini omzuma koydu. "Normalde evet. Ama ben aşağıda olabildiğince uzun süre kalmak istiyorum ve seni tehlikeye atmak istemiyorum. Yüzeye yakın dur, yanıma gelmeni istersem fenerle işaret vereceğim. Dikkatli ol. Olur mu?"

İtiraz etmek istiyordum. Söylediklerini geri püskürtmek istiyordum. Ona bunu yapabileceğimi söylemek istiyordum. Onu gururlandırmak ama... ellerim. *Neden titremelerini engelleyemiyordum?* Aklıma dalış eğitmeninin söylediği ikinci şey geldi. *Gergin olan bir dalgıç, tehlike arz eder.* Ya onu da tehlikeye atıyorsam ne olacaktı?

"Bunu yapabilirim," dedim.

"Hadi gidelim," dedi babam. Teknenin kenarına oturdu, ekipmanlarını hazırlamaya başladı. Ardından elimi heyecanla sıktıktan sonra kendini geriye doğru atarak suya daldı. Bu da sıranın bende olduğunu gösteriyordu.

Bir an için bacaklarımı hareket ettiremeyeceğimi sandım ama sonra yanıma Theo geldi, kamerası Vasilios'un omzundaydı. "Sıra sende, Kalamata."

Sesi içimdeki bir şeyleri tetiklemişti. Bunu yapabilirdim. Sarsak bir şekilde teknenin kenarına gittim ve maskemi taktım. Şimdiden başım dönmeye başlamıştı ama kendimi toplamam gerekiyordu. Babam için. Theo regülatörümü uzattı ve maskemi düzeltmeme yardım etti.

Deniz şortunun üstüne kalın bir kapüşonlu giymişti ve şapkasını da karmakarışık olmuş saçlarının üstüne ters takmıştı.

Öyle yakınımda duruyordu ki istesem o uzun kirpiklerini tek tek sayabilirmişim gibi geliyordu.

Bir yanım bunu yapmak istiyordu.

Hazırlandığımda sağ elimi tuttu ve elleri arasına alıp ovaladı. "Titriyorsun. İyi misin?"

"Üşüdüm sadece. Gerginim de. Ve..." Başımı eğip nefesimi düzenlemeye çalıştım. "Bu büyük bir şey."

İyice yanıma yaklaştı, çıplak bacağı benimkine değiyordu. "Hayır, Kalamata. Asıl dokuz yıldır görmediğin biri için, hiç görmediğin bir adaya gelmek büyük bir şey. Bu mu?" Çenesiyle suyu işaret etti. "Bu *hiçbir şey*."

Minnettar bir gülümseme, içimdeki paniği az da olsa bastırmıştı. "Haklısın."

"Tabii ki haklıyım," dedi diğer elimi tutarak. "Sudayken durmadan ilerle. Hareket etmezsen daha çok üşürsün. Bildiğim tek dalış tüyosu bu." Elini belime götürerek kalkmamı sağladı. Fena hâlde gergin olmama rağmen dokunduğu yerden vücuduma bir sıcaklık yayıldığını hissedebiliyordum. Kafamı kaldırdığımda yüzünün çok yakında olduğunu gördüm, istesem öpebilirdim onu. Ama şimdi böyle şeyler düşünmenin zamanı değildi. "Hey, Kalamata, her şey yolunda gidecek. Bir şeye ihtiyacın olursa yüzeye çık, ben sana yardım ederim. Ve babanın ne yapması gerektiğini bildiğini unutma. Bir sürü dalış yaptı, bu onun için hiçbir şey."

Ana'nın yaptığı konuşmanın tam tersini yapıyordu resmen. Ona teşekkür etmek, sarılmak, bana kendimi güvende hissettirdiğini söylemek istiyordum –güvenlik ekipmanlarından ya da dalış protokollerinden daha çok hem de– ama bunu yapmaya nereden başlayacaktım ki?

Eninde sonunda bu Theo meselesini çözmem gerekecekti. Ama önce Atlantis.

Theo bir an tereddüt etti. "Bundan sonra... bugünü bir atlatalım da... Sonra konuşmalıyız."

Gözleri benimkileri buldu ve yüzüm ânında alev aldı. Düşündüğüm şeyi mi söyleyecekti yoksa?

"İyi olur."

Dalgıç kıyafetime bakıp güldü.

"Bu kadar komik olan nedir?"

"Seni bir kez bile denize girerken görmedim ve şimdi dalış yapıyorsun. Çok ekstrem bir durum. Ayrıca bir denizkızı gibi görünüyorsun."

"Hayır, öyle görünmüyorum." Babamın daldığı yeri işaret ettim. "Bu ekstremliği nereden aldım sanıyorsun?"

"Haklısın tabii. Hazır mısın?"

"Hazırım." Teknenin kenarına oturdum ve regülatörü ağzıma soktum. Theo elimi son kez hafifçe sıktı ve dalmadan önce son gördüğüm şey, başımızın üstündeki yoğun gri bulutlar oldu. Ardından okyanus beni buz gibi kucakladı.

Merhaba Poseidon.

Bölüm 22

#22 JANE ADDAMS PARALI YOLUNDAN BİR FİŞ

Babamın çıktığı tüm yolculukları düşündüm. Birkaç ayda bir babam beni karşısına oturtur, yollara düşmesi ve biraz araştırma yapması gerektiğini, o dönene kadar anneme göz kulak olmamı söylerdi. Sonra arabayı alıp gider ve bir süre ortalarda görünmezdi. Genelde birkaç gün sürerdi ama bir keresinde iki hafta sonra dönmüştü. Annem de ne zaman döneceğini bilmezdi ve ona sorduğumda yakında derdi sadece. Ama hiçbir zaman yeterince yakında dönmezdi.

Bir keresinde komşumuzun evinde oyun oynarken ona babasının nerelere yolculuk yaptığını sordum. Neden bahsettiğime dair hiçbir fikri yoktu. İşte o zaman ilk defa tüm babaların öyle yolculuklara çıkmadığını anladım. O zaman benimki neden gidiyordu?

BAŞTA, NE ZAMAN DALIŞ KIYAFETLERİNİ GİYSEM HİSsettiğim şey oldu: Paten giymiş bir fil kadar rahat ve zarif hareket ediyordum. Ekipmanlarımı kurcaladım, maskemi oynattım, ayaklarımdaki kayışları ayarlamak için dizlerimi iyice çektim. İnsan sualtının sessiz olacağını düşünür ama hiç öyle değildir.

Sertifika için dersler alırken James bana dalgaların, yüzeyin altındayken üzerinde olduğundan daha hızlı hareket ettiğini açıklamıştı. Bu gerçeği şimdi, Meksika'da olduğundan daha iyi anlıyordum. Her yönden gelen çıtırdama, tıkırdama sesleri vardı ve bununla başa çıkmak için, regülatörden geçen nefesimin sesine odaklanmaya, diğer tüm sesleri bir kenara bırakmaya çalıştım.

Derin nefes almak sadece kulaklarımı rahatlatmakla kalmamıştı. Birkaç dakika sonra vücudum ortama alıştı ve bana, tüm dalgıçların uğrunda yaşadıkları o rahat hissi verdi. Babam, başında bir kabarcık bulutuyla yanıma geldi ve eliyle TAMAM işareti yaptı. Ben de aynı şekilde karşılık verdim. Sonra da iki parmağını, biri diğerinin önünde olacak şekilde kaldırdı. *Sen önden git, ben de takip edeceğim.*

Ben biraz daha ortama adapte olmaya çalışırken hiç acele etmeden etrafı çekmeye başladık. Ayak parmaklarımı iyice aşağıya kıvırarak, sakin kulaçlar atıyordum. Sualtında olmanın, bambaşka bir gezegendeymişim gibi hissettirdiğini unutmuştum. Su ışığı kırıyor, her şeyi derin bir mavi-yeşil tonuna boyuyordu ama derinlere indikçe daha da koyulaşacağını biliyordum. Küçük yosun parçaları ve diğer okyanus çöküntüleri, etrafımızda konfeti gibi süzülüyordu. Balıklar utangaç davranıp kameralarımızın ışıklarından kaçıveriyordu. Görüş mesafesi çok iyi sayılmazdı ama yüzeyde göründüğü kadar da kötü değildi. Bizimle zerre ilgilenmeyen tüm deniz canlıları bir yana her şey oldukça sakindi ve yüzeyden göründüğü gibi bir karmaşa yoktu burada. Neler yaşadığımı bilmesem, neredeyse okyanusta olmaktan keyif aldığımı söyleyecektim.

Babam süzülerek yanıma geldi ve maskeler üzerinden birbirimizin gözlerine baktık. Gülümsediğini anlayabiliyordum. Dalış ışığını yaktı, aşağıya doğru çevirdi ve sonra aşağıya ineceğimizi işaret etti. Başparmağını *tamam mı* der gibi yine kaldırdı, ben de aynı şekilde cevap verdim. Ardından ellerini ters bir V şekline getirdi ve parmak uçlarını diğer avucunun üzerine koydu. Ne demek istediğini ancak birkaç saniye sonra anladım. Da-

lış işareti değildi bu. Bu *bizim* işaretimizdi. Bir yanardağ işaret ediyordu, bu "seni seviyorum"* demekti. İlkokula başladığımda ve arkadaşlarım önünde beni sevdiğini söylemesi çok utanç verici olmaya başlayınca böyle bir şey bulmuştu.

Boğazımda yine bir yumru belirmişti ama ellerim hiç tereddüt etmeden aynı işareti yaptı ve o da bir anlığına parmaklarını benimkilerin üzerine koydu. Aksiyon kamerasını ona çevirince, karanlığın derinliklerine dalmadan önce birkaç kez el salladı.

Baba. Ne çok şey değişmişti ve ne çok şey hâlâ aynıydı.

Gözden kaybolması çok uzun sürmedi, şimdi ışığını da göremiyordum. Kamerayı kapatıp sakin olmaya çalıştım. Tekne, içimi rahatlatan varlığıyla hâlâ üzerimdeydi, gözümün bir kenarıyla da olsa sürekli ona bakıyordum.

Denge yeleğinin havasını biraz düşürdüm ve iki metre kadar alçaldım ama bir yandan tekneyi de görüş mesafemden ayırmıyor, küçük ve dikkatli daireler içinde yüzerek vücudumun su içindeki rahat hareketlerinin tadını çıkarıyordum. Çok da fena değildi, değil mi?

Bir süre sonra keşke saatim olsaydı diye düşündüm. Babamın hesaplamalarına göre aşağıya inmesi on dakika kadar sürecek, aşağıda da oksijen tüpü ne kadar elveriyorsa, yaklaşık olarak otuz kırk dakika kalacaktı. Bu da o yukarı gelene kadar en az yüz kez dönüp durmam gerektiği anlamına geliyordu.

Yukarı bir kanıtla mı gelecekti peki? Kalbim bu olasılıkla pırpır ediverdi. Bir şeyler varsa bile görebilecek miydi? Birkaç keyifli dakika için de olsa, bir şeyler bulabilirse neler olacağını düşünmek için izin verdim kendime. Onun söylediği gibi Beyaz Saray önünde geçit törenleri yapılacağından ya da gökyüzüne adımızın yazılacağından pek emin değildim tabii ama gerçekten Atlantis'i Santorini'ye bağlayan sağlam bir kanıt bulursa ne olurdu? Bir parça orikalkum yeterli olmazdı tabii ama ya daha fazlası varsa?

---

* Orijinal metinde, bir kelime oyunuyla "I lava you" şeklinde kullanılmış. –çn

Oksijen tüpümü kontrol ettim, neredeyse tamamen doluydu. İstesem tüm gün orada kalabilirdim. Yüzümü yukarı çevirip dikkatimi tekneye verdim. Vasilios altına bir dalış ışığı monte etmişti ve o parlayan ışık, şimdi bir can simidi gibi geliyordu bana. Tek yapmam gereken yukarı süzülmekti ve Theo orada bekliyordu.

En azından sualtındayken düşünmeye ara vermem gereken Theo. Sualtı kelebeklerine aldırma. *Ne konuşmak istiyordu?* Bunu söylerken gözleri ne kadar da ciddi bakıyordu. Bunu düşünmek bile tüylerimin diken diken olmasına neden olmuştu.

Her zamanki gibi, onu düşünmek beni darmadağın etmişti.

Yeniden aşağı döndüm, babamın dalıp gittiği yere odaklandım. Feneri karanlığın içinde göz kırpıyor, her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu. İyiden de öte hatta. Biraz daha alçaldım, suyun beni sürüklemesine izin verdim. Babamla birlikte Santorini'deydim. Atlantis'i arıyorduk. Her şey yolundaydı. İyi olacaktı.

Tam kafamdan bunlar geçiyordu ki birden, tam da kâbuslarımdaki gibi okyanus kararda.

Bir anlığına öylece donup kaldım, vücudum içgüdüsel bir şekilde top gibi kıvrılmıştı; kalbim gümbür gümbür atarken zihnim çaresizce ona ayak uydurmaya çalışıyordu. *Dalış ışığı.* Okyanus kararmamıştı. Sadece teknenin ışığı beni aydınlatmıyordu artık. Vasilios ışığı kapatmış olmalıydı ya da belki de kendinden sönmüştü. Ama o olmadan, su çok daha bulanık görünüyordu. Gözlerimi kısarken maskemi düzelttim. Su daha yoğun görünüyor ve öyle hissettiriyordu, bir sis bulutunun içinde hareket etmek gibiydi. Bunun sebebi sadece dalış ışığının kaybolması mıydı gerçekten? Yoksa değişen başka bir şey mi vardı? Babam için görüş mesafesi yeterli miydi?

Hemen aşağıya göz gezdirdim, babamın fenerinin ışığını arıyordum ama... yoktu. En son ne tarafta görmüştüm onu? Döndüm, bir tarafa baktım, sonra diğer bir tarafa; bu sırada giderek daha çok endişeleniyordum. Fenerini kapatmış olamazdı, değil mi?

Nerede? Kendimi rahatlatmaya çalışsam da korkunç bir panik pençelerini üzerime geçiriyordu. Aşağıdaki her şey karanlıktı. Çok karanlık. Fenerini kapatmasına sebep olan şey ne olabilirdi, özellikle de su her geçen dakika daha da koyulaşırken?

Belki de onu aramaya gitmeliyim. Ya da yardım istemeye? Ama sürekli dönüp durduğum için iyice kafam karışmıştı, maskemin içine su giriyordu ve kafamı kaldırdığımda bir şeyi net olarak fark ettim. *Tekne nereye gitti?*

İşte o zaman kontrolü kaybettim. Savruluyordum. Dönüyordum. Panik, karanlığın içinde beni çepeçevre sarmıştı. Vücudum hareket etmeden duramıyordu ama aynı zamanda nereye gideceğimi de bilmiyordum. *Yukarısı ne taraf?* Kabarcıklar. Yönümü bulmak için kabarcıkların gittiği tarafı görmeliydim ama hiçbir şey göremiyordum ve kafamı, onlara dikkat edecek kadar toplayamıyordum. Dalgıç kıyafetimin yakası boğazıma yapışmış gibi hissediyordum. Kafam öyle bir bulanıktı ki tek bir şey bile düşünemiyordum. Sadece *hissedebiliyordum.*

Babam neredeydi? *Babamı* kaybetmiştim. Tekne neredeydi?

Yüzeye çıkmalıydım. Toparlanmalıydım. Ama yüzey çok uzakta görünüyordu, bense savrulmaya, dönüp durmaya devam ediyordum ve maskemin içinde gözyaşlarımın indiğini hissediyordum. Sonra regülatörüm durdu. Tuzlu suyun kokusunu alınca hemen ağızlığı aranmaya başladım ama ellerim suyun içinde öylece çırpındı. Bu seyahatin, tüm hayatımın her anı beni bu noktaya sürüklemişti. Atlantis'e yüzme mesafesindeyken boğuluyordum. *Babamdan* birkaç metre uzaklıkta. Çığlık atmaya çalıştım ama bir işe yaramadı.

Gözlerimi kapadım ve okyanusun beni yutmasına izin verdim.

Bölüm 23

#23 BİR MENTOLLÜ MARLBORO PAKETİ

Sigaraların ölüm saçtığını, ciğerlere korkunç şeyler yaptığını, tekboynuzlu atları öldürdüğünü falan filan biliyorum ama Marlboro'nun mentollü sigarasının kokusuna bayılıyordum. Annemle Seattle'a taşındıktan sonra -ki bunu babamın gidişinden bir ömür sonra yapabildik gibi gelmişti- bir gün Pike Sokağı'nda yürürken yanımızdan geçen biri bu sigaradan içiyordu. O kokuyu alınca ânında Şikago'daki dairemize ışınlanır gibi oldum ve yüreğim öyle bir sızladı ki kesilen nefesimi düzeltmek için duraksamam gerekti.

Babam o yaz bir barda çalışıyordu, çoğu akşam gece bir ya da ikiden önce gelmezdi eve. Annem beni her akşam dokuzda yatırırdı ama ben yatakta uyanık bir şekilde yatar, ön kapının açılmasını ve verandadan onun sigara kokusunun içeri süzülmesini beklerdim. Ancak o zaman uykuya dalardım.

O zamanlar güvende hissetmek için ihtiyaç duyduğum çok az şey vardı.

OLIVE, OLIVE.

Başım öyle bir acıyordu ki sanki bir süzgeçten geçiriliyormuş gibi hissediyordum. Neredeydim? Göğsüm neden bu kadar ağırmış gibi geliyordu?

OLIVE.

Gözlerimi açtım. Teknenin içinde yatıyordum. Theo yanıma eğilmişti, üzeri çıplaktı, saçlarından sular damlıyordu ve yüzünde korkunç bir panik ifadesi vardı. Doğrulduğum anda midemden yoğun bir tuzlu su boşaldı ve vücudum sarsılırken teknenin her yerine kustum. Nefes alamıyordum.

"Çıkarın şunu üstümden! Çıkarın!" diye bağırdım, dalgıç kıyafetimle boğuşurken. Kafam karmakarışık hâlde Theo'yla boğuşmaya başladım. Bana yardım etmeye mi yoksa zarar vermeye mi çalışıyordu? "Babam nerede? Theo, babam nerede?"

"Olive, bana bak!" Theo omuzlarımı tuttu, beni gözlerine bakmam için zorladı. "Nefes al. Olive, nefes al. Panik atak geçirdin sanırım. Teknenin dalış ışığını yeniden ayarlamamız gerekti. Senin de kıyafetinin bir kısmı bozuldu. Dalıp çıkardım seni. Olive, iyisin, tamam mı? Artık iyisin." Gözlerinde beliren yaşlar, kirpiklerinin parlamasına neden oluyordu. "Uyanıp uyanmayacağından emin olamadım. Ama şimdi seninle baban hakkında konuşmalıyız, tamam mı? Çünkü ne yapacağımıza karar vermemiz lazım. Aşağıda birbirinizden ayrıldınız mı?"

Başımı sallayıp beynimdeki sis bulutundan sıyrılmaya çalıştım. Ayrıldınız mı derken? Hiç birlikte olmadık ki. Vasilios da yanımda eğilmiş, telefonundaki birine hızla bir şeyler sıralıyordu. Sonunda olanları hatırladım. "O bensiz indi aşağıya. Benim tekneye yakın kalmamı istedi, aşağıya gitmemi istediğinde işaret verecekti."

"Ne?" Theo'nun sesindeki keskinlik, yüreğimin ağzıma gelmesine neden oldu. "Ne demek istiyorsun? Yan yana kalacaksınız sanıyordum."

Başımı salladım. "Dalmadan önce tekneye yakın durmamı istedi. Az önce söyledim ya, duymadın mı?"

Theo'nun ifadesi değişiverdi. Öyle paniklemiş görünüyordu ki benim yüreğim de alev almıştı. "Theo, ne oldu? Sorun ne?"

"Olive, aşağıda olmamalı o. Hiç dalmaması gerekirdi. Bazı sağlık sorunları var. Böbrekleri..." Gözlerini benimkilere dikip derin bir nefes verdi. "Bu yüzden annem onun dalış yapmasını istemiyordu. Babanın böbrek yetmezliği var."

"Böbrek yetmezliği mi?" Anında dizlerimin üstünde doğruldum, ayağa kalkmaya da çalıştım ama gözlerimin önünde siyah noktalar belirince olduğum yerde salladım. Theo hemen beni yakalayıp yerime oturmamı sağladı. "Neden bahsediyorsun sen?" dedim.

"Bu yüzden anakaraya o kadar çok gidiyordu. Yazın başında, sen geldiğinde hazır olabilmek için evde diyaliz makinesine giriyordu. Bir süredir iyiydi ama bu hafta değerleri çok düşük çıktı. Kliniğe gitmesi gerekiyordu. Sana söylememem için söz verdirdi. Dün akşama kadar ne kadar ciddi olduğunu bilmiyordum ve şimdi..."

Omuzlarım kontrol edilemez şekilde titriyordu. "Theo, fenerinin ışığı söndü."

Theo birden kendine gelir gibi oldu. "Söndü mü? Gözden kayboldu mu?"

Bana yalan söylüyorlardı. Hepsi. *Theo* bile. Bu gerçeğin ağırlığı, babamın ışığı söndüğünde üzerime çöreklenen panik kadar sarsıcıydı. "Bana neden söylemedin?" diye bağırdım geriye çekilirken. Babam hastaysa ve bir şeyler ters gittiyse... "Theo, aşağıya inmem gerek. İyi olduğundan emin olmalıyım."

"Olive, yapamazsın," dedi Theo, kocaman açılmış gözlerle. "Onu arayabilecek kadar sakin kalabileceğini mi zannediyorsun? Ya yeniden aynı şey olursa? Kalamata, hâlâ titriyorsun."

Haklıydı. Haklı olmasını hiç istemiyordum ama öyleydi. Öyle fena titriyordum ki sözcükleri bile bir araya getiremiyordum. Vasilios Yunanca bir şey dedi, Theo da hemen başını çevirdi. "Deniz ambulansı yolda. Ne olur ne olmaz diye. İyi ol-

duğuna eminim ama..." Theo bana dokunmak istiyormuş gibi uzandı ama adrenalinin etkisiyle irkilip geri çekildim.

Konuşmamız gerek. "Theo, bana söyleyeceğin şey bu muydu? Babamın hasta olduğunu mu söyleyecektin?" diye sordum.

Bir an tereddüt etti ama bana baktığında, gözlerindeki suçluluk duygusu her şeyi söylüyordu. İkimizle ilgili bir şey demeyecekti. *Babamla* ilgiliydi. Sert bir şekilde nefesimi verdim. İçlerinden biri bunu söylemiş olsaydı, şimdi bu berbat durumda olmazdık. Babamı böyle bir tehlikeye atmazdım.

Bana doğru, elleri teslim oluyormuş gibi havada bir adım attı. "Olive, iyi olduğuna eminim. O harika bir dalgıçtır. Büyük ihtimalle bir şeyler keşfetmek için ışığını kapatmıştır. Ve belki de teknenin ışığı kapanınca panik yapmış ve onu gözden kaçırmışsındır..."

"Işığı *kapalıydı*." Sesim kontrolüm dışında yükseliyordu. Bunu bana nasıl yapabilirlerdi? Onu bundan vazgeçirirdim, başka bir yol bulurduk. Herkes bana nasıl yalan söyleyebilirdi böyle?

"Deniz ambulansı birazdan gelir," dedi Theo yeniden ve arkasındaki Vasilios da gergin bir şekilde kafasını salladı.

Uzun bir zaman beklemenin nasıl bir şey olduğunu bildiğimi düşünürdüm. Uzun süren sınavlar atlatmış, kötü haberler dinlemiştim. Uzun yıllar boyunca babamın dönmesini beklemiştim. Ama bunların hiçbiri, şu anki hislerimle karşılaştırılamazdı. Vasilios yavaşça omzumu sıvazlıyor ve teselli edici olduğundan şüphe duymadığım Yunanca bir şeyler söylüyordu ama onu anlamaya çalışmaktan bile acizdim.

Durmadan ağlıyor muydum yoksa saçlarımdan tuzlu sular mı damlıyordu, emin değildim artık. Önemi yoktu, durduramıyordum çünkü. Aşağıda başı dertteyse, her bir saniye önemliydi. Tüm vücudum uyuşmuştu. Yıllar önce kaybettiğim birini kaybetmekten bu kadar korkmam nasıl mümkün olabilirdi ki?

Theo yanımda duruyor ama bana dokunmuyordu. Ona bakamıyordum bile. *Her şeyden haberi vardı.*

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin sonunda su ambulansı göründü, geniş güvertesini direk olarak bize çevirmişti ve önde duran bir adam vardı. Vasilios onlara bağırdı, kırmızı şort giyen ve şapka takmış bir adam teknemize geçti. Adam önce Yunanca sorular sormaya başladı ama benim anlamadığımı fark edince İngilizceye geçti. Cevaplamak için elimden geleni yapıyordum ama söyleyebildiğim şeyler ancak babamın dalış yaptığı, böbrek yetmezliği olduğu, başının dertte olabileceğiydi.

"Ne kadar zamandır aşağıda?" Adam büyük ihtimalle Geoffrey'nin yaşlarında olmalıydı, koyu kahverengi teni ve sakin bir ses tonu vardı.

Günler? Asırlar? "Ne kadardır?" diye sordum Theo'ya.

Saatine baktı. "Otuz beş dakika kadar."

"Tamam," dedi adam. "Normal bir dalgıç, normal bir tüple kırk beş dakika kadar aşağıda kalabilir. Endişelenecek bir şey yok. Bu sabah durumu iyi miydi?"

Theo'yla birbirimize baktık, ikimiz de sabahleyin babamın gözlerinin altında gördüğümüz koyu halkaları, yüzünün şişkinliğini düşünüyorduk. Tüm işaretler karşımdaydı ama ben onları fark edemeyecek kadar kendi derdime düşmüştüm. İçimde, kendimi kontrol etmek için tuttuğum güç bir anda boşalıverdi ve gözyaşlarım süzülmeye başladı. "Pek sanmıyorum."

Adam bir elini koluma koydu. "Profesyonel bir dalgıç çağırdım. Geliyor, yolda. Bir kurtarma dalışı için hazırlık yapacağız, tamam mı? Endişelenmenize gerek yok. Sadece önlem amaçlı. Hazır olmamız gerek."

Endişelenme aşamasını geçmiştim artık. Tamamen uyuşmuştum. Hissedebildiğim tek şey, Theo'nun omzuma koyduğu koluydu. Bu ne ara olmuştu ki? "Lütfen, bulun onu," diye yalvardım.

"İşte!" diye bağırdı Vasilios. "Orada!"

Rahatlamayla ileri fırladım ve hep birlikte teknenin kenarına koştuk. Aşağıda bir ışık küresi vardı. Yukarı geliyordu. "Yardım edin, yardım edin!" dedim.

Theo ve kurtarma görevlisi onu yukarı çekmek için hemen öne çıktı. Babam biraz sersemlemiş görünüyordu ama onun dışında sadece endişeli gibiydi. Tekneye çıkar çıkmaz hemen yanıma geldi.

"Olive, iyi misin? Kameranın düştüğünü gördüm ve sandım ki..."

Sanki gerçekten orada olduğuma inanmak istiyormuş gibi yüzümü elleri arasına aldı.

Kamerayı düşürdüğümün farkında bile değildim. "Baba, ben iyiyim. Panik atak geçirdim ama Theo beni sudan çıkardı. Senin ışığın söndü ve..." Başımı salladım, gözyaşlarımdan hiçbir şey göremiyordum. "Baba, neden bana hasta olduğunu söylemedin? Neden..." Ve birden görüşüm daralıverdi, Theo yere düşmeden önce beni yakalamaya çalışıyordu. Önce sıcak bastı, sonra üşüdüm ve sonra yeniden sıcakladım. Her yanımda kollar vardı, beni tutuyorlardı ve her şey tamamen karanlığa gömülmeden önce bir anlığına gökyüzünü gördüm.

Sonraki iki saat tamamen bulanıktı.

Ambulanstakiler hangimizin daha çok yardıma ihtiyacı olduğunu çözememişti: Tansiyonu düşen ve tekneye çıktıktan kısa bir süre sonra kusmaya başlayan babam mı yoksa ne zaman ayağa kalkmaya çalışsa gözü kararan kızı mı? İkimizi de Fira'daki hastaneye götürmüşler ve farklı odalarda durumumuzu kontrol altına almaya çalışmışlardı. Üst katlardan birinde babamın dalış sonrası kan değerlerine bakıyorlardı, ben ise giriş katındaki saçmalık derecesinde küçük bir odadaydım, tansiyonumu ve oksijen değerlerimi kontrol ediyor, durmadan her şeyin yoluna gireceğini söylüyorlardı. Bu, vücudumun *strese* karşı verdiği bir tepkiydi söylediklerine göre.

Stres doğru kelime değildi. İhanet? Terk edilme? Suçluluk? Bunlar daha uygundu bence.

Dalış sonrası düşüncelerim en fazla bir avuç konfeti kadar

tutarlı ve odaklıydı ama hastaneye giderken kafamda hikâyenin büyük bir kısmını toparlamayı başarmıştım. Theo'nun görevlilerle yaptığı Yunanca konuşmalara göre babam, neredeyse beş yıldır böbrek yetmezliği yaşıyordu. Ve son zamanlarda düzenli olarak diyalize giriyor olmasına rağmen son bir yıldır sağlığıyla ilgili sorunları vardı. Geçtiğimiz hafta birkaç acil durum için Atina'ya gitmesi gerekmişti ve bu yüzden dalış yapma kararı onun için çok tehlikeliydi.

Bunları dinlerken vücudumun gerim gerim gerildiğini hissettim. Santorini'deki bir misafiri ya da iş arkadaşı olarak değil, kızı olarak bildiklerim bundan ibaretti. Ve beni yüzüstü bırakan tek kişi babam değildi. Ana da aynısını yapmıştı. Ve Theo. Belki de Kanadalı Geoffrey bile. Yaptığımız tüm sohbetler, suda geçirdiğimiz tüm o saatler boyunca biliyorlardı. İçimde beliren öfke en sonunda bana karşı durmuştu. Kafam Theo'yla ve kaçıp gitme isteğiyle dolu olmasaydı, babamın hasta olduğunu fark eder miydim?

Belki de.

Bir de keder vardı. Öfkemle bir oluyor, çocukluğumdan beri yanı başımda duran o berbat, ağır hissi hatırlatıyordu bana. İşte bu yüzden babamı yanıma yaklaştırmak istememiştim. Bir kez birini kaybetmek insanı perişan ediyordu. Ama ikincisi acımasızlıktan başka bir şey değildi.

Koluma tansiyon aletini takarlarken aklıma korkunç bir şey daha geldi. Annem biliyor muydu? Buraya gelmem konusunda o kadar kararlı olmasının sebebi bu muydu? Hayır. Bana bunu yapmazdı, değil mi? Düşüncelerim karanlığa gömülüp duruyordu. Birileri telefonumu yanıma koymuştu ve yalnız kalır kalmaz onun numarasını tuşladım ama ânında sesli mesaja düştü. Yine. Neden aramalarıma cevap vermiyordu? Neden beni geri aramıyordu? James'i aramayı denedim. Onda da durum aynıydı.

Kendimle, Yunanca ve İngilizce karışımıyla benimle iletişim kurmaya çalışan hemşirelerle ve tüm vücudumu ele geçirmiş olan öfkeyle baş başaydım.

Daha önce kederle, hüzünle ve yalnızlıkla karşı karşıya gelmiştim. Öfkeyle başa çıkmıştım. Ama bu? Bu, eşi benzeri görülmemiş bir durumdu.

Birkaç saat sonra, hemşireler bir ziyaretçiye izin verince Theo minicik odama daldı, kapıyı bile çalmamıştı. Yüz ifadem üzerinde etkili olmuş olmalıydı çünkü yarı yolda, yüzünde endişeli bir ifadeyle kalakaldı.

"İyi misin, Kalamata?" Sesinde pişmanlığın izleri vardı ve bu da daha çok sinirlenmeme neden oluyordu. Geçtiğimiz haftayı beni babama ikinci bir şans vermek için ikna etmeye çalışarak geçirmişti, hem de babamın bunca zamandır bana yalan söylediğini bile bile. *Kendisinin* de yalan söylediğini unutmamak gerekiyordu tabii. Filmi için yapmış olmalıydı bunları.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Kameran nerede?"

Sesim hiç de dostane değildi ama o yine de bu sorumu bir davet olarak algılayıp kapıyı arkasından kapadı ve yanıma geldi.

"El konuldu. Burada çekim yapmama izin vermiyorlar." Bir sandalyeyi gürültüyle yanıma sürükledi ve oturdu. "Çekim yapacağımdan da değil tabii," dedi.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Ona yardım etmeye hiç mi hiç niyetim yoktu. Yanımdaki makine arada sırada biplerken biz de tuhaf bir sessizlik içinde oturduk. Üzerime açık mavi bir hastane önlüğü giydirmişlerdi ve yatağın ucundan çıplak bacaklarım uzanıyordu. Pedikürüm bozulmuş ve ojelerimin rengi kaçmıştı, saçımla yüzümün nasıl göründüğünü Tanrı bilirdi ama ilk defa umursamıyordum bunları. Yarım yamalak ve titrek nefesler alıyordum. Hava inanılmaz yoğunmuş gibi geliyordu.

Sonunda Theo bir bacağını diğerinin üzerine atıp gergin bir şekilde sallamaya başladı. "Sanırım bana bazı soruların var?"

Kaşlarım ve sözlerim arasında biriken basınç, bir yaydan boşalan ok gibi fırlayıverdi. "Bunca zamandır bana yalan söylediğini bilmek nasıl hissettirdi, gibi bir soru mu?"

Ağzı, samimi bir şaşkınlıkla kocaman açıldı. "Ne? Sana ya-

lan söylemiyordum ki. Baban sana söylemememi istedi. Onun isteklerine saygı göstermek zorundayım."

İsteklerine saygı göstermek mi? Bipleyen makinenin de belirttiği gibi kalp atışlarım hızlanmaya başlamıştı.

"Bu normal mi?" diye sordu Theo, ekranı işaret ederek.

"Boş ver onu." Kabloların arasında doğrulup gözlerimi ona diktim. "Theo, burada geçirdiğim zaman boyunca, babamın ne kadar harika bir insan olduğuna ve değiştiğine beni ikna etmeye çalıştın. Ama o, bunca zamandır yalan söylüyordu. Ve sen de öyle. Öleceği için beni buraya getirdi, değil mi?"

Bu farkındalık, yüzeyin hemen altında, belli belirsiz ama acınası bir şekilde duruyordu. Yeniden iletişim kurmak istemişti çünkü bu onun son şansıydı. Bu, hasta olmasaydı belki de benimle hiç iletişime geçmeyeceği anlamına mı geliyordu? Bu düşünce başımın tepesinden parmak uçlarıma kadar tüm vücudumun acıyla sızlamasına neden oluyordu.

Theo ilk kez sessiz kalmış, koyu renk gözlerini bana dikmişti. "Ölmüyor." Ama sesinde kesinlik yoktu. Bir yanı çoktan yas tutmaya başlamıştı. Biliyordum çünkü ben de aynı durumdaydım.

Telefonumu kaldırıp işaret ettim. "Ama insanlar diyalize bağlı olarak beş ya da on yıl yaşıyormuş. Ambulansta beş yıl olduğunu söyledin."

"Bazı insanlar her şey yolunda giderse daha uzun yaşıyor," dedi Theo hemen.

Derin ve hızlı nefesler alırken yumruklarımı sıktım. Neden gerçeği söyleyemiyordu ki? "Ama Theo, her şey yolunda gitmiyor ki."

Sanki ona bir tokat atmışım gibi baktı bana ve o içerlemiş ifadesine bakarken ne gördüğümü anladım. Theo, babamı kaybedeceğini inkâr ediyordu. Nico Varanakis'i kaybetmenin ne olduğunu hiç bilmiyordu. Kalbim acıyla büzüldü ama bu sefer onun için üzülmüştüm.

Elimi tutmak için uzanır gibi oldu ama hemen kendini tutup yatağın kenarına uzandı. "Kalamata, bana güvenebilirsin. Sana

babanın hastalığını anlatmadım çünkü anlatmamamı söyledi. Bu seyahatin bu gerçekle gölgelenmesini ya da sana bunun baskısını yüklemek istemedi." Bu sefer ağzı hafifçe kıvrıldı. "Hasta olduğu için ona kızgın mısın?"

İçimde kalan tüm iyi hisler buhar olup uçtu. Babama hasta olduğu için kızgın mıydım? Theo kim olduğunu sanıyordu? Midem korkunç bir düğüm hâlini alırken çarşaflara sıkıca yapıştım.

"Hayır, Theo. Ona, bunca zamandır neler olduğunu *anlatmadığı* için kızgınım. Kendisini ve beni, Atlantis hakkında aptalca bir ipucu yüzünden tehlikeye attığı için kızgınım. Son âna kadar beni hayatının dışında tuttuğu için kızgınım."

Theo yine bana dokunmak için uzandı ama hemen bunu yapmaması gerektiğini fark etti. "Ama seyahatinin amacı buydu. Seni çok geç olmadan, seninle vakit geçiremeyecek kadar kötüleşmeden önce görmek istedi."

Theo'ya bakarken göğsümde lavlar yükseliyor, kalbim gümbürdüyordu. Evet, içinde olduğumuz durum birkaç yönden karışıktı ama diğer yönlerden gayet basitti. Babam, onu yeniden kaybetmem için beni tam zamanında buraya getirmişti. Her şey bu kadar korkunç olmasaydı, komik olduğu bile söylenebilirdi.

"Theo, zaten geç kalmıştı." Sesim tiz ve kopuk çıkıyordu ama elimde değildi. Neden kimse bunu anlayamıyordu? Neden kimse, yörüngesinde döndüğüm güneşim olan babamın, beni kimsenin tahammül edemeyeceği bir karanlığa terk ettiğini göremiyordu? Sırf bu son şansımız olabilir diye herkes onu güle oynaya hayatıma geri kabul etmemi mi bekliyordu? Babamla bir barış sağlayabileceğimiz, yeni bir ilişki kurabileceğimiz zamanlar geride kalmıştı. Tren istasyondan geçip gitmişti. Öyle hızlı gitmişti ki dünyanın öbür ucundaydı resmen.

Tüm bunları açıklamak istiyordum ama ne anlamı vardı ki? Evet, bir yanım Theo'nun babamı kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu anlayabilecek biri olduğu düşünmüş ya da ummuştu. Asla bir bütün olamayacak parçalarla geride kalmanın ne de-

mek olduğunu. Ama anlamıyordu. Kimse anlamıyordu ve artık bu gerçeğe alışmam gerekiyordu.

"Theo, ben..." Cümleyi nasıl tamamlayacağımı bilmiyordum. Çok kızgındım ve ağzımdan, geri alamayacağım lafların çıkacağını biliyordum. Belki almak da istemiyordum. Ama koyu renk gözleri benimkileri buldu ve göğsümde bir ağrı hissettim. O gözleri çok seviyordum. Onlara güvenmiştim. Ve şimdi her şey ortalığa döküldükten sonra... Evet, öyle olmaması için birçok sebep olmasına rağmen onlara bayılıyordum. Hepsi yalandı.

Bakışlarını kaçırdı. "National Geographic artık belgeseli istemiyor. Elimizde yeterince orijinal malzeme olmadığını söylediler."

Söyledikleri çok ağırdı. Öyle olmasını istemiyordum ama öyleydiler. Her şeyden vazgeçme zamanı gelmişti. "Eh, ne bekliyorduk ki? Gerçekten bir şeyler bulacak değildik ya."

Hüzün tüm yüzüne yayıldı ve söylediğimden pişman olmamak için kendimle savaştım. Ama söylediğim doğruydu, değil mi? "Çok üzgünüm," dedi sessizce. "Seni üzmek istememiştim. Seni asla üzmem. Ben... ben..." Sonra gözleri sanki bir şeyler arıyormuş gibi benimkileri buldu. Bir şeyler umut ediyormuş gibi. Ne istediğini biliyordum çünkü bunu ben de istiyordum. Ve işte buradaydık. "Tüm bunlar olmasaydı..." Elini babamın odasının olduğu tarafa doğru salladı. "Belki de..."

İçimde bir öfke dalgası yükseldi. "Ama oldu."

Bakışlarını kaçırdı. Bir haftadır bu olasılığın etrafında dönüp duruyorduk ve Theo'nun hissettirdiği güven yavaşça kayboluyordu. Babam gibi bunca zaman bana yalan söylemişti.

"Sanırım gitsen iyi olacak."

Acının yüzündeki yansımasını gördüm ve hemen gözlerimi kaçırıp aynı şeyi hissettiğimi saklamaya çalıştım.

Bir anlığına durdu; duruşundan, söylediğim şeyi geri almamı beklediğini görebiliyordum. Kalmasını söylememi bekliyordu. Ama öyle bir şey söylemedim.

"Güle güle Liv," dedi sessizce.

Liv.

Üzerime bir tonluk tuğla düşmüş gibi hissettim. Ayağa kalkıp odadan çıktı. Onun gidişini izlerken gerçeği fark etmiştim. İnsan güvenmeyi umduğu insanlara her zaman güvenemiyordu çünkü eninde sonunda onu hayal kırıklığına uğratıyorlardı.

KAKTÜS TEAM

Bölüm 24

#24 HEDİYELİK EŞYA ADINDA BİR GRUBUN SIKICA PAKETLENMİŞ DEMO CD'Sİ

Paramızı market alışverişinde kullanmalıydık. Dolabımız neredeyse boş sayılırdı. Babam vaktinin tamamını dışarıda iş arayarak geçiriyor, alışveriş yapmaya zamanı kalmıyordu. Bu yüzden çoğu zaman yerfıstıklı ve reçelli sandviçlere talim ediyorduk. O akşam bana spagetti ve yanında da sarımsaklı ekmek yapmaya söz vermişti.

Sokakta ilerlerken babam müzik yapan bir grubun yanına yaklaştı, önlerindeki küçük tabelada **HEDİYELİK EŞYA** *yazıyordu. Kimse onları dinlemiyordu ama babam harika olduklarını söyledi ve yoldan geçen insanlara vermek için birkaç cd'lerini satın aldı. Ardından beni Navy Pier'deki lunaparka götürdü ve arka arkaya üç kez dönme dolaba binmeme izin verdi.*

Her zaman dönme dolaba binmek için yalvarırdım ama o gün farklı olan bir şey vardı. Babamın gözleri pırıl pırıldı ve görevliyle fazlaca yüksek sesle konuşuyordu; o gece sarımsaklı ekmek olmayacağını anlamıştım.

BABAMIN KARTPOSTALINI ALDIM ALALI NEREDEYSE milyonuncu kez ağlıyordum. Telefonumla birlikte iyice kıvrılarak yattım ve ekranda parmaklarımı öylece gezdirmeye başladım. Dax'ten bir mesaj vardı: **Hayatta mısın?** Acınacak hâlde olmasam buna gülebilirdim. Cevap vermek için zorladım kendimi. **Fena hâlde yoğunum. Seni akşam arayayım mı?**

Hastanedekiler geceyi burada geçirmem için ısrar etmişti. Bu her ne kadar saçmalık olsa da, Theo'yla aynı odada yatmaktan daha iyiydi. Anneme ulaşır ulaşmaz eve gitmek için planlarımı yapacaktım. Sadece telefonuna cevap vermesi gerekiyordu. O yüzden yeniden annemi, sonra James'i aradım, belki de yüzüncü sesli mesajımı bıraktım. En sonunda pes edip uyumaya karar verdim.

Sert yatakta bir o yana bir bu yana döndüm, makinelerin biplemelerini ve ziyaretçilerin ayak seslerini dinledim. Yemek saatinde Ana yanıma gelmek istedi ama hemşirelere dinlenmek istediğimi söyledim. Hemşireler babamın da beni görmek için aşağıya inip inemeyeceğini sorduğunu söylemişti ama öyle bir şeye hâlim yoktu. Theo bir daha yanıma uğramadı ama bu içimi hiç rahatlatmamıştı. Onu özlemiştim. Hem de çok. Bu kadar kısa –ve de acı verici– bir süredir hayatımda olduğu düşünürse çok anlamsızdı bu.

Uyumam imkânsızmış gibi geliyordu ama uyandığımda da saat çok erkendi. Solgun, gri bir ışık küçücük penceremden içeri yansıyordu ve dışarıdaki birkaç kişinin sesleri kulağıma geliyordu...

Kollarım ve sırtım, yaşadığım kargaşanın ardından fena hâlde sızlıyordu ve üzerimde okyanus kokusu vardı. Belki de duş almama yardım ederlerdi?

"Merhaba?" diye seslendim ve dışarıdaki konuşmalar durdu. Sesim boğuk çıkınca elimi boğazıma götürdüm.

Tam doğrulduğum sırada kapı aralandı. "Günaydın."

Daha önce görmediğim yeni bir hemşireydi. "Sizi taburcu edebiliriz. Ama önce..."

"Liv?" Araya giren ses donup kalmama neden oldu. Halüsinasyon muydu yoksa? Hâlâ toparlanamamıştım çünkü. Ama ardından içeri yorgun, rüzgârdan serseme dönmüş ve fena hâlde hamile olan biri girdi. *Annem.*

Neredeyse yeniden bayılıyordum ama bu sefer rahatladığım için. Üç büyük adım atarak yanıma geliverdi ve onu havada yakalayıp sarıldım. Saçları yüzüme yapışırken onu sıkıca kucakladım. Rahatlama resmen beni ele geçirmiş, ayaklarımı yerden kesmişti. Yeniden ağlamaya başlamıştım ve anneme, en az onun bana tutunduğu kadar sıkıca tutunuyordum.

"Bana. Her. Şeyi. Anlat," dedi.

Ben de anlattım. Ona belgeseli, Theo'yu, kitabevini, Vasilios'un orikalkumunu ve şartlar berbat olmasına rağmen dalış yaptığımızı anlattım. Suyun altında panik atak geçirdiğim ve Theo'nun beni kurtardığı yere geldiğimde bitirmemi bekleyemeyecek gibi görünüyordu.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım, Liv," dedi tekrar tekrar. "Ya Theo orada olmasaydı? Ya sen..."

"Ama oradaydı," dedim. "Ve babam çok derine dalmama izin vermedi, o yüzden bu işi kıvırabileceğimi düşünüyordum." Aslında hiç de emin değildim ama annemi korkutmanın bir âlemi yoktu artık. Her şey olup bittikten sonra. "Nefes alıyor musun?"

Nutku tutulmuş gibi görünüyordu. Ve de kızgın gibi. Ardından yeniden nutku tutulmuş gibi. "Şu an *kendi* nefeslerim konusunda endişelenmiyorum ama sanırım oturmam lazım..." Bir sandalye arandı ama sonra çok uzak olduğuna karar vermiş olacak ki yatakta yanıma oturuverdi.

O soruyu sormam gerekiyordu. Cevabını bilmek istediğimden emin olmadığım o soruyu. Sıkıca battaniyenin bir köşesini yakaladım. "Anne, babamın hasta olduğunu bilmiyordun, değil mi? Çünkü bildiğin hâlde bana söylemediysen..."

"Böbrek yetmezliğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu," dedi hemen ve bunu duyunca biraz sakinleştim. "Bilsem sana söylerdim.

Ama bir sorun olduğunu fark etmiştim. Birkaç günde bir gittiğini söyleyince de... bir şeyler aklıma yatmadı. Ana'yı aradım, bana bir şey söylemedi ama sonunda..." Eliyle yorgun suratını ovaladı. "Annelik içgüdüleri de istersen ama haklı çıkarsam diye burada olmam gerektiğini düşündüm. Geleceğimi sana söylemedim çünkü endişelenmeni istemiyordum. Ama babanı tanıyorum. Bir sorun olmasa, seni öyle sürekli bırakıp gitmezdi."

Kulaklarımda bir çınlama vardı, annemin bile bir şey yapamayacağı bir baskı. "Daha önce yapmıştı," deyiverdim.

Söyler söylemez de kendimi daha aciz, daha korumasız hissettim. Annemin yüz ifadesi kararıverdi. "Onunla bu konuyu konuştun mu?"

"Bir düşüneyim..." Zihnimde son sekiz günü şöyle bir taradım ve aklıma yat gezisi gelince nefesim kesilir gibi oldu. Söylemeye çalışmıştı ama onu susturmuştum. "Hayır. Pek... sayılmaz."

Annem elini benimkinin üzerine koydu ve ciddi bir şekilde gözlerimin içine baktı. "Liv, sana bir şey söyleyeceğim ve beni iyice dinlemeni istiyorum çünkü söyleyeceklerim senin için bazı şeyleri değiştirebilir. Ve sonra da babanla konuşmanı istiyorum."

Başımı salladım ama boğazım öyle bir düğümlenmişti ki hâlâ işe yaradığından emin olmak için elimi boğazıma götürdüm. Kalbim beni geride bırakmış, haldır haldır koşuyordu. Benim için bazı şeyleri değiştirecek ne söyleyebilirdi ki?

Saçımı yüzümün önünden çekerken mavi gözleri parlıyordu. "Baban Atlantis'i aramak için gitmedi."

Odadaki tüm oksijenin boşalmasını bekledim. Şüphenin üzerime çöreklenmesini. Ama öyle olmadı. Onun yerine... rahatlamış hissediyordum sanırım. Ama neden rahatlamıştım? *Bunu bildiğin için,* dedi beynim. Ama bilmiyordum. Hafızamda olmayan bir şeyi nasıl biliyor olabilirdim ki?

"Neden bahsediyorsun sen?" Kalbim bir davul gibiydi, istikrarlı bir şekilde ilerlemeye başlamıştı.

Annem derin bir nefes aldı, sonra nefes verdi ve elini kamının üstüne koydu. "Hastaneye gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Birinci sınıftaydın."

Başımı iki yana salladım ama ânında bir dizi görüntü zihnimde ön plana çıktı: kapılarla dolu aydınlık bir koridor, üzerinde altıgen desenler olan zemin halıları, annemin benimkini sıkıca tutan eli. Babam o kapılardan birinin ardındaydı. Yalnızca hangisinin ardında olduğunu bilmiyordum. Ya da neden orada olduğunu.

Annem dikkatle beni izliyordu. "İki kez gitti, birinde iki hafta, ikincisindeyse neredeyse bir aylığına. Hatırlıyor musun?"

Tam olarak hatırlamıyordum ama vücudum hatırlıyordu. Canlanıp açılıveren, bir duygular yumağı olan hassas bir nokta vardı ve ben baktığım anda açılıverdi. Babam neden oradaydı? "O zamanlar da böbreklerinde sorun mu vardı?"

Uzanıp elimi sıktı ve o hareketiyle yatak gıcırdadı. "Hayır. Babanın nasıl iniş çıkışları olduğunu hatırlıyor musun? Asla arası olmazdı. Bir gün dünyanın en mutlu insanıyken ertesi gün yataktan zor çıkardı. Hastaneye ilk yatırıldığında bipolar bozukluk teşhisi kondu. O bir..." Tereddütle durdu. "Bir nöbet geçirmişti. İşini kaybetmişti, neredeyse bütün paramızı bir arabaya vermiş ve gece geç saatte de o arabayla kaza geçirmişti. Tutuklanmış ve sonra da hastaneye yatırılmıştı. Hatırlıyor musun?"

Bir soğuk dalgası, yavaş gelgitlerle tüm vücudumu ele geçiriyordu. Ellerim titriyordu ve kulaklarım zonkluyordu.

"Bunları hatırlamıyorum," dedim ama sesim titriyordu ve kelimeler ağzımdan çıkarken aslında doğru olmadıklarını biliyordum. Bir yanım hatırlıyordu. Düşünen beynim bunlara hâkim olmayabilirdi belki ama bu deneyim DNA'ma kazınmıştı resmen. Dengesizliği, karışıklığı hissedebiliyordum. Korkuyu. *Daha önce de gitmişti.* Birçok kez. Ama Atlantis'in peşinden gitmişti, öyle değil mi?

Annem dikkatle beni izlemeye devam ediyordu. "Çoğu in-

san yirmili yaşlarına kadar belirti göstermezmiş. Baban da onlardan biriydi. Başta sadece hipomani denen şeyi yaşadı. Gecenin bir yarısına kadar uyumaz; projeleri, tabloları ya da ahşap oyma işleriyle falan ilgilenirdi. Ama sonra nöbetleri daha şiddetli olmaya başladı. O zamanlar günlerce uyumadığı oluyordu ve projeleri kontrolden çıkmıştı. Mutfak dolaplarımızı yeniden yapmaya kalkıştığı zamanı hatırlıyor musun?"

O anı kafamda belirdi, parçalar bir araya gelerek bir görüntü oluşturdu. Bir gün okuldan döndüğümde babamı evsahibimizle tartışırken bulmuştum. Babam kullandığımız dolaplardan çok daha iyisini yapabileceğini iddia ediyordu ama eski dolapları söktükten sonra yenilerini bir daha takmamıştı.

Annem sessizce oturuyor, beni hiçbir şekilde telaşa sürüklemiyordu. "Evet," dedim sonunda. Başka bir anı daha beni kendine çekti ve içine bakmaya zorladı. Arabasıyla ilgili bir şey vardı. Başımı kaldırdım. "O arada... keşif gezilerine giderdi."

Keşif gezileri kelimeleri öylece ağzımdan çıkıvermişti. Bunlar babamın kelimeleriydi. O ortadan kaybolduğu günlere ve haftalara taktığı isimdi. Savunmasız bir ânında annemin gözlerindeki acıyı gördüm, tüm bunların onun açısından nasıl olduğunu.

"Evet. Sıkıntılı dönemlerine öyle derdi. Arabayı alır ve birkaç gün giderdi. Okyanusa doğru sürerdi ve ben nerede olduğunu ya da ne zaman döneceğini bilmezdim." Bir an tıkanır gibi oldu. "Sen de camın kenarında oturur, saatlerce onu beklerdin."

Bir anlığına gözlerini kapadı. "Sonra işler öyle kötü bir duruma geldi ki insanlar içinde de kazalar yaşamaya başladı, satış görevlileriyle tartışmalar mesela. Seni onunla tek bırakırken biraz endişeleniyordum. Teşhis konduktan sonra ilaç tedavisine başladık ve durumu bir süre stabil kaldı ama istikrarlı davranmakta zorlanıyordu. Sonra bir davranış kalıbına girdiğini fark ettim: Ne zaman Atlantis'ten bahsetmeye başlasa, sonrasında ağır bir manik nöbet geçiriyordu."

Bütün anılar üzerime üşüşüyordu, önce dolup taşmama ve

ardından bomboş kalmama neden oluyorlardı. Babam fazla hızlı konuşuyordu. İnsanlar sokakta bize bağırıyordu. Elleri titriyordu. Cebimizdeki son paralarla alınmış Atlantis haritaları ve diğer malzemeler kapımızın önünde yığılmış hâlde duruyordu.

Derin bir nefes verip parmaklarını benimkilere doladı, ciddi gözlerle bana bakıyordu yine. "Ve sonra da Paskalya elbisesi olayı yaşandı." Zihnimde anılar aniden belirirken göğsümde yükselen paniği hissedebiliyordum. Bağıran insanlar vardı – bana mı yoksa babama mı bağırıyorlardı?– kornalar çalıyordu ama en çok *gözleri* hatırlıyordum.

"Birazını hatırlıyorum." *Dur dur DUR,* diye buyurdu beynim. Bakmam, hatırlamam gerekiyordu. "Ne?.."

Ancak bu kadar ilerleyebilmiştim, annem bunu görünce araya girdi. "Paskalya'dan önceki cumartesiydi. Seni, bir elbise almak için *Loop*'a götürmüştü. İkiniz karşıdan karşıya geçiyormuşsunuz ve bir taksi yaya geçidinde neredeyse sana vuracak olmuş." Yavaşça konuşuyor, gözlerini benden ayırmıyordu. "Taksi tam zamanında durmuş ama baban çok korkunca kendini kaybetmiş. O zamanlar zaten bir iyi bir kötüydü, stres onu çok kötü etkiliyordu. Bağırmaya ve kapıyı yamultana kadar arabaya vurmaya başlamış. Etrafta kalabalık toplanmış ve birileri polisleri aramış. Babanı tutuklamışlar."

Sözde nefes alıyordum ama beynime katiyen oksijen gitmiyordu. Sualtındaki gibi başım dönmeye başlamıştı, yine kendimi kaybediyordum. Elbiseyi hatırlıyordum, ben pembe istediğim hâlde sarıydı ve onu giyip gideceğim her yer için fazlasıyla süslüydü. Ne olmuştu o elbiseye? Sokakta düşürmüş müydüm acaba? Ama her şeyden öte kafamın nasıl karıştığını hatırlıyordum. Babam benimle ilgilenmeye çalışıyordu ama bunu tuhaf bir şekilde yaptığını fark edebiliyordum. İnsanların bize bakışlarından bile anlayabiliyordum. "Sonra ne oldu?" diye sorabildim sonunda.

Annem elimi sıktı hafifçe. "Bu sefer birkaç hafta boyunca hastanede yattı. Sana neden orada olduğunu açıklamaya çalış-

tım ama yanıldığımı söyledin bana. Sonra da bütün haritaları okuldaki bir sunumun için alıp götürdün ve sınıfta babanın Atlantis'i aramak için Sahra Çölü'ne gittiğini anlattın."

Boğazım sıkışıverdi. Bir mukavvanın üzerine yapıştırdığım dünya haritasının üstüne bütün gece bir şeyler çizmiştim. Ama sunumumun yarısında öğretmen beni durdurmuş, ben de çok kızıp mukavvayı fırlatmıştım. Bana inanmıyormuş gibi davranıyordu. Çünkü gerçekten de inanmıyordu. Tabii ki.

Dişlerimi sıktığımı fark ettim ama gevşetemedim çünkü göğsümdeki baskının bir kısmını çenemi kasarak hafifletiyordum. Olanlara anlam vermeye çalışan küçük bir çocuktum ve beynim, karşı karşıya olduklarımdan daha az acı verici olan sebeplere tutunuyordu o zamanlar. Onun Atlantis için gittiğini bilmek ne kadar acı verici olsa da, Küçük Liv için neler olduğunu görmek, dünyadaki herkesten daha çok güvendiğim babamın içindeki bir şeylerle savaş verdiğini bilmek belki de daha kolay olabilirdi. Ama bu anlayamadığım bir şeydi.

Bunca zamandır biliyordun.

Yavaşça beliren bu düşünceye uzun bir süre, öylece baktım. *Gerçek.* Çünkü şu anda bunları ilk kez öğrenmiyordum. *Hatırlıyordum.* Babamın akıl hastalığıyla ilgili her şeyi bilmiyor olabilirdim ama bir yanım, Atlantis'i aramak için gitmediğini biliyordu.

Başımı eğdim, parmaklarımı şakaklarıma dayadım. Başım dönüp duruyor, anlar ve hatıralar teker teker yerine oturuyordu. Sonra annemi düşünmeye başladım. Kafamda beliren bir soru, ciğerlerimin sıkışmasına neden oluyordu. "Neden bana gerçeği söylemedin? Neden yanlış şeye inanmama izin verdin?"

Ona kızgın olmak istemiyordum ama kızgındım. Ben bir çocuktum, o ise yetişkin. Bu yaşananlar sırasında bana doğru yolu göstermesi gereken oydu.

Dudakları pişmanlıkla kıvrıldı. "Çok iyi idare edemedim, Liv. İnandığın şeyde o kadar ısrarcıydın ki bir süre sonra seni, başa çıkmana yardımcı olacak kendi hikâyenle bırakmanın daha

iyi olacağına inandım. Büyüdükçe gerçeği hatırlarsın diye düşündüm. Ama o kâbusları görmeye başlayınca..." Derin bir nefes verdi. "Dürüst olmam gerekirse, ben akıl hastalığının bizde bıraktığı izlerden dolayı bocalıyordum. Senin babanı başka türlü görmeni ya da başkalarının bize öyle bakmasını istemiyordum. Şimdi yanıldığımı görüyorum. Akıl hastalığının nasıl bir insan olduğunla hiçbir alakası yok. Babanın verdiği mücadeleyle ilgili açık olmamam yanlıştı, bu sana zarar verdi ve bunun için çok, çok üzgünüm."

Gözleri sulanmaya başlamıştı, benimkiler gibi. Sindirilmesi ve arkada bırakılması gereken çok şey vardı. En azından samimi olduğundan emindim. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum," dedim.

"Nasıl bilebilirsin ki?" Elinin tersiyle yanaklarındaki yaşları sildi ama ardından hemen yeni gözyaşları aşağı süzüldü. Tıpkı babam gibi yıllarımı Atlantis'e saplantılı bir şekilde geçirmiştim. Şimdi bile ne zaman internette bununla ilgili bir film ya da hikâye çıksa elimde olmadan göz atıyordum. "Anne, bu kalıtsal bir hastalık mı? Atlantis'in onu tetikleyen şey olduğunu söyledin. Bende de bipolar bozukluk olabilir mi?"

Başını iki yana salladı. "Ali'ye göre, erken yaş belirtilerinin hiçbirini göstermedin. Atlantis'e olan saplantın... babanı özlemenden kaynaklanıyordu."

Bu bilgiyi sindirmeye çalışırken başımı salladım. Dizlerimi karnıma çekip bacaklarıma sıkıca sarıldım. Sanki annem tüm ışıkları babamın üzerine çevirmiş ve odağa onu yerleştirmişti. Aynı anda hem serseme dönmüş, hem rahatlamış hem de suçluymuşum gibi hissediyordum; tüm duygular göğsümde bir çarpışma hâlinde gibiydi. Her şeyi ne kadar da yanlış değerlendirmiştim.

"Bilmediğimi biliyor mu?" diyebildim sonunda

"Evet," dedi sakince. İyice yanıma yaklaştı, göbeği bacaklarıma değiyordu. "Ve bunu anlıyor. Bu seyahati yapmanı istemesinin bir nedeni de buydu. Bazı eski hatıraları onarmak ve ona güvenebileceğini göstermek istiyordu. Ve sana böbrek yetmez-

liğini söylememesinin sebebi..." içini çekti, "tahminimce seni yeniden hayal kırıklığına uğratmak istememesiydi."

Bu korkunç bir şekilde mantıklı geliyordu. Ama babama yeniden güvenmek... Böyle bir şey mümkün olacak mıydı? Bir daha olabilir miydi? Annemin alyansına baktım. Babamlayken taktığından çok daha büyük bir yüzüktü ama ilk yüzüğünü de mücevher kutusunda sakladığını biliyordum. Yıllar içinde birçok kez gidip orada olup olmadığına bakmıştım. "Babamla evlendiğine pişman mısın?" diye sordum, parmaklarımı sıkarak.

Bir saniye bile tereddüt etmedi. "Asla. Sonrasındaki birçok şeye pişman oldum ama ne babanla evlendiğim ne de seni doğurduğum için pişman oldum." Durdu. "James'i seviyorum ve sana yaşattığımız acıdan dolayı çok üzgünüm. Ama yeniden gençliğime dönecek olsam, birkaç ay önce tanıştığım o akıllı, tuhaf Yunan adamla evlenir miydim? Hiç düşünmeden hem de."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken söylediklerini düşündüm. Bunu duymaya, hayatının o döneminin onun için bir pişmanlık kaynağı olmadığını bilmeye ihtiyacım vardı. Milyon tane sorum vardı ama içlerinden biri öne çıkıyordu. "Anne, madem bizi Atlantis için terk etmedi, o zaman neden şimdi Atlantis'i arıyoruz?"

"Bunu ona sorman lazım. Sanırım artık gidip babanla konuşmalısın."

"Şimdi mi?" Bu düşünce birden içimin alev almasına neden olmuştu. Zayıf sabah güneş ışınlarının altında ona panikle baktım. "Daha uyanmamış olabilir. Bence daha..."

"Şimdi," dedi annem sert bir sesle.

Onunla tartışmanın bir anlamı yoktu. Yunanistan'a gelmek için davet edildiğim anda olduğu gibiydi. Ayrıca daha cesur olabileceğimi biliyordum. Zaten çok uzun zamandır öyle davranmıyor muydum?

Derin bir nefes aldım. "Hangi odada?"

Babamın hastane odası benimkinden de küçüktü, içeride yatak, yıpranmış bir sallanan sandalye ve makinelerden başka hiçbir şey yoktu. Onu gözleri kapalı uzanmış hâlde buldum ve makinelere bağlı olmadığını görünce hemen telaşlandım. Kalp ritmini ve kandaki oksijen oranını takip eden bir makine olması gerekmez miydi? Ya böbrekleri? Onları nasıl izliyorlardı?

Birinin ona baktığını hissetmiş olacak ki gözleri hemen açıldı ve çabucak doğruldu. "Liv! Kendini nasıl hissediyorsun?"

Ölü uykusundan hâlimi hatırımı sormaya geçmişti hemen. Gülsem mi, ağlasam mı bilemediğim için boğazımdan tuhaf bir ses çıktı. Yüzü önceki güne göre çok daha iyi görünüyordu ama hâlâ şişti. Hastane önlüğünün altından görünen ayakları ve bilekleri de aynı şekilde şişti. Şimdi ne kadar yorgun göründüğünü fark edebiliyordum. Artık saklamak için uğraşmadığından tüm yüzüne yayılmış olan tükenmişliği görebiliyordum ve hastane floresanları da her çizgiyi ayrıca ortaya çıkarıyordu. Burada olduğum süre boyunca, güneşin altında saatlerce çekim yapmıştık. Her dakikası için çabalaması mı gerekmişti?

Ben onu izlerken yüz ifadesi endişeli bir hâl aldı. "Liv? İyi misin sen? Gergin görünüyorsun."

Eh, doğruydu. Yataktan çıkmak için hamle yaptı ama bir elimi kaldırarak onu durdurdum. "İyiyim. Oturabilir miyim?"

"Tabii ki." Sandalyeyi işaret edip yatağında arkasına yaslandı yeniden. Bir anlığına gözlerimi kucağıma diktim, sormam gereken soruları düşünüyordum ama öyle çok soru vardı ki hangisinden başlayacağımı kestiremiyordum. "Baba... Sana sormam gereken birkaç şey var."

"Evet." Sesi rahatlamış gibi geliyordu. Ardından hafifçe gülümseyip hastane yatağını işaret etti. "Acele etme. Bir yere gidecek değilim nasıl olsa."

Ben de onun gibi gülümsedim ama ona uzun süre bakamayacak kadar gergindim. Şu an güçlü olmam gerekiyordu. Annem beni iyice gaza getirmişti ama yine de bu zorlu sınavı vermek için fazladan dürtülmem gerekiyordu. Ama belki de bunu yapmanın

doğru bir yolu yoktu. Bir başlasam gerisi gelecekti. "Baba..." *Derin bir nefes.* "Senin... senin gitmenin sebebi Atlantis değildi."

İşte, söylemiştim.

"Hayır." Başını salladı, dikkatle gözlerime bakıyordu. "Sana hikâyeler anlatmayı her zaman sevdim." Parmaklarını eğip bükmeye başlamıştı, tereddüdü gözle görülecek kadar yoğundu, aramızda öylece duruyordu. "Ve şimdi de sana kendi hikâyemin devamını anlatmak istiyorum."

"Evet, lütfen." Sallanan sandalyeyi yanına sürükleyip onun kol mesafesine yerleştim. Gözlerinin içine bakmakta zorlanıyordum ama yine de karşılaşacağım şeye hazırlıklı olarak gözlerimi kaçırmıyordum.

Ellerini kucağında birleştirdi, yüzünde soğukkanlı bir ifade vardı. "Annem öldükten sonra Santorini'de birkaç yılı çalışarak ve okuyarak tek başıma geçirdim. Çok yalnızdım, Atlantis araştırmalarım dışında hiçbir şeyden zevk alamıyordum ama o da bir çıkmaza girmişti. Yirmi yaşına girdiğim yaz adadan ayrılmaya karar verdim. Burada bir geleceğim yoktu, ben de Amerika'ya gitmeye karar verdim. Yeni bir hayata başlamak için iyi bir yer olacağını düşünmekten başka hiçbir sebebim yoktu." Gözlerinin yanlarındaki kırışıklıklar ortaya çıktı. "Annenle ilk tanıştığım gün bunun doğru olduğunu anlamıştım."

Zihnimde, ikisinin tanıştığı yazın fotoğrafları belirdi ve aynı anda kendimi hem daha ferahlamış hem de daha çok bunalmış hissettim.

"İlk görüşte aşka hiçbir zaman inanmamıştım ama gerçekleşen şey tam da oydu. Evlendik ve ilk yıllarımız hayal edebileceğimden bile güzeldi. Tabii ki sorunlarımız vardı. Bir göçmen olarak çalışmak her zaman zordu ve annenin ailesi de beni pek sevmiyordu. Onlar annen için kendilerine daha çok benzeyen birini hayal etmişti. En sonunda ben de istikrar konusunda sorunlar yaşamaya başladım." Kollarını iki yana uzatıp dengede durmaya çalışıyormuş gibi yaptı. "Bir ipin üzerinde yürüyen bir adam gibiydim. Sirklerde olur ya."

"İp cambazı." Boğazım daralırken başımı salladım. Düşündüğümden çok daha büyük zorluklarla karşılaşmıştı.

"Yıllarca sorunlar yaşadım, uyku konusunda, işte dikiş tutturmada. Ama bir şekilde hallediyordum. Sonra sen geldin." Eli, kolunun içindeki dövmeye gitti. Koordinatlarım. "Anneni de çok sevdim ama hiçbir şey senin kadar önemli olmadı. Harika bir çocuktun. Kendime, her şeyi yoluna koymam gerektiğine dair söz verdim. Yıllar boyunca ne kadar çabalarsam çabalayayım aynı sorunları yaşadım. Uyuyamıyordum. Hiçbir işte devam edemiyordum. Bazı günlerde, ne kadar istersem isteyeyim yataktan bile çıkamıyordum. Ve sen altı yaşındayken annen bir düşük yaptı. Hatırlıyor musun?"

Başımı evet anlamında salladım. Hastaneyi, hemen yanımda duran babamı ve durmadan akan gözyaşlarını hatırlıyordum. Bunu uzun zamandır hiç düşünmemiştim.

"Ondan sonra işler daha da karışmaya başladı. Nöbetler geçirmeye, o anda doğru gelen ama aslında öyle olmayan şeyler yapmaya başladım. Bir an mutluluktan uçuyordum. Hiçbir şeyin bana zarar veremeyeceğini düşünüyordum. Ama sonrasında ne yaptığımı görüyor, seni ve anneni nasıl incittiğimi fark ediyordum. Buna devam edemeyeceğimi düşündüm." Gözyaşları akıyor, sesinin boğuklaşmasına neden oluyordu. "Annen okuluna gidemiyordu. Faturalarımız birikmeye başlamıştı. O durumdan bir çıkış yolu göremiyordum; tek yapabildiğim hayal etmekti ve hayallerimin odak noktasında her zaman Atlantis vardı. Zihnimde Atlantis'e kaçıyor ve seni de yanımda sürüklüyordum. Ortak geleceğimizi, kayıp şehri bulduğumuzda neler yapacağımızı düşünüyordum... Artık bana gerçekmiş gibi gelen bir orası kalmıştı." Sesi yine çatlar gibi oldu ama kararlılıkla devam etti. "Zihnimde yalanlar duymaya, ikinizin bensiz daha iyi olacağınızı düşünmeye başladım."

Bu anlattıklarının arkasındaki mantık beynimi yakıyordu. Giderse onsuz daha iyi olacağımızı mı düşünmüştü? Vücudumu basan ateş boynumdan yukarı çıktı ve yanaklarımı kavur-

du. "Baba..." diye başladım ama itirazımı duymuş gibi başını salladı.

"Doğru değildi, biliyorum. Ama akıl hastalığının olayı bu. Bulanık bir aynaya bakmak gibi. Etrafında olup biteni net bir şekilde göremiyorsun. Liv, ben gitmeden önceki yılları hatırlıyor musun?"

Acı, şimdi dalgalar hâlinde vücuduma yayılıyordu ve çok geçmeden su alan bir gemiden beter hâle gelmiştim. Anılar, başa çıkabileceğimden çok daha hızlı bir şekilde üzerime geliyordu.

Gecenin bir yarısı kalktığımda onu üç çeşit yemek yaparken buluşum ya da müziği fazla gürültülü dinleyişi. Bir komşumuzun beni okulun önünden aldığını hatırlıyordum çünkü annem, babamın nerede olduğunu bilmiyordu ve beni okuldan almayacağından korkuyordu. Ve annemle konuşurken hatırladığım anılar da vardı: Babamın yabancılarla ve komşularla küçücük şeylerden dolayı tartışması. Anlamadığım, kafamda babamla örtüştüremediğim için bir kenara koyduğum her şey. Benimle çocuk parkına gelen ve sırf saçıma güzel modeller yapabilmek için saç örgüsü kursuna giden babam. İkisi nasıl aynı insan olabilirdi ki?

"Ben..." deyip derin bir nefes aldım. Ona durmasını, tüm bunların üzerinden geçmemize gerek olmadığını söylemek istiyordum ama bir yandan da bunları çok uzun zamandır yanımda gezdirip duruyordum. Neler olduğunu öğrenmem gerekiyordu. "Hatırlıyorum. En azından bir kısmını."

Başını salladı, omuzları yenilgiyle çökmüştü. "Artık annene ve sana yaptıklarımı görmeye dayanamıyordum. Başladığım yere dönmem gerektiğini düşündüm. En başa dönersem her şeyi doğru yapabileceğimi düşündüm. Başlarda her şey aynıydı. Girdiğim hiçbir işte tutunamadım. Yine çok zorluk çektim. Ama en sonunda Atina'da bir doktor buldum ve ilaçlarla dengeyi yakalamamı sağladı. Yavaş yavaş istikrarı sağladım. *Huzurluydum*. Ama sen olmadan hiçbir şey doğru gelmiyordu."

Boğazım her zamanki gibi sıkışıyordu ve gözlerim yaşlardan yanmaya başlamıştı.

"Geri dönebileceğimi düşündüm. Ama ne zaman dönmeye çalışsam, haritaların başında benimle oturuşun geldi aklıma. Bana nasıl güvendiğini ve aslında senin ihtiyaç duyduğun kişi olamadığımı düşündüm. Ama seni özlediğimde Atlantis'le ilgili bir şeyler okurdum. Sonra bu yılın başında, Eski Mısır bilimcisi Dr. Bilder'ın yazdığı bir makaleyi gördüm. Benimkilerle benzer fikirleri vardı. Ve ben de *belki* bu sefer sana Atlantis'i verebileceğimi düşündüm. Ama Liv..."

Sesi boğuklaştı ve başımı kaldırmamı, gözlerine bakmamı bekledi. "Bu sefer birlikte yaptık... Biliyorum zor oldu ama teşekkür ederim. Senden beni affetmeni beklemiyorum ama sana, seni çok sevdiğimi söylemek istiyorum. En başa dönebilmeyi çok isterdim."

Ellerimle yüzümü kapadım, bileklerime vuran nefesim ateş gibiydi.

Babamın beni mükemmel, altından bir kent için terk ettiğine inanmam gerekiyordu çünkü alternatifler –bir şeylerle mücadele ettiği, güvende olmadığımı düşünmek– çocuk aklımın kaldıramayacağı bir şeydi. Ama artık çocuk değildim. Güvende olmam için mükemmel bir baba olmasına gerek yoktu.

"Ben de," dedim sonunda. "Yani ben de en başa dönebilmeyi çok isterdim. Ve bu seyahat benim için..."

"Zor oldu," diye araya girdi.

"Eh, öyle oldu," diye itiraf ettim çünkü gerçek buydu. Zor bir hafta geçirmiştim. Ve başka birçok şey beynimde dönüp duruyordu. Günbatımları, doğum günü partisi, Atlantis'in Kayıp Kitabevi ve güneşin altında, onun hikâyelerini dinleyerek geçirdiğim onca zaman. Annemin bir keresinde söylediği bir şey aklıma geldi. "Zor, iyinin karşıtı değildir."

"Hayır, değil," dedi. Gözleri pırıl pırıldı.

"Baba, orada bir şey var mıydı?" Bu soru birden, göğsümün tam ortasında bir boşluk oluşmasına neden olmuştu. "Suyun altında. Bir şey görebildin mi?"

Bu sefer başını eğdi, az öncekinden daha bile üzgün görünüyordu. "Hiçbir şey yoktu, Liv. Üzgünüm."

Bu bilginin bilinçaltıma süzülmesi, karşımdaki tablonun netleşmesi için bekledim. *Bulamamıştık.* Sadece birkaç dakika sürdü. Yumruklarımı açtım ve eşmerkezli sütunları, altın heykelleriyle o şaşalı kent avuçlarımın arasından süzülüp gidiverdi. Kolayca kayboluvermişti, sanki hiç var olmamış gibi karanlığa gömülmüştü.

"Peki," dedim. Ona bakarken aklıma kâbuslarım geldi ve görüntüler, daha önce hiç olmadığı şekilde bir araya geldi. Ben babamı arıyordum. Ve işte buradaydı. Hiç de gösterişli ve mükemmel değildi ama *buradaydı.*

Söyleyecek bir şeyim yoktu, o yüzden uzanıp sert ve soğuk ellerini tuttum ve hafifçe sıktım. O da aynısını yaptı. Sanırım bu yeterliydi.

Tıklatıldığını duyunca ikimiz de kapıya döndük ve annemin içeri girdiğini görünce babam derin bir nefes aldı. "Ellen." Uzun ve yoğun bir an boyunca birbirlerine baktılar. Annem üzgün ama umutlu görünüyordu. Babam ise... Annemi özleyip özlemediğini sorgulayacak olsam cevabı karşımda olurdu. Gafil avlanmıştı. Tükenmişti.

"Merhaba Nico," dedi annem yavaşça. Onun gözleri de yaşlardan parlıyordu. Aralarındaki hava elektrikle yüklüydü ve bir anlığına bu görüşmenin iyi geçmeyeceğini düşündüm. Ama sonra babam ayaklandı ve ona doğru gitti. Kucaklaştılar, birlikte ağladılar; annemin sarı saçları babamın omzuna dağılmıştı ve şişkin karnı da her şeyin daha tuhaf ve anlamsız görünmesine neden oluyordu. Öyle olsa bile iki koca ömür bir araya gelmiş ve kucaklaşmıştı. Birlikte nasıl göründüklerini unutmuştum. Annemin babamdan sadece bir saç teli kadar uzun olduğunu ve babamın, annem yanındayken nasıl da rahat göründüğünü.

Kalbim sanki bedenimin içinden fırlayıp çıkacakmış gibiydi. Onlar bir zamanlar birbirlerini gerçekten çok seven iki insandı ve hâlâ da seviyorlardı. Araya hayat ve onun tüm engelleri girmişti sadece. Bazen böyle oluyordu işte.

Ayrıca üçüncü kişiler tarihinde şu an birinciliğe oynuyordum. Boğazımı temizledim ama ikisi de fark etmemiş gibiydi.

"Harika bir kızımız var. Gerçekten harika bir çocuk o. Ne kadar iyi bir iş çıkarmışsın. Teşekkür ederim, Ellen," dedi babam tekrar tekrar.

"Rica ederim," dedi annem gözlerini sıkıca kapayarak. Ayrılmışlardı ama birbirlerine bakmayı bırakmamışlardı.

Annem gözlerini silmeye çalışırken yüzünde rimelden oluşan gri bir gökkuşağı çizdi. "Hiç değişmemişsin."

"Ama sen... tamamen farklı görünüyorsun," dedi babam ve uzanıp onun kısa saçlarının bir tutamına dokundu. Ardından ikisi de kahkahalara boğulup yeniden kucaklaştılar.

Onları böyle görmek çok tuhaf geliyordu ama bir yandan da *doğru* olan buymuş gibi hissediyordum. Başka biriyle evli ve hamile olan annemin burada olması ve yine de onu çok sevebiliyor olması nasıl mümkün olabilirdi? Tamamen farklı iki evrenin çarpışmasından farksızdı bu. Aklıma söyledikleri geldi. *Birini gerçekten sevince, bir daha sevmekten vazgeçmezsin.*

"Bebek ne zaman doğacak?" diye sordu babam, onun karnına bakarak.

Annem elini beline dayadı. "İki ay sonra. Beni uçağa bindirmeyecekler diye korktum. James de benimle geldi. Ve Julius da. Uçuş kâbus gibiydi." Gülümseyerek bana baktı. "Koridorda ninja molaları vermek zorunda kaldık."

Yüreğim yerinden çıkacak gibiydi. "Julius da burada mı?"

"James onun uyuması için Fira'daki bir otelde yer buldu. Uyandıklarında bizi arayacaklar." Gözleri bir anlığına bana kaydı, sonra yeniden babama döndü. "Nico, her şeyi öğrenmek istiyorum."

"Çok uzun zaman oldu," dedi babam sırıtarak.

Daracık oda, söylemeleri ve telafi etmeleri gereken onca şeyden sonra daha da dar gelmeye başlamıştı. Bu an artık bana ait değildi. Onlara aitti.

"O zaman ben de gidip..." deyip rekor sürede odadan sıvıştım.

Hemşirelerle konuştuktan ve kendi kıyafetlerimi giydikten sonra aşağı indim ve Ana'yı lobide bir kenara yerleşmiş hâlde buldum. Yanında pek ateşli görünen bir romantik kitap yığını ve daha da ateşli görünen bir fincan kahve vardı. Beni görünce ikisini birden yere düşürecek gibi oldu. "Annen seni buldu mu? Babanla mı beraber şimdi?"

Başımla onayladım, son bir iki saat içinde olan her şeyden ötürü hâlâ sersem gibiydim. "Sanırım biraz baş başa konuşmaya ihtiyaçları var."

"Tabii ki vardır. Ah, Liv."

Beni her zaman olduğu üzere kocaman kucaklayacakmış gibi yanıma geldi ama öyle bir şey yaparsa kendimi bir daha toplayamayacağımdan ve gözyaşı kanallarımın bir ağlamayı daha kaldıramayacağından korkuyordum. Ayrıca onu görünce Theo'yla yaptığım son konuşma aklıma gelmişti ve endişelendiğim konuların üstüne bir de onu eklemek istemiyordum.

Kapıya doğru ilerledim. "Sanırım biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Tabii ki," dedi yeniden. "Ben annen ve babanla burada kalırım. Kan değerleri çok daha iyiydi ama hastane personeli her ihtimale karşı bir gün daha kalmasını istiyor. Theo bize kahvaltılık bir şeyler almaya gitti. Yakında döner."

Kalp atışlarım iyice hızlanmıştı. "Sanırım ben... kitabevine döneceğim. Otobüse binerim."

"Theo da seninle gelsin!" dedi.

Kapıya doğru koşmamak için kendimi zor tutuyordum. "Teşekkür ederim ama gerek yok, yolu tek başıma bulabilirim."

Otobüs durağı çok uzakta değildi. Yorulmuştum ve Akrotiri'ye giderken giydiğim şort ve tişört üstüme yapışmıştı. Bir duş almaya ve gerçek bir uyku çekmeye fena hâlde ihtiyacım vardı ama zihnim beni uyutmayacak kadar meşguldü. Kafamda ailemin hikâyesi dönüp duruyordu ve sürekli, hiç alakası yokken her şeyi çarpıtıp konuyu Atlantis kayıp şehrine bağlamış olmamı düşünüyordum.

Bir türlü başa çıkamadığım düşünce, babamın ne kadar çok çabaladığıydı. Hayatı için sonuna kadar mücadele etmişti. Sağlığını geri kazanabilmek için çok çalışmıştı. Gördüğüm en büyülü yerde benim için bir kitabevi açmış ve planladığımız maceraları telafi etmek için bir yol bulmuştu. Ama her şeyden öte çok çabalamıştı. Reddedilmesi ihtimali çok yüksekken hem de. Uzun zaman önce kaybettiklerimizi bulmamız mümkün olabilir miydi?

Düşünmem gerekiyordu. Düşünmem ve *çözmem*. Bir araya getirmem gereken çok fazla şey vardı ama önemli olan, bir hikâyemin olmasıydı. Kendi hikâyem.

Bir zamanlar öylesine mükemmel ve güzel bir ada vardı ki tanrıları öfkelendirmişti.

Bir zamanlar bir ada vardı.

Bir zamanlar.

Tüm bunları bir şekilde sindirmem gerekiyordu. Kayıt altına almam. Belki de babama, onun kendi tarafından anlattığı gibi ben de kendi tarafımdan hikâyemi anlatmalıydım. *Bir zamanlar kayıp olan ne varsa bulunmuştu.* Kafam o ayakkabı kutusuna, içinde birleşip bir hikâyeyi meydana getiren o şeylere gitti. İşte o zaman aklıma bir fikir geldi.

Bölüm 25

#25 PLATON'UN TIMAIOS VE KRITIAS'ININ BİR KİTAPTAN KOPARILMIŞ SON SAYFASI, SON BÖLÜMÜNÜN ALTI ÇİZİLMİŞ

"Yasalar uyarınca hükmeden ve bu gibi şeylerden haberdar olan, tanrılar tanrısı Zeus, onurlu bir ırkın acınacak bir durumda olduğunu anlayarak, ıslah edilmeleri ve iyileştirilmeleri için tüm tanrıları dünyanın tüm yaratılmış şeylerini gören kutsal meskenine topladı. Onları bir araya getirdiğinde şöyle dedi..."

Bundan sonrası yoktu, Platon'un sözlerinin kalanı kayıptı. Zeus'un o tanrılara ne dediğini asla öğrenemeyecektik. Sanırım sonrası tamamen bizim yorumlamamıza kalmıştı.

DOĞRUCA ANA'NIN YANINA KOŞTUM VE ONA THEO'NUN yardımına ihtiyacım olacağını, benimle kitabevinde buluşmasını söyledim. Ardından otobüs durağına dönüp Santorini'deki en uzun ve en dolambaçlı otobüs yolculuğumu yaptım. Bunu başarmam ne kadar sürerdi? Bir gün? Ya da iki? Zaman büyük bir engeldi ama Theo'yla konuşmanın bir yolunu bulabilirsem zamanında yetiştirmeyi başarabilirdim.

Kitabevi terk edilmiş ve yalnız görünüyordu ama bunu hiç umursamadan çizim defterimi ve yağlı pastellerimi alıp çalışma alanımı dükkânın tam ortasına kurdum. Dükkânın ana duva-

rında birkaç kâğıdı bantlayarak birleştirdim, onları küçük karelere böldüm, sonra onları doldurmaya, çizmeye, sonra yazmaya, ardından biraz daha çizmeye başladım. En sonunda kafamdaki şey ortaya çıkmaya başlamıştı. İki saat sonunda yaptığım onca çizimden dolayı tüm kolum yanıyor ve başım yorgunluktan çatlıyordu ama sonuç aldığımı görebiliyordum.

Theo kapıda belirdiğinde göğsüm heyecan ve panik karışımı duygularla patlıyordu. Hayır diyebilirdi ve bunu kabul edebilmeliydim. Ama evet derse...

Yatak odasında telefonumu kurcalarken sesini duyunca karanlıkta hırsız gibi dışarı koştum. "Theo?"

"AAAH!" Elini göğsüne dayayarak geri kaçtı.

"Özür dilerim. Çok çok özür dilerim," dedim hemen. "Seni korkutmak istememiştim. Sanırım böylece ödeştik?"

"Annem bir konuda yardıma ihtiyacın olduğunu söyledi." Saçları tuhaf denecek kadar düzgün görünüyordu ve ellerini ceplerine sokmuştu. Bu hâliyle rahat görünmeye çalışıyor gibiydi ama birlikte geçirdiğimiz süre boyunca ellerini cebine soktuğunu hiç görmemiştim. Ayrıca tam olarak bana bakmıyordu ama en azından benimle konuşuyordu, bu kadarına razı gelecektim artık.

"Theo..." Derin bir nefes aldım. Eğer bunu başarmak istiyorsam hemen işe girişmemiz gerekiyordu. Odadaki kocaman pembe fili daha da vurgulamanın anlamı yoktu. Bunu yapacak başka bir zaman bulacağımızı umuyordum.

"Theo, bir fikrim var. Babam için ve hızlıca halletmem lazım. Yardım eder misin?" Çizimlerimi işaret edince daha yakından bakmak için duvara yaklaştı. Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir an boyunca çizimlere baktı ve parçaları birleştirmeye başladı. Bana bakmak için döndüğünde hâlâ biraz soğuk ama aynı zamanda etkilenmiş görünüyordu. "Varım," dedi.

Doksan saatmiş gibi gelen çekimleri gözden geçirmeye başladık. Belki de yüz saatti, kim bilir. Babamla iç içe olduğum tüm anları izlemek tuhaftı çünkü şimdi onu nasıl yanlış değerlen-

dirdiğimi daha net görebiliyordum. Ama asıl hazırlıklı olmadığım şey kendimi, Theo'nun kamerasından, yani aslında onun gözünden görmekti.

Havalimanındaki sorgulamasından itibaren Theo beni gerçek anlamda görebilmeyi başarmıştı. Öyle ham ve sansürsüzdü ki izlemek bana acı veriyordu. Düzgün kâküllerim ve özenle sürülmüş eyelinerımla yenilmez olduğumu düşünüyordum ama ağzına kadar dolu bavulumla birlikte korkularımı ve endişelerimi de yanımda sürüklediğimi görebiliyordunuz. İzlerken daha da şaşırtıcı gelen şey ise benim de dahil olduğum görüntülerdi. Bir kelebeğin kozadan çıkışını tersten izlemek gibiydi. Yavaşça ama gözden kaçırılamayacak bir şekilde, özenle inşa ettiğim karakterimden fiziksel olduğu kadar duygusal olarak da uzaklaşıyordum. Günler geçtikçe öyle parlatılmış ve temkinli görünmekten vazgeçip daha çok *kendime* benziyordum. Sanki nihayet kendime, kendi bedenimde olma izni veriyor gibiydim.

Yemek saatinde Bapou bize üzerini kapattığı bir tabakta *spanakopita** ve parçalara bölünmüş kadayıf hamurundan yapılma kadayıflı bir tatlı getirdi. Theo'yla bir şeyler konuştular ve sonunda gelip hafifçe kafamı okşadı. "Çok güzel. Santorini'ye hoş geldin."

Sesi, ondan beklenmeyecek kadar zayıftı ve aslında ne demek istediğini gözlerinde görebiliyordum. *Baban hasta olduğu için çok üzgünüm.*

"Teşekkürler, Bapou," dedim ve yanağını hafifçe sıkıp kapıya doğru ilerledi.

Günbatımına, pencerelerden yansıyan ışıklar altın renginden loşa dönene ve sonra da etraf kapkaranlık olana kadar çalışmaya devam ettik. Sonunda yapılacak tek bir parça kalmıştı. En önemli parça. Ama artık gecenin bir yarısı olmuştu ve ben de daha uyanık görünmek için mağaraya inip yüzüme su vurdum. Sonra tüm ışıkları yaktık ve ayakkabı kutusunu, babam için yüzyıllar önce hazırlamışım gibi gelen masaya koydum. Ellerim

* Ispanaklı turta benzeri bir Yunan yemeği. –çn

hafifçe titriyordu. Bu kısmı doğru yapamazsam gerisinin hiçbir önemi kalmayacaktı.

Theo, belki de son kez kamerasını bana çevirdi. "Hazır mısın?"

"Sayılır," dedim.

Gözlerimi kapadım ve listemi düşündüm: *Babamın Geride Bıraktığı Yirmi Altı Şey, yazan Indiana Olive.* Haritalarımı ve tüm kâbuslarımı düşündüm. *Kayıp olan ne varsa şimdi bulunduğunu* düşündüm. Sonra gözlerimi açtım, yanan sönen ışığa baktım ve konuşmaya başladım.

Bitirdiğim sırada, endişe verici bir süredir uykusuz olduğumu düşündüm. Gözlerim resmen kurumuş kalmıştı ve bir saniye daha bilgisayar ekranına bakacak olursam puf diye toza dönüşmekten korkuyordum. Ama sonuç olarak ortaya çıkan şey iyiydi. Mükemmel değildi ama *iyiydi* ve bir şekilde sona erdiğini hissediyordum.

"Bir ön izleme?" diye sordu Theo.

Hepsini sessizlik içinde tekrar izledik; ben, Theo ve Catticus Finch. Yoksa David Pawster Wallace mıydı? Tam olarak emin değildim. Videoda düzeltmek istediğim milyon tane şey vardı ama bir yandan da bunu yapmış olmanın amacını düşünüyordum ve yapmıştım da. Ve Theo olmadan bunu başaramazdım.

"*Teşekkürler,*" dedim. Yaptıklarının yanında sözlerim çok küçük kalıyordu belki ama verebileceğim tek şey buydu.

"Hiç önemli değil." Babamın donup kaldığı ekranı işaret etti. "Onun gibisin sen. Doğal bir yetenek." Dönüp baktı ve gözlerim istemeden dolgun dudaklarına, koyu renk gözlerine kaydı... Artık kendime ne kadar yakışıklı olduğunu itiraf edebiliyordum ve ona bakmak neredeyse acı veriyordu.

Esneyerek kollarını havaya kaldırıp gerindi. Benim gibi bitap düşmüş görünmüyordu, belki birazcık yorgundu sadece ama yine de daha önce görmediğim bir hâliydi bu. Üzerine yığılmak ya da en azından başımı omzuna dayamak istiyordum ama bunları yapamayacağımı biliyordum.

Annemle aramda gidip gelen binlerce mesaja göre babamın durumu çok daha iyiydi ve rahatlamayla karışık yorgunluk, tüm vücudumu ağırlaştırıyor, uyuşmasına neden oluyordu. Ama gece benim için henüz bitmemişti.

Yatak odasını işaret ettim. "Biraz uyumalısın. Odada görüşür müyüz?"

Başını hafifçe sallayıp ayaklandı. "Annemin evinde kalacağım. Belki biraz daha çalışırım. Açılışa bir kez daha göz atmak istiyorum."

"Tamam. Tabii ki." Son kez karşılıklı olarak yatamayacağımız için fena hâlde hayal kırıklığına uğramıştım tabii ama böylesi ikimiz için de daha iyiydi. Hemen ayaklandım. "O zaman sen anneni arar mısın? Ayarlamaları yapması için yani?"

"O planlamaya çoktan başladı. Organizasyon onun işidir. Buna annen mi yoksa baban mı daha çok bayılacak, bilemiyorum."

"Yukarıdakilerin hepsi?" Theo eşyalarını topladı ve kapıya yöneldi, ben de arkasından gittim. O sırada cama vuran yansımama kaydı gözüm. Saçlarım yarım yamalak toplanmıştı; kulaklarım tüm ihtişamıyla ortadaydı; yüzüm, deniz suyundan ötürü kuru ve gergindi ve makyajın zerresi bile yoktu. Ama gözlerim pırıl pırıldı. Odaklanmış. Kamerada gördüğüm o kız gibi.

"Theo, yeniden teşekkür ederim," dedim. Bu sefer gözlerimin içine bakıp gülümsedi. Bir bulutun ardında görünen güneşe bakmak gibi bir şeydi. Kaybolana kadar ne kadar da iç ısıtıcı olduğunu fark etmemiştim. Bir anlığına gözlerini çekmediğini görünce içimde bir umut pırıltısı doğuverdi, nabzım hemen hızlandı ve olduğum yerde iyice doğruldum. "Yardım edebildiğim için mutluyum," dedi yavaşça. "Baban için her şeyi yaparım."

O umut pırıltısı korkunç bir hızla kayboluvermişti. Anlaşılmıştı. *Bunu senin için yapmadım. Baban için yaptım.* Hayal kırıklığımı bastırmaya çalıştım. "Yarın görüşürüz o zaman?"

"Hayatta kaçırmam. İyi geceler, Kalamata," dedi ve gitti.

Yokluğunda hava bile daha ağır gibiydi. Çaresizce yatak

odasına gidip yatağıma gömülmek istiyordum ama öncesinde yapmam gereken bir şey daha vardı. Telefonumu çıkardım ve kitabevinin köşesindeki koltuğa geçtim. Bu telefon konuşması hiç de kolay olmayacaktı ama yapmak zorundaydım.

Ve eğer kendime dürüst davransaydım, Santorini'ye gelmeden, bir yanardağa tırmanmadan, bir havuza izinsiz girmeden, Kamari'de açık havada film izlemeden ve bir parça Atlantis hazinesinin peşinden okyanusa dalmadan önce bile bunun farkında olabilir, bu kararın kaçınılmaz olduğunu söyleyebilirdim. Bazen ilerlemek için, kendine zaten bildiğin bir şeyi itiraf etmen yetiyordu.

Kararlılığımın son zerresiyle parmağımı Dax'in adının üzerine koydum ve aramaya bastım.

Nihayet uyandığımda saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Telefonuma bakınca çoğu annemden olan iki düzine kadar arama ve bir sürü mesaj olduğunu gördüm. Öğleden sonra beş. AMAN TANRIM. Saat gerçekten beş miydi? Neredeyse koca bir gün uyumuştum.

Bir hışımla yataktan fırlayınca neredeyse Theo'nun üzerine düşüyordum. Hemen aşağıda duruyordu ve üzerinde... takım elbise mi vardı? Saçlarını taramış ve düzgün bir ayakkabı giymişti; öyle yakışıklı görünüyordu ki gidip kendimi deniz atasım geldi.

"Theo! Vay canına, sen çok..." *İnanılmaz. Çekici.* "...iyi görünüyorsun," dedim zayıf bir sesle.

"Teşekkürler." Bir kaşı havalandı ve bir saniye için eski, kalbini kırmadığım Theo'nun görünür gibi olduğuna yemin edebilirdim. "Ben de şimdi seni uyandıracaktım. Yiannis hastaneden babanı alacak ve bizimle Kamari'de buluşacaklar. Ona otobüse binebileceğimizi söyledim ama bu, bir saat içinde çıkmamız gerektiği anlamına geliyor. Sana uyar mı?"

"Bir saat mi? Çok basit."

Gülümsedi, çok belli belirsiz bir gülümsemeydi ama sonuç olarak gülümsemeydi.

Ve sonra, daha fazla kendimi utandırmadan Theo'ya hemen geleceğimi söyleyip mağaraya indim. *Yeni numaram da kendimi daha yüzüne bakılır hâle getirmekti!*

Saçlarımı üç kez yıkadım, yanımda getirdiğim tüm güzellik ürünlerini meydana çıkardım ve işe giriştim. Nihayet mağaradan çıktığımda Theo köşedeki bir koltukta, elinde bir kitapla oturuyordu. Beni görünce ağzı bir karış açık hâlde hemen ayaklandı. Bu ifadesinin ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu doğrusu.

"İyi görünüyor muyum?" diye sordum, birden utanarak. Fazla mı kaçırmıştım yoksa? Yanımda getirdiğim en düzgün kıyafet olan siyah, çiçekli mini elbisemi giymiştim. Büzgülü üst kısmının yakası kare şeklindeydi ve altına da altın rengi sandaletlerimi giyip en sevdiğim kırmızı ruju sürmüştüm. Hatta saçımda yeni bir model bile denemiştim; saçlarımı doğal dalgalı hâliyle bırakmış ve bir tarafı arkaya doğru tutturup sol kulağımı açıkta bırakmıştım, *aman Tanrım olacak iş değil!*

"Hem de nasıl." Sanki başka bir şey daha diyecek gibi duruyordu ama hemen vites değiştiriverdi. "Annem bütün davetlileri aradı. Neredeyse herkes geri dönüş yaptı ki sadece bir günlük süre tanıdığımızı düşünürsek baya etkileyici bir durum bu. Bu akşam baya kalabalık olacak."

Kelimeleri ardı ardına sıralıyordu ve ben de içimde büyüyen umudun önüne geçemiyordum. Belki bizim de yeniden başlamak için bir şansımız olabilirdi? "O zaman her şey hazır." Gözlerini bana dikmişti. Bir daha o gözlerini asla kaçırmamasını istemek fazla mı olurdu? Ama ardından başını çevirdi.

O sırada arkamda kitabevinin kapısındaki zil çıngırdadı. "Merhaba?" diye seslendi bir kadın sesi.

"Özür dilerim, bu akşam için kapalıyız," dedi Theo.

"Aslında ben birini arıyordum. Buranın bir çalışanını." İkimiz de dönünce karşımızda bir seksen boylarında, incecik boy-

nu, uzun bacakları ve atkuyruğu yapılmış gür siyah saçları olan bir kadınla karşılaştık. Gülümseyince, mükemmel olan elmacık kemikleri ortaya çıktı. "Merhaba, ben Phaedra."

Theo'la birbirimize baktık. Kitabevi çalışanlarla kaynamıyordu sonuçta. "Ana'nın bir arkadaşı mısın?" diye sordum.

Gülümsemesi genişledi ve mükemmel duruşunu sergilemek ister gibi omuzlarını geriye attı. "Hayır, ben Geoffrey'yi arıyordum. Ben onun kız arkadaşıyım. Ya da..." Kaşlarının arası kırıştı. "Öyle olduğumu umuyorum. Bir süre önce tartıştık da."

Tartışma mı? Theo'yla birbirimize baktık yeniden ve başımda bir uğultuyla öne çıktım. "Ama... adınızın Phaedra olduğunu söylediniz?"

Hafifçe güldü. "Ah, o bana Mathilde der. En sevdiğim kısa hikâyedeki bir kahramanın adı."

"Hadi canım oradan," dedi Theo.

Ama aslında söylediği bu değildi.

Şaşkınlıktan açık kalan ağızlarımızı topladıktan sonra yola çıkmaya karar verdik. Ana hastanede babama yardım ederken Geoffrey de Cinekamari'de hazırlıkları hallediyordu. Bu da Phaedra'nın otobüste bizimle birlikte geleceği ve kafamızdaki dokuz bin soruyu cevaplayacağı anlamına geliyordu. Evet, gerçekten vardı ve evet, Geoffrey'yi geri kazanmaya çalışıyordu (O Geoffrey'yi geri kazanmaya çalışıyordu!) çünkü onun hayatının aşkı olduğunu ve onsuz bir hayatı düşünemediğini söylüyordu.

Aslında çok da şaşırmamam gerekirdi. Geoffrey aslında iyi bir adamdı. Ve evet, Phaedra Yunan Milli Operası'nın internet sitesinde bile vardı. Baş dansçıydı ve topluluğunun yeni gösterisi *Coppélia*'daki rolüne hazırlanıyordu.

Theo'yla durmadan birbirimize şaşkın bakışlar atıyorduk ve bu tabii ki... iyi bir şeydi. Göz teması falan kurmamız. Çok tanıdık geliyor ve eski hâlimizi hatırlatıyordu bana. Mathilde kim olduğumu ve neden Santorini'ye geldiğimi biliyordu ama bunlar dışındaki, sürüklenmekte olduğu etkinlik de dahil, her şeyi anlattık ona. Sürüklenmek derken, önümüze

Santorini eşeğiyle birlikte resmen kağnı hızında ilerlememizi kastediyordum.

Fira yakınlarında trafiğe yakalandık ve ardından, plaja giden turistlerin ıslak kıyafetleriyle otobüse binmeye çalışması üzerine şoförle aralarında bir arbede yaşandı. Kamari'ye vardığımızda midem koca bir düğüm olmuştu ama şov zamanı gelmişti.

Otobüs kasabaya girerken ben kimsenin gelmemesinden korkuyordum ama Cinekamari'ye vardığımızda tıklım tıklım dolu olduğunu gördük. Tanıdık birçok yüz vardı: fırın sahibi Maria, ressam Hugo, saksafon çalan yat kaptanı Kostas, şimdi çok daha iyi görünen Vasilios ve kızı, hatta Henrik ve Hye bile buradaydı ve onlara yüz kadar insan daha eşlik ediyordu. Tanımadığım misafirlerin çoğu beni tanıyor gibiydi. Sürekli omzumu okşayıp Yunanca anlamadığım bir şeyler söylüyorlar ve ben de gülümseyip onlara İngilizce anlamadıkları bir şeyler söylüyordum. Mekândaki enerji tahmin edebileceğimden çok daha iyiydi. *Biz bir şey yaptık* diye bağırdığımız bu geceye bir festival ve kutlama havası hâkimdi. Ekranda Theo'yla birlikte hazırladığımız sade başlık duruyordu: ATLANTİS'İN PEŞİNDE.

"Geldiler mi?" diye sordum, telefonuna bakan Theo'ya.

"Üç dakika." Başıyla barı işaret etti, yüzünde muzır bir gülümseme vardı. "Atıştıracak bir şey ister misin? Sana her şeyden alayım mı?"

Başımı salladım. "Fazla gerginim."

Aniden sırtıma sıcak bir şey yapışıverdi, neredeyse beni yere düşürüp saçlarımı mahvediyordu. "Arkadaşlarının uyardığı o ninja benim!"

"Julius!" Kollarını yakaladım ve onu önüme çekip sıkıca sarıldım. Spor ayakkabılarla bir tişört giymiş ve bir de kravat takmıştı. Onu görünce yüreğim sevgiyle dolup taştı ve evimden çok onu özlediğimi fark ettim. "Julius, geldiğin için çok mutluyum! Seni çok özledim."

"EZİYORSUN beni," diye bağırdı ve kollarımın arasından

çıkmak için debelendi. "Biliyor musun, bugün bir sürü eşek ve tekne gördüm. Ve sana önemli bir şey söylemem lazım."

Onu yere indirdim ve bana üzüntüyle baktı. "Liv, sanırım odana kötü bir adam girdi. Parlak göz farını yere düşürüp kırdı. Ama kim olduğunu bilmiyorum!"

Gülümsememi bastırmaya çalıştım. "Söylediğin için teşekkürler. Bunu sonra çözeriz. Seni gördüğüme gerçekten çok mutlu oldum."

"Ben de," dedi bariz bir rahatlamayla. "Annem, babanın burada yaşadığını söyledi. Sana çiçek almaya gitti ama sürpriz yapacak, o yüzden sana söylediğimi söyleme."

"Söz veriyorum söylemem," dedim.

"Sen Julius olmalısın." Theo yarıma geldi, kolu hafifçe benim koluma değiyordu.

Julius şüpheyle Theo'nun takım elbisesini, parlak ayakkabılarını şöyle bir süzdü. "Sen kimsin?"

"Ben ablanın arkadaşıyım. Adım Theo." Julius'la aynı hizaya gelebilmek için eğildi. "Hey Julius, kızgın bir ninjaya ne denir?"

Düşünürken Julius'un yüzü kırıştı. "Ne denir?"

"Bir şey denmez. Ondan kaçılır."

Julius'un yüzü, Noel ağacı gibi aydınlanıverdi. "Hadi dövüşelim, Theo. Olur mu? Sana karşı ben. Ben iyi adam olacağım. Sen de kötü adam olabilirsin. Hadi dövüş şimdi." Hemen tozlu ayakkabılarıyla karate hareketlerini sergilemeye başlayınca Theo'nun kıyafetlerini berbat etmeden onu kenara çekiverdim.

"Onu filmden sonra yaparsınız, olur mu? Gidip babanı bulsan ve patlamış mısır alsan nasıl olur?"

"Efsanevi bir mücadeleye hazır ol," dedi Theo.

"Evet!" Theo'ya son bir döner tekme atmayı denedi, sonra da James'i bulmaya gitti.

"Teşekkürler. Nasıl kendini kaybettiğini unutmuşum." Julius'un kalabalığın içinde kayboluşunu izledim.

"Tam da anlatıldığı gibi bir çocuk. Bence ona dişli bir rakip

olacağım," dedi Theo. Başımın üstünden ileri baktı. "Bak kim geliyor. Günün adamı. Hazır mısın?"

"Hazırım." Arkamı dönerken içim resmen düğüm düğüm olmuştu. İşte buradaydı. Babamın yeni versiyonu. Ana üzerinde baya çalışmış olmalıydı. Saçları kesilmişti ve üzerine tam oturan lacivert bir takım giymişti. Her zamanki bol kıyafetleri olmadığı için daha ince ve güçlü görünüyordu; bir an için onun ne kadar hasta olduğunu unutmuştum resmen. İnsanlar çoktan etrafını sarmaya başlamıştı. Yüreğim sızladı.

"On yıl mı demiştin?" Theo'ya neden bahsettiğimi açıklamama gerek yoktu.

"İnsanlar bazen diyalize yirmi otuz yıl kadar bağlı kalabiliyor. Babanı tanıyorsam o yirmi otuz yılı dibine kadar sıyıracaktır."

"Doğru," diye fısıldadım. Göğsüm sıkışır gibi oluyordu ama işe koyulmalıydım. Şovun başlaması gerekiyordu. Kalabalığın arasında ona ilerlemem biraz zaman aldı ama beni görünce yüzünün nasıl da aydınlandığını gördüm. "Liv!" Ekranı işaret etti. "Gerçek mi bu? Belgeseli bitirdin mi?"

"Şey..." dedim.

"Tatlım, çok güzel görünüyorsun. Çok güzel." Gözleri şimdiden dolmaya başlamıştı ve ona bakarken benimkilerin de dolmaya başlayacağını hissedebiliyordum. Dikkatli olmazsak tüm adanın sular altında kalmasına neden olabilirdik.

"İyi akşamlar kıymetli misafirlerimiz." Mikrofonda Geoffrey'nin derin sesi duyuldu. "Bu akşamki gösterimimiz için yerlerinizi almanızı rica ederiz."

"Hadi sizi yerlerinize oturtalım," dedi yanıma gelen Theo. "Hazır mısın?"

Bahçenin ışıkları bir kez, ardından bir kez daha yanıp söndü. İçim heyecanla kıpır kıpırdı. "Hadi, baba. Gidelim."

Babamı en baştaki, REZERVE yazısının asıldığı bir halatla ayrılmış koltuklara götürdük. Arkamızda heyecanla uğuldayan bir kalabalık vardı. İçlerinde, Julius'un üzerine tünediği James'i

gördüm ve bana el sallayıp gülümseyerek başparmağını kaldırdı. Ben de ona el salladım.

"Liv!" diye seslendi annem sinemanın girişinden. Kucağında pembe çiçeklerden oluşan devasa bir buket vardı ve James'le Julius'u işaret etti. "Bizimkilerle oturacağım. Bol şans!"

Havadan yolladığım öpücüğü eliyle yakalayıverdi.

Babamın yanına oturdum ve eteğimi dikkatlice düzeltip bacak bacak üstüne attım. Ayağım Theo'nunkinden birkaç milim ötedeydi sadece. Birbirimize gergin gülümsemelerle baktık. Öylesine heyecanlıydım ki tenimin altında havai fişekler patlıyor gibiydi.

"Filmi National Geographic'e yollayabildiniz mi?" diye sordu babam Theo'ya.

"Göreceksin," diye yanıtladı Theo.

Kalabalık yerine yerleşince Geoffrey, elinde onun için yazdıklarımızla giriş konuşmasına devam etti. "Hoş geldiniz arkadaşlarımız ve ailelerimiz, dostlarımız ve düşmanlarımız; çok özel bir adamı onurlandırmak için buradayız. Hepinizin bildiği gibi Nico Varanakis yıllardır tutkuyla Atlantis'in peşinde koşan biri. Birçok engelin üstesinden geldi ve biz de bu akşam onu bu çabalarından dolayı kutlamak istiyoruz. Lafı daha fazla uzatmadan sizlere bir Kalamata yapımı olan *Atlantis'in Peşinde*'yi takdim ediyorum."

"Hazır mısın?" dedi Theo kulağıma.

"Hazırım."

Kalbimi pır pır ettiren bir saniye boyunca bakıştık ve midem yine düğüm düğüm oldu. *Daha sonra, Liv,* dedim kendi kendime. Ama daha sonrası hem fena hâlde uzak hem de fena hâlde yakın görünüyordu.

Işıklar bu defa tamamen söndü ve ekran aydınlandı. Theo, benimkinin sonrasına bir isim sahnesi daha koymuştu; babamın haritası üzerinde ATLANTİS'İN PEŞİNDE, BAŞROLDE NICO VARANAKIS yazıyordu. Mükemmel görünüyordu ve izleyenler de öyle düşünmüş olacaktı ki alkışlarla karışık birkaç *opa!* yükseldi.

"Harika," dedim iç çekerek.

"Teşekkürler."

Başlangıç çok yüksek sesle girdi. Filmin girişi için etkili ve temposu giderek artan enstrümental bir müzik seçmiştik; filmi oynatan her kimse sesi ayarlaması bir iki saniye aldı ama en azından herkes pürdikkat izlemeye başlamıştı.

Açılış sahnesinde babam göründü, benim Santorini'ye gelmemden önceki gündü. Ammoudi Koyu'ndaki teknesindeydi ve saçları rüzgârda savruluyordu. Daha öncesinde de bu sahneyi görmüştüm tabii ki ama babamı teknesinde, böyle umut dolu görmek beni her defasında etkiliyordu.

"Yarın ne var?" dediği duyuldu Theo'nun, kadrajın arkasından.

"Olive buraya gelecek," dedi babam. Yüzünde öyle kocaman bir gülümseme vardı ki gözleri zor görünüyordu. "Sonra da onu bir maceraya götüreceğim."

Babamın derin bir nefes verdiğini duydum. "Ama Liv, bu National Geographic için hazırladığımız değil..."

"Sadece izle," diye fısıldadım.

Theo'nun babamı çektiği ama Atlantis'le hiçbir ilgisi olmayan bir sürü görüntüsünü kullanmıştık. Ana ile birlikte Atlantis'in Kayıp Kitabevi'nin açılışında kurdele kesişleri, Bapou'yla birlikte Maria'nın dükkânında kahve içişleri gibi. Hatta Theo'nun babamla minik röportajlar yaptığı, ona nerede büyüdüğünü ve Amerika'da neler yaptığını sorduğu görüntüler de vardı. Bilmesem, Theo'nun tüm bunları en başından beri planladığını sanabilirdim.

Ve sonra da benim geleceğime yakın zamanlar vardı. Theo haklıydı. Babam canla başla araştırmaya ve çalışmaya başlamış, benim için Atlantis'i gerçek yapacak bir yol bulmaya çalışmıştı. Theo'nun elinde, babamın bana ilk kartpostalını gönderdiği günden tutun da, National Geographic'ten belgesel projelerinin kabul edildiği haberini aldıkları güne kadar bir sürü görüntü vardı. Ekranda izlediğimiz babam kabul haberini gördüğünde

ağlamaklı oluyor ve gitmesi gerektiğini, yazması gereken bir kartpostal olduğunu söylüyordu. Neredeyse her sahnede ne yaparsa yapsın –koy civarında teknesiyle gezerken, *Mısır Ölüler Kitabı*'nın bir başka çevirisi üzerinde çalışırken– sürekli yaptığı şeyin sebebinin ne olduğunu açıklıyordu: *Olive'e Atlantis'i vermek.*

Tüm bunları şimdiye kadar en az on kez izlediğim hâlde gözyaşlarıma engel olamadım.

Filmin onuncu dakikasından sonra havalimanındaki şaşkın ve kızgın hâlimle ben girdim. Theo'ya şüpheyle verdiğim tepkiler karşısında seyirciler kahkaha attı; bir ara uzanıp Theo elimi hafifçe sıkınca göğsümdeki baskı bir nebze de olsa azaldı.

Filmin birçok noktasını yeniden izlemek acı vericiydi, babamla ilk kez karşılaşmam ya da yeniden bir araya gelişimiz, terasta öylece kalakalmamız gibi. Sonra bir de doğum günü partisinde gözyaşlarına boğulmam ve bunun üzerine babamın açıkça görünen acısı ve çaresizliği.

Bu noktadan sonra Atlantis arayışımıza başlıyorduk. Ama belgeselin bu farklı versiyonunda, önceden üzerinde çalıştığımız görüntülerin neredeyse hiçbir kısmı yoktu. Babamın Platon'un söyledikleri ve Minos Medeniyeti'yle ilgili yaptığı açıklamalar yerine çoğunlukla kamera arkası görüntülere odaklanmıştık: babama makyaj yapışım, onun dalgın bir şekilde okyanusu izleyişi, Venedik kalesinin gözcü kulesinin yanında Hugo'nun tablosuna bakışımız.

Bunlar bana Julius'la kurabiye yaptığımız bir zamanı hatırlatmıştı, hamurda kestiğimiz düzgün şekiller yerine kalan kenar köşe kısımlarını kullanmış ve böylece asıl hikâyeyi yansıtmaya çalışmıştık. Bu film altın kentle alakalı değildi. Bizimle ilgiliydi.

Göz ucuyla durmadan babama bakıyordum. Tüm vücuduyla odaklanmış ve tetikte gibi görünüyordu.

Ve nihayet, bir gece önce çektiğimiz final sahnesi geldi. Kitabevinde, babamın masası başında, önümde haritalar ve ortada ayakkabı kutusuyla ben göründüm. Gergin ve yorgun görünü-

yordum, saçımı taramayı ya da bavulumun dibinden çıkmış gibi görünmeyen bir şey giymeyi akıl edemediğim ortadaydı ama gözlerim, babamın kameraya bakarken olduğu gibi tamamen odaklanmış görünüyordu.

Sesim sinemada yankılandı. "Babam giderken arkasında yirmi altı şey bıraktı. Çoğu çerçöptü belki ama ben onları yine de sakladım." Kendi sesim bile kulaklarıma yabancı geliyordu ve kendimi orada öyle görünce hiç olmadığı kadar korunmasız hissetmeye başlamıştım. Üzerinde hiçbir kontrolümün olmadığı, her hareketimin olduğundan daha da büyük göründüğü bir aynaydı bu. Ne zaman utansam saçımı nasıl çekiştirdiğimi ya da ağlamamak için kendimi zor tutarken altdudağımı kemirdiğimi fark ettim.

Haritalarımızı, beni kendine çeken noktaları ve en başta babamın ilgisini çektiği için benim de ilgimi çeken şeyleri gösterdim. Babam gittiğinde neler olduğunu, kafamın ne kadar karıştığını, nasıl incindiğimi, babamın geride bıraktığı yirmi altı şeyin hikâyemizin bir parçasını temsil ettiğini anlattım.

Yirmi altıncı parçaya geldiğimde konuşmakta zorlanmaya başlamıştım. Yirmi altısı birden masada, önümde serili duruyordu ve gözlerimi kameraya çevirdiğimde gözyaşlarımla savaşıyordum.

"Listedeki son şey benim için uzlaşması en zor şey oldu çünkü daha kişisel, önemsediğini bildiğim bir şeydi, belki de her şeyden çok. Listedeki diğer şeylerin bir kusurunu bulmak kolaydı. Onları neden ardında bıraktığını anlayabiliyordum. Ama bu farklıydı." Listemi kaldırdım ve yazının okunabilmesi için Theo zum yaptı. *#26 BEN*

Ekrandaki Liv devam etti. "Yirmi altı numara bendim. Diğer şeylerle birlikte neden beni de geride bıraktığını anlayamıyordum. Ama o geride bırakması gerektiğini düşünüyordu. Şimdi bunun sebebini anlayabiliyorum. Birbirimizi sonsuza kadar kaybettiğimizi sanıyordum. Ama bazı kayıp şeylerin bulunabileceğini anladım."

Ve sonra ekranda, beklenmedik bir şekilde babam belirdi. Deniz kenarında, ellerini cebine sokmuş duruyordu, sanki Theo'nun onu çekmeye başladığının farkında değil gibiydi.

Sorgular gibi Theo'ya baktım. "Ekleme mi yaptın?"

Dudaklarında muzır bir gülümsemeyle omuzlarını silkti. "Eksik bir şey vardı."

"Nico," dedi ekrandaki Theo. "Tüm hayatın boyunca kayıp şehri aradın. Yakın zamanda çıkan bir makalede senden yapılan alıntıda şöyle diyordun: Atlantis'in herkes için farklı bir anlamı vardır. Bir ada olsun ya da olmasın; o, en değer verdiğiniz şeyin sembolüdür. O zaman şunu sormak istiyorum Nico: Senin Atlantis'in nedir?"

Dönüp kameraya gülümsedi ve kolunu, iç kısmındaki dövme görünecek şekilde döndürdü. "Olive. O benim Atlantis'im."

Artık ekranı göremiyordum, gözlerim iyice bulanık hâldeydi. Babamın elini tutuyordum. Bana uzandığını bile fark etmemiştim.

Ve sonunda, filmin benim seçtiğim son sahnesi belirdi ekranda. Kameraya, sanki izleyenleri görüyormuşum gibi bakıyordum.

Bulduk, baba. Nihayet Atlantis'i bulduk.

Bölüm 26

#26 BEN

EKRAN KARARINCA BABAM BENİ TUTUP SIKICA SARILdı. Koltuğun kolu karnıma batıyordu ama ikimiz de uzun süre o şekilde kaldık ve birbirimizin omzunu sırılsıklam yaptık. "Vay canına," dedi en sonunda.

"Doğru muydu?" diye sordum. "Sonda söylediğin şey?"

"Her zaman öyleydi." Geriye çekilirken gözlerini sildi. "Eh, artık Atlantis'i bulduk. Şimdi ne yapacağız?"

Gülümseyerek yüzümden yaşları ve onlara karışan makyajımı da sildim. "Bence şimdi hayranlarını selamlamalısın. Senin ânın bu." Sinemanın arkamızda kalan kısmını işaret ettim. Servis görevlileri, fazlasıyla patronluk taslayan ve üç parçalık takım elbisesiyle iki dirhem bir çekirdek görünen Bapou'yla birlikte zengin açık büfeyi kuruyordu. Bir yanda da artık tanıdığımız bir balerini koluna takmış Geoffrey vardı. Sinemanın hoparlöründen çıtırtılar yükseldi ve büyük bir grup müziğe başlarken tüm bahçe renkli ışıklarla aydınlandı. Mükemmel zamanlama.

"Vay canına," dedi babam yeniden.

Gözleri pırıl pırıl parlıyordu ve onu böyle izlerken içim duygularla kıpır kıpırdı. Böyle bir an yaşadığımız için çok mutluy-

dum ama diğer her şey bunalmama neden oluyordu. Kalabalığın enerjisi neredeyse elle dokunulabilir hâldeydi. Üzerimize atılmaya, tebriklerini ve sevgilerini sunmaya hazırlanıyorlardı. Tabii ki hepsine minnettardım ama zaten dolup taşıyordum. Bir damla daha düşerse tamamen devrilebilirdim. Hava almaya ihtiyacım vardı. Ya da su içmeye. Ya da başka bir şeye.

Ayrıca bu akşam yapmayı planladığım başka bir şey daha vardı. Önemli bir şey. Cesaretimi yitirmeden önce Theo'nun kolunu yakaladım. "Bir yere gitsek? Sen ve ben?"

Gözleri benimkileri buldu ve orada gördüğüm şaşkınlıktan dolayı hafifçe irkildim. "Nereye?"

Sinemanın çıkışını işaret ettim. "Dışarı?" Kalabalığa bakarken tereddüt etti.

İnsanlar bize doğru gelmeye başlamıştı. On saniye sonra onların kancasına takılacak ve hiçbir yere gidemeyecektik. Gözüm Theo'nun kamera çantasına takıldı ve aklıma harika bir fikir geldi. "Son bir röportaj yapmak istiyorum."

"Tamam," dedi, sesi ilgiyle yükselmişti bu sefer.

Yeni bir röportaj şansını geri tepmeyeceğini biliyordum. Rahatlamayla birlikte derin bir nefes verdim ve elbisemin eteklerini sıkıca tuttum. "Hadi o zaman."

Yan taraftaki girişten kendimizi dışarı attık, içerideki tüm ışıkları ve kaosu geride bırakıp Kamari'nin sakin gecesine çıktık.

O karmaşayı geride bırakır bırakmaz ne söyleyeceğimi bildiğimi düşünüyordum ama aslında bilmiyormuşum. Hiçbir fikrim yoktu açıkçası. Aramızda tuhaf bir sessizlik oldu ve Theo beklentiyle bana baktı. "Röportajı nerede yapmak istersin?"

"Su kenarına ne dersin?" dedim. Ardından arkama bile bakmadan karanlık sokakta aşağı yürümeye başladım; arkamdan gelmezse ne yapacağımı hiç bilmiyordum.

Neyse ki peşimden geliyordu.

Uzun ve sessiz bir yürüyüş oldu çünkü ben sohbet edemeyecek kadar gergindim. Sokak ışıkları altında Kamari'ye dair pek bir şey görünmüyordu. Sonunda kapkaranlık gökyüzüyle

koyu mor bir renge bürünmüş okyanusun birleştiği, yıldızların da görüntüyü tamamladığı plaja ulaştık. Deniz kenarındaki restoranlar hâlâ hareketliydi ama kaldırımlar üzerindeki her şey karanlık ve sessizdi. Ellerim de fena hâlde titriyordu.

"Devam edelim mi?" diye sordu Theo, kıyafetime şöyle bir bakarken.

"Evet." Sandaletlerimi çıkardım, elbisemin kenarını yukarıda tutarak derin kumlara indim. Bunu yapabilmek için okyanusa ihtiyacım olacaktı.

Suya doğru yaklaşırken yıldızlara baktım. Her biri ne kadar minicik ama önemli bir görev üstündeymiş gibi görünüyordu. Bu akşam önemliydi. Öyle olduğunu biliyordum. Birazdan yapacağım şeyden pişman olma ihtimalim çok yüksekti ama yapmazsam daha pişman olacağımdan da emindim. Söylemek istediklerimi içimde geri götüremezdim. Şansımı denemeliydim.

Suyun kıyıya vurduğu noktaya gelince sandaletlerimi bir kenara atıp Theo'ya döndüm. O da ayakkabılarını çıkarmış ve pantolonun paçalarını yukarı kıvırmıştı. Her zamanki gibi ay ışığı üzerinde mucizeler yaratıyordu. Eğer biraz daha ona bakmaya devam edersem, tüm cesaretimi kaybedecektim. Onun yerine başımı eğip ayaklarımın etrafında köpüren suya baktım ve kendimi derin bir nefes almaya zorladım.

"Burada çekmek istediğine emin misin?" Theo kamera çantasını açtı. "Epey karanlık burası."

Ellerim titriyordu ama başımı salladım. "Çok iyi olacak bence. Sen ne zaman hazırsan."

"Tamam." Eğilip kamerasını çıkardı ve açma düğmesine basıp omzuna yerleştirdi.

Bunu gerçekten yapmak üzere miyim? Gerçekten öylesine bir gece isteyebilir miyim?

Ama sadece bu akşamım vardı. Bundan sonra annemle otele dönmek ve ertesi gün de eve dönüş yoluna çıkmak zorundaydım. Ondan sonra Theo'yla tüm şansımı yitirecektim. Bu da *şimdi* demek oluyordu. Hareket geçmek zorundaydım.

"Üç... iki... bir," dedi Theo ve ardından karar anı sona erdi.

Soğuk bir dalga baldırlarıma vurdu ve tuzlu deniz havasını içime çektim. Bunu kamera karşısında yapmayı planlamamıştım ve şimdi doğaçlamanın tüm baskısını üzerimde hissediyordum. Konuşmaya başlamam gerekiyordu. Şeyle başlamalıydım... zeytinlerle. Neden olmasın, değil mi?

Kalbim gümbürderken boğazımı temizledim ve objektife baktım. "Zeytin ağaçlarının Yunanistan'a nasıl geldiğine dair bir hikâye var. Atina şehrinin kurulduğu ilk zamanlarda tanrılar arasında bir yarış vardı. Halka en iyi hediyeyi verecek kişi, şehrin koruyucusu olma onuruna erişecekti. İlk önce Poseidon geldi. Üç başlı mızrağıyla bir kayaya vurdu ve sular fışkırdı. Onu seçerlerse, denizin tüm gücüne sahip olacaklardı."

Bileğime kadar kumun içine batmıştım, sular bacaklarıma vuruyordu ama hareket edemeyecek kadar gergindim. Theo da dengesini bir bacağından diğerine verdi. Duruşundan bile merak içinde olduğunu anlıyordum. *Neden burada bunu yapıyoruz şu an?*

Çünkü yapmak zorundaydım. *Benimle kal, Theo.*

"Sonra Bilgelik Tanrıçası Athena öne çıktı. Mızrağıyla bir taşa vurdu ve bir zeytin ağacı belirdi. Bu ağaç huzurun ve bolluğun sembolüydü. Halk onun hediyesini seçti ve şehirlerine onun adını verdiler. Efsaneye göre Yunanistan'daki tüm ağaçların, o ağacın neslinden geldiği söylenir."

"İlginç bir bilgi," dedi Theo kameranın arkasından.

Gülümsemeyi bile beceremeyecek kadar gergindim. Zor kısmı şimdi geliyordu. Tam o sırada ay, bulutların arkasından sıyrıldı ve suya çevrilmiş bir ışık gibi parladı.

Bunun çok yardımcı olduğunu söyleyemezdim.

Elbisemin eteğini tutarak bir ayağımı kumun içinden çektim. "Asıl önemli kısmı şu. Kendimi yeniden takdim edeceğim, tamam mı?"

Kameranın yanından kafası göründü. "Kim olduğunu biliyorum, Kalamata."

"Biliyorum. Ama bunu kendim için yapacağım." Bileklerime değen su öyle soğuktu ki ayaklarım uyuşmuştu ama yerimde durmam, sesimin gür ve net çıkmasını sağlamam gerekiyordu. "Babamın adı Nico Varanakis. Kendisi Yunan'dır ve kayıp şehir Atlantis'i araştırır. Ayrıca akıl sağlığıyla ilgili sorunları var. Ben sekiz yaşındayken annemle ikimizi bıraktı ve Yunanistan'a döndü. Sonrasında annemle çok zor zamanlarımız oldu. Sürekli taşınmak zorunda kaldık, ben de çok yalnızdım, kalbim kırıktı ve bununla baş edebilmek için başka birisi olmaya karar verdim." O kızı düşününce içim sevgiyle doldu. Başına gelenleri atlatabilmek için yapması gerekeni yapmıştı o. "Ama resmen rol yapıyordum, bazen önemsediğim şeyleri bile unutacak hâle geliyordum. Çizim yapmayı, eski filmleri ve makyajı seviyorum. Koşmaktan nefret ediyorum. *Nefret ediyorum.* Bir sanat okuluna gitmek istiyorum. Ayrıca son zamanlarda Fransız rap müziğini sevmeye başladım." Kameranın arkasından minik bir kahkaha yükseldi. "Söylemek istediğim şu ki... Merhaba. Benim adım Olive. Artık bana Olive diyebilirsin. Ayrıca..."

Parmaklarımı kuma iyice soktum ve konuşmaya devam etmek için kendimi zorladım. "Santorini'de biriyle tanıştım. Zeytinler hakkında çok şey biliyor ve en olmadık zamanlarda kamerasını insanın gözüne gözüne sokuyor. Ama bu kişiden hoşlanıyorum. Hem de çok. Uzun mesafeli ilişki yaşamadığını biliyorum, o yüzden sadece bu akşamlık olacak ama yine de ona söylemeliyim. Ondan çok hoşlanıyorum ve onunla birlikte olmak istiyorum."

İşte, söylemiştim. Yani yarım yamalak da olsa söylediğime inanıyordum. Beni kutlamak ister gibi bir dalga bacaklarıma çarptı ama hiç kıpırdamadan bekledim...

Çok.

Çok.

Çok.

Uzun bir süre boyunca.

En sonunda kamera aşağı indi ve Theo'yla birbirimize baktık.

Aydınlanan kaldırımla arkasında harika bir fon oluşuyor, ay ışığı yüz ifadesini yumuşatıyordu. İlk kez o ifadenin ne anlama geldiğini çözemiyordum. Şaşırmış mıydı? Üzgün müydü? Beni nasıl hayal kırıklığına uğratacağını mı düşünüyordu? Kalbim göğüs kafesimden çıkmak için tehditler yağdırıyordu. "Ben sana zaten Olive diyordum," dedi sonunda.

Kafamdaki cevap bu değildi aslında.

"Theo," diye inledim. "Az önce ne dediğimi anladın mı?"

"Bir saniye, ona geliyorum," dedi.

Yüzümü ellerimin üstüne gömdüm. Felaketti bu. İtiraf etmek çok da kötü bir fikir değildi belki ama bu gemi, iskeleyi terk edeli çok olmuştu belli ki. Devam etmek zorundaydım. *Düşünme, sadece konuş.*

Ellerimi çektim ve o güzelim yüzüne baktım. Ama ifadesinde bir soru vardı. Neydi o?

"Dax'le ayrıldık," deyiverdim. Bunu duyunca irkildi. Hay aksi, daha ihtiyatlı yaklaşmalıydım buna galiba. "Dün gece. Sen gittikten sonra ayrıldık onunla."

"Ah." Theo'nun omuzları hafifçe çöktü. "Bunu duyduğuma üzüldüm." Yine hiçbir şekilde cesaretlenmeme neden olacak bir şey yoktu. *Yine de devam et.*

"Ondan ayrılan bendim." Parmak uçlarımda yükselerek kendimi toplamaya çalıştım. "Beni tanımıyordu. Dürüst olmak gerekirse onun suçu da değildi. Uyum sağlayabilmek için yarattığım yeni bir kişilik vardı. Hayatta kalabilmek için yaptığım bir şeydi."

"Bazen işe yarıyor böyle şeyler." Sonundaki gözlerimiz buluştu ve vücudumun ürperdiğini hissettim. Artık buna katlanamayacaktım.

"Theo! Ne düşünüyorsun şu an?"

Çok hafifçe öne çıktı, görmekten çok hissettiğim bir şeydi. "Böyle şeyler sırasında insanlara bağırmak mı gerekiyor?"

Yine inledim. "Hayır. Belki. Daha önce böyle bir şey yapmadım."

"Hımm," dedi.

İki dalga daha geldi ve gitti. Bu sessizlik bir on saniye daha sürerse kendimi sulara atacak ve beni her ne yapıyorsa ona izin verecektim. Bana *bir şey* söylemesi gerekiyordu.

"Theo?"

"Şu çocuğu biraz daha anlatsana," dedi sonunda.

Bu sefer kocaman bir dalga bacaklarımı yaladı ve neredeyse beni yere deviriyordu. "Daha önce onun gibi biriyle tanışmadım. Başlarda hiç emin değildim; fazla meraklı ve can sıkacak kadar ısrarcı geliyordu. Ama çok akıllı, cesur ve de gerçekten çok sadık biri. Ayrıca çok da komik."

Gördüğüm bir gülümseme miydi? Tam emin olamıyordum. Kamerayı tutmayan elini cebine soktu. "Ne kadar komik?"

"Düşündüğü kadar değil en azından," dedim hemen.

"Hımm. Peki ya fiziksel görünümü? Yakışıklı biri mi?"

"*Sinir edecek* kadar yakışıklı."

"Gerçekten de... sinir bozucu birine benziyor." Altdudağını kemirmeye başlayınca, eteklerimi tutan elimi iyice sıktım.

"Bazen," dedim. "Ama çoğu zaman iyi yönde bir sinir bozuculuk onunkisi. Hiçbir şeyin yanıma kâr kalmasına izin vermiyor ve her ne kadar bundan nefret etsem de hayatımda böyle bir şeye ihtiyaç duyduğumu da hissediyorum."

"Hımm," dedi yine. "Çok da iyi satamıyorsun bu çocuğu. Saçları peki? Güzel saçları var mı?"

"Üzerinde biraz çalışmak gerek."

"Karın kasları? Genel olarak fiziği nasıl?" Bir kolunu sıkarak havaya kaldırdı. "İyi bir zevki var mı?"

"Zorlama istersen." Şimdi ben de gülümsemeye başlamıştım ve içimdeki panik başka bir şeye dönüşüyordu. Umut mu? Öylece birbirimize bakıyorduk. Meydan okur gibi. Yavaşça nefesimi verdim. "Ama büyük bir sorunumuz var. O Yunanistan'da yaşıyor, bense Amerika'da. Hayatını üzerine kurduğu kurallar konusunda oldukça katı ve uzak mesafeli ilişki istemediğini çok net bir şekilde belirtti. Bu yüzden bu işin yürümesini istiyorsak

ya o bir istisna yapacak ya da ben..." Abartılı hareketlerle telefonumda saatime baktım. "Kalan kırk sekiz saatimle ilgili bir şeyler yapmak zorunda kalacağım."

"Kırk sekiz saat hiç de uzun değil." Düşünceli bir şekilde bana baktı. "Tamamen tahminimi söylüyorum şu an ama bu kuralları seninle tanışmadan önce belirlediğini düşünüyorum. Ve her ne kadar her şeyi bildiğini düşünse de aslında bilmiyor. İnternet çağındayız, Olive. Bir uçağa atlayabilir. Ya da seni tatillerde ziyaret edebilir. Belki sen de babanla Santorini'de daha fazla vakit geçirebilirsin ama artık ailenin kitabevindeki yatak odasında kalmana izin vereceğini pek sanmıyorum. En kötü ihtimalle birbirinize nostaljik mektuplardan yazarsınız ve diğer uzak mesafe ilişkilerinde olduğu gibi birbirinizin özlemini çekersiniz. O kadar da kötü değil gibi."

Kahkaham boğazıma takılıverdi. Doğru şeyleri söylüyordu ama hâlâ yanıma gelmemişti. Neden bu kadar uzak duruyordu?

"O zaman..." dedim.

Kamerasını kaldırdı. "Bir röportaja daha ne dersin?"

Çenem şaşkınlıkla açıldı. *"Şimdi mi?"*

"Son kez." Kamerasını ayarladı ve yüzüme çevirdi. "Olive. Bir Atlantis avcısının kızı ve tanınmış bir National Geographic belgeselcisinin kız arkadaşı olmak nasıl bir şey?"

Theo'nun bana buna benzer bir soruyu sormasının üstünden bir ömür gelip geçmişti sanki. Rahatlama tüm vücudumu sarıp kalan son endişe kırıntılarını da siliverdi. Gerçek oluyordu. "Çok..."

Ciddi yüz ifademi korumak için çok uğraşıyordum ama gülmemek için ısırdığım yanaklarımı kanatacaktım artık. Okyanus suları arkamda nefes alır gibi yükselip alçalıyordu ve ben de kenarında duruyordum. Derine dalmak vakit alacaktı ama vaktim vardı. Şimdi benim zamanımdı.

Saçlarım esintiyle uçuşup yüzüme vurdu. Theo'ya döndüm. "Çok doğru bir şeymiş gibi geliyor. Şimdi kapa şu kamerayı lütfen."

Suyun kenarında yanıma geldi. Dudaklarımız birbirini bulmuştu ve beni öperken gülümsediğini hissedebiliyordum. Ben de gülümsüyordum çünkü bırakın Olive olarak *Theo'yu* öpmek, Olive olarak birini öpmenin bile nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum. Ellerini belime doladı ve beni havaya kaldırıp ayaklarımı yerden kesti. Önümüzdeki on bir bin yıl boyunca, bir yanardağ patlayana ve koca bir medeniyet sular altında kalana kadar onu öpmek istiyordum.

Ellerim onunkini buldu ve parmaklarımız iç içe geçerek yerini buldu. Ve ay ışığı altında oturmak için sahile şezlong sürüklerken, gecenin en büyük dalgası bizi denize çekmeye çalışırken ya da bir araya gelmiş ailelerimizin yanına sırılsıklam kıyafetlerle dönerken ellerimizi hiç ayırmadık.

Daha bulacağım çok şey vardı. Bir zamanlar kaybedilen her şey henüz bulunamamıştı belki ama çok iyi bildiğim bir şey vardı. Aramaya devam edecektim. Ne olursa olsun, her kayıp parça ortaya çıkana kadar aramaya devam edecektim.

Olive bu konuda her zaman çok iyi olmuştu.